

Giới thiệu Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ Mời

Tử Thần vương phi: Lãnh khốc tôn chủ mời - Đang tiến hành - Hạ Tử Lam

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Lần đầu tiên có hai gặp nhau trong tình huống hết sức bất ngờ và hài hước bởi lẽ khi nàng gặp hắn, hắn đã nói: "Tiểu mỹ nhân nàng là bị mê hoặc bởi dung mạo anh tuấn tuyệt sắc của ta nên mới đến đây xem trộm ta tắm sao?"

Ngay khi nàng nghe được lời nói của hắn khiến sắc mặt của nàng liền đen lại, "Người có thể vô si hơn được không?"

Lần thứ hai nàng gặp hắn, hắn nói: "Tiểu mỹ nhân, nàng đã nhìn hết thấy thân thể ta rồi có phải nàng nên chịu trách nhiệm không?"

Nàng cau mày "Đào hoa người vô số đi mà tìm mấy nàng ấy...người có thể mặt dày hơn được không?"

Lần thứ ba nàng gặp hắn "Người có hai con đường một là chết hai là theo ta".

Má ơi nàng đắc tội với ai thế này, chỉ "lỡ" nhìn hắn tắm một cái thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Biến Thành Nữ Chính Xuyên Không

"Lam Khanh Khanh người điên rồi" trên đỉnh núi có hai bóng dáng đang lui về phía vực

"Điên? Haha ta chính là bị các người bức điên đấy" một cô gái điên cuồng đi về phía trước cười như tu la mới bước lên từ địa ngục nhìn chăm chăm cô gái phía trước

"Khanh Khanh không như cô nghĩ đâu bọn họ..."

"Cô im đi cô tưởng cô hiểu rõ họ lắm à, cô nên biết họ có gan làm thì phải biết đến kết cục ngày hôm nay"

Cô gái kia nhìn cô gái được gọi là Lam Khanh Khanh nước mắt lăn dài theo gò má xinh đẹp lắc lắc đầu

"Không, không, không phải vậy, không phải vậy, họ không tốt nhưng cô không thể làm vậy được"

Lam Khanh Khanh cười điên cuồng lạnh lùng nhướn mày "Vậy sao? Ờ ra thế, ta như thế này là do họ ban tặng đấy em gái à"

"Chỉ, em...chị phía sau...cẩn thận...aaaaaaaaa...."

Bất ngờ Lam Khanh Khanh và cô gái đó rơi xuống vách núi, Lam Khanh Khanh nhìn chăm chăm người vừa đẩy cô xuống núi kia

Vương Tường Hải người chính là người ta tin tưởng nhất thật không ngờ ta lại chết trong tay người

Nàng tên là Lam Khanh Khanh từ nhỏ là một cô nhi sống trong cô nhi viện một mình không được hưởng tình thương cha mẹ

Vốn tưởng rằng bản thân chẳng bao giờ tìm được lại cha mẹ của mình, ấy vậy mà năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nàng đến tìm lại nàng. Vậy là nàng lại có cha mẹ đầy đủ mái ấm gia đình hạnh phúc.

Trở trẻu thay năm nàng lên 10 tuổi gia đình gặp trận thảm sát từ một đứa bé đầy đủ cha mẹ lại trở thành một cô nhi. Trận thảm sát đó đã trở thành một bóng ma lớn trong nàng. Nàng lại được đưa vào cô nhi viện, nhưng chưa được vài ngày cô người nhận nuôi nàng.

Trong tòa biệt thự giàu có nàng không bao giờ quên cái đêm đen tối ấy, dường như bình yên cho đến một ngày nàng biết được một bí mật lớn. Trận thảm sát năm đó là do cha mẹ nuôi nàng gây ra...

Lam Khanh Khanh của 16 tuổi, Nàng tận tay huyết tẩy toàn bộ Hàm gia (gia đình nhận nuôi nàng)

Nhưng thật không ngờ nàng lại chết trong tay người nàng tin tưởng nhất, Vương Tường Hải

"Cô nương, cô nương ơi tỉnh dậy đi"

"Cô nương, này không phải cô ấy chết rồi đấy chứ?"

"Này bà ăn nói xui xẻo gì đấy cô nương, nhìn người ta xinh đẹp thế mà"

"Này..."

Lam Khanh Khanh cau mày mở mắt ra, nàng nhìn hai người đang cãi nhau "Các người là ai?"

Hai người trung niên kia một nam một nữ quay sang Lam Khanh Khanh cười "Áy cô nương cô tỉnh rồi à"

Lam Khanh Khanh nhu mày "Các người..." nàng sực nhớ chẳng phải nàng rơi xuống vách núi chết rồi sao? Sao lại...khoan đã hai người bọn họ, nếu nàng không nhìn nhầm thì họ đang vận y phục cổ trang

"Tôi đang ở đâu?"

Người phụ nữ trung niên nhìn nàng cười hiền hoà "Đây là ngoài thảo nguyên...sao cô nương một thân một mình lại nằm ở đây lúc này"

Lam Khanh Khanh trầm mặt đứng thật nàng xuyên không rồi, nếu nàng đã không chết vậy cô phải có ý cũng không sao hay không? có phải cũng xuyên giống nàng không?

"Cô nương cô tên gì? Nhà ở đâu chúng tôi đưa cô về nhà nhé" nam tử trung niên cười nhìn nàng, nhìn cách ăn mặc quái dị hình như nàng không phải người ở đây

"Ta...ta tên Lam Khanh Khanh không có nơi nào để đi cả" nhìn hai người bọn họ có ý tốt nàng cười nhẹ đáp "À thảo nguyên? Ta đang ở Móng Cổ à" nín chút hy vọng nàng hỏi

"Ồ đúng rồi...cô nương không sao chứ?" mịa nóa đã lỡ cho Lam Khanh Khanh này xuyên rồi sao không xuyên đến chỗ có nhiều mỹ nam tử một chút chứ, xuyên đến cái nơi toàn ngưu hoang này làm cái gì. Aaaaaa bà mị nó ánh để ta ghét người...

Rầm...rầm...rầm

"Ồ cô nương trời sắp mưa rồi nếu cô không có nơi nào để đi tình đến nhà ta nương trú nhé" Lam Khanh Khanh rùng mình một cái, không phải chứ nàng chỉ mới chửi ánh để một câu thôi mà cô cần cho thiên lôi mưa bão đến làm khó nàng không đây

Lam Khanh Khanh ngoan ngoan gật đầu vì tránh bị thiên lôi đánh chết do "si và" ánh để. "Vâng vậy làm phiền...bá mẫu rồi"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: Nhận Làm Nghĩa Nữ

"Cô nương cô đừng chê chỗ này nhỏ, tạm ở đây..."

"Triệu bá mẫu không sao đâu, con cũng không phải là thiên kim cao cả gì" Lam Khanh Khanh cười cười nhìn Trương bá mẫu lòng thầm oán, ảnh đế đáng ghét sao không cho mình xuyên đến thời Tống, Đường hay gì gì ở Trung Nguyên ấy xuyên đến Mông Cổ làm cái quái gì?

Triệu thẩm kéo cô lại nhìn cô cười hiền hoà "cô nương à cô thật xinh đẹp nha, không chừng nam nhân ở thảo nguyên phải ngây ngất vì cô ấy"

"Bá mẫu người cứ gọi con là Khanh Khanh cũng được còn xinh đẹp thì không dám nhận"

Triệu bá đi lại vỗ vỗ vai nàng "Khanh Khanh con đừng khách sáo với chúng ta như vậy xem là người một nhà là được rồi"

Lam Khanh Khanh cười nhạt không đáp, người một nhà? Nàng còn có nhà sao?

"À bà kia chuẩn bị buổi tối đi Tiểu Lâm với Thư Nhi sắp về rồi đấy" Triệu bá lên tiếng nhắc nhở, Triệu thẩm cười cười quay sang Lam Khanh Khanh nói "Tiểu Lâm và Thư Nhi ấy à là hai đứa con của ta, hai chúng nó lớn rồi cứ đi ra ngoài suốt ngày, hôm nay chúng nó về thì vừa vận gặp con" Triệu thẩm vỗ vỗ nhẹ mu bàn tay Lam Khanh Khanh nói "Khanh Khanh con ngồi đây một lát ta vào làm bữa tối nhé"

Lam Khanh Khanh gật đầu, ngồi bên đống lửa đang nhen nhói cháy bùng hồi ức năm 8 tuổi như thủy triều trào về. Đêm đó trăng thanh gió mát ở đám cỏ tựa thảo nguyên mini, bên đống lửa đang rực cháy ba mẹ nàng đang nướng thịt cho nàng bên cạnh là túp lều nhỏ....Sau đó...Cái đêm say ra trận thảm sát...Cha mẹ nuôi...

Lam Khanh Khanh nhắm tịt mắt lại hít sâu một hơi, trán đã phủ một tầng mồ hôi, lòng nàng đang đau như ai đó đang xé toạt ra. Tiếng gọi ai đó thành công kéo nàng từ kí ức về hiện thật "Cha nương chúng con về rồi"

Mảnh trưởng bị vén lên một đôi nam nữ bước vào, họ nhìn thấy nàng liền gật đầu cười "Cô nương..." "Tiểu Lâm, Thư Nhi các con về rồi đấy à" Triệu thẩm đi ra nhìn thấy Lam Khanh Khanh đỏ mặt lo lắng hỏi "Khanh Khanh à con làm sao mà trán đỏ mồ hôi thế kia"

Lam Khanh Khanh lắc đầu cười gượng "không sao đâu ạ...chắc là do trời nóng quá thôi" ba người gạt mình sững sờ, đúng lúc đó Triệu bá vén mảnh đi vào, bỗng một con gió lạnh từ ngoài thổi vào làm mọi người lạnh run.

Triệu Khánh Thư che miệng cười khúc khích, Triệu thẩm cũng cười cười mơ hồ nhìn về phía Lam Khanh Khanh. Lam Khanh Khanh ho khan hai tiếng ngượng ngùng gãi đầu.

Triệu Khánh Lâm nhìn Lam Khanh Khanh hỏi "Cô nương là ai? từ đâu tới? Nhìn cô hình như không phải người ở đây" "Đúng vậy cô ấy không phải người ở đây, nương và cha con thấy cô ấy nằm ngoài thảo nguyên ấy"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta là người nơi khác cũng không biết làm sao mà ta ở đây" nàng đã nhìn kỹ khuôn mặt này rồi đúng là giống nàng còn vết sẹo sau gáy nữa nên nàng khẳng định 100% là cả thân thể lẫn linh hồn nàng xuyên. Nói vậy cũng có thể cô ấy cũng thoát nạn mà xuyên rồi.

"Khanh Khanh, con sao vậy" Triệu thẩm lơ lơ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng gạt mình cúi đầu. "Cô nương nếu cô một thân một mình vậy thì gay rồi, tên Đế Vương hoan dâm vô độ kia gần đây bắt rất nhiều thiếu nữ,ta e..."

"Ủầy, vậy thì làm sao đây" Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta không yếu đuối như các người nghĩ đâu" trong mắt Lam Khanh Khanh xẹt qua một tia tàn ác, Đế Vương hay Cầu Hoàng gì gì đó nàng mặc kệ nhưng nếu phạm phải nàng thì quan tài cũng đừng hỏng chuẩn bị

Triệu Khánh Thư vỗ đùi cười "Áy hay là nương nhận nuôi cô ấy đi cứ nói là con của bằng hữu đến đây lánh nạn, vậy là ổn rồi" Triệu Khánh Thư là một cô nương xinh đẹp phóng khoáng, đúng mực thiếu nữ Mông Cổ, thông minh là người ta ghen tỵ

"Đúng đấy, Thư Nhi nói đúng hay là vậy đi" Triệu bá cười nói, Triệu Khánh Lâm cười "Muội muội gọi ca ca đi nào haha"

Lam Khanh Khanh chớp mắt nhìn mọi người, cha...mẹ? Cha mẹ nuôi? Nàng lại có cha mẹ nuôi sao? Nàng do dự một chút mới mở miệng "Cha, nương...ca ca, tỷ tỷ"

Mọi cười nhìn Lam Khanh Khanh "Nào nào ăn mừng nhà ta có một người mới đi hahaha..."

Gió thổi nhẹ nhẹ làm lay động những ngọn cỏ trên thảo nguyên rộng lớn phát họa lên thân hình của nữ nhân đang nằm trên đấy. Con gió thổi mang theo mùi hương đặc trưng của thảo nguyên, vừa thanh khiết lại dịu nhẹ, vật áo nàng lay động theo nhịp gió tạo nên khung cảnh mỹ miều

"Khanh Khanh sao muội lại nằm ở đây, ban đêm gió lớn không tốt đâu" Triệu Khánh Lâm đi đến ngồi bên cạnh Lam Khanh Khanh. "Muội không yếu đuối như ca nghĩ đâu" "Khanh Khanh muội có tâm sự?" "không có chi là muốn yên tĩnh một lúc thôi, ở đây con người thật phóng khoáng, ôn hoà, nếu như nơi đâu cũng vậy thật tốt quá" "Muội..."

Lam Khanh Khanh đứng dậy phui phui y phục đưa tay về phía Hân "Nào ca ca huynh không về ngủ?" Triệu Khánh Lâm cầm tay Lam Khanh Khanh kéo lên "muội muội ngoan về ngủ thôi, muội muội háo hức" "Vâng ca ca an giấc"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 3: Chương 3: Hoang Dâm Vô Độ

Ngày qua ngày thẩm thoát trời, từ khi Lam Khanh Khanh xuyên qua đã ba ngày, nàng ở đây sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, thả mình trên thảo nguyên rộng lớn đầy tự do, không còn thù hận, oán trách.

"A...các...cô người là ai?" Lam Khanh Khanh đang nằm trên bãi cỏ mượt nghe tiếng Triệu Khánh Thư cau mày nhìn. Một đám hán tử Mông Cổ cười ngửa vây quanh Triệu Khánh Thư bên trong cười dâm dăng. "Mỹ nữ, cô thật xinh đẹp, muốn đi theo gia không?" "Haha mỹ nữ đi theo gia đi suốt đời không phụ cũng quý, haha"

Lam Khanh Khanh á khẩu, còn lời thoại nào khác không?. Một tên khác cung kính với tên cầm đầu "Thưa Tướng Quân cô ta là Triệu Khánh Thư, cô ta chính là mỹ nhân thảo nguyên, cứ già vờ thanh cao"

"Các người...các người muốn gì?" Triệu Khánh Thư hoảng sợ nhìn bọn họ. "Áy mỹ nữ đi theo bốn tướng gia đi phú quý cả đời haha...thanh cao á haha đi theo ta thì cũng như nhau haha..."

"Các người..." "Tỷ tỷ à, tỷ nói với hạn người đó chỉ làm bán mạng thôi"

Lam Khanh Khanh ngoa ngoắt đi qua đám người đó, tên tướng quân vuốt vuốt cằm cười bị ối. "Áy lại là đại mỹ nữ nào đây, thật xinh đẹp haha" Lam Khanh Khanh cười lạnh "Ta là người phương nào người quân? ta cảnh cáo người tốt nhất nên thu nụ cười bị ối đó lại, nếu không ta không chắc có nề tình đâu"

"Haha mỹ nhân nàng đùa rồi, nào hai tỷ muội các người cùng nhau về hầu hạ ta haha..."

Bốp... Âm thanh giòn dã vang lên cắt đứt tiếng cười của ai đó, bọn họ trợn mắt nhìn bên má của tên tướng quân in một bàn tay chọi mắt lại nhìn Lam Khanh Khanh kéo tay Triệu Khánh Thư thông dong đi

"Tiện nhân, cô đúng..." "Ta bình sinh ghét nhất người khác chửi là tiện nhân và lại..." Lam Khanh Khanh lườm hân lạnh lùng nói "ta đã cảnh cáo người rồi, từ nay nếu muốn sống lâu thì thấy người Triệu gia tốt nhất đi đường vòng" nàng kéo Triệu Khánh Thư đi để lại một câu rồi đi mất "Nếu ai ngại mạng quá dài ta sẽ kết thúc họ"

Tên tướng quân tức đỏ bừng mặt tay cầm thanh đao rắc một tiếng gãy làm hai. Hân thè trong đời hân chưa bao giờ nhục nhã thế này

Tên tướng quân sau khi về trường lòng vẫn chưa nguôi con giận liền nghĩ ra một kế cười bị ối sai người về lại chân dung Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Thư. Hân nhìn hai bức tranh đẹp tựa người thật gật đầu rồi thúc ngựa đi vào cung

"Thần diện kiến đại vương" Nam nhân nữa ngồi nữa trên tràng ki nhìn đã từ tuần dường mi nhìn hân một cái rồi chơi đùa với hai mỹ nữ bên cạnh. Nhìn đi nhìn lại chẳng có khí chất của bậc đế vương, chỉ có thể dùng bạo quân, hoang dâm vô độ để hình dung.

"Đại vương người xem hai mỹ nữ này..." Tên tướng quân đem hai bức tranh dâng lên, hân nhìn qua hai bức tranh phác họa khuôn mặt điển lệ của hai người ánh mắt thêm muốn nhỏ dãi. "Đâu? Hai mỹ nữ này ở đâu mau đem tới cho trẫm"

"Haha chẳng giấu gì Đại Vương trong đó có một người thần thẳm mơ trộm nhớ" "Được trăm dùng xong sẽ cho ngươi haha mau đi bắt người về đây" Tên tướng quân cười thẳm kể hoạch thành công xem xem hai vị mỹ nữ thanh cao thể nào haha, "Vâng thần đi ngay"

"Cái gì? Con..con còn đánh tướng quân nữa à?" Triệu thẩm hoang mang hỏi, Lam Khanh Khanh chỉ thờ ơ gật đầu như chuyện không liên quan đến mình. "Trời ơi, con có biết động phải vào tên đó sẽ gây bất lợi cho ta không?" "Không biết, ta chỉ biết hân dâm động chạm vào người của ta, chán sống"

Triệu Khánh Thư đi đến nắm vai của Triệu thẩm khuyên "nuong cũng là do con muội muội mới ra tay, nương đừng trách muội ấy nữa" Triệu thẩm vỗ vỗ vào mu bàn tay con gái, Lam Khanh Khanh cau mày nhìn họ, "cha nương, ta còn ở đây thì sẽ không để ai ức hiếp các người đâu"

"Khanh Khanh, nương hiểu tấm lòng con nhưng tướng quân là người không dễ động vào đâu" thấy đáng vẻ lo lắng của mọi người Lam Khanh Khanh ngoan ngoãn gật đầu "Vâng". "Muội muội, muội đã là muội muội của ta thì sẽ là người của Triệu gia, ca biết muội là muốn tốt cho Thư Nhi mà" Triệu Khánh Lâm vỗ vỗ vai nàng

Lam Khanh Khanh nhìn mọi người "Vâng sau này con sẽ không để mọi người lo lắng nữa". Lam Khanh Khanh nói để mọi người yên lòng nhưng nàng đâu biết câu nói ấy lại một lần nữa trở thành vĩnh hằng

"Ca, ca đưa muội đi đâu vậy?" Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Lâm thắc mắt hỏi, vì nàng không biết cười nưạ nên buộc phải du chung một con ngựa với Triệu Khánh Lâm. "Nương bảo ta đưa muội đi lên trấn mua ít đồ"

"Đồ? Chẳng phải muội đã đủ đồ dùng rồi sao", "ca cũng không rõ, nương thương muội thể mà" Triệu Khánh Lâm cười cười trừu ghẹo. "Ca đừng đùa muội"

Từ đây lên trấn phải mất một ngày đường, Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm cũng đã đi nửa ngày đường nhưng trong lòng luôn tràn ngập cảm giác bất an.

Nhưng nếu bây giờ quay ngựa về lại thì trời cũng chấp tội, Lam Khanh Khanh kéo dây cương lại nhìn Triệu Khánh Lâm nói:

"Ca ca, chúng ta... quay về đi, muội... Có cảm giác bất an"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chỉ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Huyết Tủy Hoàng Cung Mông Cổ

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm quay đầu nhanh chóng thúc ngựa trở về nhà, cảm giác bất an của nàng càng ngày càng lớn như muốn nuốt chửng cả ý thức. Vượt qua thảo nguyên trời cũng đã sẫm tối, con ngựa chờ hai người dừng trên đồi cao, xuống đồi này đã về đến nhà.

Nhà? Vừa nghĩ đến chữ này lòng Lam Khanh Khanh co rút đến khó thở. Một con gió thổi qua làm ba ngàn sợi tóc hai người tung bay, hai người chết lặng nhìn về nơi gọi là nhà. Không khí mang theo mùi máu tươi nồng nặc, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu tay bắt giác xiết chặt dây cương.

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm đi xuống đồi, cảnh tượng đầu tiên hai người nhìn thấy làm người ta như đứng giữa hoang mạc không người, chỉ có chết lặng và chết lặng. Căn trường hoang tàn tràn ngập mùi máu tươi, máu văng khắp lên mảnh tường đỏ chói mắt.

Triệu Khánh Lâm hoảng hốt phi vào trường còn Lam Khanh Khanh thờ thần đi phía sau. "Cha, nương hai người làm sao vậy? Cha nương đừng dọa con mà" Triệu Khánh Lâm gào lên ôm thi thể Triệu phu phụ lay mạnh "cha nương..hai người tỉnh dậy đi... Khánh Lâm không đi nữa con sẽ ngoan ngoãn ở nhà mà". "Thư Nhi muội tỉnh lại đi ca ca sẽ không bắt nạt muội nữa, chúng ta còn chưa đưa Khanh Nhi đi đưa ngựa bắn cung mà, Thư Nhi"

Lam Khanh Khanh xiết chặt nắm tay đi đến bên Triệu Khánh Lâm "Ca là muội không tốt huynh..." nàng chưa nói hết câu hắn đã kéo nàng ngồi xuống ôm nàng vào lòng lặng lẽ rơi nước mắt. Người ta nói nước mắt nam nhân rất khó rơi, nhưng một nam nhân khóc ắt hẳn nỗi đau ấy lớn quá sức chịu đựng của hắn.

Lam Khanh Khanh vỗ vỗ vai Triệu Khánh Lâm để hắn tựa người vào mình khóc, nàng không khóc cũng không rơi một giọt nước mắt. Không phải vì nàng vô tâm hay bọn họ không liên quan gì đến nàng mà vì nàng biết lúc này nàng phải kiên cường, ca ca đã đau lòng thế nàng không thể yếu đuối được.

"Khánh Lâm, Khanh Khanh các... Các con về rồi à...mau mau đi trốn đi, nếu bọn họ bắt được hai đứa thì khổ" Đại thẩm bên kia đôi coì như quen biết nhà họ Triệu chạy đến, thấy hai huynh muội ngồi đây liền nhấc nhõ.

Triệu Khánh Lâm lau đi nước mắt nước mũi nghẹn ngào hỏi: "Đại thẩm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...cha nương... Thư Nhi sao lại...lại" "Khi hai con đi không bao lâu Tướng quân dẫn người đến cầm theo hai bức họa về Thư Nhi và Khanh Khanh, bọn họ bắt Thư Nhi đi nhưng con bé không chịu liên...liên...bọn họ thật độc ác...giết cha mẹ các con rồi rồi còn cưỡng hiếp Thư Nhi..."

Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Thư đã chết nằm trên giường quần áo ướt khắp người đầy vết thương chứng tỏ khi còn sống khổ sở ba nhiều. Lam Khanh Khanh tay đặt lên bàn xiết chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch "Thắm còn..còn nghe nói là...là do tướng quân dâng bức họa về hai đứa con lên Đại Vương nên...nên mới..."

Rầm_Cái bàn gần Lam Khanh Khanh vỡ nát, nàng lạnh lùng gần từng tiếng "Tướng quân...Đại Vương"

Ban đêm trên thảo nguyên lúc nào cũng an tĩnh, nhưng hôm nay trời không trăng không sao an tĩnh, đen tối đến quỷ dị. Hoàng cung Mông Cổ như mọi đêm đèn đuốc sáng trưng ca cơ vũ nữ hát tung bùng, cuộc sống thác loạn về đêm của hoàng tộc bắt đầu, như không ai ngờ đến đó là ngày kết của họ.

Hoàng cung Mông Cổ chỉ thấy một bóng đem lướt qua liền ngay sau đó tiếng thét chói tai vang vọng đầy thê lương. Đêm tối hắc ám hoàng cung Mông Cổ đêm ấy không một người sống sót, máu tươi chảy lên tường, đầu đầu cũng là thấy người.

Lều tướng Nam Liệt vương

Nam Liệt vương là con người phóng khoáng, yêu dân như con không giống bọn quyền quý thác loạn kia mà ăn chơi xa đọa. Người này thông minh tuyệt đỉnh lại tâm cơ thâm trầm khó đoán, được nhân dân yêu mến là ứng cử hàng đầu vị trí Đại Vương.

"Ai?" Già Lão Thượng Phong cau mày nói, Lam Khanh Khanh một thân hắc y đen tuyền không nhanh không chậm bước vào "Nam Liệt Vương đáp lễ vậy à" "Cô là ai tìm bốn vương có việc?". Lam Khanh Khanh không vòng vo nói thẳng vào chủ đề "Không biết Nam Liệt vương có hứng thú làm Đại Vương hay không"

Già Lão Thượng Phong nhướng mi "ý cô nương tại hạ không hiểu". "Ta mặc kệ ngươi không hiểu hay giả vờ không hiểu..."

Một tên gia nô đứng ngoài trường lớn tiếng thông báo "Già, hoàng thượng bị sát hại, hoàng cung không một người sống sót kể cả tướng quân và các vị vương khác"

Già Lão Thượng Phong cau mày nhìn rồi Lam Khanh Khanh chốc lát rồi cười "Cô muốn ta làm hoàng đế?". "Tùy người dù đây có hoàng thượng hoàng đế hay không cũng không liên quan đến ta" Lam Khanh Khanh phất áo rồi đi

Già Lão Thượng Phong nhìn bóng nàng rồi đi mỗi giường lên nụ cười, thần thủ rất tốt, chỉ có điều sát khí quá nặng, trong mắt không che nổi vẻ tru thương

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chỉ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Sai Lầm Lớn Nhất

Buổi sớm là lúc không khí trong lành nhất nhưng từ hoàng cung Mông Cổ trở ra hon mười dặm tràn ngập mùi máu. Dân chúng ai ai cũng bàn tán về cái chết của Đại Vương và hoàng tộc, người vui sướng khi thoát khỏi cảnh thống trị tàn bạo, vui vẻ vì tên Đại Vương như bạo chúa, hoang dâm vô độ đã chết.

Kẻ đau khổ vì không còn được vợ vết sức người sức của nữa, đa phần họ đều là bọn tham ô, gian thương sa đọa không có tính người.

Hoàng cung Mông Cổ

Từng cái xác được đưa ra ngoài, Lam Khanh Khanh thờ ơ lạnh lùng nhìn các xác tàn tạ của tên cầu hoàng đế nào đó nằm trên nhuyển tháp. Triệu Khánh Lâm nhìn hoàng cung rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh khó khăn mở miệng "Khanh Khanh...những người này đều do...do muội sát hại?"

Lam Khanh Khanh thờ ơ gật đầu, Triệu Khánh Lâm như gặp phải chuyện gì không thể tin được tròn mắt há hốc mồm. "Muội... Muội..."

Gia Lễ Thượng Phong đi đến đặt tay lên vai Lam Khanh Khanh "ta cuối cùng cũng biết được tại sao cô lại hạ độc tửu thần nhân như thế rồi". Lam Khanh Khanh nheo mắt đầy nguy hiểm "Buồng" một chữ như rét lạnh đập thẳng vào tai mọi người.

Triệu Khánh Lâm giật mình nhìn người mà cha nương hân hạnh nuôi mới vài ngày kia, lúc này nàng khác một trời một vực, lạnh lùng khác máu, tàn khốc thủ đoạn.

Gia Lễ Thượng Phong nghe Lam Khanh Khanh nói không tức giận mà còn cười buông ra "Bổn vương phải thay mặt toàn bộ dân chúng cảm tạ cô nương thay trời hành đạo rồi". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "ta nhớ không nhầm người vừa chết kia là huynh trưởng của người"

Hắn sưng sốt gầy lác rồi cười "Vậy sao? Bổn vương nên thương cảm? Một kẻ vô dụng giữ lại chẳng có ích gì". "Không hổ danh là Nam Liệt vương mưu mô xảo huyết, chiến binh kỳ tài Mông Cổ". "Cô là đang chê hay đang khen ta đây" Gia Lễ Thượng Phong cười đứng kiêu hễ ly già vờ ngà ngón nói.

Lam Khanh Khanh nhìn hắn một lát rồi phun ra một câu "Tân hoàng Mông Cổ người không nên giữ bộ dạng đó". Nói rồi nàng đi lại bên cái xác tên Đại Vương, giọng nó dịu nhẹ nhưng hàn khí bức người toả ra từ thân khiến người ta rùng mình. "Người không nên cảm tạ ta, ta giết hắn không phải vì ai cả chỉ vì hắn mắc một sai lầm rất nghiêm trọng"

Gia Lễ Thượng Phong nhướng mi thú vị nhìn nàng "Sai lầm nghiêm trọng?". Triệu Khánh Lâm cau mày, dường như chuyện này liên quan đến nhà hắn.

"Thứ nhất hắn sai lầm vì dám đụng đến người của ta, thứ hai hắn dám đụng đến ta, thứ ba điều hắn sai lầm nhất là dám tự ý cướp đoạt quyền sống của người khác, dám tự ý thay thân chết kết liễu tính mạng của người khách nhất là người của ta cho dù có mười cái mạng cũng không đủ"

Triệu Khánh Lâm ngay người, không ngờ chỉ vì gia đình hắn bị hoàng thượng cùng tướng quân hại chết mà huyết tẩy cả hoàng cung, hạnh hạ đến không nở nhìn. Gia Lễ Thượng Phong cũng ngắt người vì câu nói của nàng, hắn thật không ngờ một cô nương còn nhỏ tuổi đáng vẻ yếu đuối lại mạng tâm cơ tàn khốc như vậy.

Triệu Khánh Lâm đi đến bên Lam Khanh Khanh ôm bà vai nàng, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu mở miệng nói "ca ca bây giờ huynh có phải thấy muội rất tàn ác không" giọng điệu của nàng đã dụ đi phần nào, không có hàn khí bức người nữa.

"Không không đâu cho dù muội ra sao muội vẫn là muội muội của ta, trên trần đời này ta chỉ còn muội là người thân. Khanh Khanh từ nay ta sẽ bảo vệ muội thật tốt". "Muội không yếu đuối như ca nghĩ" vẫn câu nói đó như bây giờ khác trước, nàng không còn một mình, mà có ca ca, đúng vị ca ca này cho dù ra sao nàng vững phải bảo vệ thật tốt.

"Người gọi ta đến làm gì?" Lam Khanh Khanh vận y phục đen tuyền bước vào trường của Gia Lễ Thượng Phong. Hắn nhướng mày nhìn nàng "hai ngày nữa ta đăng cơ". "Thì sao?" Lam Khanh Khanh thờ ơ vốn những việc không liên quan đến nàng nàng không bận tâm.

"Bên ngoài đều đang tán dương nàng, ta mong có thể giữ một người tài giỏi bên cạnh". Lam Khanh Khanh như hiểu ý hắn nhếch môi "người tinh cho ta chức gì?". "Công chúa? Quận chúa? Nữ tướng sĩ? Nàng có hứng thú với chức vị nào ta đều cho nàng"

"Nếu ta nói muốn làm hoàng đế thì sao?" Lam Khanh Khanh mở miệng nói đùa. Gia Lễ Thượng Phong nhướng mày nhìn nàng "hoàng đế thì không được...bất quá vị trí hoàng hậu nếu nàng muốn ta nguyện chia sẽ nửa giang sơn".

Lam Khanh Khanh lắc đầu "ta không tham phú quý, cũng chẳng ham vị của người, ta cũng phải đi rồi...chỉ mong người chăm sóc cho ca ca ta thật tốt". "Tướng Quân?", "huynh ấy võ công không tồi, trí thức cũng không kém, bày binh bố trận cũng không đến nỗi" nói rồi nàng phát tay rồi đi, nàng tin hẳn hiểu những gì nàng nói.

Ra khỏi trường của Gia Lễ Thượng Phong, Lam Khanh Khanh không có mục tiêu đi thẳng về phía trước cho đến khi đặc chân lên mình có trống rỗng lớn. Lam Khanh Khanh đứng yên ở đó mặc gió lửa lay động vạt áo, mặc loạn tóc mượt mà theo nhịp gió tung bay.

Lam Khanh Khanh đứng đó ngẩn mặt lên nhìn khuôn trời tràn đầy những vì sao như những mẫu bạc lấp lánh. Hốc mắt nàng bỗng ửng hồng, thật sự giờ nàng rất muốn khóc, nàng chẳng lẽ không bao giờ được hưởng cái gọi là hạnh phúc gia đình.

Lam Khanh Khanh bỗng ngồi thực xuống ôm lấy đầu gối cầu ra để không phát ra những tiếng nấc, lặng lẽ rơi nước mắt. Bỗng một bàn tay vỗ nhẹ lên vai nàng như an ủi, cảm xúc bao lâu nay như vỡ òa trào ra, nước mắt càng nhiều hơn, nàng khóc càng ngày càng lợi hại đến thiếp đi lúc nào không ai hay

Năm đó Tân hoàng Mông Cổ đăng cơ, tại đại diện sắc phong vị cô nương nào đó làm Thiên An quận chúa, phong Triệu Khánh Lâm là tướng quân. Dân chúng được thoát khỏi vị vua tàn bạo lấy làm vui mừng, ca ngợi hết lời vị nữ tử trong cung đêm ấy, Thiên An quận chúa.

Kể rằng nàng đơn thân độc mã xông vào hoàng cung, trong một đêm huyết tẩy toàn bộ, tham quan hoàng tộc không ai sống sót, thảm nhất vẫn là Đại Vương hoan dâm vô độ cùng Tướng Quân tàn ác, giày vò đến không ra hình người.

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi Mối* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Sự Vui Vẻ

Ánh nắng ấm áp gió nhẹ lay động, hương thơm thanh khiết đặt trưng chỉ có ở thảo nguyên vồn quanh mũi. Cái nắng, cái gió xua tan bao khí u ám hai ngày nay ở Mông Cổ, có người ở lại có người đã đi.

"Khanh Khanh" Triệu Khánh Lâm bước vào trường cau mày nhìn lều trưởng trống không, tối hôm qua nàng khóc như long trời lở đất cuối cùng lại ngủ thiếp đi trong lòng hắn. Sáng ra hắn lại lo cho nàng vẫn còn t trạng vào xem không ngờ nàng lại chỉ để lại một tờ giấy

"Ca ca muội đi đây, đừng tìm muội hay chờ muội, có lẽ muội sẽ không về. Ca huynh phải sống tốt nếu có duyên sau này chúng ta sẽ gặp lại, lúc đó muội sẽ cho ca thấy nụ cười vui vẻ của muội. Lam Khanh Khanh"

Trên thảo nguyên rộng lớn có một chiếc xe ngựa nhìn như hoàn toàn tầm thường đang chạy hướng Trung Nguyên.

Trên xe ngựa không ai khác chính là Lam Khanh Khanh, nàng thứ nhất không biết cưỡi ngựa, thứ hai không biết đánh xe hỡi sao lại ở trên xe ngựa ả, đương nhiên đi nhờ rồi. Lam Khanh Khanh chính là đi nhờ xe ngựa của thương buôn đến Trung Nguyên, trên xe í ả là một gia đình.

"Cô nương một thân một mình không biết đến Trung Nguyên làm gì?" người đánh xe ngựa như thuật miệng hỏi, Lam Khanh Khanh nhìn thảo nguyên rộng lớn nói "ngao du"

Bên trong xe ngựa chui ra một đứa bé tầm năm sáu tuổi nhìn Lam Khanh Khanh cười "tỷ tỷ à, tỷ thật xinh đẹp tên tỷ là gì vậy?". Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé nói "Lam Khanh Khanh", "Đệ có thể gọi tỷ là Khanh Nhi tỷ tỷ không". Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé đưa tay xoa nhẹ đầu nó "hảo"

"Ây cô nương chẳng bé lúc nào cũng nghịch ngợm mong cô đừng trách nó" một nữ nhân trung niên đưa tay bế cậu bé cười sùng nịch. Lam Khanh Khanh nhìn một mảng mầu từ liền cười gượng, khi nào nàng mới có thể hưởng được đây, là không bao giờ ư?

"Cô nương có tâm sự à" nữ nhân trung niên nhanh chóng phát hiện tâm trạng Lam Khanh Khanh không tốt quan tâm hỏi. Lam Khanh Khanh tựa người vào thành xe ngựa nhìn về nơi xa xăm như có như không nói "cha nương, tỷ tỷ ta vừa mất"

"Ôi xin lỗi ta không cố ý gọi nỗi đau cho cô nương", Lam Khanh Khanh lắc đầu kéo mắt không giấu nổi bi thương cùng oán hận. Người phụ nữ trung niên đó vỗ vai Lam Khanh Khanh "đời người ngắn ngủi mọi chuyện đã qua rồi thì cứ cho

qua, cô nương ta mạo muội khuyên cô nương một câu, đôi người ngắn ngủi hãy cho nó trôi qua trong niềm vui"

Niềm vui? Lam Khanh Khanh sững sốt, đúng là lần này nàng đi ngao du chính là tìm lại cái gọi là niềm vui. Cái cảm giác vui vẻ ấy nàng đã mất vào cái đêm năm mươi tuổi đó rồi.

"Oan oan tương báo đến khi nào mới hết, tại sao không sống phóng túng một lần để sau này không phải hối hận. Mọi chuyện ấy à đều là ý trời, qua rồi thì cứ để nó qua" người nam nhân trung niên đánh xe cười sáng khoái nói.

Ý trời? Nếu là ý trời thì Lam Khanh Khanh nâng phả tuần thi ư? Không! Từ nay nếu trời đã muốn áp bức nàng nàng sẽ nghịch thiên mà đi.

"Tỷ tỷ nếu tỷ cười sẽ đẹp lắm nha", Lam Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn cậu bé "ta không biết cười" "Tỷ nói dối ai mà không biết cười" nụ cười của nàng mất lâu rồi, nàng còn không biết phải làm sao để cười nữa. "Vây đệ chỉ ta cách vui vẻ đi" cậu bé ra vẻ suy tư "muốn cười a...hắc hắc cứ đi chọc ghẹo người khác rồi làm mình vui vẻ nha"

Nữ nhân trung niên cốc đầu cậu bé một cái "con chi biết nghịch ngợm thôi", "cô nương cô đừng nghe nó nói bậy, muốn vui về à trước tiên phải làm cho người khác vui về". "Ủây vui vẻ thì chi cần thịt rượu thom ngon là được rồi haha"

Vui vẻ chi đơn giản thế thôi sao?

(Nguồn gốc của những trò hài hước nàng gây ra là đây)

Hoàng cung Mông Cổ

"Nàng đi rồi" Gia Lão Thượng Phong vắn về cái ly trong tay nói, Triệu Khánh Lâm lắc đầu "thảo dân cũng không quản được muội ấy". "Haha ta còn dự tính ngày mai khi đăng cơ sẽ phong nàng làm hậu", Triệu Khánh Lâm giật mình "Đại...Đại Vương người..." "ta là coi trọng nàng"

Gia Lão Thượng Phong lắc đầu "chỉ tiếc nàng không cần... Triệu Khánh Lâm huynh thấy chức vị tưng quân thế nào?" "Đại Vương người nói vậy có ý gì?" "haha cũng chẳng có ý gì, ta thấy tướng quân rất hợp với người"

Triệu Khánh Lâm trầm mặt lắc đầu "thảo dân không dám" hẳn đi đến chỗ vai "ngày mai ta đăng cơ người sẽ phong làm tướng quân, từ nay chúng ta là huynh đệ, đừng phụ ta"

"Ha đã đến trung nguyên rồi" chiếc xe ngựa dừng lại bên trấn nhỏ ở biên giới "cô nương không biết cô nương sẽ đi đâu" Lam Khanh Khanh trầm ngâm "hơi nào nào nhiệt nhất", "hơi nào nhiệt mà gần nhất? Vây đến kinh thành haha cô nương bọn ta đến Viên Châu gần kinh thành cô có thể đi nhờ"

Lam Khanh Khanh cau mày "kinh thành? Là kinh thành của triều đại nào?" "ờ Phong Nguyệt vương triều" hình như triều đại này không có trong lịch sử thì phải

"Được vậy đến kinh thành đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 7: Chương 7: Bạch Y Nam Tử

Ngồi xe ngựa đi đến Viên Châu đã là một ngày sau, Viên Châu thương nhân vô số là nơi hội tụ nhiều loại thương nghiệp, thương nhân và tiểu thương.

Mặt trời lên cao ánh nắng chói chang không còn vị man mát đặc trưng của thảo nguyên nữa, "cô nương bảo trọng" sau khi xuống xe ngựa Lam Khanh Khanh theo đường mà nam nhân trung niên đánh xe đó chỉ dẫn đến kinh thành.

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn hắc y đen tuyền trên người, nhìn có hơi quái quái vậy là nàng quyết định mua một bộ bạch y mặt. Lam Khanh Khanh đi bộ đến kinh thành, vì sao nàng không đi quá gian ai ư? Đơn giản những người ở trung nguyên không đáng tin bằng người Mông Cổ. (Sợ bị bấn haha)

Đang thong dong đi bỗng nghe tiếng đao kiếm chạm nhau, Lam Khanh Khanh cau mày đang ở ngoại ô kinh thành cũng đánh nhau được. Lam Khanh Khanh đi về hướng âm thanh đao kiếm phát ra, nàng vén một bụi cây nhỏ ra thấy có vài tên hắc y nhân quay quanh một nam tử vận bạch y.

Nhưng điều kì lạ à nam tử bạch y đó rất xinh đẹp lại mang vẻ thuần khiết đến khó tả, tuy đang một mình đấu nhiều người vậy lại không sợ hãi, giết nhiều người vậy nhưng y phục rất sạch sẽ.

Nam tử bạch y võ công rất cao nội lực lại thâm hậu giết người không chớp mắt, nhuyễn kiếm trên tay như rồng bay phượng múa đối phương chưa thấy chiêu đã lăn đùng ra chết. Chậc chậc là võ công trong truyền thuyết a, giống trong phim thật, tuy nhiên kiếm pháp vẫn không bằng nàng.

Thấy một tên thừa cơ hội đánh lén hẳn Lam Khanh Khanh liền nhắc một hòn đá nhỏ ném chuẩn xác vào gáy tên hắc y nhân đó, hẳn phun máu chết tươi. Nam tử bạch y cau mày né máu từ người tên kia nhìn thoáng qua chỗ nàng rồi tiếp tục giải quyết bọn kia.

Chưa đầy một khắc trong rừng chật chầy xác hắc y nhân mà nam tử bạch y đó thì chẳng hề hấn gì. Hẳn đi đến chỗ Lam Khanh Khanh thu nhuyễn kiếm lại thong dong nhìn nàng. Lam Khanh Khanh ngao nghễ bước ra cười nhạt "hảo kiếm pháp" hẳn đưa mắt đánh giá nàng rồi quay đi.

"Thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân mình như vậy" Lam Khanh Khanh đỡ giọng trào búng. "Ta có thể" hẳn mở miệng nói ngắn gọn nhưng giọng nói có phần ảo ảo thực thực. Đúng nàng biết nếu nàng không giúp thì hẳn cũng có thể tránh được, chỉ là thấy hắc sạch sẽ nàng muốn đùa chút thôi mà, chẳng phải cậu nhóc ấy nói chọc ghẹo người ta rất vui sao.

"Ta biết" Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi phía trước hẳn thờ ơ nói "vô công người khác đấy nếu có duyên hẹn tái ngộ"

Vào tới kinh thành mặt trời đã dần ngã về Tây, ánh nắng màu hổ phách vờ quanh từng ngõ ngách trên phố. Lam Khanh Khanh đi thong dong trên phố lớn nhìn phố dần vắng liền tấp vào khách điểm gần đó

"Cô nương không biết cô muốn dùng bữa hay ở trọ" tiểu nhị niềm nở ra đón khách, Lam Khanh Khanh lạnh nhạt mở miệng "Trọ". "Hãy vắng vắng chuẩn bị một phòng trọ cho vị cô nương này" tiểu nhị quay sang nàng niềm nở "mời cô nương lên lầu".

Vừa nhắc chân lên lầu Lam Khanh Khanh khẽ đưa mắt lướt nhìn đại sảnh một cái rồi đi theo tiểu nhị, khách điểm này không bình thường hay kinh thành gần đây xảy ra chuyện gì chăng. Chứ cái khi giờ khách điểm tập trung nhiều nhân sĩ thế nhìn qua đã biết không tầm thường. Bọn họ từ khi nàng bước vào cứ nhìn chăm chú, phần vì khí chất, dung mạo, phần vì đại sảnh toàn nhân sĩ sao lại xuất hiện một cô nương.

"Tiểu nhị kinh thành có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh bỗng mở miệng nói làm tiểu nhị sững sốt một lát rồi cười cười "cô nương chắc là từ xa đến nên không biết khách điểm Duyệt Lai của chúng tiểu nhân là khách điểm nổi tiếng nhất kinh thành chính là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ vô lâm"

Lam Khanh Khanh gật đầu, thảo nào có nhiều người phi phàm thế, nàng bất chợt nghĩ đến bạch y nam tử gặp ở ngoại ô kia, quả thật hôm nay gặp quá nhiều người cao cường rồi. Không biết đêm nay ở cùng một đám thích quyền cước kia có an ổn không đây. Mà khách điểm Duyệt Lai sao nàng thấy quen quen, chắc sao khách điểm này thịnh hành ở chỗ đại thế nhĩ, haizz...

"Cô nương cô là nữ nhĩ chân yếu tay mềm tốt nhất đừng dây vào bọn họ chỉ có cô phiền phức"

Tiểu nhị quan tán nhắc nhở, "ta biết rồi" tiểu nhị cúi chào rồi lui ra để Lam Khanh Khanh an tĩnh trong phòng.

Đèn đèn khuya nương theo ánh đèn Lam Khanh Khanh nhìn con phố tấp nập bên dưới thờ hắt ra một hơi. Kinh thành không hề danh là nơi nào nhiệt cả ban đêm cũng thú vị vậy, không như Mông Cổ an tĩnh Kinh thành nào nhiệt thị phi đến đâu đâu.

Ánh đèn dưới phố bắt đầu tắt dần từng cái từng cái một, dòng người cũng tan ra chớp mắt đã là một mảnh yên tĩnh đúng vị nàng đêm. Đường như muốn yên cũng chẳng an bên dưới lầu xuất hiện tiếng binh khí va chạm. Lam Khanh Khanh day day trăn trăn mấy hôm nay sao không có một khác an lành vậy trời. Nàng đi đến đóng cửa sổ thôi tắc ngon nên ngã xuống giường, tốt nhất không liên quan thì đừng nhúng tay và lại tự chuốc họa, không đáng.

Cạch một tiếng, tiếng động như tựa kim rơi nhưng lại không thoát nổi tai Lam Khanh Khanh, ánh mắt sắc bén khẽ lướt qua nàng nhanh nhẹn phi người đẩy cửa kịp phản ứng nàng đã kẻ chúi thủ vào cổ tên kia, hai người đầu mất đứng bất động.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 8: Chương 8

Cốc...cốc...cốc...

"Cô nương xin mở cửa" kết cửa phòng mở ra Lam Khanh Khanh vận trung y khoát đại chiếc áo choàng bụi tóc xoa ra tôn lên khuôn mặt xinh đẹp hiếm có. Nàng mơ màng dụi mắt tựa như người vừa thức giấc hỏi "không biết nửa đêm canh ba gia tiểu nữ có việc?"

Vài tên nhân sĩ thô lỗ mặt như hung thần ác xác vác dao đến gõ cửa thấy nàng mặt cũng dụ đi "công nương không biết phòng cô có giấu nam tử áo đen nào không?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ sững sờ rồi tức giận nói "gia tiểu nữ là khuê nữ chưa có hôn phối sao người lại nói tiểu nữ giấu nam nhân...thế, thế này thì làm gì có ai dám cưới tiểu nữ, thật oan ức quá".

Tên đó cuống quýt tụt lùi "tỷ cô nương ta chỉ lo hấn gây khó dễ cho cô nương...haha mạo muội rồi" tên đó quay sang bọn thủ hạ "đi nơi khác kiếm cho ta phải bắt sống được hấn mau"

Lam Khanh Khanh đóng cửa lại nét cười vô hại lập tức biến mất thay vào đó là nụ cười lạnh băng "ra". Trong góc xuất hiện thêm một nam tử áo đen, hấn nhìn nàng nói "tại sao lại giúp ta?".

"Ta chỉ lo vương phải bọn họ, phiền phức" Lam Khanh Khanh lườm hấn một cái "ngươi đã đi được chưa". "Ta bị trúng độc", "mặc kệ ngươi không liên quan đến ta"

Hấn cười khò chỉ vào vết thương ở cách tay bị trúng độc nói "cho ta mượn chỗ cô nương giả độc, được chứ" Lam Khanh Khanh nhìn vết thương khá nghiêm trọng quay mặt đi "hừy ngươi".

Hấn cười cười lấy trong tay lọ thuốc xét vạt áo băng bó "nếu không phải bọn họ đề tiện hạ độc thủ ta sẽ không phải đi trốn" Lam Khanh Khanh nhìn cách ép độc vào băng bó của hấn cau mày "ngươi biết y thuật?"

Hấn dường như không ngờ đến nàng sẽ hỏi, ngay người dõn chút rồi cười "rất tinh mắt, thủ pháp khi này của cô rất tuyệt hảo không biết danh tính là?", "cần không" Lam Khanh Khanh nường mí nói.

Hấn không ghen chi cười cười "cô nương rất có bản lĩnh, tại hạ Mộ Dung Xuất xin thỉnh giáo đại danh cô nương" nàng nhìn hấn xem hấn không có ý đồ chi nhân nhạt nói "họ Lam". Mộ Dung Xuất nhếch môi cười hứng thú thứ nhất nàng nghe danh hấn lại không hoang mang, thứ hai lại thận trọng không xưng tên, thứ vị nữ nhân này nếu đến Dạ Nguyệt sẽ như hổ mọc thêm cánh.

"Haha cô nương không sợ ta sao?" Lam Khanh Khanh khinh thường nhìn hấn "ngươi là gì mà ta phải sợ", "cô nương xem ra không biết tại hạ" nàng cười nhạt "xin lỗi ta không phải người ở đây"

Mộ Dung Xuất đứng dậy phi thân ra ngoài cửa sổ "nếu có duyên sẽ gặp lại"

Kinh thành đường phố phồn hoa đầu đầu cũng náo nhiệt không tả nổi, thành Tây chính là con phố tấp nập nhất sông bạc kỹ viện đến tơ lụa trang sức đều có cả.

Lam Khanh Khanh đi dạo bên thềm Tây, cảnh sa hoa khiến bao người lưu luyến, nghe nói phía sau thành Tây là Dạ Nguyệt son trang không ai không dám nề mặc. Tiếp theo thành Tây chính là thành Đông có phố ăn chơi thác loạn nhất, nghe đồn chủ nhân thành Đông chính là một cô nương xinh đẹp như hoa lại thông minh sắc xảo.

Lam Khanh Khanh cài nam trang đi vào một thanh lâu bậc nhất thành Tây Yên Lâu nghe ngóng tin tức, chẳng phải muốn dò hỏi chuyện gì người ta thường vào thanh lâu đó sao

"Công tử nhìn ngài có phần lạ mặt không biết là người phương nào?" một cô nương xinh đẹp vận y phục loan màu hồng phấn, thanh tao thoát tục đi đến bên cạnh Lam Khanh Khanh. Nàng đưa mắt đánh giá nàng ta hồi lâu gương mặt cười nhạt "chẳng đâu tại hạ là người nơi khác đến, nghe danh Tây Yên Lâu đã lâu hôm nay lại dịp chẳng hay cô nương có tiếp đãi"

Cô nương đó nhìn Lam Khanh Khanh hồi lâu cười tươi "công tử khí chất phi phàm, tiểu nữ Thương Liên là chủ lâu mama không biết danh tính công tử". "Tại hạ họ Lãnh" Thương liên nép qua một bên đưa tay ra ý mời "Lãnh công tử mời"

Lúc đi ngang qua tiếng Thương Liên như có như không nói "cô nương vì ý gì đến bản lâu" Lam Khanh Khanh gạt mình một lát, phiền phiền cây quạt trong tay cười gương "không qua nổi mỹ nhân của cô nương" phàm truyền hình đồ là thứ lừa đảo, mới cái trang mà đã bị người khác nhìn thấu là nữ nhi.

Thương Liên đưa Lam Khanh Khanh đến ngồi bên bàn gần cửa sổ rồi xin phép cáo từ, chưa đầy nửa khắc lại thấy Thương Liên đi ra thì lễ "công tử có gì sai bảo". Lam Khanh Khanh hiểu ý liền đưa tay mời "cô nương mời ngồi"

Thương Liên ngồi gần Lam Khanh Khanh như có như không tay lướt nhẹ qua tay nàng. Lam Khanh Khanh trầm ngâm rồi gạt đầu, mảnh kia ghi "chủ tử của ta muốn gặp người". Chủ tử? Là ai hình như nàng không có quen ai ở thành Tây.

Lam Khanh Khanh nở nụ cười nhạt nói "mời" hai người đứng đợi đi lên lầu, gần cuối hành lang có một căn phòng sa hoa, Thương Liên gõ cửa theo đúng nhịp điệu hai cái rồi mở cửa mời Lam Khanh Khanh như không có ý mình sẽ vào.

Vút...

Vừa nhấc chân bước vào đã có một cây kim phóng ra, Lam Khanh Khanh cau mày nhẹ nháng dịch người mới thấy bên trong có hai nam tử, một đen một trắng ngồi trầm tĩnh.

Lam Khanh Khanh phui phui y phục xoè quạt ra tiêu xái đi đến bên mời là nụ cười giễu cợt "thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ Mời* được tài miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9: Dạ Nguyệt Sơn Trang

Lam Khanh Khanh không kiên nhẫn phát tay ngồi xuống gấp quạt lại, nam tử áo đen cười haha "Lam cô nương tài giỏi ác lại bỏ mạng dưới một cây kim nhỏ" nam tử áo đen đó chẳng ai khác chính là Mộ Dung Xuất.

Lam Khanh Khanh lườm hấn một cái quay sang nam tử áo trắng nói "mỹ nam tử lại gặp nhau rồi, xem ta duyên không ít" bạch y nam tử này chính là người nàng gặp ở ngoại ô, không hiểu sao cứ thấy hấn nàng lại nảy sinh ý muốn đùa cợt.

Hấn hừ lạnh một tiếng từ chối trả lời, Lam Khanh Khanh khề gương môi không nói gì. "Ngươi quen hấn?" Mộ Dung Xuất có hứng thú hỏi, "hể gặp một lần cho là có quen biết thì vậy đi"

Hấn bĩu môi như uất tức "ngươi đối với hấn như vậy lại đối với ta lạnh băng thật không công bằng" Lam Khanh Khanh liếc hấn một cái lạnh lùng nói "ta hối hận vì cứu ngươi rồi", "ngươi hối hận đã không kịp ta cho ngươi giặt sạch bọn họ rồi"

Lam Khanh Khanh gương mặt cười nguy hiểm "ta sẽ không phiền nếu tiền ngươi một đoạn", "haha hiểu nhầm hiểu nhầm thôi, buồn vì khi người ttrong một nhà cá mà" nàng lườm hấn "ai trong một nhà với ngươi"

Lam Khanh Khanh tự rót cho mình ly trà lạnh lùng hỏi "tìm ta có chuyện gì?" Mộ Dung Xuất thoáng cái nghiêm túc hỏi "ngươi biết Dạ Nguyệt sơn trang?", "không biết". Câu nói của nàng xuyt làm hai người họ ngã ngựa, trên đời này lại có người không biết Dạ Nguyệt sơn trang.

"Ta chính là muốn người gia nhập bọn ta", "thiếu người?" Lam Khanh Khanh nói làm Mộ Dung Xuất cứng đờ, người người đều hận không thể tức tốc phục tùng Dạ Nguyệt sơn trang, vậy mà hấn nói nàng lại bảo thiếu người.

Bạch y nam tử nhếch môi "Dạ Nguyệt không thiếu người, không có bản lĩnh đừng hòng mơ" Lam Khanh Khanh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hấn "vậy thử xem, bắt quá ta chỉ không nội lực"

Mộ Dung Xuất kinh ngạc "ngươi không có nội lực?" Lam Khanh Khanh không thêm trả lời hấn hỏi "Dạ Nguyệt sơn trang nuôi được ta không?", tuy hấn không hiểu nàng hỏi làm gì nhưng vẫn gạt đầu, "có bản lĩnh không?" hấn lại gạt đầu "có thì vậy không?" hấn lại gạt đầu "tốt nhưng ta không làm đọa vị thấp hơn ngươi"

Mộ Dung Xuất cùng hấn còn đang ngáy ra nàng đã đứng dậy, "ngươi đi đâu?", "Dạ Nguyệt Sơn Trang"

Dạ Nguyệt sơn trang là cái tên nổi tiếng khắp Phong Nguyệt vương triều, ai ai nghe danh cũng khiếp sợ ngay cả triều đình cũng không dám đắc tội.

Dạ Nguyệt sơn trang có chi phối trên toàn vương triều, đầu đầu cũng có nguồn kinh tế của sơn trang.

Dạ Nguyệt sơn trang có bốn ám Nghi ám là nguồn điều tra tin tức hàng đầu, không có điều gì Nghi ám tra không ra. Sát ám tổ chức sát thủ bậc nhất chỉ cần muốn giết người canh hai thì hấn nhất định sẽ không sống sót qua canh ba. Thương

ám là nguồn kinh tế chính của Dạ Nguyệt son trang nắm giữ máu mạch kinh tế của phân nửa vương triều. Đạo ám tổ chức đạo chích xuyên quốc gia, một khi xác định món đồ vật nào thì sẽ không bao giờ tuột tay, nhận bạc trộm đồ, xuất thân nhập hoá đến chủ nhân cũng cũng không biết bị mất.

Lam Khanh Khanh nghiêng ngang đi vào son trang dưới ánh nhìn của mọi người, Mộ Dung Xuất cùng nam tử bạch y đi sau chỉ lắc đầu. "Tam đệ, ngũ đệ vị này...?" một nam tử vận áo bào màu tro cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, "hắn tài để kiểm về đây".

Lam Khanh Khanh lờ mờ hẳn "ta không phải đồ vật" nâng quay sang nhìn nam tử đó cười nhạt không ngại đầu mắt cùng hắn. Vô công cao nội lực thâm hậu rốt cuộc là nhân vật của trang đây.

Nam tử đó cười cười dò ánh mắt đi "rất tốt" trong thiên hạ này mấy ai có thể đầu mắt với hắn xem ra người này không tầm thường. "Khảo nghiệm đi" nam tử đó dẫn Lam Khanh Khanh đi đến một sân cỏ lớn nơi đó đã tập trung sẵn trên dưới một trăm tên cao thủ.

Lam Khanh Khanh cười nhạt cắt cây quạt trên tay rút ra một thanh chủy thủ hoa văn sắc xảo. "Tất cả đều lên đi" nâng buồn ra một câu lập tức hơn trăm cao thủ hướng nàng đánh tới. Lam Khanh Khanh cười lạnh một tiếng thì triển đao pháp.

Chưa đầy nửa khắc Lam Khanh Khanh đã đứng trước mặt ba người, trên sân cỏ hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt son trang nằm rạp mà cạp đất trên người đầy vết thương, xem ra phải nằm giường một tháng. Mộ Dung Xuất há hốc mồm "ngươi ta tay tàn nhẫn thật!" "Tầm thường" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt buồn một câu, nam tử áo bào cười như không cười "ta cũng muốn thỉnh giáo"

Vừa nói xong đã thấy hai luồng gió ập vào nhau, hai người cứ như ngọn gió lốc xoáy không ngừng làm mọi người nhìn đến hoa mắt. Nếu không phải là cao thủ trong thì đừng hòng thấy, sau một hồi hai người tách ra, Lam Khanh Khanh ngoa ngoảnh nói "ngươi thua rồi" nam tử áo bào cười sáng khoái không giống như người thu cuộc "tốt rất tốt haha"

Trên cổ hắn vương ra một dòng máu nhỏ, mọi người giật mình nhìn vết thương trên cổ hắn. Thật không ngờ tốc độ của nàng lại nhanh như vậy, đao pháp rất mới lạ mỗi một đao đều muốn ép người ta vào con đường chết. Thật tiếc là nàng không có nội lực nếu không nàng chưa chắc đã thua Tôn chủ kia

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 10: Chương 10: Thập Nhị Tiểu Thư

Nam tử áo bào hướng Mộ Dung Xuất nói "tam đệ để gọi mọi người lại" nói rồi hần phất áo đi vào đại sảnh tâm tình vui phơi phới. Mộ Dung Xuất lắc đầu bất tin hiệu lên trời rồi đu theo vào đại sảnh.

Bên ngoài bước vào vài nam tử "đại ca huynh gọi gấp nhự vậy làm gì?", nam tử áo bào mặt nhự "giao xuân phơi phới" nói "dợt đây đủ đi" lại thêm vài người phi thân vào. Lam Khanh Khanh cau mày sao họ đều là nam nhân nhi, không có nữ tử à

"Đại ca, tứ đệ, thất đệ, bát đệ, thập đệ, thập nhất cáo lỗi đường xa" nam tử áo bào cười "ta gọi các đệ về là có chuyện muốn nói" hắn nhìn sang Lam Khanh Khanh nói "cái ghế thập nhị này có người thích hợp rồi".

Mọi người đổ dồn ánh mắt về Lam Khanh Khanh, có xem xét, có thăm dò, có thú vị, có đánh giá nói chung là tập hợp đủ mọi loại mắt. Lam Khanh Khanh bĩu môi "thì ra Dạ Nguyệt son trang toàn giống ngựa đực" một nam tử nhìn nàng thú vị nói "vậy nói xem đệ là giống gì, Thập Nhị Đệ" hắn cố ý nhấn mạnh ba từ "thập nhị đệ"

Mộ Dung Xuất bật cười ha ha bà Lam Khanh Khanh quân cho cái lờ mờ liền im bặt, "ai nói ta là nam nhân" nàng nói ra một câu làm ai cũng sùng sốt. Mộ Dung Xuất cười "có ấy là nữ nhi phải gọi là thập nhị muội mới đúng"

(#Lam: lúc còn ỏ thanh lâu Tiểu Khanh giả nam chưa thay y phục nhá)

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đưa tay tháo búi tóc ra, mái tóc đen dài như thác đổ xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nam tử áo bào tròn mắt "thì ra là nữ nhân...lại có võ công thâm hậu vậy" "thì sao nữ tử không được có võ công à?"

Nam tử áo bào cười "hào vậy bây giờ muội là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt son trang quyền hành sẽ như bao huynh đệ khác, à muội tên gì ấy nhi?". "Lam Khanh Khanh"

"Ta chính là đại ca tên Đồng Phương Chính, trên muội có mười một người huynh trưởng, muội có gì khó hiểu các ca sẽ giúp muội" Đồng Phương Chính tức nam tử áo bào nói.

"Ừ!" Lam Khanh Khanh nhìn khắp sảnh cười nhạt.

"Đại ca huynh nói xem nữ tử đó là người phương nào" Mộ Dung Xuất cầm trên tay bức họa vẽ phía sau lưng của một nữ tử cười cười. Đồng Phương Chính cau mày "làm sao ta biết, đệ có hứng thú với nàng?", lục công tử Vương Lăng Thần mở miệng trên "à ai bảo chiến công nàng quả mãnh liệt...phải không tam ca" nói đoạn hắn nháy mắt một cái

"Vờ vắn ta chỉ thấy người này hơi quen, lại có thể một mình huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ nên thấy hiếu kì thôi" Mộ Dung Xuất buồn bức họa xuống. "Các huynh là đang nói tới ai?" Lam Khanh Khanh vận thân bạch y tóc tùy cài cây trâm ngọc trông thập phần quyến rũ. Mọi người cũng giật mình nhìn nàng. Vương Lăng Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh dờ giọng ngà ngọt "Thập nhị muội đúng là một mỹ nhân hiếm có, hay về nhà huynh đi ha"

Lam Khanh Khanh không thương tình cho hắn một đám ngay mặt, phất áo đi đến cầm bức họa lên nhìn. "Này Khanh Khanh muội thật quá đáng đánh đầu không đánh cứ nhất thiết phải đánh mặt ta vậy" Vương Lăng Thần ôm mặt méo máo.

"Cho huynh chữa cái tội đi dụ nữ tử nhà lành" Lam Khanh Khanh quay sang Mộ Dung Xuất hỏi "Ai vậy?"

"À hình như đây là Thiên An quân chúa Mông Cổ vài ngày trước có một nữ tử vận thân đen tuyền một thân một mình huyết tẩy toàn hoàng cung Mông Cổ không ai sống sót. Nghe nói trong đó xác đại vương cùng tướng quân là thảm hại nhất, tân hoàng Nam Liệt vương lên ngôi, ngày đăng cơ trịnh trọng phong tước vị cho một nữ tử, ai ai cũng nghĩ vị Thiên An quân chúa này khẳng định là nữ tử đem đó"

"Ai về xấu vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày nói mọi người che miệng cười, "hày ta nói này giờ muội không nghe thấy à" "ừ có nghe" vốn dĩ người đó là nàng mà, tên Gia Lễ Thượng Phong kia thật không ngờ hắn lại làm thật.

Lam Khanh Khanh quay sang Đồng Phương Chính "đại ca muội không hy vọng ca sẽ cho người điều tra lại lịch muội đâu". Đồng Phương Chính cười gượng "xin lỗi muội, ta không cố ý", tứ công tử Nam Cung Thận đi đến khoát vai Lam Khanh Khanh "thập nhị, muội cũng đừng trách đại ca ca ấy chỉ muốn tốt cho muội". "Ừ muội biết nhưng...đến lúc muội sẽ cho mọi người biết thân phận của muội"

Vương Lăng Thần vuốt vuốt cằm "Khanh Khanh ta thấy muội thật giống ngũ ca, chưa thấy muội cười lần nào lạnh lùng tựa như khối băng". Lam Khanh Khanh nhìn qua Phi Yến Lành Thiên "Ồ vốn dĩ hắn là khối băng mà, muội chỉ là không biết cười thôi". Nam Cung Thận vỗ vai nàng một cái "không sao muội không biết cười ta sẽ giúp muội"

Mộ Dung Xuất nghiêng ngẫm "thảo nào lúc ỏ thanh lâu muội lại đi chọc ghẹo hắn", Phi Yến Lành Thiên cau mày "các người nói đủ chưa?". Lam Khanh Khanh cười thâm hiểm "Tam ca hình như ca chán sống rồi?", "ách đùa thôi đùa thôi mà muội đừng có lúc nào cũng uy hiếp ta được không?"

"Có thể chỉ cần huynh quân tốt cái miệng mình đi" Lam Khanh Khanh thờ ơ nói, cửu công tử _ Lâm Bích Tần cười "nhà tam ca từ khi nào ca đối với nữ nhân lại "lặng tình" như vậy, ấy nếu để bọn nữ tử ngoài kia biết chắc sẽ bằm vằm Khanh Khanh ra mất"

"Ta quan tâm muội ấy không đúng sao và lại còn là người ta đem về các đệ có ý kiến?" Mộ Dung Xuất hất cằm, Lam Khanh Khanh gạt đầu quay đi "cùng đúng ta cứu huynh một mạng là ân nhân với lại huynh cũng không đánh lại ta"

Ai đó thấm chấy hai dòng nước mắt, có cần nói thẳng vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 11: Chương 11: Giới Thiệu Nhân Vật Dạ Nguyệt Sơn Trang

Dạ Nguyệt son trang có mười một vị công tử và thêm một vị tiểu thư, là son trang bậc nhất Phong Nguyệt vương triều.

Nhân vật trong son trang:

Đại công tử _ Đồng Phương Chính

Võ công tuyệt hảo nội lực thâm hậu, đã có thể từ ^^

Nhị công tử _ Bạch Mặc Thương

Ôn hoà ẩm áp, thận trọng mưu mô, là một con hồ ly trong thương nghiệp, thủ lĩnh Thương ám

Tam công tử _ Mộ Dung Xuất

Y thuật cao siêu, giết người càng không ghê tay, cuồng màu đen

Tứ công tử _ Nam Cung Thận

Tàn nhẫn, lạnh lùng, cao ngạo, giết người không chớp mắt, thủ lĩnh Sát ám

Ngũ công tử _ Phi Yến Lãnh Thiên

Cường màu trắng, mắc bệnh khiết phích, lạnh lùng cao ngạo

(Bạch y nam tử mà nàng gặp trong rừng)

Lục công tử _ Vương Lăng Thần

Đào hoa ngà ngọc, thuộc hạn người trong lạnh ngoài nóng

Thất công tử _ Lăng Vân

Nhu nhược đa tình, khinh công không ai sánh bằng nhưng võ công có hạn

Bát công tử _ Điều Chính Vũ

Khinh công tuyệt hảo biết thuật ẩn thân, lạnh lùng vô lại. Thủ lĩnh Đạo ám

Cửu công tử _ Lâm Bích Tần

Ôn hoà, vui vẻ là người nắm đầy đủ tin tức nhất của giang hồ, thủ lĩnh Nghi ám

Thập công tử _ Vu Trắc Nhan

Thận trọng, độc đoán, mưu mô xảo huyệt, là một con người nguy hiểm

Thập nhất công tử _ Thiệu Phi

Hoa hoa công tử, cưỡi ngựa bằng tốc độ ánh sáng, thích tiêu dao tự tại, vua đua ngựa.

Thập nhị tiểu thư _ Lam Khanh Khanh

Trước: Lạnh lùng nguy hiểm, tàn nhẫn quyết đoán, là người không biết vui cười

Sau: hóa thành tiểu bạch thỏ, luôn treo nụ cười nịnh nọt trên môi

(#Lamx muốn biết thì sao Tiểu Khanh nhà ta thay đổi thì hãy theo dõi truyện tiếp nhé, mon các men đã ủng hộ ^o^)

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12: Điều Chính Vũ

Lam Khanh Khanh đi dạo trong hoa viên của Dạ Nguyệt sơn trang, tính đến nay nàng đã ở nơi này được ba ngày, phải nói ba ngày này trôi qua với nàng ngoài nhàm chán thì vẫn là nhàm chán.

"Tỷ tỷ xinh đẹp ty là ai? Sao lại ở đây?" tiếng trẻ con non nớt vang lên kéo hồn đang bay phất phơ của Lam Khanh Khanh lại, nàng đưa mắt nhìn xuống là một tiểu oa nhi tám ba tuổi. "Tỷ tỷ xinh đẹp?" cô bé nghiêng đầu xinh xắn nhìn Lam Khanh Khanh, "phụ thân bảo người không được nói chuyện với người lạ rồi mà" một tiểu tử khoảng tám năm tuổi đi đến cau mày kéo cô bé lại

Cậu bé nhìn Lam Khanh Khanh cau mày ra vẻ người lớn "người là ai tại sao lại đột nhập vào đây, nếu không đi phụ thân sẽ đánh chết người", nàng nhìn hắn hơi buồn cười ngồi xổm xuống "tiểu tử mới tí tuổi đầu đã ngạo mạn vậy rồi"

Cậu bé kéo tay cô bé lùi lại "ta không cần người quản", "này ta thấy tỷ tỷ xinh đẹp không có ác ý" Lam Khanh Khanh trầm lắc đầu, trẻ con cô đại thật hiểu chuyện.

"Sao người biết" cậu bé hást cằm nhìn cô bé, "ta là tỷ tỷ của người đấy". "Xì sinh sớm hơn ta gần nửa khắc thôi mà" cô bé ra vẻ ta đây là lớn nói "dù vậy ta vẫn là tỷ tỷ"

Lam Khanh Khanh không kiềm được khẽ nhếch môi tựa tiểu phi tiểu, hai đứa trẻ này thật đáng yêu. Nàng mở miệng "cha nương các con là ai?" chưa kịp đề bọn nó trả lời đã có một nữ tử vận huyết y đi tới "Hạo Nhi, Viên Nhi các con sao lại chạy đến đây?"

Nữ tử đó đi đến nhưu này nhìn Lam Khanh Khanh "cô là...?", "mẫu thân tỷ tỷ xinh đẹp này ở đây mà Đồng Phương Hạo hấn cứ nói ty là người xấu" cô bé chạy đến ôm lấy nữ tử đó, "Đồng Phương Viên Nhi người đủ rồi đó, ai biết nàng ta có ý gì"

Lam Khanh Khanh lúc này mới vỡ lẽ, thì ra là hài tử của đại ca, nàng hướng nữ tử đó chào "đại tẩu có lễ" nữ tử đó nhưu này gật đầu định nói gì đi bị cô bé gọi là Đồng Phương Viên Nhi cắt "a tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ không phải người xấu phải không?"

Đồng Phương Hạo gõ đầu cô bé một cái "ngốc không nghe người ta gọi mẫu thân là đại tẩu sao", "ơ khi này ai bảo tỷ ấy là người xấu". Đồng Phương Hạo hást cằm "khi này với bảy giờ không tính"

Hai cô cậu cư người nói qua kẻ nói lại, bất giác Lam Khanh Khanh giương lên nụ cười mà chính nàng không phát giác.

"Ấy nha ta đang hoa mắt sao?", "không phải hoa mắt mà Khanh Khanh nhà chúng ta cười đấy" giọng nói của hai kẻ trời đánh phá mắt không khí, lập tức có hai cây phi tiêu phóng tới hai người họ.

Lam Khanh Khanh lờm hai tên giờ hỏi đó một cái "ừ khi nào ta lại trở thành "Khanh Khanh của các người" thế nhì, tam ca, lục ca?". Mộ Dung Xuất cười hi hi ai oán "Khanh Khanh ta đã nói muội đừng đánh mặt ta mà"

Nữ tử áo đỏ che miệng cười hỏi "không biết vị cô nương này là...?". Lam Khanh Khanh quay sang nói "thất lễ, đại tẩu muội là Lam Khanh Khanh, thập nhị tiểu thư mới của Dạ Nguyệt", "à thì ra là thập nhị muội, thứ cho ta thất lễ"

Mộ Dung Xuất thúc tay Lam Khanh Khanh "tiểu Khanh Khanh khi này muội cười à", nàng gạt mình lắc đầu "không biết", "àiz Khanh Khanh à ta thật không biết muội từ hồ yêu lạnh lùng nếu biến thành tiểu bạch thỏ sẽ ra sao haha"

"Hình như huynh không cần cái miệng nữa thì phải" Lam Khanh Khanh quần cho hấn một ánh mắt cảnh cáo, "ồ ta vẫn còn muốn nói chuyện nha". "Tốt" nàng nói xong phất tay rồi đi, Vương Lăng Thần kịp thời nói vọng tới "Khanh Khanh đại ca tìm muội đấy"

"Đại ca" Lam Khanh Khanh đi vấp thư phòng thấy bên trong đã có vài người vận hắc y, Đồng Phương Chính ngăn đầu nhìn nàng cười "Khanh Khanh muội lại đây" hấn phất tay bảo Lam Khanh Khanh đi đến chỉ vào một nam tử áo đen trong khải tuấn tú nói "đây là bát ca của muội Điều Chính Vũ, hôm đó là để ấy bận nên không thể gặp muội"

Lam Khanh Khanh nhìn Điều chính Vũ "Bát ca", hấn cúi bước tới gần nàng đưa tay quần lấy loạn tóc nàng xoa bên vai "tha thập nhị muội xinh đẹp vậy à". Lam Khanh Khanh mỉm môi đưa tay đánh hấn lại bị hấn chặn lại, nàng cười nguy hiểm bắt ngõ đưa chân lên đá. Điều Chính Vũ trợn mắt xoay người buông Lam Khanh Khanh ra mới tránh khỏi một màn lăm cho tuyệt tử tuyệt tôn.

Điều Chính Vũ bấu môi nhìn nàng "thập nhị muội, muội thật ác ra tay mạnh thật xuất chút hại ta tuyệt tử tuyệt tôn rồi, nha muội phải chịu trách nhiệm". Lam Khanh Khanh cười như không cười "ồ nếu đã là "xuất" hay ta cho nó đi gặp tổ tông luôn nhé, để "ta chịu trách nhiệm" hử?" nói xong nàng rút chủy thủ bên hông ra.

Điều Chính Vũ đoạt lấy chủy thủ của nàng ném đi "hà thập nhị muội, muội cho nó đi gặp tổ tông rồi lấy gì thoả mãn muội đây" hần cả lo phát phơ nháy mắt với nàng. "Ồ thì ra Dạ Nguyệt son trang cũng có kẻ biến thái, mặt dày, vô si đến nỗi dao thương bắt nhập".

Mọi người ở trong thư phòng phì cười, bọn thủ hạ thật không ngờ vị thập nhị Tiểu thư này lại có bản lĩnh như vậy dám đánh còn chửi cả thủ lĩnh. Đồng Phương Chính lắc đầu "Bất dề đừng đùa nữa, khụ sau này đừng chọc muội ấy ta sợ dề không chết mà là lết thôi".

Điều Chính Vũ cười cười đưa tay xoa đầu Lam Khanh Khanh "thối không đùa muội nữa", hần nhìn qua Đồng Phương Chính nói "Đại ca vụ này có làm không đây".

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên Bàn, thật đẹp nha.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13: Uyên Ương Phỉ Thúy

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên bàn "Cái gì vậy?". Điều Chính Vũ khoát vai nàng "Sao thập nhị muội có hứng thú à?", "uhm đẹp đấy".

Đồng Phương Chính cau mày "Bất dề, lần này điều kiện là gì?", "10 vạn lượng vàng, hai khối Bích Ngọc để đổi lấy một đôi Uyên Ương Phỉ Thúy" hần day trán nói.

"Uyên Ương Phỉ Thúy là cái gì?" Lam Khanh Khanh tò mò hỏi, "là đôi ngọc bội hình mình nguyệt chính giữa khắc đôi uyên ương hí thuy. Được làm bằng phi thủy nhưng bên trong lót một lớp huyền thiết rất chắc chắn rơi xuống không vỡ. Tua ngọc bội được là từ lụa thượng hạn có một không hai, người ta gọi nó là Uyên Ương Phỉ Thúy như hình muội thấy đó" Điều Chính Vũ cặn kẽ giải thích.

"Ồ" Lam Khanh Khanh ồ lên một tiếng cảm bức họa lên xem, quả thật rất xinh đẹp. Điều Chính Vũ nói tiếp "vì vậy đôi ngọc bội này rất quý giá đã có lịch sử trăm năm, phạm là ý trung nhân hay phu thê đều ao ước sở hữu nó. Nghe nói hiện nay nó đang nằm trong tay Tam vương gia"

"Hần rất lợi hại?", "không hần là một tên hoa hoa đại công tử nhưng có chút phiền phức". Đồng Phương Chính thờ hất ra một hơi "không nhận", "đừng dề cũng thấy tốt nhất đừng nhận, xem ra có người muốn cướp rồi" Điều Chính Vũ cười đầy ẩn ý nhìn Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh nhếch môi "đúng là có thú vị" nàng quay sang hỏi hần "là ai muốn huynh đi trộm thứ này?". Hần nhìn nàng "là một tên chán sống muốn lấy lòng nương tử", Lam Khanh Khanh đi đến thúc Điều Chính Vũ một cái "hay huynh đi trộm làm lễ vật cho ta đi".

"Thời đi có nương, một năm ta từ chối hơn ba vụ trộm thứ này, tất cả đều điều kiện làm người ta phát điên", Lam Khanh Khanh ồ lên một tiếng "à thì ra một tên hoa hoa công tử huynh cũng không đầu lại, là sợ hay là... ". Điều Chính Vũ nhướn mày "ai nói ta sợ hần, chỉ là ta không muốn gặp phiền phức với hoàng gia"

Đồng Phương Chính hỏi "Khanh Khanh muội thích à?", "ừ đoạt về khi nào chán thì bán cho bọn họ". Điều Chính Vũ cười cười "được ta sẽ cố gán cướp về muội", "không cần ta muốn thứ gì ta sẽ tự đi lấy" nói xong nàng nhếch môi đi ra ngoài.

"Khanh Khanh cẩn thận đấy"

Đêm dần khuya, tiếng côn trùng trong đêm dần càng quý dị. "Khanh Khanh" nữ tử áo đỏ ban chiều cũng là đại tẩu của Lam Khanh Khanh, Tô Yên bước vào.

Lam Khanh Khanh đang đứng bên cửa sổ nghe thấy có tiếng người liền quay sang "đại tẩu, tẩu tìm muội có việc?", Tô Yên cười nhẹ "không có gì, ta nghe Chính nói muội muốn đi cướp Uyên Ương Phỉ Thúy". Lam Khanh Khanh gật đầu "vâng"

"Khanh Khanh muội cẩn thận một chút, Tam vương phủ không phải người tầm thường có thể vào đâu" Tô Yên nhìn Lam Khanh Khanh như không hiểu nói tiếp "Tam vương gia là một tên hoa hoa công tử đào hoa ngả ngọt, vô si không ai sánh bằng. Muội là nữ tử lại xinh đẹp như vậy ta lo..."

Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao đâu", "trong phủ còn có tứ đại hộ vệ vô công cao cường muội nên cẩn thận, hần dù vô dụng nhưng lại rất được hoàng thượng sủng ái"

"Vâng muội biết rồi" Lam Khanh Khanh thấy có người quan tâm mình như vậy cũng cảm thấy lòng yêu quý vị tẩu tẩu này hơn.

"Thời đã muộn muội an giấc đi, ta về...muội nhớ cẩn trọng" Tô Yêm đi đến cửa bỗng quay đầu cười nói "Khanh Khanh khi nào rảnh muội qua chơi với Viên Nhi nhé. Con bé rất thích muội đấy"

Lam Khanh Khanh gật đầu "Vâng, tẩu hảo mộng"

Ngày hôm sau

"Khanh Khanh" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tìm Lam Khanh Khanh thấy căn phòng trống trơn, "ơ con bé này khuya thế rồi còn đi đâu nhỉ".

"Chắc muội ấy đi trộm Uyên Ương Phỉ thủy rồi" Điều Chính Vũ đột nhiên xuất hiện là Mộ Dung Xuất giật mình "bất dề dề có cần lên lúc vậy không...à mà dề báp muội ấy trộm? Trộm gì cơ?"

"Ồ tin tức huynh chậm thê, muội ấy kết đôi ngọc bội Uyên Ương Phỉ Thúy nên đi trộm rồi", "Gì?"

11g:11g:11g:11

Phụ Tam vương gia

Thân ảnh vận bạch y thoát ần thoát hiện trên mái nhà, Lam Khanh Khanh sau một ngày nghiên cứu đã biết đường đến Tam vương phủ. Nhưng đáng chết là nàng không có biết cấu trúc trong phủ, giờ vào mới biết, mẹ nó rộng thiệt mà.

Lam Khanh Khanh thăm mắng một câu rồi nấp vào một thân cây gần đó, nằng chờ vài tên nô bộc đi ra rồi mới phi thân xuống. Nằng khê cẩn cẩn mỗi, rốt cuộc là phòng nào nhi.

Lam Khanh Khanh đang nghĩ làm sao để tìm được phòng giấu đôi ngọc bội thì từ đâu nhảy ra hai nam tử. "Này Thiên huynh nói xem có phải người đòi bấy giờ rất chán sống không ngay cả tam vương phủ cũng đột nhập vào" hai người họ đều vận hắc y một nóng một lạnh đứng cạnh nhau.

Lam Khanh Khanh thăm than, đây là hai người trong tứ đại hộ vệ Thiên, Hủy, Huyền, Văn sao? Nằng cúi gằm mặt xuống đột ngột phóng một loạt ám khí thừa cơ hộ chạy mất. Ngu mới ở lại đáng với họ ấy nghe nói nội lục họ không thượng thừa nhưng đủ đánh chết nằng. Nếu đầu thì nằng chưa chắc đã thua nhưng nằng còn phải tìm ngọc bội không rảnh đối co với bọn họ.

Lam Khanh Khanh mở đại cửa một căn phòng chui vào trốn, nằng thờ hất ra một hơi nhưng lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Lam Khanh Khanh cứng nhắc xoay người lại, cuối cùng nhìn thấy cảnh làm nằng hoa mắt chóng mặt lao đảo. Lam Khanh Khanh tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn xuất phun máu mũi

Cái này là hên hay xui đây?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14: Nam Nhân Vô Sĩ

Lam Khanh Khanh vào một đại căn phòng trốn hai người kia, vừa thờ phào nhẹ nhõm lại cảm giác có gì đó sai sai. Lam Khanh Khanh cũng nhắc xoay người lại nhìn một mảng xuyết phun máu mũi.

Ồi mẹ ơi sao con lại không vào phòng nào lại vào trũng phòng này chứ, trong lòng Lam Khanh Khanh kêu gào thảm thiết, chưa có lúc nào nàng cầu cho có một cái lỗ chui vào như lúc này.

"Tiểu nữ nhân, nàng là bị mê hoặc bởi dung mạo anh tuấn tuyệt sắc của ta nên mới đến đây xem trộm ta tắm sao?" một giọng nói trầm ấm đầy nam tính lọt vào tai nàng.

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi đảm bảo cho không chảy máu mũi, chính xác nàng chính là đi nhằm vào đục phòng, nam nhân này còn đang lờ tả thể đứng trước mặt nàng nha.

Lam Khanh Khanh cười gương xoay người lại định mở cửa bỏ của chạy lấy người nghe xong câu đó của hần thân hình cứng nhắc. Nàng nghiêng đầu nhìn hần "ngươi, có thể vô si hơn được không?", nói rồi Lam Khanh Khanh phi thân đi mất.

Ở trong phòng, nam nhân đó không ai khác chính là Tam vương gia Phong Nguyệt vương triều, Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng nhếch môi cười khiêu khích. Hần vừa vào mặc trung y liền có hai bóng hắc y đáp xuống "chủ tử khi này có một bạch y nữ tử, có..."

Hần cười cười lắc đầu "không cần, rồi sẽ gặp nàng sớm thôi"

Lam Khanh Khanh phi thân về Dạ Nguyệt son trang, trong lòng cứ rối rắm, hình ảnh nam tử đó cứ quanh quẩn trong đầu nàng dưới thể nào cũng không đi.

"Khanh Khanh thế nào rồi?" Lam Khanh Khanh vừa vào phòng liền có người gọi thì gạt mình "các huynh vào phòng ta làm gì?", trong phòng nàng hội tụ Vương Lăng Thần, Mộ Dung Xuất, Điều Chính Vũ và Lâm Bích Tần.

Wương Lăng Thần vuốt cằm "ta lo sợ muội bị sức mê miến nào thôi", Mộ Dung Xuất phi cười "ta không lo muội si mê chỉ sợ chưa cướp được Uyên Ương Phi Thụy thì tam vương phủ đã sảy ra án mạng rồi".

"Haiz còn tướng muội cướp đôi ngọc bội ấy về được nên đến xem, tiếc thật uống công rồi, mà ta nghe nói ngoài Uyên Ương Phi Thụy trong phủ đó còn có nhiều thứ quý nữa á" Lâm Bích Tần nhảy mắt với nàng.

Điều Chính Vũ cười trừ đi đến nâng loạn tóc Lam Khanh Khanh lên "ta sợ nàng bị tên hoa công tử đó bắt nạt, nếu nàng ra sao thì ta đau lòng lắm". Lam Khanh Khanh cau mày thúc hần một cái bực bội ngồi xuống "chưa thấy Uyên Ương phi thụy đã gặp một tên biến thái vô si rồi"

Bọn Mộ Dung Xuất cười haha nhìn mặt ai đó đen lại, "các người rảnh thì về ôm chăn mà ngủ, từ sau cấm tùy tiện bước vào phòng ta" Lam Khanh Khanh lờm Điều Chính Vũ "còn huynh nếu sau này còn dám tùy tiện đụng chạm ta, ta cho "hó" đi gặp tổ tông đấy.

Điều Chính Vũ đen mặt nhìn cô nàng nào đó đang bực bội đi vào tắm thất, hần quay đầu lờm bọn đang cười hả hê "hình như các người rất rảnh nhì". Mọi người im bật lắc đầu phi thân đi

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường liên tục lắc đầu, nàng đưa hai tay vỗ vỗ má. Chắc nam nhân kia lớn lên xinh đẹp thật nhì, thân hình...khụ khụ nàng đang nghĩ gì vậy nè, đúng chính nàng không phải sắc nữ. Lam Khanh Khanh nằm nhoài ra giường, hần mang bộ dạng ngà ngốt như vậy lại ở trong phủ, chẳng lẽ hần là tam vương gia đào hoa phong lưu Phong Nguyệt Vô Thần?

Sáng ra căn phòng của Lam Khanh Khanh đã trống trơn không có người chỉ có một mảnh giấy trên bàn ghi gọn ba chữ "Tuyệt Yên Lâu"

Tuyệt Yên Lâu vẫn nhộn nhịp như vậy khách khứa ra ra vào vào mọi loại người đều có đủ, Lam Khanh Khanh vận thân nam trang tiêu sái bước vào lầu.

"Cho ta gặp Thương Liên Cô nương" Lam Khanh Khanh gọi một cô nương tới nói nhỏ, cô nương đó hiểu chuyện gật đầu dẫn nàng đi lên lầu. "Thương Liên tỷ tỷ, Lãnh công tử đến tìm người" Thương Liên thấy nàng liền cười tươi "à Lãnh công tử người tới rồi, mời vào"

Thương Liên kéo Lam Khanh Khanh vào rồi liền đóng cửa quay sang nàng cung kính "Thập nhị tiểu thư", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không cần đa lễ sao này gọi ta là Khanh Khanh giống bọn họ là được"

Thương Liên cười kéo nàng ngồi xuống "nếu không chê người cứ gọi ta là Thương Liên tỷ, có việc gì ta sẽ giúp người", Lam Khanh Khanh gật đầu "khi này vị cô nương kia tại sao lại biết ta". Thương Liên che miệng cười "mấy vị công tử chưa nói cho cô nghe sao, vừa sáng ra Dạ Nguyệt son trang đã báo ra kể từ hôm nay thập nhị tiểu thư sẽ tiếp quản Tuyệt Yên lầu cùng Diệp Hương các ở thành Tây, hai nơi này chính là hai trong bốn nơi trọng điểm của thành Tây"

Nàng lại nói tiếp "Tuyệt Yên lầu và Diệp Hương các đã biết tin cả rồi, người khi này là Tiên Thi là người thân cận của ta nên biết rồi, đây người mặc nam trang nên ta mạo muội kêu bọn họ gọi là Lãnh công tử". Lam Khanh Khanh gật đầu "tốt lắm", thật không ngờ hôm nay nàng lui tới thành Tây họ đã cho nàng quản hai điểm quan trọng, có phải hơi quá không.

"Khanh Khanh cô làm sao vậy", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao, à hôm qua ta gặp một tên biến thái vô si". Thương Liên vỗ đùi "chắc là tên nào vậy? À hôm qua? Lúc cô đi trộm ngọc bội á?", nàng cau mày "sao tỷ biết?" "chắc bây giờ chuyện của cô đang là tin tức nóng bỏng tay với bọn ngoài kia rồi, ta là người của Dạ Nguyệt sao không biết"

"Ta nói này, ta biết cô là người rất lợi hại nhưng mà tuyệt đối đừng nên day dưa thứ nhất với bọn biến thái vô si, thứ hai là tiểu nhân hèn hạ, thứ ba là hái hoa tặc bi ối, thứ tư là người thâm hiểm, cao tay hơn mình" Lam Khanh Khanh cười gương "nếu gặp thì sao đây?"

"Gặp á, cô cảm thấy đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, chạy không được thì xin tha", "hề xin không được thì sao?"

Thương Liên vuốt cằm "có hai trường hợp nếu gặp nam nhân thì dùng nhị nhân kế, nếu gặp nữ tử thì dùng thâm kế hoặc vuốc móng ngựa, xong" Lam Khanh Khanh bây giờ không biết nên khóc hay nên cười với cô nàng này nữa

Thương Liên cười nói: "chúng ta cùng đi chơi đi, ta chỉ cho cô các nơi Dạ Nguyệt làm chủ, nào đi nào".

Thương Liên nhanh chóng đứng bật dậy kéo nàng đi, xem ra cô nàng này rất ngây thẳng hoạt bát lại ham vui, nhưng nếu nàng biết sau khi đi cùng nàng ấy gặp phải chuyện gì thì đánh chết nàng cũng không đi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chi Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 15: Chương 15: Người Có Thể Mặt Dày Hơn Được Không?

Chương 15: Chương 15: Người Có Thể Mặt Dày Hơn Được Không?

Thương Liên tận tình đưa Lam Khanh Khanh đi hết ngang dọc ngõ ngách trong thành Tây, miệng lủ lo lủ liú không ngừng y như người nàng lần đầu gặp ở Tuyệt Yên lầu không phải là nàng ấy vậy

"Cô xem xem, đây là Cẩm Niên các là tiệm tơ lụa lớn nhất thành Tây, kia là Phụng Hoàng lầu trà lâu nổi tiếng...bla...bla...bla..."

"Đặc biệt chính là bốn điểm trọng yếu của thành Tây, Tuyệt Yên lầu và Diệp Hương các là nơi thu thập thông tin cũng là nơi dễ tìm người. Thiên Huyền phường là tiệm cầm đồ có tiếng cũng là nơi nắm giữ mấu mạch lớn nhất thành Tây. Tổ Duyệt các, khách điểm sa hoa tranh trọng nhất thành Tây, là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ hay dân thương, kẻ tầm thường đến cao nhân đều trọ lại nơi đây"

Lam Khanh Khanh gật đầu, quả thật quy mô Dạ Nguyệt son trang rất lớn nha, thành Tây này có một trăm hai mươi ba cửa hiệu, lại có hai mươi tư cửa hiệu, mười ba cửa hàng lớn thuộc tay Dạ Nguyệt. Haiz thảo nào Dạ Nguyệt lạ có tiếng vậy, nhưng hình như mọi người không biết trong son trang toàn bọn vô lại với gà mồm thì phải.

"Này Khanh Khanh ta đưa cô đến Diệp Hương lầu nhé" Thương Liên hươ hươ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng gật đầu hỏi "các cửa hàng này là ai quí?". "Ồ trước kia Tổ Duyệt các là cửa cửa công tử Lâm Bích Tần, Thiên Huyền phường thuộc về nhị công tử Bạch Mặc Thương, Tuyệt Yên lầu là tam công tử Mộ Dung Xuất, Diệp Hương các do lục công tử Vương Lăng Thần"

"Vậy tại sao họ lại cho ta quản hai điểm mấu chốt?" Lam Khanh Khanh khó hiểu hỏi, Thương Liên vỗ vai nàng một cái "bọn họ trăm công nghìn việc ở Dạ Nguyệt lại làm chủ sau lưng bao nhiêu gian hàng từ thành Bắc đến thành Tây, từ phố Kim Hải đến phố Ngọc An chứ, còn cô vừa và son trang lại không biết có hợp với việc gì thấy cô thích lui tới thành Tây nên cho thôi"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chớp mắt đã đứng trước cửa Diệp Hương các, Lam Khanh Khanh nhìn tấm bảng to đứng viết ba chữ Diệp Hương các như rồng bay phượng rồi bước vào trong. Kiến trúc đúng thật không tệ, vừa thanh tao lại nhân nhã xen chút hoa văn tinh xảo, rất hợp với một trà lầu quán ăn.

Nàng càng nghĩ càng không thể hiểu, là bọn họ quá tin tưởng nàng hay cho rằng nàng sẽ quản lý tốt hai nơi này.

Chờng quản thấy Thương Liên cùng một nam tử lạ mặt đến liền hiểu ra gì đó tươi cười tiếp đón. "Ủầy Thương Liên cô nương hôm nay rảnh rồi hay là thanh lâu của cô đóng cửa nên tới đây!"

Thương Liên liếc xéo ông ta một cái "ông trừ ờo Tuyệt Yên Lầu đấy á", nàng kéo Lam Khanh Khanh tới trước mặt "đây là Lãnh công tử, nên chào hỏi nhì". Ông ta cười hiền hòa "mời lên lầu thưởng trà, công tử thấy sao", Lam Khanh Khanh gật đầu hào một tiếng.

Ông đưa Lam Khanh Khanh cùng Thương Liên lên tận lầu ba, vì đây là tầng có phòng thượng hạn nhất nên đa số ít người. Lam Khanh Khanh đi ngang qua một nhóm người có khoảng ba bốn tên, cảm giác có gì đó không đúng nên vô ý thức đi nhanh thêm một bước nhưng vẫn không nhanh bằng người kia.

"Nha tiểu mỹ nhân lại gặp nhau rồi đây có được gọi là duyên phận không?" Lam Khanh Khanh trừng mắt nhìn nam tử xinh đẹp phải nói là yêu nghiệt trước mặt "công tử xin lỗi ngài nhận nhầm người rồi"

Lam Khanh Khanh hơi vùng ra lại bị hấn một tay ôm ngang eo xiết lại "tiểu mỹ nhân nàng nói nàng không quen ta sao? Không sao ta quen nàng là được". Lam Khanh Khanh biết hấn nhận ra mình cổ vùng ra nói nhỏ "ta hiện là nam nhân ngại...ta...có phải hơi không hợp?"

Hắn nhìn nàng ngó dọc thấy mọi người đang nhìn họ liền thà nàng ra, Lam Khanh Khanh trừng hấn bây giờ nàng mới biết có kẻ ngốc mới tin hấn là kẻ vô dụng trong lời đồn. Nàng mà biết kẻ nào tung tin hấn là phế vật, đồ vô dụng nàng liền chém chết kẻ đó.

Phong Nguyệt Vô Thần cười đến vô lại cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng "tiểu mỹ nhân nàng đã thấy hết toàn bộ thân thể ta rồi, có nên...chịu trách nhiệm không?", "ta nhớ không nhầm đào hoa ngại vô số sao không đi tìm các nàng đi" Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng nguy hiểm.

"Nha không giống" hấn vẫn ngây thơ như không biết sát khí đang tỏa từ người nàng, Lam Khanh Khanh cúi đầu cười bất ngờ giáng cho hấn một phát trời đáng là hấn phải lui vài bước quát to "mẹ nó chứ biến thái vô sỉ CMM ngại có thể mặt dày hơn được không."

Chữ xong Lam Khanh Khanh tức giận đi vào phòng gần đó đóng cửa một cái rầm. Thương Liên dùng ánh mắt đồng cảm liếc về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi đi theo ông chương quay vào phòng.

Vân nhìn Phong Nguyệt Vô Thần hỏi "chủ tử người có sao không hay ta...", "không cần" hấn nhìn căn phòng đó rồi mỉm cười "điều tra nàng cho ta" hấn xoay người rồi đi như có như không lăm lăm "thủ vị, thật thủ vị"

Bên trong phòng

"Áy Khanh Khanh bớt giận bớt giận" Thương Liên vuốt vuốt lưng nàng cười, ông chương quần cũng cười theo khuyên "tiểu thư người mặc kệ đi hấn nổi tiếng phong lưu cũng chỉ là tên phế vật, ngại..."

"Phế vật cái rắm..." Lam Khanh Khanh buộc miệng chữ giờ cánh tay vừa bị hấn nắm ra vén ống tay áo lên, trên da thịt trắng nõn liền xuất hiện vết ứa máu. Thương Liên cau mày "làm sao...làm sao có thể?", nàng nghiêm mặt "nếu hấn là người bình thường thì cho dù hấn làm thế nào cũng không chạm vào ta được, đáng này" đúng là lúc này nàng cho dù vùng vẫy ra sao vẫn không thoát được hấn.

Nam nhân yêu nghiệt này không phải là người tầm thường tốt nhất là không nên dây dưa với hấn, Lam Khanh Khanh thầm nghĩ.

Nhưng nàng đâu biết được đời không như là mơ, sau này nàng còn phải gặp hấn dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16: Nam Nhân Ngụy Hiểm

"Chủ tử không điều tra được gì về người đó?" Vân đi vào chán nản lắc đầu, "làm sao?" nam nhân yêu nghiệt đứng bên cửa sổ như có như không nói ta phiền phiền đôi ngọc bội trong tay. Chính xác hấn đang cảm chính là đôi ngọc bội hiểm cò, trăm năm lịch sử, Uyên Ương Phi Thủy.

"Người đó lai lịch ít ỏi đến đáng thương, nhưng lại có một thế lực nào đó ngăn chặn thuộc hạ điều tra về nàng, cả tên cũng không moi ra được" chưa bao giờ hấn thấy thất bại như vậy, một cô nương cũng không điều tra được lai lịch "hàng cứ như từ trên trời rơi xuống vậy"

Nam tử đó cười, Vân khó hiểu nhìn chủ tử nhà mình "hàng là đến để cướp Uyên Ương Phi Thủy", "thì sao?". "Nàng có thể gây bất hại cho chủ tử", hấn nhìn khoảng không, ánh trăng bạc rơi xuống người hấn lại tạo thêm vẻ mê hoặc "ta tự có chừng mực"

Lam Khanh Khanh uể ỏi nằm dài trên nhuyễn tháp ngáp vài cái rồi dụi dụi mắt, Thương Liên lắc đầu "Khanh Khanh có mau ngồi dậy những cái này phải xem qua". Nàng cau mày "phiên phức Túy Yên lâu cứ để cô quân, Diệp Hương các cứ để Hà chương quân lo là được rồi, có chuyện lớn hấn tìm ta"

Thương Liên thở dài kéo kéo Lam Khanh Khanh "người đã tiếp nhận hai gian hàng này rồi phải lo chứ" kể ra nàng cũng không lạnh lùng như trong lời đồn ở son trang mà thật tốt tính nha. Nàng cũng hơi lười Hà chương quân chỉ mới thông kê một số khoản mục cho nàng nghe đã bị nàng đuổi ra ngoài.

"Ta mặc kệ tỷ đó" Lam Khanh Khanh bị hai người họ kéo kéo lôi lôi từ hôm qua đi coi sổ sách bực bội phi thân ra khỏi Túy Yên lầu, Thương Liên nhìn theo bóng lưng nàng bất đắc dĩ cười khổ.

Rừng trúc phía Nam kinh thành

"Các người theo dõi đủ rồi?" Lam Khanh Khanh nường mây ánh mắt sắc bén quét về bụi trúc lạnh lùng nói. Vừa dứt lời hơn hai mươi hắc y nhân đáp xuống trước mặt nàng, không nói không rằng vung lên đao kiếm hướng nàng chém tới.

Lam Khanh Khanh khinh thường hừ một tiếng xoay nhẹ thân mình rút chủy thủ bên hông ra một định hai mươi tên, chỉ thấy nàng như con gió ẩn ẩn hiện hiện, tuy dùng chủy thủ ngăn lại không có bất lợi trong vòng ba nốt nhạc đã hạ gục hai mươi tên. Trong rừng trúc nồng nặc mùi máu tanh, hai mươi cái thây chùng một số phận nằm rải rác, Lam Khanh Khanh xé một bên vạt áo lau vết máu trên thanh chủy thủ rồi vức xuống, nhắc chân đi tới mọi nơi sạch sẽ.

Bên cây trúc khẽ rung động xuất hiện ba nam tử, một người khuôn mặt yêu nghiệt vận lam y, hai người kia chung thủy một màu đen. "Tiểu mỹ nhân, lại gặp rồi" Phong Nguyệt Vô Thần cười như không cười nhìn nàng đầy khiêu khích.

"Người muốn gì?" Lam Khanh Khanh vẫn lạnh tanh nhìn hấn còn có chút vẻ khác máu, hắc tặc lười tiếng lại gần "mỹ nhân xinh đẹp không nên trở nên khác máu như vậy, thật không tốt". Nàng cười lạnh "xem ra lời đồn đại không nên tin, ví như vương gia đây, nếu nói ngài yếu ớt vô dụng chỉ sợ thiên hạ không có đệ nhất, tam vương gia ngài thấy sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười vuốc nhẹ mái tóc nàng "khá lắm rất thông minh, thân tử rất tốt, chỉ bằng việc người đột nhập vào phủ đã là tội chết nhưng mà..." hấn dừng lại một chút cúi xuống bên tai nàng nói "hàng đã thấy hết thân thể ta rồi có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh giật giật khéo môi có gần diễm tình nói "người thì ra không chỉ phong lưu còn rất vô sỉ", Phong Nguyệt Vô Thần phiền nhe cái cổ trắng nõn của nàng từ đầu trong tay có sợi tơ mỏng

Hấn cười lạnh lùng hấn khỉ to ra bức người như có như không khẽ đưa sợi tơ nhẹ sựa qua cổ nàng nói "một là chết hai là đi theo ta"

"Hử? Chọn đi" môi hấn dừng ngay chớp mũi nàng khẽ mấp máy môi.

Lam Khanh Khanh không tự chủ rung mình một cái, giữa hạ mà như có từng đợt tuyết thổi. Má ối nàng dụng phải loại người gì thế này chi "lỡ" nhìn hấn tầm thời mà. Trong đầu Lam Khanh Khanh bỗng dung xuất hiện câu nói của Thương Liên

"Đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, bỏ chạy không được thì xin tha, xin tha..." mà thôi nàng đáng không lại chạy thì không xong chi còn...

"Haha vương gia ngài xem ta chỉ là một cô nương bình thường chi là hơi hiểu kỹ về Uyên Ương Phi Thủy thôi mà, hắc hắc vương gia người làm vậy là cưỡng ép ờ...bất nạn trẻ vị thành niên ta mới 16 tuổi nhé" Lam Khanh Khanh cố nặn ra nụ cười mình cho là hoàn hảo nhất nhìn hấn

"Vậy nàng muốn chết?" hấn nường mây hỏi đưa sợi tơ gần một chút lập tức cổ nàng chảy ra một khe máu nhỏ. Lam Khanh Khanh cắn chặt răng nhìn hấn "người muốn thế nào ta cũng đồng ý, muốn ta bán thân cũng được"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiêu thu hồi sợi tơ đưa ngón tay nhẹ vệt máu "Bán thân?", Lam Khanh Khanh gạt mình sửa miệng "ây nhầm, ta lời người đừng tin là thật nhá, nhầm nhầm thôi ta là nguyên làm trâu là ngựa cho người ha" cho nên đừng đe dọa ta nữa. câu sau nàng mới thấm trong lòng thuận tiện thăm hỏi cả mười tám đời tổ tông nhà hấn.

Nguy hiểm! Nam nhân này quá nguy hiểm!

Huyền nhìn hai mươi tên thuộc hạ nhất đẳng rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh ai oán, mười mấy năm mới rèn luyện được họ như hôm nay, sao nàng tán nhảm vậy a. Vân nên cạnh thúc tay Huyền một cái "đau lòng cũng vừa thôi đến lúc chúng ta bị năng bắt nạt không ai cứu đâu"

Phong Nguyệt Vô Thần buông Lam Khanh Khanh ra đi được hai bước bỗng quay người lại "người tên gì?". Lam Khanh Khanh xuýt chút té xỉu, hấn đe dọa để làm thuộc hạ hấn nửa ngày vậy mà tên nàng còn không biết. Nàng bực bội đáp

"Lam Khanh Khanh"

Haiz nam nhân này lại lịch gì đây, cường hãn đến thế, chắc nếu đại ca mà biết đường đường là thấp nhĩ tiểu thư Dạ Nguyệt son trang mà đi làm thuộc hạ cho tên nam nhân vô dụng nhất kinh thành chắc hẳn tức chết mất. Haiz nàng hoàng hậu không làm, quận chủ không làm, tiểu thư không làm lại đi làm thuộc hạ mới hay, thật là khổ não mà

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17

Lam Khanh Khanh nhìn ngó xung quanh căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần chuẩn bị cho nàng cau mày "tại sao phòng ta lại gần tắm thất của người nhỉ". "Để bảo vệ chủ, không tốt?" hẳn cười đúng chuẩn hình tượng phong lưu ngà ngọc thường ngày.

"Ồ người cũng nói là "để bảo vệ chủ từ không tốt" mà, vậy đôi phòng đi ha", "Đôi? Hay đôi đến tắm thất của ta nhé!". Lam Khanh Khanh trừng hân nhỏ giọng nằng "vô sĩ"

Phong Nguyệt Vô Thần áp sát vào người nàng "có cần ta cho nàng biết thế nào là vô sĩ không", Lam Khanh Khanh vội đẩy hân ra phui phui người như vừa chạm vào thứ gì không sạch sẽ "hà người có bao nhiêu nữ nhân"

Hân trả lời thờ ơ như không có liên quan đến mình "không biết", nàng thật có cảm xúc muốn xét hân ra làm hai mảnh, cả mình có bao nhiêu thiếp thất thông phòng cũng không biết.

Vân đứng bên cạnh lấy lòng tốt nói "chủ nhân có ba thiếp thất năm thông phòng" nói rồi hân mới cảm thấy mình giống như đang bấm báo với chủ từ mới liền ngậm miệng vờ làm không khi.

Lam Khanh Khanh vuốt cằm "ừ nhỉ" nàng nghĩ là hân hẳn phải có nhiều lắm mới không nhớ chứ.

Chắc hay là bên ngoài hân có rất nhiều, "nàng muốn ta có nhiều thiếp thất à, hay...ta nạp nàng nhé!" từ lúc nào hân đã ghé sát vào mặt nàng.

Lam Khanh Khanh đẩy hân ra cau mày "đùa à, ta mà thêm người à, chỉ là ta thần nhĩ nữ sự mấy nàng hiểu nhầm là hồ ly tinh đi đối phó ta thì phiền phức", Phong Nguyệt Vô Thần cười "nhỏ nàng có sợ phiền phức sao? còn đến trộm đồ mà". Lam Khanh Khanh hất cằm "ta thích thì ta trộm đấy người quân".

Đuôi mắt Lam Khanh Khanh khẽ lướt qua người đứng ngoài cửa rồi nữu tay hân "vương gia ta chỉ có chút võ công nhỏ nhoi, nhan sắc thì lại không bằng các nàng, người có ơn với ta, ta chỉ nguyện ở bên cạnh bảo vệ người". Phong Nguyệt Vô Thần cười nhìn thái độ nàng thay đổi 180° "sao nàng không lấy thần bảo đáp đi", nàng lườm hân một cái "ta sợ kĩ thuật của ta không tốt làm mất hứng của vương gia, nếu người muốn chỉ bằng người ra thanh lâu đi muốn ai có đó, ta chỉ cầu bên cạnh ngài là được rồi"

Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi cùng lúc đó có một tên nô gia bước vào "tam vương gia, mấy vị tiểu chủ từ đang ở phòng chính trong tắm thất chờ người". Phong Nguyệt Vô Thần phất tay "được rồi ta sẽ qua"

Lam Khanh Khanh và Vân đi sau hân, như có như không hân hướng nàng nói "thông minh lắm".

"Ây nha vương gia người sao lâu rồi không tìm thiếp, người ta nhớ chàng lắm nha" vừa bước vào phòng chính đã thấy bóng dáng màu đỏ thắm yếu điệu ập đến Phong Nguyệt Vô Thần, mền những dựa vào hân. Nữ tử áo vàng cũng chẳng thua kém dựa vào hân lắm nữa "gia người có phải hết thương thiếp rồi không nha"

Mấy người đứng bên cạnh tuy không nữu lấy Phong Nguyệt Vô Thần nhưng lại dùng ánh mắt cầu hôn nhìn hân yếu điệu phất phất khăn tay. Phong Nguyệt Vô Thần cười vuốt nhẹ tóc hai nàng "sao mới mấy ngày đã nhớ gia rồi sao, gia có việc phụ các nàng rồi"

Nữ nhân áo vàng hôn đôi "gia bận? Gia bận đến Tụy Yên lâu sao hay là Viên Linh các", hân vỗ vỗ vai nàng "Ngọc Mai là hiểu ta nhất", "thiếp ứ thêm quan tâm chàng".

Lam Khanh Khanh nhìn bọn họ ân ân ái ái thì xuyết nửa rót da gà, nhìn nà cứ thấy buồn nôn. "Ý nàng là ai vậy? Là muội muội mới của bọn thiếp sao?" nữ tử áo đỏ nhìn Lam Khanh Khanh hỏi. Lam Khanh Khanh khẽ cau mày, muội muội cái em gái người ấy.

"Nha nàng tính xinh đẹp a" tuy bề ngoài họ nôi vậy nhưng khăn tay đã sớm bị vô nát. Phong Nguyệt Vô Thần cười cười đưa tay búng trán mấy nàng "nàng là hộ vệ mới các nàng đừng nghĩ nhiều" hân hơi dừng nói "các nàng về nghỉ đi hôm nay để Mộ Dung Nhi và Nhan Nhi hầu hạ ta", bọn họ vâng vâng dạ dạ lui ra chỉ còn nữ tử bạch y và thông phòng bên cạnh này giờ đứng ở đó.

Nàng ta rất xinh đẹp lại thanh nây từ khi hân bước vào vẫn đứng ở đó không nói năng gì, nữ tử đứng bên cạnh nàng cũng vậy. Lam Khanh Khanh lấy làm hiếu kì mở miệng nói "vị cô nương này là thiếp thất của người à, sao nàng có hơi giống bị người ép buộc đem về thế nhỉ"

"Người nói đủ rồi nhỉ" Lam Khanh Khanh gạt thớt, làm gì thay đổi giữ thế, nàng nhìn hân ngồi trên ghế chủ rồi lại nhìn xung quanh. Trong phòng bây giờ chỉ còn Lam Khanh Khanh, Phong Nguyệt Vô Thần nữ tử bạch y, thông phòng của hân, Vân và Huyền.

"Ha đùa thôi mà" Lam Khanh Khanh giả vờ cười cười, Phong Nguyệt Vô Thần nường mày "đùa? À thì ra người cũng biết đùa". Lam Khanh Khanh thu lại nụ cười giả dối ấy tùy tiện ngồi vào cái ghế gần đó "có chuyện gì nói đại đi".

Phong Nguyệt Vô Thần gõ tay xuống ghế một cái lập tức hai hắc y nhân xuất hiện. Lam Khanh Khanh cau mày hai người này một là Thiên một là Hủy thì phải, ạch tên mặt than kia là tên tồi hóm đó. "Chủ tử" Thiên, Hủy ôm quyền hướng hân hô.

"Người biết?" Phong Nguyệt Vô Thần nường mày nhìn nàng, Lam Khanh Khanh gật đầu nhìn bạch y nữ tử "vị này là..., ta đoán không chỉ là thiếp thất của người"

Bạch y nữ tử hướng nàng khẽ gật đầu "ta tên Liễu Mộng là thuộc hạ của tôn chủ, đây là Nhan Nhi cũng giống ta vào đây để bảo vệ cho tôn chủ". Lam Khanh Khanh ồ một tiếng nhìn hân "tôn chủ?", "người không cần biết", "nha người muốn ta làm thuộc hạ lại không biết lại lịch của chủ nhân thế nào, có phải..." nàng nường mày nhìn hân trầm ngâm.

"Ừây ta cũng chưa rõ thực lực của người, chỉ bằng...thử xem sao"

Nói đoạn Lam Khanh Khanh rút chủy thủ phi thân đến Phong Nguyệt Vô Thần ra tay.

Keng~

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 18

Keng

~Chủy thủ của Lam Khanh Khanh bị chặn lại giữa không trung bởi một thanh thuẫn kiếm, nàng cười lạnh nhìn Thiên đang chặn kiếm của nàng xoay tròn người đối phó hân. Lam Khanh Khanh được lợi thế về tốc độ, Thiên đã nhanh nàng còn nhanh gấp bội chưa đỡ được mười chiêu Thiên đã bị nàng đánh xa.

Hủy và Huyền thấy thế liền rút đao kiếm ra hướng Lam Khanh Khanh ra chiêu, chỉ thấy nàng khẽ lắc người đã chết trụ kiếm của Hủy xoay người một cái trong tay nàng đã có hơn một thanh đoàn kiếm.

Lam Khanh Khanh lúc đầu "yếu quá" Vân cũng rút kiếm ra cùng Hủy, Huyền đánh đến. Lam Khanh Khanh nhưng một lúc xoay lướt qua, chưa kịp định thần nàng đã nói "ta đã bảo các người kém mà". Kiếm trong tay bọn họ đã không biết khi nào nằm trụng tay nàng, bọn họ há miệng kinh ngạc, nàng động thủ nhanh thật khi này bọn họ còn kinh thường nàng nên mới chủ quan như vậy.

Một luồng khí mạnh ập vào Lam Khanh Khanh, nàng giật mình kịp thời né được la lên "hãy không chơi nội lực nhá, biết bà đây không có nội lực mà còn ra tay mạnh vậy". Lam Khanh Khanh đưa mắt lườm Phong Nguyệt Vô Thần, khi này nếu nàng không né kịp thì cũng phải nằm giường nửa tháng.

Mọi người ngạc nhiên tái hại, nàng...nàng cư nhiên không có nội lực, trời vậy mà thủ pháp có thể nhanh như vậy. Huyền thoát khỏi sự kinh ngạc hỏi "người này nay bao nhiêu tuổi", Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ "à hình như mười sáu".

Huyền suyt rất cảm "vậy người...học võ lúc mấy tuổi", nàng nhăm nhăm "à ờ hình như là mười tuổi, sáu năm rồi" tứ đại hộ vệ trực tiếp ngã, bọn họ ấy vậy mà đánh thua một con nhóc đã vậy học võ công từ nhỏ qua mười mấy năm rèn luyện

lại bại với năng mới học sáu năm không có nổi lực.

Lam Khanh Khanh bêu mỗi "ta nói các người thật quá kém, kiếm cũng bị lấy đi, các người không nên khinh thường kẻ địch, cho dù bên ngoài ra sao nhưng...bên trong không rõ được". Đứng là năm đó nàng cứ nghĩ bọn họ tốt, luôn tin bọn họ thì ra lại là kẻ thù diệt môn.

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, nàng ngồi đó tỏ ra vẻ lạnh lùng nhưng không giấu nổi vẻ bi thương trong mắt. Lam Khanh Khanh thở hắt ra một hơi cười nhạt "hà vương gia, thuộc hạ của người chỉ có thể thôi sao, ối thật thất vọng"

"Lui ra ngoài hết đi" Phong Nguyệt Vô Thần phất tay lập tức Thiên, Hủy, Văn, Huyền, Liễu Mộng cùng Nhan Nhi nói đuổi đi ra. "Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh đưa tay vuốt tóc nàng, nàng lờm lửng một cái "ham nhân các người luôn thích làm vậy à". Phong Nguyệt Vô Thần đen mặt "ham nhân? Nàng hình như có nhiều nhĩ", nàng cười cười "chắc ta đầu nhiều bằng người". "Ồ vậy sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy không ổn liền hỏi chủ đề "nhà ta là thuộc hạ của người thì có nên hưởng lợi chút không?", Phong Nguyệt Vô Thần nhàn nhả nói "người muốn gì?".

Nàng cười vô lý "ta nghe nói phò Kim Vương là của người", "nếu người muốn ta bảo Văn sắp xếp" Phong Nguyệt Vô Thần nói tựa như cho một con gà con vịt. "Nhà thì ra vương gia lại hào phóng thế, thôi thì ta nhận vậy" nàng có ngu đâu mà không nhận, trừ thành Tây ra thì phò Kim Vương là con phỏ náo nhiệt nhất và lại Viên Linh các ở đó đang cạnh trang với Tùy Yên lâu của nàng nha.

Phong Nguyệt Vô Thần mặt Lam Khanh Khanh nhưng đang có âm mưu khế lặc đầu. "À khi này Liễu Mộng tại sao gọi người là Tôn chủ?" Lam Khanh Khanh thắc mắt hỏi, hần nhìn nàng cau mày "người thật không biết", "ta biết thì hỏi người làm gì nhĩ"

"Về phòng đi" Phong Nguyệt Vô Thần đi vào trong. Lam Khanh Khanh đứng dậy đi theo "ế sao người chưa trả...", "Muốn thay Liễu Mộng thị tâm à" hần đột nhiên quay đầu lại nói làm nàng xuyt nửa tông vào hần "xì ta không thèm"

Lam Khanh Khanh phất tay đi ra ngoài, Phong Nguyệt Vô Thần nhì theo bóng nàng không biết nên khóc hay nên cười, có ai lại như nàng kể cả Tôn chủ cũng không biết.

"Cô nương" Lam Khanh Khanh đang đi về tắm thất của mình thì nò tỷ bên cạnh Liễu Mộng tên Nhan Nhi chặn lại. "Có chuyện?" nàng đối với người khác luôn lạnh nhạt như vậy, "à tiểu thư muốn gặp người" Lam Khanh Khanh gật đầu, Liễu Mộng là người của hần chắc không có màn hãm hại gì đó đâu nhĩ

Nhan Nhi đưa nàng đi đến Liễu viên của Liễu Mộng, nơi này là một biệt viện có rất nhiều Dương Liễu bên trong có một thủy đình nằm giữa hồ sen, chắc nữ nhân này đúng là thanh tao.

Nhan Nhi đưa Lam Khanh Khanh vào phòng cẩn thận đóng cửa lại, "cô nương...", "ta tên Lam Khanh Khanh". Liễu Mộng cười nhẹ "ta có thể gọi người là Khanh Khanh không?", nàng ngồi xuống lạnh nhạt mở miệng "có thể"

"Thật ra Tôn chủ không đạo hoa như người ngoài nghĩ đâu, Cơ Thủy, Ngọc Mai là do người bị ép buộc lấy về còn ta, Nhan Nhi, Yết Nhi, Thi Nhi chỉ là phụ庸 mệnh thôi. Tôn chủ chưa từng động qua chúng ta" Liễu Mộng vừa rót trà vừa nói "còn Thu Ly với Hinh Ân chỉ là nhả hoàn hồi môn đi theo Cơ Thủy và Ngọc Mai, Khanh Khanh cô đừng để ý"

Lam Khanh Khanh khó hiểu "tại sao cô lại nói với ta những việc này" quái lạ theo lời nói của nàng í có gì đó sai sai, Lam Khanh Khanh đưa tay nhấc ly trà Liễu Mộng vừa rót đưa lên uống

"Chỉ không phải Tôn chủ đề ý người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ* Mời được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19: Vô Ưu

"Không phải Tôn chủ coi trọng cô sao?" Liễu Mộng ngây thơ hỏi, Lam Khanh Khanh vừa uống trà chưa kịp nuốt xuống đã phun ra.

"Khụ...Liễu Mộng cô có phải trí tưởng tượng hơi xa không?" Hần thấy nàng có chỉ bản lĩnh nên mới vừa đe dọa vừa uy hiếp nàng làm thuộc hạ của hần, còn nói hần coi trọng nàng á, nàng thà tin heo nái leo cây.

Liễu Mộng sống sót, là do nàng nghĩ nhiều sao? Bao năm nay đi theo Tôn chủ người luôn lạnh nhạt ghét bỏ nữ nhân, nữ thuộc hạ của người cũng không tránh khỏi vậy mà khi gặp nàng ấy thì...

"À Liễu Mộng, các người tại sao luôn gọi Phong Nguyệt Vô Thần là Tôn chủ?" Liễu Mộng kinh ngạc nhìn nàng "cô thật sự không biết?". Lam Khanh Khanh cau mày, sao nàng hỏi cái gì bọn họ đều hỏi lại một câu "thật sự không biết" thế nhĩ. Nàng lắc đầu "ta biết thì hỏi cô làm gì", "Tôn chủ chính là chủ Huyết Ưu cung, ngay cả Ma giáo cũng phải nể mặt, giang hồ ai ai không biết, người không biết...thật sao?" Liễu Mộng nói.

Lam Khanh Khanh cau mày, Huyết Ưu? Ở hình như nàng đã nghe qua "giang hồ gọi hần là...Vô Ưu, sao?" Liễu Mộng gật đầu. Lam Khanh Khanh thần hình cứng nhắc, thì ra là hần thảo nào nàng đánh không lại, nếu biết trước hần chính là Vô Ưu nàng có chết cũng không đi trộm Uyên Ương Phi Thủy, aaaaa Điều Chính Vũ người hại ta rồi.

**

"Khanh Khanh!", "Đại ca, huynh tìm muội có việc?" Đông Phương Chính ngồi xuống nói "vô công của muội là học từ đâu?". Lam Khanh Khanh nhìn hần "cô cần phải biết không?"

"Không có gì ta chỉ cảm thấy vô công của muội rất mới lạ, muội có dự tính gì không?", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không, muội nghĩ chắc sẽ ngao du gì đó".

Đông Phương Chính vỗ vai Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta biết muội tài giỏi nhưng giang hồ nhất định phải cẩn trọng nhất là tên Vô Ưu", nàng cau mày "hần rất lợi hại?". "Đúng vậy, hần lợi hại nhưng bí ẩn chưa từng có ai thấy được mặt hần, chỉ biết hần tên Vô Ưu"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "người này thú vị nhĩ", Đông Phương Chính lắc đầu "Khanh Khanh ta thấy với vô công của muội trên giang hồ có không hơn mười người địch lại, muội chỉ cần cẩn trọng là được. Lam Khanh Khanh trầm ngâm gật đầu, Đông Phương Chính lại nói tiếp "tên Vô Ưu đó nội lực thâm hậu nếu sau này muội có gặp hần đừng nên hiểu thắng", "vâng muội biết rồi"

"...."

**

"Khanh Khanh, Khanh Khanh" Liễu Mộng lay lay cánh tay Lam Khanh Khanh, nàng giật mình cười nhạt "à ừ ta không sao, nếu không có gì ta xin đi trước"

Lam Khanh Khanh vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi bị Liễu Mộng kéo lại "Khanh Khanh nhớ Cơ Thủy, Ngọc Mai có ức hiếp có cứ nó ra ta giúp được sẽ giúp. À Yết Nhi bên Cơ Thủy, Thi Nh bên Ngọc Mai, có chuyện có nói với họ họ đều là thuộc hạ của Tôn chủ"

Lam Khanh Khanh gật đầu "đa tạ nhắc nhở ta đi trước"

Lam Khanh Khanh đi lạc đến hoa viên vườn phủ, nàng ngẩn đầu nhìn cây Lê vừa ra hoa kia, hình như gần tầm thất của Phong Nguyệt Vô Thần có một cây thì phải, nhưng cây ớ đó to hơn nhiều.

"Nhà cô nương cũng đi ngắm cảnh sao?" Lam Khanh Khanh cau mày nhìn người vừa bước đến, là nữ tử áo đỏ ban này gọi là Cơ Thủy thì phải, tin tức cũng nhanh thật. "Không biết người gọi ta có chuyện?" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt nói không thèm liếc à một cái.

"Nếu so về cấp bậc cô nên gọi ta là tiểu chủ tử thì phải" Cơ Thủy yêu điệu bước đến nhẹ hái đoá lê xuống. "Ồ vậy sao, chủ tử của ta chỉ có vương gia, mà ta thấy bọn Văn, Huyền hình như cũng đâu gọi người là chủ", Cơ Thủy cau mày "người..."

"Làm sao?" Lam Khanh Khanh nhường mày cười lạnh "ta coi vương gia là chủ tử người...lâm vương phi hần hay đi" nàng nói xong nhìn cũng không nhìn nàng ta lấy một cái đi thẳng về tầm thất.

"Aiz, vương gia người thật phiền phức lấy mấy cái nữ nhân có ngực mà không có não đó làm gì" Lam Khanh Khanh đứng dưới cây lê gần tầm thất cau mày bực bội nói. Lam Khanh Khanh ngẩn mặt nhìn lên cây lê, nhìn xung quang rồi ngồi xuống bên gốc cây.

Một đoá lê trắng tinh thuần khiết theo gió rơi xuống mái tóc đen mượt của nàng, Lam Khanh Khanh nghiêng đầu lấy đoá lê xuống vẫn về trong tay.

"Lên đây" Lam Khanh Khanh đứng dậy phi thân lên nhánh cây lớn nhất ngồi xuống "vương gia có nhã hứng", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ tựa thân vào thân cây nhắm mắt.

Lam Khanh Khanh thức thời im lặng nhìn về phía Tây mặt trời đang lặn, ánh nắng màu hồng phách xinh đẹp lại thê lương, hoàng hôn rồi cuộc là kết thúc hay là bắt đầu. Nàng đưa tay lên lộ ra cổ tay có một vòng tay điểm ngọc thạch hình hoa Tường Vi màu lam nhạt nhấp nháy theo ánh hoàng hôn.

Đây là quả sinh nhật năm mươi tuổi của nàng, trên đời này chính là không có chiếc thứ hai, Lam Khanh Khanh buồn tay xuống nhìn xa xa thăm như cha mẹ con đã báo thù được cho hai người rồi lại thật không ngờ lại rơi đến nơi này, nó còn không biết sống chết ra sao...mọi người thấy có phải con là sao thiên sát không, hai những người bên cạnh mất mạng...

Trong bụi cây gần đó Vân vỗ vai Thiên "thủ lĩnh huynh nói xem Lam Khanh Khanh đó có khi nào là vương phi tương lai của chúng ta không?". Huyền vuốt cằm "tuy là võ công của nàng khá nhưng chưa chắc đã có thể làm Tôn chủ phu nhân", "còn phải xem chủ tử nhà chúng ta í"

"Các người từ khi nào lắm chuyện vậy?" Hủy day day trán nhìn hai người bọn họ. "Chủ tử đang là gì với Lam cô nương vậy"

Yết Nhi từ đầu chui ra vỗ vai họ nhìn hai người trên cây "ta nghĩ nếu chủ tử coi trọng Lam cô nương thì chúng ta không có ngày yên ổn với nàng đâu"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 20: Chương 20: Dạo Chơi Viên Linh Các

"Đang nghĩ gì?" Lam Khanh Khanh giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ quay đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần thấy hắn vẫn nhắm mắt tựa vào thân cây cứ ngỡ mình nghe nhầm "Hử?" Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt ra nhìn nàng, Lam Khanh Khanh lắc đầu tựa vào thân cây "không có gì cả, chỉ là...nhớ về quá khứ", "rất đau buồn" nàng ưu thương gật đầu "ừ"

Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn hắn "mà tại sao ta lại nói với người nh?", hắn lắc đầu nhìn nàng "ta làm sao biết".

Lam Khanh Khanh bêu môi "vương phi của người chán quá, ngày mai ta đi phố Kim Vương nhà" nói rồi nàng phi thân xuống cây biến mất.

Kinh thành nếu nói thành Tây là nổi tiếng náo nhiệt nhất thì phố Kim Vương là nơi thứ hai, tuy quy mô của phố Kim Vương không bằng thành Tây nhưng được gọi là con phố lớn nhất. Phố Kim Vương có tám mươi hai gian hàng cửa hiệu, mà nơi nổi tiếng nhất ở đây chính là Viên Linh các.

Lam Khanh Khanh nhìn nhìn Viên Linh các thờ so với Túy Yên lâu của nàng, ừ cũng không hơn không kém, chắc lần này làm thuộc hạ hắn lời lãi có đủ nhì. Phong Nguyệt Vô Thần cùng nàng và Vân, Huyền đi vào lập tức có một đám mỹ nữ chạy tới.

"Ai nha vương gia, người sao lâu vậy mới đến đây nha"

"Vương gia người ta nhớ chàng chết đi được"

"Vương gia người ta mới không gặp đã nhớ chết chàng rồi"

"Người ta nói một ngày không gặp tựa ba thu nha"

"..."

Lam Khanh Khanh nhìn một đám nữ nhân nhũ nha nhũ nhích son phấn đầy mặt y phục lòe loẹt lại nghĩ đến phong cách thanh tao của Thương Liên, đúng là một trời một vực nha.

"Áy vương gia người đến rồi sao, ở vị cô nương này...chẳng lẽ người muốn bán nàng sao? Ở xinh đẹp đấy" tú bà là một phụ nữ trung niên, vừa ra tiếp đón Phong Nguyệt Vô Thần liền đánh giá Lam Khanh Khanh. Tú bà như không thấy ánh mắt giết người của Lam Khanh Khanh nói tiếp "vương gia quá là đúng hàng tốt, nào người ra giá đi bao nhiêu ta cũng mua, haha vương..."

"Nếu bà còn nói nữa ta sẽ cho bà đi gặp tổ tiên đấy" giọng nói lạnh lẽo của Lam Khanh Khanh cắt đứt tú bà đang thao thao bất diệt, tú bà khẽ rung mình một cái cười huề "à ta có mắt như mù không biết vị này là"

Phong Nguyệt Vô Thần này giờ im lặng chơi đùa mấy nhàn mở miệng "hàng là người của ta tính khí hơi khó chịu người đừng chọc nàng", tú bà cười cười "haha ta xin lỗi cô nương này là ta có mắt như mù haha".

"Nguyệt Vi đâu?" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn lên lâu như si mê ai đó hỏi "vương gia có ấy đang ở trên phòng chờ người đó nha". Hắn vuốt vuốt cằm "đưa ta lên gặp nàng đi", "hào hảo mời vương gia đi theo ta"

Tú bà dẫn Phong Nguyệt Vô Thần, Lam Khanh Khanh cùng Vân, Huyền lên lâu ba, trên đây chỉ duy nhất có năm phòng lớn.

Túy bà mở cửa căn phòng thứ ba mời Phong Nguyệt Vô Thần vào rồi đi ra ngoài.

Phong Nguyệt Vô Thần cho Vân, Huyền đứng bên ngoài, dẫn Lam Khanh Khanh đi vào, bên bàn trang điểm một nữ tử vận bạch y xinh đẹp như hoa đang ngồi, nàng thấy Phong Nguyệt Vô Thần vào liền đứng dậy nhìn ra ngoài cửa không có ai mới hành lễ "Tôn chủ". Phong Nguyệt Vô Thần phất tay ý bảo nàng đứng dậy chọn đại một cái ghế ngồi xuống.

"Vị này?" Nguyệt Vi nghiêng đầu nhìn Lam Khanh Khanh, mỗi cái giờ tau nhắc chân đều ra vẻ ngây thơ thuần khiết, nhìn không giống nữ tử thanh lâu. "Lam Khanh Khanh từ nay sẽ là chủ phố Kim Vương, chủ Viên Linh các" Nguyệt Vi kinh ngạc nhìn Lam Khanh Khanh, từ khi nào Tôn chủ có thuộc hạ này nhì.

Nguyệt Vi tuy không phục nhưng vì do chính miệng Phong Nguyệt Vô Thần nói nên gật đầu. Lam Khanh Khanh cười lạnh "ta thấy người là không phục, không cần miễn cưỡng"

Nguyệt Vi gật mình nhìn Lam Khanh Khanh, tâm tư của mình lại bị nàng nhìn thấu, người này lại lịch thể nào đấy. "Không dám, nếu đã là người Tôn chủ cất nhắc thì ta làm sao dám không phục", Lam Khanh Khanh gật đầu "cũng phải từ đại hộ vệ của hắn còn là bại tướng của ta mà"

Nguyệt Vi kinh ngạc, ngay cả thủ lĩnh cũng thua dưới tay nàng ta sao? Người này...

"Được rồi bán vương chi nói vậy, Nguyệt Vi người sắp xếp đi" Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy đi ra ngoài, Lam Khanh Khanh đi qua nàng ta cười lạnh. Nàng ta hẳn là đang thăm thương Phong Nguyệt Vô Thần đi, chắc đào hoa tên này hơi bị nhiều.

Lam Khanh Khanh đi theo Phong Nguyệt Vô Thần xuống lầu, nàng đưa mắt nhìn quanh đại sảnh vô tình nhìn thấy người của Dạ Nguyệt. Mâu quang Lam Khanh Khanh khẽ đảo rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần ra khỏi Viên Linh các, nàng biết người đó là thuộc hạ của Điều Chính Vũ, nàng cũng chắc chắn người đó nhìn thấy nàng.

"Thủ lĩnh tìm được thập nhị tiểu thư rồi", Điều Chính Vũ nhìn người vừa tới "đang ở đâu?". Người đó cúi đầu "thập nhị tiểu thư đi cùng tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần đến Viên Linh các, khi này đã cùng hắn rời đi"

Đồng Phương Chính cau mày "muội ấy đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần? Tại sao lại đi cùng hắn?", "Thương Liên cô nói xem". Thương Liên ngượng ngừng gãi đầu "tiểu thư lúc đó nói là đi dạo phố một lát nhưng lại đi không về, ta cũng không biết tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần nha"

Thương Liên sực nhớ ra "à tiểu thư từng nói tên tam vương gia này không tầm thường, lại từng chạm mặt ở Diệp Hương các"

Mộ Dung Xuất cau mày "xem ra tam vương gia này không tầm thường"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 21: Chương 21: Mật Thất Sa Hoa - Khổng Y Kiểm

Lam Khanh Khanh nằm nhoài ra giường nghịch cây chùy thủ trong tay, nàng dừng động tác nhìn lên trần nhà "có chuyện gì?" Hủy nhảy từ thanh xà trên trần xuống không cam lòng nói "chủ tử muốn gặp người".

Lam Khanh Khanh tặc lưỡi "người đừng biểu cảm rõ ra mặt vậy chứ" nàng nhảy xuống giường không ra dáng chút nào thực nữ mạng gầy "nào đi thôi". Hủy nhìn nàng lắc đầu "chẳng có chút nào thực nữ", "thực nữ? Thực nữ có ăn được không? Ta mà là thực nữ thì bây giờ đã không ở đây rồi".

Nói xong Lam Khanh Khanh hướng cửa đi ra, "đi đâu?" nàng ngoảnh mặt lại nhìn Hủy "chẳng phải ngươi bảo hân tìm ta sao?". Hủy lúc đầu đi đến bên cạnh giường xoay ngọn nến nhìn như bình thường rồi ẩn mạng xuống ngay lập tức chiếc gương lớn cách đây ba mét bị kéo hiện ra một mặt thất.

Lam Khanh Khanh cười "biết ngay là có vấn đề mà" nhìn qua sẽ thấy bình thường hơn cả bình thường nhưng nếu nghĩ kĩ tại sao phòng này lại có chiếc gương thủy tinh lớn thế này chứ. Ngay ngày đầu tiên nàng đã thấy có vấn đề rồi, chỉ là đang ở dưới mái hiên nhà người ta tốt nhất là không nên biết nhiều quá.

Hủy và Lam Khanh Khanh đi vào trong lập tức cánh cửa mặt thất đóng lại giữ nguyên như bình thường. Lam Khanh Khanh vừa bước thêm một bước nữa lập tức căn mặt thất sáng bừng lên, trên tường là dạ minh châu xen dọc hai bên lối, có cơ quang chiếu sáng sao?

Lam Khanh Khanh bước thêm hai bước hơi dừng lại dịch người sang bên trái mà đi, Hủy đi phía sau khảm phục "không tồi". Nàng cười lạnh, mấy cơ quang tếp riu này có là gì, chưa bằng tia hồng ngoại, cơ quan giết người ở hiện đại cũng chẳng phong phú như lăng hoàng đế mà.

Lam Khanh Khanh và Hủy đi một lúc lâu dừng lại trước một vách tường "mặt thất này bấy quá đơn sơ" Hủy không nói gì chỉ cười chạm chạm vài cái vài vách tường.

Lam Khanh Khanh nhìn hoa văn tinh tế lại đặc biệt trên vách tường, bỗng chợt vách tường chuyển động nhẹ mở ra một lối vào. Căn mặt thất này rất sáng, không đúng nó không giống mặt thất mà giống thư phòng càng giống một tầng kinh các, nơi này rất rộng có rất nhiều sách.

Giữa điện là bàn tròn mạ vàng rất to trên đó rất rất nhiều thứ còn cả một tấm bàn đồ, xung quanh là các giá sách to chất đầy cao gần hai mét, bên kia là đặt một thư án, từ thư án khoảng năm bước chân có một giá đặc vũ khí... Nói chung chẳng có gì cả nỗi sợ sa hoa của căn mặt thất.

"Nhìn đủ chưa" Lam Khanh Khanh lo lắng nói "chưa, kết luận người tự xưng là nghèo thì chẳng có người giàu, còn người nghèo đến đất cũng không có mà cạp ăn". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi tựa tiểu phi tiểu "vậy sao?", Lam Khanh Khanh định thần lại hỏi "gọi ta có việc?" nàng nhìn ra đằng sau, Hủy từ khi nào đi mất rồi nhỉ.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến gần vũ khí rút ra một thanh nhuyễn kiếm đưa đến trước mặt nàng, "làm gì?" Lam Khanh Khanh cầm lấy thanh nhuyễn kiếm xem "Cho ngươi, dùng chủy thủ vẫn bất lợi" Lam Khanh Khanh rút kiếm ra khỏi vỏ, mặt kiếm sáng loá mắt hai bên sắt bên, duai kiếm có đính hai viên dạ minh châu nhỏ màu lam trong rất xinh đẹp.

"Kiếm tốt" Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "đây là Không Y kiếm lưu truyền trên giang hồ đã ngàn năm. Truyền thuyết rằng luyện nên kiếm này đã dùng máu tươi của chín trăm chính mười chín loài khổng tước khác nhau sau khi luyện thành được đặc trong khối băng vạn năm để nó ở nơi hết hết tinh hoa nhập nguyệt. Sau đó được ngâm trong đầm Tịnh Đế một trăm năm mới luyện nên Không Y kiếm"

Lam Khanh Khanh nghe đến hoa mắt chóng mặt lúc đầu "ta không tin truyền thuyết chỉ tin vào hiệu quả của thanh kiếm này thôi". Phong Nguyệt Vô Thần gạt đầu tán thưởng, hân cầm tay nàng lên đặt lên lưỡi kiếm cắt nhẹ một đường, giọt máu nhanh chóng chạy dọc theo lưỡi kiếm sáng bật lên. "Làm gì?", "Không Y kiếm lấy máu nhận chủ" Lam Khanh Khanh gạt đầu nhìn lại thanh kiếm đã thấy gần duai kiếm khác một chữ Lam màu đỏ chói mắt.

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "ta có nhiệm vụ?", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ tán thưởng "thông minh". "Nếu không thì tại sao ta tự xưng lại được người ưu ái thế" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng "người chính là thuộc hạ của ta", Lam Khanh Khanh bĩu môi "ta biết, ta biết ta là thuộc hạ của người vì ta không đánh lại người. Nếu có một ngày ta thắng người người sẽ là thuộc hạ của ta"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu "ta rất mong chờ", Lam Khanh Khanh bĩu môi mới phát hiện ra một việc lớn, nàng hướng hân tươi cười "hà người đã bảo người là chủ tử của ta, vậy giúp hay giúp cho trót luôn đi nha".

Phong Nguyệt Vô Thần day day trán đỏ khốc đỏ cười nhìn có nàng nào đó, hân nhớ lần đầu tiên gặp nàng nàng lạnh lùng lại có chút khổ sở. Lần thứ hai nàng tức giận quát lên lên khuôn mặt rất đáng yêu. Lần thứ ba nàng mang khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, hân khi bức người tàn nhẫn khác máu khiến người khác không tới gần được. Từ khi về phủ nàng chính là mang vẻ mặt đáng đánh, rốt cuộc nàng có bao nhiêu vẻ mặt đấy.

"Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh gãi đầu "từ trước đến nay ta luôn dùng thứ nhất chủy thủ thứ hai ám khí thứ ba là súng các loại chưa bao giờ dùng kiếm đao nha".

Phong Nguyệt Vô Thần khó hiểu "súng?", "à không có gì chi là...không quan trọng, quan trọng là ta không biết dùng kiếm này như thế nào, ta không có nội lực nha" nàng vô tội nói.

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại thư án ném cho nàng một quyển sách, "Không Y kiếm phổ? Sao không nói sớm" Lam Khanh Khanh nhìn quyển kiếm phổ cười "thế nào? Nhiệm vụ của ta là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 22: Nhiệm Vụ

Lam Khanh Khanh đập bàn "cái gì? Đũa à", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng nguy hiểm "sao không làm được?" nàng tức giận nhìn chăm chăm hân.

Lam Khanh Khanh đảo mắt sắc mặt thay đổi 180° "hồ hồ chủ tử ta là thật tâm thật dạ muốn ở cạnh người, bảo vệ, yêu thương, chăm sóc cho người xin người đừng đuổi ta đi mà huhu..."

Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm có nàng nào đó đang ôm cánh tay mình cầu xin "yêu thương bản vương sao?", nàng vội sưa miệng "tôi nhầm là ta luôn lo lắng an nguy của người mà huhu đừng tổng ta vào cái nơi ăn thịt người đó mà".

Phong Nguyệt Vô Thần ép sát Lam Khanh Khanh vào vách tường cười "tại sao mấy lần trước ta gặp ngươi lại không biết ngươi có tài vuốt mông ngựa thế nhỉ". Lam Khanh Khanh tức đến phồng má, do hân chứ do ai nếu hân không cường hân vậy nàng đâu phải trở thành như vậy, ô ô ở cạnh hân nàng ngày càng oxy hóa bản tính mất rồi.

"Nha ai bảo ta sùng bái người nha, người tựa như chim ưng hung hãn, như đại bàng xinh...à nhầm đại bàng uy nghi, tựa như con sói hoang đã cao quý lạnh lùng. Người chính là Tôn chủ cao quý bí ẩn ai ai cũng sùng bái, ta đây rất hâm mộ người, người chính là nam thần của ta" của ta cái khí khờ ấy. Câu sau Lam Khanh Khanh nói trong lòng thầm đem mười tám đời tổ tông nhà hân đi thẩm hỏi.

"Xong chưa?" hân thật không ngờ tài vuốt mông ngựa của nàng tốt đến vậy. Lam Khanh Khanh phản bác "ai nói ta nói xong, cho dù cho ta mười ngày, à không nhiều ngày liền ta cũng không nói hết. Vương gia người rất..."

Phong Nguyệt Vô Thần mất kiên nhẫn nói "vào chủ đề", Lam Khanh Khanh tiếp tục chấp chố cầu xin "vương gia đừng ném ta vào cung được không? Nơi đó biết ăn thịt người, ô ô ta không muốn chết trẻ chết già trong đó đâu"

Chính xác, mọi người không nghe sai, Lam Khanh Khanh chính là chuẩn bị bị Phong Nguyệt Vô Thần ném vào hoàng cung làm gián điệp giả dạng cung nữ theo dõi động tĩnh trong cung.

"Có lựa chọn nào khác không?" Lam Khanh Khanh mếu máo, chết tiệt nàng ghét nhất hoàng cung cũng như hoàng đế, trốn khỏi hoàng cung Mộng Cổ lại chui vào hoàng cung Phong Nguyệt là sao. Phong Nguyệt Vô Thần buồn nàng ra hứng thú nhìn vẻ mặt nàng lúc đầu "không có".

Lam Khanh Khanh bực bội đau khổ đang xen lăm bầm lăm bầu "chẳng lẽ mình lại giống cái có nữ chính Cẩm Cẩm gì đó trong cái tiểu thuyết chết tiệt nào đó đi quết sân gì đó ở ngự thư phòng cho mấy tên cầu hoàng đế sao?"

Lam Khanh Khanh lăm bầm lăm bầu ai ngờ đầu lại lọt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần "ý kiến hay, nếu làm cung nữ quét tước bên ngoài ngự thư phòng sẽ dễ trộm thông tin hơn đấy". Lam Khanh Khanh tức đến xuyt học máu bực bội quát "muốn ta làm cung nữ thì tặng Không Y kiếm làm cái quái gì".

Phong Nguyệt Vô Thần nghe vậy đến gần nàng thêm vài bước, Lam Khanh Khanh gạt mình lui ra sau, không phải muốn giết người diệt khẩu hay gì đó chứ. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn vẻ mặt nàng cười một tiếng đưa tay tháo đai lưng của nàng ra.

"Làm cái quái gì vậy?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì lấy tay trong người ra một cái đai lưng màu lam đính vài viên ngọc bích nhỏ buộc y phục lại cho nàng. Lam Khanh Khanh khó hiểu nhìn hân, bộ tên này bị thần kinh à, tháo rồi lại buộc. Phong Nguyệt Vô Thần thấy chung không nói gì buộc đai lưng cho nàng xong liền cầm Không Y kiếm đặt lên cái đai lưng màu lam hân vừa buộc.

Đang lúc Lam Khanh Khanh còn đang khó hiểu thì Không Y kiếm đã như một thể với đai lưng ngọc bích khảm chặt vào nhìn như thể nào cũng không biết ở đây giấu một thanh nhuyễn kiếm

Phong Nguyệt Vô Thần lăm xong hết thấy nói "xong nhiệm vụ người muốn gì ta sẽ đáp ứng". Mắt nàng sáng lên "thứ gì cũng được?" hân gạt đầu, nàng cười tươi "vậy Uyên Ương Phi Thủy được không?".

Phong Nguyệt Vô Thần không do dự gì gạt đầu, Lam Khanh Khanh vỗ vai hân "hén vậy ta đồng ý, cùng lăm là một cái hoàng cung nhỏ bé thôi mà". Hân nhìn nàng hồi lâu hỏi "ngươi ba lần bốn lượt muốn có Uyên Ương Phi Thủy rốt cuộc là vì sao?"

Lam Khanh Khanh cười "không có gì đặc biệt ta chỉ là hiếu kì muốn xem xem cái thứ mà giang hồ đồn dài rớt cuộc ra sao. Và ta muốn tặng nó cho ca ca tàu tàu sau này". Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "đáng tiếc ta chỉ có một miếng ngọc bội"

"Sao bọn họ nói người có một cặp cơ mà" Lam Khanh Khanh ngạc nhiên, "bị trộm" Phong Nguyệt Vô Thần nói như chuyện chẳng liên quan đến mình. "Nhờ thì ra cũng có người từng vào đây trộm đồ, ai mà tài giỏi vậy?" Lam Khanh Khanh gác tay lên vai hân

Phong Nguyệt Vô Thần gạt tay nàng ra "ngươi về chuẩn bị ngày mai ta sẽ sắp xếp cho ngươi vào cung". Lam Khanh Khanh biết hân đang né tránh cũng thôi không hỏi bĩu môi đi theo mặt đỏ vẻ phồng

Lam Khanh Khanh ngồi người ra giường đưa tay vuốt nhẹ đai lưng ngọc bích, lại nghĩ đến ngày tháng sau này ở trong cung. Nàng lắc đầu chắc nàng sẽ không bị phần mà được người nào đó nhìn trộm như nữ chính trong mấy bộ ngôn

dâu nhì. Đứng chẳng phải người ta nó đòi không như là ngón sao?

Haiz có ai ngu như nàng không nhì? Hoàng hậu không nhận, Quận chúa không làm, Tiểu thư chẳng để tâm, ngu đến mức đi làm thuộc hạ cho người ta thì thôi đi lần này max ngu đến nỗi đi làm cung nữ.

"Chết tiệt, gián điệp cái cục hoa ấy" Lam Khanh Khanh bị phẫn hết lên xong rồi vùi đầu vào đóng chân.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 23: Chương 23

Lam Khanh Khanh ai oán nhìn cái nơi tự xưng là nơi ở dành cho cung nữ quét sân càng nhìn càng nghĩ càng uất ức, hoàng cung Mộng Cổ, Dạ Nguyệt son trang, tam vương phủ so ra cái nào cũng tốt hơn nơi quỷ quái này.

"Cô là người mới à?" một cô bé khoảng mười sáu mười bảy tuổi bước ra thấy cô niềm nở cười. "Cô tên gì?" Lam Khanh Khanh thờ dãi một hơi nháy mắt bộ dạng ừ rù bay đi mắt nghiên đầu cười thần thiện "à ta tên là Lam Khanh Khanh, cô là?", "ta gọi Bạch Nhi cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Lam Khanh Khanh là một tiếng đi theo Bạch Nhi vào trong, "hày Bạch Nhi ta là quét tước vào lúc nào?". Bạch Nhi nghĩ nghĩ "ta nghe ma ma nói người làm vào buổi tối".

Lam Khanh Khanh trợn mắt, buổi tối? Không cho ta ngủ sao? "Bạch Nhi vậy cung nữ quét tước vào buổi sáng là à?", "là ta và tiểu Hoa nhưng mà tiểu Hoa được chuyển sang bên Tư Thủy cung rồi"

Lam Khanh Khanh cười gian trá "vậy người nói với ma ma gì đó để ta cùng người buổi sáng nhé", "làm sao được, ma ma rất nghiêm khắc". Nàng nghĩ nghĩ nhìn Bạch Nhi nói "vậy nói ta không chịu được gió đêm, sợ ma rồi sợ quỷ, ta lại là họ hàng bà con xa với người hai chúng ta làm việc chung may ra còn giúp đỡ lẫn nhau"

Bạch Nhi gãi đầu "chuyện này...", "được rồi vào nói đi mà" Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi vào trong.

Con gió thổi qua một cái làm nằng rùng mình, Lam Khanh Khanh ai oán, sân ngự thư phòng có cỏ rộng vậy không trời. Mị nó đá vậy còn trồng nhiều cây, Lam Khanh Khanh lại ngược đầu lên nhìn trời, mặt trời còn chưa ló ra, tránh làm buổi tối thì sáng lại dậy sớm là sao trời! haiz may ra mình không phải thiên kim tiểu thư.

"Khanh Khanh mau quét đi còn hai canh giờ nữa hoàng thượng sẽ hạ triều đấy" Bạch Nhi thấy nàng đứng trơ ra đấy thì thúc dục. Lam Khanh Khanh gục đầu thờ dãi bắt đầu quơ quơ cây chổi trên tay, Bạch Nhi lắc đầu mặc kệ nàng tiếp tục quét.

Mặt trời bắt đầu ló ra Bạch Nhi kéo kéo Lam Khanh Khanh "mau mau đi hoàng thượng sắp tới rồi" nàng bủi môi tích cực quét tước thậm đem mười tám đôi mắt tông Phong Nguyệt Vô Thần lẫn tên hoàng đế gì đó ra cặn khế thăm hỏi. (Hai anh này có cùng tổ tông^^)

Phía xa bóng dáng màu tím đi bên cạnh nam nhân vận hoàng bào khẽ nhếch môi cười, không ngờ nàng lại chịu quét tước thật.

"Hoàng thượng giá đáo" giọng nói đặc trưng có một không hai của thái giám vang lên, Lam Khanh Khanh bắt đầu đi bị Bạch Nhi kéo quỳ xuống. Lam Khanh Khanh cúi gằm mặt xuống để không ai thấy mặt, nàng chỉ thấy một đôi hài màu tím được thêu bằng chỉ kim tuyến vàng nhạt hơi khự lại trước mặt nàng. Cho dù Lam Khanh Khanh nàng không có ngăn mặt lên cũng biết là tên vô si nào đó.

Đoàn người đi vào trong ngự thư phòng Lam Khanh Khanh mới lồm cồm bò dậy, chưa kịp để nàng rửa ai đó thên vãi lần thì bóng dáng màu tím đã lần nữa đứng trước mặt. Nàng lườm hần một cái xê dịch người sang một bên cố ý huơ huơ chổi vào y phục hần nói "đường rất bẩn để nô tỳ quét đường nhé, vương gia " hai chữ "vương gia" nàng như rít qua từng kẽ răng.

Phong Nguyệt Vô Thần không tức giận ngược lại còn cười roi roi, Lam Khanh Khanh hừ một tiếng hất cằm quay đi. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một cái rồi quay người đi, Lam Khanh Khanh nhìn lá cây khô dưới đất là Phong Nguyệt Vô Thần mà ra sức quét.

Bạch Nhi tiến sát lại gần nàng hỏi "người to gan thật lá dám làm vậy với tam vương gia?" Lam Khanh Khanh bủi môi "hần thì sao? Hần là cái thứ gì mà ta không dám". Bạch Nhi đưa ngón tay lên môi xuyt xuyt vổ vai nàng "Khanh Khanh gan có to quá, mà cô đứng lại gần tam vương gia, hần nói tiếng là ham mê tửu sắc, ta thấy cô cũng rất xinh đẹp nên tốt nhất tránh xa hần ra".

Lam Khanh Khanh cười gât đầu, Phong Nguyệt Vô Thần này scandal nhiều nhì?

Sau một buổi "cực khổ" Lam Khanh Khanh "ra sức quét" vùi cọng cỏ cây lá khô cuối cùng nàng cũng bay về phòng của cung nữ quét tước nằm nhoài ra giường. "Khanh Khanh cô là...tiểu thư nhà giàu bị làm ăn thô lỗ à" Bạch Nhi sắp lại gần Lam Khanh Khanh hỏi, "tại sao cô lại nghĩ vậy?".

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh từ đầu đến đuôi "vậy tại sao cô lại vào cung làm cung nữ?". Lam Khanh Khanh thờ dãi "ta mò coi từ nhỏ không nơi nương tựa lại nghe nói làm cung nữ cũng khá lại nuôi được bản thân nên vào cung kiếm tiền thôi".

Bạch Nhi phì cười "có ai như cô không, làm cung nữ mà bảo để kiếm tiền" Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh vờ gheo "nhìn cô xinh đẹp thế này không phải vào cung để quyền rũ hoàng thượng hay hoàng tử, vương gia nào đấy chứ?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ nghiêm túc "uầy nếu vậy thì tốt quá" Bạch Nhi nghe xong cười to, Lam Khanh Khanh nhìn nàng cười bất giác cảm thấy vui vẻ, nàng thật sự rất giống con nhỏ phiền phức kia, không biết nó đang ở đâu.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng qua cửa sổ đứng bậy dậy "Bạch Nhi ta ra ngoài một chút" Bạch Nhi gât đầu.

"Thế nào? Hài lòng chưa?" Lam Khanh Khanh bực bội thẳng tay bẻ cành liễu gần đó, Phong Nguyệt Vô Thần cười ngà ngốt "nỡ nhân không nên kích động". "Không kích động cái muội muội người ấy", Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai "ta không có muội muội".

Lam Khanh Khanh nghiên đầu thắc mắc "nếu ta không nhầm thì hình như dưới người có vài quận chúa công chúa gì đấy", "năm quận chúa là biểu muội, ba công chúa là muội muội nhưng họ không có cùng mẫu thân với ta".

Lam Khanh Khanh gât đầu "ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 24: Chương 24: Thủ Đoạn

"Ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội" Lam Khanh Khanh vẫn thắc mắc "nhưng mà hoàng thượng đối với người rất tốt sao? Ta nghe nó trong các huynh đệ tỷ muội hần sùng ái người nhất, tại sao người lại cái ta bên cạnh hần?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười "gia đình đế vương không có tình huynh đệ, hần sùng ái ta chưa chắc vì ta là đệ đệ của hần". Lam Khanh Khanh càng khó hiểu, "ta mang danh là phế vật ăn chơi sa đọa không có lòng tham nên hần mới chiều cổ vì hần biết ta sẽ không gây bất lợi cho hần".

Phong Nguyệt Vô Thần dừng lại một chút nhìn nàng "nhưng hần nghĩ vậy không phải là không đề phòng, cũng sẽ có nhiều chuyện giấu ta, việc triều chính việc cá nhân của hần ta phải biết rõ".

Lam Khanh Khanh gât đầu "xem ra tên này là một con hồ ly"

Khi Lam Khanh vừa về tới phòng của nàng và Bạch Nhi đã nghe thấy có người lớn tiếng

"Áy Bạch Nhi hôm nay có không muốn ăn cơm phải không?" một nữ nhân nhìn hơn nàng và Bạch Nhi vài tuổi vận y phục cung nữ bốp cằm Bạch Nhi. "Ta còn tưởng cô ta làm sao lại bị nương nương đuổi đi, thì ra là một tiện tỳ" một cung nữ khác mỉa mai.

"Hàiız xem cò tá kia như con mèo bị vút bỏ haha", "nghe nói người đang ở cùng một đứa cung nữ mới, nếu như ở cùng người chắc cũng là một con tiện tỳ nhĩ, haha..." bọn cung nữ đó cười hà hề.

"Ta có phải tiện tỳ hay không không cần các người quản, còn việc tại sao cái nương nương gì đó đuổi Bạch Nhi đi à, chắc là cô ta bị mù đấy" Lam Khanh Khanh đi tới đỡ Bạch Nhi đứng dậy cười lạnh nói.

"Con tiện tỳ này người là ai mà dám mắng Hy phi nương nương bị mù" cô cung nữ đó tiếp tục ra oai. Lam Khanh Khanh quăng cho cô ta một ánh mắt lạnh tanh lạnh lùng nói "ta đã nói ta là tiện tỳ hay không không do người quản"

Cung nữ đó hơi sợ bởi khí thế của nàng nhanh chóng giữ bình tĩnh đi đến đẩy Bạch Nhi sang một bên "người biết ta là ai không? Ta chính là cung...", "ta không quan tâm người là ai, nếu ta là tiện tỳ mà người cũng là cung nữ giống ta chắc người cũng là một tiểu tiện tỳ nhĩ?" Lam Khanh Khanh cất giọng mỉa mai.

"Người..." cô ta ghen hờn tức giận giơ tay toan định tát Lam Khanh Khanh vài cái. Lam Khanh Khanh cười lạnh túm lấy bàn tay đang định đánh mình kia vận một phát đẩy ra.

Cô ta bị Lam Khanh Khanh vận suất gây xước la lớn như thét tiệt heo ngã nhào ra đất, đám cung nữ đi theo cô ta vây quanh lại rồi rìc xem xét. Bạch Nhi mặt mày tái nhợt la không ổn kéo kéo Lam Khanh Khanh nhỏ giọng "cô sao lại làm vậy, lần này rắc rồi rồi"

Ma ma chủ quản cung cùng một vài cung nữ khác nghe tiếng thét liền chạy đến "các người làm sao ổn ào thế này". Cô ta nhìn thấy ma ma tổng quản đến liền ôm cánh tay đau nhức khóc lóc "ma ma người phải làm chủ cho nô tỳ huahu..."

Ma ma chủ quản cau mày bức bối hất cô ta ra "có chuyện gì nói đằng hoàng ta nghe xem!", cô ta lau lau nước mắt kể lể "nô tỳ...nô tỳ chỉ vừa trách mắng à ta, à ta liền mắng nô tỳ còn mắng Hy phi nương nương bị mù. Nô tỳ nghe à ta mắng nương nương liền tính giảo huấn à ấy vậy mà à xuất làm gãy ta nô tỳ còn đẩy nô tỳ ngã...ồ ô ma ma người phải làm chủ cho nô tỳ huahu..." cô ta chỉ tay về phía Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh kinh thường, với người mà muốn hại ta ư? Còn non lắm. Nàng bầy ra vẻ mặt ảm ức "ma ma nô tỳ...nô tỳ không có". Ma ma chủ quản nhìn Lam Khanh Khanh kinh bi nói "không có lừa làm sao có khối, nếu người không làm gì tại sao Hoa Mai lại chỉ người ra tay?"

Lam Khanh Khanh lắc đầu nắm chặt tay áo sợ hãi "ma ma con không có mắng nương cũng không có mắng Hy phi nương nương, nô tỳ chỉ thấy Bạch Nhi bị các nàng bắt nạt nên đến giúp Bạch Nhi. Nào....nào ngờ các nàng mắng nô tỳ và Bạch Nhi là tiện tỳ...sau đó..."

Lam Khanh Khanh nói càng ngày càng nhỏ úp úp mở mở về mặt kinh hãi sợ sệt làm ai cũng tưởng nàng bị bắt nạt mà thương cảm, "sau đó thế nào nói tiếp đi".

Lam Khanh Khanh đỏ mặt chực sắp khóc ghen ngào nói tiếp "Hoa Mai bỗng dưng đi đến đẩy Bạch Nhi ra định tát nô tỳ, nô tỳ né được nâng lại gần bỗng nhiên nàng ôm tay thét lên tự mình ngã nhào xuống đất. Rồi ma ma đến... Ma ma nô tỳ thật cái gì cũng không làm là nàng nâng tự tiện tự diễn ma ma người phải tin nô tỳ"

Lam Khanh Khanh kể chuyện như thật kích động lao tới ôm cánh tay ma ma chủ quản cung nước mắt lăn dài trên đôi má, nhìn thế nào cũng không giống giả dối, nhìn thế nào cũng không giống bịa đặt. Huống hồ ma ma chủ quản đã ở chốn thâm cung ăn thịt người này bao năm cũng ít nhiều biết vài thủ đoạn hại người, bà nhìn Lam Khanh Khanh trong không giống nói dối lại nghĩ thường ngày Hoa Mai ý dựa vào Hy phi mà hống hách càng tức giận.

"Người đầu lời Hoa Mai ra đánh hại người gây cảnh cáo đám làm sẵn làm bầy ở cung của ta, cho người nói với Hy phi Hoa Mai hống hách đồ tội, bắt nạt cung nữ thức cho ta không hỏi ý đã quy án" Ma ma chủ quản phân phó mặt cho Hoa Mai kêu gào nói mình bị oan.

Lam Khanh Khanh lau nước mắt nhìn Hoa Mai cười lạnh đỡ Bạch Nhi vào phòng.

"Khanh Khanh đa tạ cô" Bạch Nhi nước mắt nước mũi tèm lem cảm ơn Lam Khanh Khanh, Lam Khanh Khanh lắc đầu bôi thuốc lên mặt Bạch Nhi nói "ta chỉ không ưa cô ta nên muốn dạy dỗ chút thôi"

Bạch Nhi cười hi hi "ta vẫn phải đa tạ cô trong cung này cô là tốt với ta nhất đấy", Lam Khanh Khanh cười nhợt "à khi này cô diễn rất giống thật nha", nàng cười cười "quá khen"

Lam Khanh Khanh nhìn Bạch Nhi hỏi lâu mở miệng hỏi "tại sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25: Giáo Huấn Hy Phi

Bạch Nhi cúi đầu không nói gì chỉ thấy trên mu bàn tay nàng có vài giọt nước, Lam Khanh Khanh đưa tay nâng mặt nàng lên lau lau nước mắt hộ nàng "người không nên khóc, khóc chẳng làm được tích sự gì. Điều người phải làm bây giờ là sống thật tốt, thật vui vẻ, khiến người làm người tổn thương phải đau hơn người gấp trăm gấp ngàn lần. Cho họ thấy việc là người tổn thương là việc sai lầm lớn nhất họ đã làm, cho họ thấy chính mình có mặt như mờ".

Bạch Nhi càng khóc dữ dội hơn nhào tới ôm nàng "huahu Khanh Khanh cô là tốt với ta nhất, nhưng, nhưng..." Lam Khanh Khanh vỗ nhẹ lưng nàng ấy nói "người chưa bao giờ trải qua nỗi đau về tâm can nhất nên không biết được"

Lam Khanh Khanh đẩy nhẹ Bạch Nhi ra nắm vai nàng "ngoaan kể ta nghe nào, ta giúp người báo thù".

Bạch Nhi sụt sùi kể "một năm trước ta còn là cung nữ thân cận Hy phi nương nương, không biết tại sao hôm đó Hy phi dẫn người tra xét phòng ta thấy... Thấy cây trầm phượng hoàng do hoàng đế ban tặng, thế là ta bị vu oan lấy cắp đồ lễ đi ra dâng bốn mươi gây rồi đem ta ném đến đây".

Lam Khanh Khanh nghe xong liền cười "Bạch Nhi người quá ngay thơ rồi", Bạch Nhi tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, rốt cuộc có nương này đã trải qua chuyện gì mà có thể rắn rồi đến vậy? Người này, nàng là ai rốt cuộc có lai lịch gì? Nhưng mà Bạch Nhi nàng mặc kệ nàng ấy đối tốt với nàng thì nàng sẽ không phụ nàng ấy.

Lam Khanh Khanh ngáp dài vương vai chống tay lên cây chổi "cnn có ai nói ta đã làm gì sai không?" nàng nhớ không nhầm chỉ giết trên dưới gần trăm người, đôi lúc treu ghẹo này nọ chút thôi mà. "Thôi đừng than nữa" Bạch Nhi thúc tay nàng cười hi hi "ta không hiểu tại sao có vào cung với vẻ mặt không tình nguyện vậy, ai ép buộc cô sao?"

Lam Khanh Khanh sáng giọng "thì là cái tên Phong..." biết mình lỡ lời nàng vội sửa miệng "haha tại hoàng thượng rất độ lượng là một đấng minh quân ta rất ngưỡng mộ nên muốn ở gần người một chút thôi mà"

Khoé môi Bạch Nhi giật giật vài cái cúi gương nhìn cô nàng nào đó mất thây đối còn nhanh hơn thời tiết, ở chắc tạm tin được lời nàng nói ha.

"Là hai kẻ này sao?" giọng nói danh đá truyền đến Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa quay sang đã thấy đàn cung nhân hoa hoa lệ lệ đi tới. Hoa Mai cùng mấy cung nữ hôm qua đứng bên cạnh nói "đúng vậy là bọn à, nương nương người phải lấy lại công đạo cho nô tỳ"

Đương lúc Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đang ngăn ra cung nữ trừ thân Yến Nga của Hy phi đã danh giọng quát "tiện tỳ kia thấy Hy phi nương nương còn không mau hành lễ". "Nô..." Bạch Nhi định quỳ xuống hành lễ đã bị Lam Khanh Khanh kéo lên.

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn bọn họ kéo Bạch Nhi đi nói "Bạch Nhi cô đừng lùi nữa mau quét ruồi những rác tước đi hết đi tránh hoàng thượng hạ triều thấy những thứ do bản này lại tức giận". Bạch Nhi khó xử nhìn bọn họ rồi nhìn Lam Khanh Khanh nhờ lại lời hứa báo thù giúp nàng ngày hôm qua của nàng ấy ngoan ngoãn xách chổi quét.

Hy phi thấy bọn họ làm lo mình lại còn nói mình là ruồi những thì tức điên lên "tiện tỳ to gan người dám nói bản cung là ruồi nặng, xem ra gan người khá lớn nhĩ". Lam Khanh Khanh quét tước về phía Hy phi không quay đầu nói "thứ cho nô tỳ ngu dốt, nô tỳ nghĩ gan nô tỳ cũng giống gan của người thôi không biết Hy phi người làm sao phân biệt được?"

Hy phi à khẩu hồng chốc cười "hay cho một con tiện tỳ, người nghĩ người là ai mà dám lao vào ta, xem ra người chán sống rồi". Bạch Nhi kéo kéo ống tay áo Lam Khanh Khanh nói nhỏ "Khanh Khanh nếu cô đang trả thù giúp ta thì thôi đi, đừng đắc tội Hy phi, đây là ngư tư phòng đấy".

Lam Khanh Khanh gạt tay nàng ra có ý nói lớn "cô ta là ai chứ? Chó điên thì đi đâu cũng cắn người à? Không ở nhà uống thuốc mà chạy loạn ở ngoài mất mặt chết đi được, loại người như cô ta tốt nhất là cho vào lồng heo rồi quần đi cho sạch sẽ". Hy phi nghe Lam Khanh Khanh nói như vậy tức tối quát "người đầu bắt à lại và cho ta dám chửi cả bốn cung"

Hai cung nữ xấn tay áo lên định xông tới chưa kịp bắt được Lam Khanh Khanh nàng đã né qua một bên cười mỉa mai nói "nương nương người kích động quá làm gì, khi này Bạch Nhi chỉ kể cho ta vài ngày trước nàng có thấy một tên điên chạy loạn cắn người không thuốc chữa thôi mà". Nàng liếc nhìn Hy phi đẩy ý tứ "không phải người cho là ta đang nói người đấy chứ? Chắc Hy phi nương nương người tự mình họa bản thân quá sâu sắc nha, so sách chính mình với chó điên".

Hy phi tức đỏ bừng mặt tỉnh mở miệng nói gì đã bị Lam Khanh Khanh cướp lời, nàng đi đến vỗ vào cô ta "nương nương ta thật khâm phục người, muốn chia buồn nỗi đau của người khác mà tự mình vì bản thân thành như vậy, đúng là trên đời này chưa ai có đức độ như người nha, khâm phục, nô tỳ khâm phục".

Hy phi tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, trên đời này có ai còn mặt dày vô si độc mồn độc miệng hơn nàng không? Hy phi tiến không được lùi cũng chẳng xong bèn miễn cưỡng cười "không..

không có gì". Lam Khanh Khanh nhìn về mặt thối hoắc của cô ta cười cười nhìn xung quanh may thật không có nhiều người xung quanh chắc không bị ai để ý nhỉ?

Lam Khanh Khanh nghĩ là vậy nhưng nàng đâu biết sau hôm nay cái tên Hy phi này còn nổi hơn còn trong hậu cung. Vâng và mầu chốt khiến vấn đề này xảy ra đó chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 26: Tính Toán

Lam Khanh Khanh buông Hy phi ra cười "Hy phi nương nương người thật độ lượng nha", Hy phi cố ra vẻ cười gượng "nếu đã ngưỡng mộ bản cung còn dám thất lễ, người nói tại khi này thấy bản cung không quý?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ vô tội "Hy phi người là người chết à?" Yến Nga quát "to gan nương nương vẫn đang sống đứng đó người dám nói người đã quy tiên". Lam Khanh Khanh hươ hươ tay "cha m... à phụ mẫu ta bảo nô tỳ chỉ được quý thứ nhất thánh thượng thứ hai người chết thứ ba vì bảo toàn tính mạng"

Hy phi ra vẻ bình tĩnh "vậy phụ mẫu người đâu? Người đã từng quý trước họ?". Lam Khanh Khanh gật đầu nói nhón nhoe "đã từng, họ chết rồi", Hy phi nhếch mép cười "người đầu lời à ra dùng roi đánh cho bản cung, đánh cho à quý mới thôi?"

Lam Khanh Khanh bị hai cung nữa giữ chặt tay kéo ra, Bạch Nhi hoảng hốt vội quý xuống cầu xin "Hy phi nương nương xin người tha cho cô ấy, nương..." chưa kịp để Bạch Nhi nói chết câu đã nghe Lam Khanh Khanh khinh thường quát "Bạch Nhi cô đứng lên cho ta cô không được quý đứng lên cho ta"

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh rồi đứng thẳng dậy nhìn Lam Khanh Khanh"ta ghe lời cô" Lam Khanh Khanh hướng Hy phi cười khiêu khích. Hy phi tức giận quát "đánh cho ta" Lam Khanh Khanh cười càng tươi để mặt họ dùng roi da đánh mình. Bạch Nhi gấp đến độ chạy cá nước mắt nhìn Lam Khanh Khanh bị quát hai roi chạy cá máu. Lam Khanh Khanh không gấp bị đánh chạy cá máu vẫn không thêm kêu la, roi thứ tư hạ xuống Lam Khanh Khanh khẽ đảo mắt cười lạnh một tiếng, Hy phi chờ chết đi.

Lam Khanh Khanh nháy mắt sắc mặt liên thay đổi, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc nàng mếu máo khóc "huong nương nô tỳ sai rồi xin người khoan dung độ lượng tha cho nô tỳ".

Bọn họ hơi ngạc nhiên khi thấy nàng thay đổi còn nhanh hơn chong chóng, Hy phi cười lớn tiếp tục ra oai "tiện tỳ kia người nếu quý xuống lay bản cung có lẽ bản cung sẽ tha cho người"

(#Lam: quý + lay => cũng có hồn >^

Lam Khanh Khanh khóc thương tâm vết máu loan lổ trên y phục lại nhìn nàng càng mong manh dễ vỡ, thật làm người ta thương hại. Nàng vùng ra khỏi hai cung nữ đang chế trụ mình ô ô chạy đến ôm chân người từ này đến giờ đang đứng xem trò vui "huhu hoàng thượng người làm chủ cho nô tỳ"

Người bị nàng ôm ho khụ một tiếng tốt bụng nhắc nhở "hoàng huynh ta đứng bên này, ta là tử vương gia". Hy phi đoán trang đi đến hành lễ "thần thiếp tham kiến hoàng thượng, tử vương gia"

Lam Khanh Khanh ngẩn mặt lên nhìn nam tử áo bào màu trắng nàng đang ôm rồi lại nhìn nam tử vận hoàng bào bên cạnh ngại ngùng gãi gãi đầu, vậy mà cũng ôm nhầm người. Nàng chạy tới ôm chân Phong Nguyệt Phủ Hân "hoàng thượng người phải lay lại công đạo cho nô tỳ huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hân ghét bỏ giày ra khỏi nàng, "tại sao trẫm phải lay lại công đạo cho người?". Lam Khanh Khanh bày ra vẻ mặt tất nhiên "tại vì nô tỳ bị oan, mà người là một đấng minh quân nên nô tỳ mới tìm người. Và lại..." nàng ra vẻ uất ức "Hy phi nương nương lại dám không nể mặt hoàng thượng đánh nô tỳ trước ngự thư phòng trước mặt hoàng thượng".

Hy phi vội vàng la lên "hoàng thượng xin người đừng nghe tiện tỳ này nói bậy, à...". Phong Nguyệt Phủ Hân đưa tay ngăn cô ta hướng Lam Khanh Khanh thủ vị hỏi "có chuyện gì?".

Lam Khanh Khanh mếu máo "bẩm hoàng thượng chuyện là khi này nô tỳ và Bạch Nhi đang chăm chỉ quét tước cho hoàng thượng, bỗng nhiên Hy phi đi đến đứng lúc nghe Bạch Nhi đang kể về chuyện mấy hôm trước rằng thấy một tên điên. Hy phi nghe liền tự đem mình là tên điên đó để hiểu nỗi khổ của hân, nô tỳ khám phục bởi sự thánh thiện của nương nương bên khen người vài câu. Nương nương không biết ức chế thế nào lại cho người đánh nô tỳ, huhu hoàng thượng người phải nói rõ chuyện này huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hân khoe miệng giắt giắt nhìn ai đó hoa lệ dài vũ nước mắt đầm đìa, lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó không dám nói của Hy phi rồi lại nhìn trời. Hy phi này ấy vậy lại bị một cung nữ chơi xỏ, thật là chuyện cười.

Phong Nguyệt Phủ Hân ho khan hai tiếng nói "Hy phi nếu như cung nữ này nói đúng tại sao nàng lại đánh nàng ta?". Hy phi sáp tới ôm cánh tay Phong Nguyệt Phủ Hân làm nũng "hoàng thượng, người đừng nghe à nói bậy, khi này thần thiếp muốn đến thăm người thì gặp nàng, nàng thấy thiếp đã không quý còn mắng thiếp là ruồi nhặng chỗ điên".

Lam Khanh Khanh ngẩn mặt lên nhìn Hy phi vỗ lên "à thì ra nương nương quá tự ti với bản thân nên mới đem mình biến thành ruồi nhặng, thật ngại quá nô tỳ lại tưởng người già về chỗ điên". Tử vương gia che miệng cười, Hy phi mất hết hình tượng phòng má quát "tiện tỳ người dám hạ nhục bản cung người...người..."

Lam Khanh Khanh nhanh chóng cướp lời ra vẻ mặt thất vọng rồi lại nhìn cô ta bằng vẻ mặt cảm thông "Ủầy nô tỳ còn tưởng nương nương sẽ khá với những người luôn chỉ biết đầu đá kia, hiện thực là bất thánh mẫu. Nhưng xem ra nô tỳ nhìn sai người rồi, haiz..."

Hy phi sừng sốt vài giây bỗng quay lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân muốn nói gì thì bị hân chặn lại phát tay "các người đủ rồi, dám làm ồn ào trước ngự thư phòng, chán sống à".

Phong Nguyệt Phủ Hân nhắc chân đi bỗng có cảm giác ai dúi kéo chân, quay đầu lại nhìn thì đã thấy Lam Khanh Khanh hoa lệ dài vũ nú ổng quần của hân. Nàng ô ô nói "huhu hoàng thượng anh minh nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi tay trái gà không chặt chỉ nguyện tận trung quét tước cho người, nhưng...nhưng nô tỳ bị thương...".

Phong Nguyệt Phủ Hân ghét bỏ giày ra nói "cho người hai này tịnh dưỡng", "ba" nàng mặc cả. Hân hừ một tiếng đi vào ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Chương 27: Đi Làm Chuyện Xấu

Lam Khanh Khanh ngo ngẩn nhìn hai người họ đi vào trong, vậy là đồng ý rồi sao? Nàng thầm tiếc rẻ biết vậy xin nghỉ năm ngày rồi. Chờ hai người họ đi khuất Lam Khanh Khanh mới đứng dậy phì phì y phục, Bạch Nhi lo lắng chạy tới "Khanh Khanh cô có sao không?"

Lam Khanh Khanh cười vỗ vỗ vai cô "không vấn đề chỉ mấy vết thương còn con thôi mà, về thoa thuốc là hết", Bạch Nhi hỏi "vậy tại sao khi này cô đòi hoàng thượng nghỉ tận ba ngày?"

Lam Khanh Khanh cốc đầu cô "ngốc có thời cơ sao không hưởng lợi", nàng quay sang nhìn Hy phi mặt nhăn mày nhíu cười "Hy phi thật sự phải cảm tạ người rồi, không có người làm sao ta được nghỉ phép chứ"

Hy phi tức giận "tiện tỳ người nói không quý trước bất kì ai, cũng chỉ là muốn chống lại bản cung thôi, khi này...", "ta cũng đã nói chi trước người chết, quý trước thánh thần, quý khi nguy hiểm đến tính mạng thôi à" Lam Khanh Khanh cười lạnh đi ngang qua cô ta hơi dừng lại nói nhỏ "mà hình như ta chưa nói cho người biết, đối với ta một ta đối với người mười, chuyện hôm nay còn chưa xong đâu"

Nói xong Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi về Bình Tước cung của cung nữ trước khi đi còn lạnh lùng liếc một cái về phía Hoa Mai làm cô ta khẽ rung mình một cái

Phong Nguyệt Hoành Ân tức tử vương gia tựa vào bệ cửa sổ nhìn mấy bóng đèn bên ngoài cười nhay tay như có như không gõ gõ bệ cửa "cung nữ này khá thú vị đấy". Phong Nguyệt Phủ Hân cau mày tiện tay ném tấu chương sang một bên "cung nữ khi này ta thấy thật giống bệnh thần kinh lâu năm".

Phong Nguyệt Hoành Ân cười nhẹ "phải rồi chi ngoại lệ nữ nhân thần bí đó ra người đầu nhìn lấy người khác, tiểu mỹ nhân đó thế nào rồi?". Phong Nguyệt Phủ Hân lờm hân một cái nói "không cần đệ quân", Phong Nguyệt Hoành Ân cười cười trêu chọc "thì ra lại bị từ chối rồi, hôm trước là đóng cửa thả chó hôm nay không phải là hắt muối đuổi tà chứ?"

Hân vừa dứt lời ngay lập tức có một quyền tấu chương bay vào mặt kèm theo giọng nói đầy sát khí "đệ còn nói nữa ta tổng đệ ra biên quan". Phong Nguyệt Hoành Ân nhún nhún vai ngoan ngoãn nhắm miệng.

"Khanh Khanh nếu đau nói ta một tiếng ha" Bạch Nhi nhẹ nhàng bôi bôi thuốc giúp Lam Khanh Khanh, khẽ thổi thổi. Nàng phát tay cười "ta không yếu ớt như cô nghĩ đâu" Lam Khanh Khanh trầm mặc giây lát. Bạch Nhi hươ hươ tay trước

mặt nàng "Khanh Khanh làm sao vậy?", nàng giật mình cười gượng "không sao?".

Cũng là lời này nàng đã từng nói với đại ca, rốt cuộc vẫn không thể giữ bình an cho họ

Bạch Nhi ai oán "cô sướng thật vừa vào hoàng thượng đã cho nghỉ ba ngày", "ta còn tưởng hẳn không cho nên mới bảo ba ngày" Lam Khanh Khanh tiếc hận vỗ gối nói. Bạch Nhi lắc đầu, cô thật là...

"Bạch Nhi ta đi ngủ đây" Bạch Nhi nhìn ra ngoài thấy mặt trời vẫn còn đứng bóng cau mày "vừa mới dùng ngọc thiện thôi mà", Lam Khanh Khanh cười bí hiểm "ngủ bù cho buổi tối".

Màn đêm buông xuống càng ngày càng dày đặc bóng tối bao trùm lấy mọi vật, bầu trời đen một mảnh trái trăm ngàn ngôi sao lấp lánh như những mảnh thủy tinh phản chiếu bởi ánh đèn.

Đêm nay không trăng chỉ có ánh sao nhỏ nhấp nháy, hoàng cung tĩnh mịch chỉ có vài chiếc đèn cung đình thấp những ánh sáng leo lắt. Xung quanh yên tĩnh, mọi thứ yên tĩnh, người người an giấc say mộng đẹp dường như là một đêm ai lãnh với ai đó nhưng lại một đêm sống gió với ai đó.

Lam Khanh Khanh về mặt há hê đi vào phòng mình bỗng có một bàn tay vỗ lên vai nàng "à", nàng giật mình a một tiếng quay lại nhìn Bạch Nhi vận thân trung y trắng như tuyết xoa mái tóc đen dài đứng phía sau.

"Bạch...Bạch Nhi người dọa chết ta rồi" Lam Khanh Khanh thờ hắc ra một cái thấp đèn lên "cô ăn mất như thế lại không thấp đèn tính dọa ma ai vậy hả?". Bạch Nhi nghiêng đầu cười hi hi "ta là đi tiểu tiện vào thấy cô đứng ở đây nên ta định kêu thôi" cô nhìn một lượt Lam Khanh Khanh kéo nàng ngồi xuống hỏi "cô giờ này mà đi đâu thế?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười xấu xa "ban đêm đi làm chuyện xấu", Bạch Nhi đưa tay ôm miệng "Khanh Khanh dâm loạn hậu cung là tội chết đấy". Lam Khanh Khanh cộc đầu cô một cái "ai bảo ta đi vụng trộm yêu đương?". Bạch Nhi gãi đầu "vậy chỉ cô đi đâu?", nàng cười tỉnh nghịch "ngày mai người sẽ biết".

Bỗng nhiên Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài cửa cau mày ngay lập tức có một chiếc phi tiêu phóng tới, Bạch Nhi hoảng sợ suýt la lên. Lam Khanh Khanh một tay kẹp phi tiêu lại mở tờ giấy được móc vào ra xem, mảnh giấy chỉ vòn vẹn bốn chữ:

[Chớ đùa mất mạng]

Lam Khanh Khanh thừa biết là ai gửi cười toe toét "không đùa mất mạng, ta chỉ đùa cho à mất nửa cái mạng thôi" nói xong nàng đưa tờ giấy lên ngọn nến đốt thành tro. Bạch Nhi nhìn đồng tro nhỏ rồi nhìn nàng ấp úng "cái...cái này, cái kia..."

Lam Khanh Khanh cười xoa đầu Bạch Nhi "yên tâm ta sẽ không giết người diệt khẩu đâu, ta tin người sẽ không nói ra", Bạch Nhi hất tay nàng ra chu môi "ta không phải sủng vật của người".

Lam Khanh Khanh đứng dậy leo lên giường nằm "hào được rồi ngủ đi ngày mai ta cho cô xem kịch vui", Bạch Nhi tuy không hiểu gì như vẫn ngoan ngoãn đi ngủ.

Trong khi nơi đây nàng và Bạch Nhi an ổn yên giấc thì ở một nơi nào đó đang loạn đến mức gà bay chó sủa

Ở một nơi khác trong hoàng cung lại nổi lên những tính toán mưu lợi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28: Hy Phi Mặc Bệnh Lạ

Vừa sáng ra Huyền Hy cung tấp nập hơn thường ngày, từ cung nữ, thái giám đến ngự y, phi tần đều có mặt đầy đủ. Không phải vì Hy phi quyền quý, chức vụ cao trong hậu cung nên họ đi thỉnh an cũng không không phải Huyền Hy cung có vật trân bảo ra mắt mọi người.

Nguyên nhân chỉ có một, nửa đêm hôm qua tự xưng Hy phi trở bệnh thể chảy cứ cách một khắc lại tái phát, có người ác miệng nói Hy phi cả đêm đánh luôn vào nhà xí không đi được.

Thái y đã bắt mạch kê thuốc cả đêm vẫn không tiêu giảm, trời vừa sáng ra thì bụng đã không còn muốn đi nữa. Thái y vừa thở phào nhẹ nhõm Hy phi liền dùng một cái không ăn uống được vừa nhìn đã muốn nôn ăn vào liền chướng bụng. Huyền Hy cung lại bị một trận gà bay chó sủa.

Hy phi có gắng lắm mới có thể húp được cháo loãng và Hy phi cũng chỉ ăn được cháo loãng. Không chỉ Hy phi mà nô tỳ thiếp thân của người là Hoa Mai và ba cung nữ khác không biết ăn trụng thứ gì thân thể nổi đầy mụn nước ngứa ngáy khó chịu dễ lây nhiễm. Mụn nước vỡ ra hôi thối vô cùng tuy nhiên lại không nguy hại tính mạng chỉ là ăn phải không ít khổ sở. Vì vậy từ sáng sớm Huyền Hy cung đã "đón tiếp" rất nhiều "khách khứa" đến hỏi chuyện.

Hy phi ném tờ thuốc xuống đất quát "câu nò tài các người là thái y cái khi gì? Bệnh của bản cung còn không chữa nổi, thái y viện cũng các người nuôi toàn phế vật sao?" nói xong rồi cô ta ôm bụng kêu đau rồi trừng mắt về phía thái y "các người thật vô dụng"

"Khanh Khanh cô nghe thấy gì không? Hy phi nương nương bỗng nhiên mắc chứng bệnh khó chữa đấy" Bạch Nhi vừa quét tuyết về hấp tấp chạy đến. Lam Khanh Khanh nghịch lý trả trong tay lo dềnh "ừ biết rồi".

Bạch Nhi tự rót cho mình một ngụm nước uống hết một hơi nhìn nàng nói "kỳ lạ thật bọn người bên Huyền Hy cung làm sao thế nhỉ?". Lam Khanh Khanh cười lạnh "ăn nhiều thuốc thế mà ỉ", Bạch Nhi mơ hồ nhìn nàng "cô nói là..." "đúng là ta hạ được đấy".

Bạch Nhi giật mình "vậy tối qua cô bảo đi làm chuyện xấu là chuyện này", "ừ" nàng thản nhiên nói như việc không phải nàng làm. Bạch Nhi nuốt ngụm nước bọt khó khăn hỏi "cô làm thế nào?"

Lam Khanh Khanh buông cái ly xuống chống cằm "ta chỉ cho vào ấm trà của Hy phi một ít Tiêu Khắc Tán với lại một ít Thu Mãn Hoàn thôi mà", "cái đó, Tiêu Khắc Tán với Thu Mãn Hoàn là thứ gì?". Lam Khanh Khanh cặn kẽ giải thích "Tiêu Khắc Tán là loại thuốc sắc có bột màu trắng mịn như bột mình chỉ cần bỏ vào thức ăn nước uống nó đều tan, không màu không vị, sau một khắc nó sẽ tái phát một lần, cứ tiếp tục hành hạ suốt bốn canh giờ mới thôi

Còn Thu Mãn Hoàn là một loại dược hoàn màu đỏ nhạt rất dễ tan, chỉ cần dùng một đến hai viên đảm bảo trong vòng một tháng người uống phải nó chỉ biết húp cháo loãng mà sống a, hai vị thuốc này thật không nguy hiểm, chỉ là không có thuốc giải nha"

Bạch Nhi nghe nàng nói kinh ngạc không thôi, cô lại đưa mắt nhìn Lam Khanh Khanh một lần nữa tổng kết, người này không phải người tầm thường không nên chọc vào, không nên chọc vào. Nhưng mà...nàng biết y thuật sao?

Lam Khanh Khanh nhìn thấu ý nghĩ của cô liền đưa tay thúc một cái "chỉ cần người không phạm ta ta sẽ không vô cớ phạm người" Bạch Nhi lẽ lưỡi gãi đầu "cô là vì ta sao?"

"Không hẳn, ta đã nói người động vào ta sẽ không yên ổn đâu?" Lam Khanh Khanh cười đến quý địa "hắn nói đừng đùa chết người ta đảm bảo cô ta còn sống không bằng chết", Bạch Nhi nhì nàng rùng mình.

"Thú vị thật là cung nữ nào?" thái vương gia Phong Nguyệt Thu Hàm nghe Phong Nguyệt Hoành Ân kể lại chuyện hôm qua tò mò hỏi, "trong cung có người thú vị như vậy sao ta không biết nhỉ?" bát vương gia Phong Nguyệt Kinh Phương nói. Hân vuốt cằm "ta vừa nghe nói ở Huyền Hy cung đang có một trận gà bay chó sủa, không biết có phải nàng làm không nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "cũng có thể".

Phong Nguyệt Phủ Hân cau mày nhìn mấy người đó bàn tán về một cung nữ "các đệ rành thật nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân nhúng nhúng vai "có lẽ, nhưng mà sao không thấy tam ca đâu, chuyện vui như vậy chắc ca ấy phải vào cung xem nào nhiệt chứ".

Lục vương gia Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "tam ca bận từ Tụy Yên lâu đến Viên Linh các, còn đâu thời gian", mọi người cười cười. Phong Nguyệt Phủ Hân đáp bàn "các đệ coi hoàng cung của trẫm là chợ đồn à, cứ hết cho ta".

Ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cười toả náo vẫn về ly trần thượng đẳng trong tay "hoàng huynh, ái phi "thánh mẫu hiền thực", "doan trang đức độ" "yêu dân như con" của huynh đang bị bệnh sao huynh không tới thăm nàng?". Mọi người đang uống trà nghe hắn nói mà xuyết phun ra cả nhìn con rồng nào đó đang nổi giận, bình thư tấu chương trên tay lúc nào cũng có thể cất cánh.

Thất vương gia già vờ đi mao xỉ xin lui, bát vương gia nói ở phủ có việc xin lui, lục vương gia nói tam ca hẹn ở Viên Linh các xin lui, Phong Nguyệt Hoành Ân cảm thấy không ổn vừa mở miệng xin lui thì một chương lục bay đến, hắn giật mình né qua một bên thở phào thoát chết.

Chương lục hướng về phía Phong Nguyệt Quân Y, hắn chỉ cười nhẹ xẹt quẹt chặn chương lục. Hắn đặt ly trà xuống nhanh chóng phi thân đi "hoàng huynh ngũ đệ có việc đi trước xin thất lễ, rành rồi lại tìm huynh chơi".

Phong Nguyệt Hoành Ân toát mồ hôi nhìn ai cũng bỏ đi hết lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân đang gặm gừ tức giận liền cười gượng cô do chạy "hoàng huynh đệ cũng đi trước đây"

Có kẻ ngốc mới tình nguyện ở lại cho thiên từ trút giận.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 29: Phong Nguyệt Quân Y

Lam Khanh Khanh ngồi trên cây lê ngoài viện dung đưa hai chân đưa chiếc vòng tay hoa hạ tuyết lên ngắm, ánh nắng chiếu xuyên qua miếng ngọc nhỏ lấy ánh chuyển màu. Hôm nay nàng không cần đi quét tước lấy cỏ nằm trong phòng đường thượng nhưng vết thương còn con ầy chỉ cần thoa thuốc là xong.

Lam Khanh Khanh đưa mắt đảo qua một cái, không nói gì chỉ nhếch môi cười nhẹ. Tuy nàng không khuynh nước khuynh thành nhưng cũng thuộc vào loại mỹ nhân, một thoáng cười nhẹ đã làm say lòng người.

Phong Nguyệt Quân Y nhẹ đáp xuống nhánh cây nàng đang ngồi "cô nương thật có nhã hứng, Quân Y không biết cô thế ngồi ở đây không?". Lam Khanh Khanh thả tay lại thản nhiên nói "đây không phải địa bàn của ta cũng không phải nhà ta, ta không có ý kiến".

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh nàng lại nghe nàng mở miệng nói tiếp "nhưng mà nếu là đang ở nhà ta thì ta không đảm bảo người không bị gì đâu". Hắn cười gượng, nữ nhân này đúng thật là thú vị "tại hạ Quân Y, cô nương là?", "có cần thiết không?"

Phong Nguyệt Quân Y lắc đầu im lặng ngồi bên cạnh, Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn hắn một cái cười lạnh nói "vương gia tìm nô tỳ có ý gì?". Hắn sững sốt cúi đầu nhìn lại bản thân, hắn nhớ hắn không đeo ngọc bội không mặc thứ gì thượng trưng cho hoàng tộc mà.

Lam Khanh Khanh nhàn nhã nói "buộc tóc bằng ngọc có đính viên dạ minh châu nhỏ" Phong Nguyệt Quân Y đưa tay vuốt buộc tóc cười khỏ. "Giấy thù chỉ kim tuyến hình lân, ki xảo đặc sắc của nghệ nhân trong hoàng tộc" hắn nhìn xuống đôi giày rồi nhìn nàng "tai nghe không bằng mắt thấy".

Lam Khanh Khanh lại đưa mắt nhìn hắn cau mày, Phong Nguyệt Quân Y tao nhã khí chất hơn người, ngũ vương gia là một con hồ ly nguy hiểm. Phàm là kẻ thù của hắn đừng mong tuổi thọ lâu dài, người này tuy không có hại với Phong Nguyệt Vô Thần nhưng đề phòng vẫn hơn.

"Người tên gì?" Phong Nguyệt Quân Y thử hỏi, "Lam Khanh Khanh". "Ta tưởng người sẽ không nói" nàng nhìn hắn "tại sao?" hắn không trả lời mà hỏi ngược lại "tại sao?", "ta thích người quân à" nói xong nàng nhảy khỏi cây tiếp đất an toàn.

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhìn nàng rồi nhảy xuống theo "người biết võ công?", "không có" hắn cau mày chớp lấy tay nàng bẻ ra sau. Lam Khanh Khanh tuy không đau nhưng nàng giả vờ là lên cổ vận vẹo cánh tay để vết thương cũ rách ra chảy máu.

"A đau quá vương gia người mưu sát a" Phong Nguyệt Quân Y nhìn vết máu thấm ra ngoài áo nhanh chóng buông tay, nàng quả thật không có nội lực. Lam Khanh Khanh xoa xoa cánh tay bầy ra về uất ức "hơ hơ vết thương hờ ra rồi là tại người cả".

Phong Nguyệt Quân Y lúng túng xin lỗi "tại hạ không có ý xin người bỏ qua cho", Lam Khanh Khanh hừ một tiếng bực bội "ta đã bảo là ta không có võ công mà". Hắn nhìn nàng rồi lại nhìn lên cái cây cao kia, "ta nên nói người ngây thơ hay không có hiểu biết nh? Ta đương nhiên là treo lên, ta không phải thiên kim quý tộc gì đó, leo cây là việc thường".

Phong Nguyệt Quân Y dờ khóc dở cười nhìn cô nàng nào đó khi này còn la như sắp chết nhà vì đau bảy giờ còn đứng đây chỉ trích hắn. "Người, tay không đau nữa à?" Lam Khanh Khanh gạt mình ôm cánh tay thấm máu cả ra ngoài "ày đau, người không nói ta cũng quên mất mình bị thương, haha giả rồi lắm lắm".

Hắn á khẩu, đúng hơn là không biết nói gì, giả? Nhìn nàng mới mười sáu mười bảy tuổi mà giả á vậy hắn hai mươi mấy tuổi thì là gì? "Này ta dù gì cũng là vương gia, người nói chuyện vô lễ thế không sợ ta phạt roi à".

Lam Khanh Khanh bĩu môi "chưa chắc, thế cục còn vẫn chưa định đâu", Phong Nguyệt Quân Y cười cười xoa đầu nàng "đúng thật có bản lĩnh, ta phải đi rồi hẹn gặp lại". Hắn đi được vài bước bỗng quay đầu "à ta đoán người gần đây sẽ có nhiều khách đến thăm đó, bảo trọng"

Lam Khanh Khanh nhìn theo bóng dáng hắn rồi đi lăm lăm "nhiều khách? Vậy chẳng phải rất vui sao", Bạch Nhi đi về thấy nàng đứng lăm lăm một mình liền tới vỗ vai "này đứng lăm lăm gì đó?". Nàng lắc đầu kéo Bạch Nhi vào phòng "không có, Bạch Nhi cô bằng bỏ giúp ta nha"

Dạ Nguyệt son trang

"Đại ca có người đang điều tra về Khanh Khanh" Lâm Bích Tần cầm một bức họa vẽ Lam Khanh Khanh đưa cho Đông Phương Chính. "Là ai?" "một bên là Huyết Ưu cung, một bên là ngũ vương gia, người của tứ vương gia và một nhóm người khác đã đến đây nhờ Nghi ám điều tra lý lịch và hành tung của muội ấy".

Mộ Dung Xuất vuốt cằm "thập nhị muội này rất cuộc đang làm gì mà có nhiều người điều tra muội ấy thế", "muội ấy đắc tội với Huyết Ưu cung rồi" Đông Phương Chính thờ dài. Điều Chính Vũ cười nhạt "các huynh xem vài ngày trước nàng xuất hiện cùng tam vương gia rồi lại mất tích, nhiều người tìm nàng như vậy làm gì?".

Mọi người gật đầu, hắn lại nói tiếp "tại sao tam vương gia không điều tra nàng? Cho dù hắn có vô dụng cỡ nào thì cũng phải điều tra nàng chứ?", "đúng vậy" Lâm Bích Tần vỗ bàn "các huynh xem, muội ấy mất tích đã lâu đầu tiên là đi cùng tam vương gia sau đó tứ vương gia, ngũ vương gia cũng điều tra muội ấy, cho thấy..."

Đông Phương Chính vỗ bàn "muội ấy khẳng định đang ở đâu đó chỗ bọn họ", Mộ Dung Xuất nói "ta nghĩ là ở trong cung". "Vì sao?" Mộ Dung Xuất cặn khê nói "hôm trước Hy phi trong cung tự dung mắc bệnh quái dị, ta nhìn biết ngay là bị hạ Tiêu Khắc tán và Thu Mãn hoàn, Tiêu Khắc tán ta nhớ không nhầm thì chính là do Khanh Khanh độc chế, thuốc ở đây vậy người ở đâu?"

Đông Phương Chính gật đầu "dù sao muội ấy cũng là muội muội của chúng ta, cửu đệ đệ cứ bảo với bọn họ không tra được chặn mọi tin tức của muội ấy lại. Phát tín hiệu cho người trong cung tìm muội ấy đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30: Bị Thần Kinh

Huyền Hy cung

Hy phi cảm chén cháo loãng lên bực bội đập mạnh xuống rồi lại nhìn nó như có cứu thủ đại hận nhấc lên một hơi uống sạch. Hy phi đặt mạnh xuống bàn "chết tiệt rốt cuộc là ai hạ độc bốn cung, nếu để bốn cung biết ta nhất định lôi hắn ra đánh trăm đại bản".

Hy phi cũng thật không ngờ mình lại có ngày hôm nay, đường đường là thiên kim cao quý, là nữ nhân được hoàng thượng sủng ái ấy vậy mà giờ như dân chạy nạn suốt ngày húp cháo loãng. Mỗi kia trời vừa tối thì cứ tiêu chảy liên tục, vì toàn húp cháo loãng nên bụng vừa đau vừa mệt đến xuýt nằm bệt trong nhà xí.

Yến Nga thấy chủ tử nhà mình bực bội liền tới vuốt lmg an ủi "Nương nương xin người bớt giận, nếu nô tỳ biết ai hại nương nương khổ như vậy, nô tỳ nhất định sống chết với hắn". Hy phi hừ một tiếng trầm ngâm "là con tiện nhân vô si nào? Văn phi? Thủy phi? Hay Kim quý phi? Là ai nh?"

Yến Nga thuận tiện nói "nghe nói Hoa Mai và ba cung nữa thường hầu hạ bên người cũng bị hạ độc, toàn thân nổi mụn nước hôi thối vô cùng". Hy phi sững sốt "người nói gì?" bỗng cô ta cười tàn ác "là à tiện tỳ kia, chính là à hại ta"

Hy phi nghiêng răng nghiêng lợi "à tiện tỳ vô si đó lại dám hại ta, ta nhất...aaa đang bụng...Yến Nga mau mời thái y...a..." đang chửi nữa chừng cô ta bỗng ôm bụng kéo kéo Yến Nga. Yến Nga hoảng hốt vội đi tìm thái y

"Khanh Khanh hoàng thượng sắp hạ triều rồi đấy" Bạch Nhi kéo tay Lam Khanh Khanh thúc dục, "vội gì sắp xong rồi" nàng loay hoay ngồi trên bật thêm tô vè vè. "Hắn có vẻ cũng không sao đâu đừng lo" Lam Khanh Khanh tiếp tục vẽ, thị vệ canh giữ bên ngoài ngơ thur phòng chỉ biết lắc đầu, từ trước nay họ chưa thấy cung nữ nào như nàng.

Phong Nguyệt Phù Hân hạ triều đi về ngơ thur phòng cùng Phong Nguyệt Hoàn Ân xa xa đã nhìn thấy hai bóng dáng nhỏ nhắn ngồi trên bật thêm. Phong Nguyệt Hoàn Ân càng nhìn nàng càng cảm thấy con người nàng, thú vị "cung nữ kia làm gì thế nh?".

Lam Khanh Khanh đặt bút xuống giờ bức họa nàng vẽ hơn một canh giờ lên hải lòng nói "xong rồi người xem đẹp không?". Bạch Nhi nhìn ngang rồi nhìn dọc nghiên đầu qua nghiên đầu lại nhìn bức họa khó hiểu "đây là thứ gì?".

Lam Khanh Khanh cười khanh khách "đây á gọi là thành phố hiện đại, có cao ốc rất rất cao xe chạy rất nhiều". Bạch Nhi chỉ vào chiếc xe ô tô với xe máy nàng vẽ hỏi "đây là xe á, nhìn thật giống cái hộp gỗ, còn này ngựa gì mà sao không có chân, ở đây sao toàn thấy núi không vậy". Nàng gõ đầu có một cái "cái cô gọi là núi đó chính là nhà đấy ở đó có rất nhiều tầng, thú vị lắm đúng không?"

Bạch Nhi gật gù đầu thú vị nhìn nhìn bức họa Lam Khanh Khanh vẽ không rời mắt.

Phong Nguyệt Phủ Hân cùng Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới ra hiệu cho công công không cần thông báo đứng phía sau hai nàng nhìn bức họa Lam Khanh Khanh vẽ sống động như thật, như đem những thứ đó nhét vào tờ giấy.

Phong Nguyệt Hoành Ân tò mò nhìn nhìn bất thành linh nói "là mất thật", Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi gạt mình giấu bức họa quay lại nhìn mặt tái mét. "Hoàng...hoàng thượng vạn tuế vạn tuế" Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi quỳ xuống đồng thanh hành lễ trán toát cả mồ hôi.

Phong Nguyệt Phủ Hân ho khan một tiếng nói "đạo này có nhiều người lười biếng ăn lọc ngồi không nh? Trẫm thấy nên đánh năm mươi đại bản", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "đúng vậy". "Người tên gì?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân đang nhìn mình đưa tay chỉ bản thân "nô tỳ?", "vậy người nghĩ trẫm hỏi ai?"

"Nô tỳ gọi là Lam Khanh Khanh", Phong Nguyệt Phủ Hân gật đầu "người nghĩ sao về vấn đề trẫm vừa nói", nàng trầm ngâm "đúng vậy, nên đánh rất đáng đánh". Phong Nguyệt Phủ Hân cười đến nguy hiểm "người đầu lòi Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi ra đánh năm mươi đại bản cho ta".

Bạch Nhi mặt mũi trắng bệch ngồi xụ lơ trên đấy, Lam Khanh Khanh nhường mày "khoan đã tại sao lại đánh nô tỳ?", "người, thật không biết mình mắc lỗi gì?".

Lam Khanh Khanh thành thật gật đầu, hần chỉ chỉ xuống đất, nàng nghiên đầu nhìn sân đầy lá khô, nàng khẽ đảo mắt một cái nghiêm mặt chỉ vào đồng hồ cây khô nói rồi lắc đầu "chật ngon gió nào thổi tụi bây đến đây vậy hả". Phong Nguyệt Phủ Hân, Phong Nguyệt Hoành Ân cùng Bạch Nhi nhìn nàng như kẻ vừa trốn trại.

Lam Khanh Khanh không màng bọn họ nhìn mình như người có vấn đề về thần kinh tiếp tục "chấp vắn" lá khô "hỏi đi là ai bảo các người đến đây làm bản mỹ quan tâm mắt của hoàng thượng hả? Gió, là cơn gió nào to gan đến vậy?"

Phong Nguyệt Hoành Ân tốt bụng nhắc nhở "mấy hôm này vào giữa hạ thời tiết hanh khô, không... không có gió".

Lam Khanh Khanh ho khan vài tiếng khẽ đảo mắt vài vòng nhìn "tội nhân" nhà lá nói "người thật to gan không có gió mà còn dám nghị thiên mệnh tự cắt cuộn rưng bay xuống, haiz ta biết hoàng thượng nhà ta...à nhầm hoàng thượng của vương triều ta anh minh tuyệt đỉnh, là hoa quân tử lan, đúng chuẩn soái ca nhưng người cũng không nên làm vậy nha"

Nàng ngồi xồm xuống vẽ mặt nhăn nhó đầy không cam chịu chống cằm nhìn đồng hồ lá khô "bây giờ hay rồi người được thoải mái ước mơ cao cả là được hoàng thượng của chúng ta đề ý, long nhãn nhìn qua các người rồi đó. Còn ta..."

Nàng mếu máo như nước khóc "còn ta bị người hại đến sắp đoán nhận thánh ân năm mươi đại bản rồi, huhu ăn năm mươi cây cón to đùng đó làm sao ta sống tiếp đây, huhu là tại người cả"

Phong Nguyệt Hoành Ân che miệng bà vai rung rung muốn cười nà không dám cười người ghen đến sắp bị nội thương. Phong Nguyệt Phủ Hân khoe môi gạt lên hỏi, vô si, hơn cả vô si lại còn dám đồ tội cho vật vô tri vô giác.

Bạch Nhi tròn mắt há hốc mồm nhìn nữ nhân điển điển khủng khủng đang nói chuyện với lá cây, nàng thề nàng không quen biết nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31

Phong Nguyệt Phủ Hân ho khan vài tiếng khó khăn mở miệng "người nói vậy là người vô tội á", Lam Khanh Khanh lau lau khoe mắt gạt đầu "vâng, muốn trách chỉ trách hoàng thượng quá là chói sáng, là vị minh quân lỗi lạc anh tuấn nhất Phong Nguyệt Hoành Ân từ khi khai sơn lập thủy. Tòa sáng đến nỗi vật vô tri vô giác như đồng hồ lá khô kia cũng muốn chiêm ngưỡng ngài. Ngài chính là thần thánh trong thiên hạ, là nam thần trong mắt nhiều nữ tử, đồn cả tám ca, dân chúng, chính là..."

"Phụt..." Phong Nguyệt Hoành Ân không nhìn được nữa bật cười, Bạch Nhi xụ lơ trên đất với vẻ mặt hiện lên bốn chữ to đùng

“không thể tin nổi”

Đám thị vệ canh giữ thư phòng lần đầu tiên chứng kiến cảnh này chỉ biết ta nhìn người người nhìn ta ta nhìn nàng rồi lại nhìn trời. Một nam nhân vận y phục thái giám nắp gấn đó trên đầu như có vài cơn quạ đen bay qua, đây chính là thập nhị tiêu thư thái giám cao quý của họ sao?

Trên tán cây bên kia khẽ lay động một cái một bóng đen chập chờn lấp ló, giả mạo, đó chính là người ta giả mạo nàng, làm sao mà Lam Khanh Khanh biến thành như vậy. Chẳng lẽ do chủ trì bốc lột nàng a, làm sao người đang ra sức vuốt mông ngựa kia là Lam Khanh Khanh được, là giả mạo a, Văn ai oán.

Phong Nguyệt Hoành Ân ho khan nín cười vỗ vai vị hoàng huynh nào đó của hần đầu đầy mây đen "hoàng huynh nếu nàng đã nói vậy thì cứ cho người "lỗi" đồng hồ lá khô này ra "đánh" khu năm mươi đại bản đi ha"

Tại sao hần thấy mình như kẻ vừa xổng chuồn từ trại thần kinh ra thế nhỉ, Phong Nguyệt Hoành Ân nất tự nhiên đưa mắt đi chỗ khác. Phong Nguyệt Phủ Hân chân lão đảo nhìn Phong Nguyệt Hoành Ân như người ngoài hành tinh.

Lam Khanh Khanh ngược mắt đầy vẻ mong chờ nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân, hần mắt tự nhiên nói "người đầu làm theo như tứ vương gia nói", nói rồi hần đi thẳng vào thư phòng. Đám thị vệ mặt đầy vẻ tuyển nhìn đồng hồ lá khô, thì ra làm thị vệ cũng phải kiểm luôn làm mấy cái trò thần kinh này nha.

Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới bên Lam Khanh Khanh cúi đầu, đưa tay cầm lấy bức họa "cái này dùng để tạ ơn được chứ", nàng cười đưa bức họa cho hần "được nha chuyện nhỏ ta...nhằm nô tỳ có thể vẽ nhiều hơn cho người nha"

Phong Nguyệt Hoành Ân gõ nhẹ lên trán nàng "nhớ lời này của người đấy, Khanh Khanh" hần cảm bức họ đi vào thư phòng.

"Khanh Khanh hồi sáng, ở cô...ở cô có sao không?" Bạch Nhi áp a áp ứng sờ sờ trán Lam Khanh Khanh. Nàng gáy tay cô ra bĩu môi "ta không có bị tâm thần", nàng gõ đầu Bạch Nhi một cái "cô thật ngốc những lúc nguy hiểm bắt cứ lúc nào cũng có thể mất mạng thì phải ra sức vuốt mông ngựa. Gần vừa như gần cộp thì phải hiểu đạo lý này, đôi khi điên đại lại sống thêm được vài năm".

Trong lòng nàng thầm cảm thấy may mắn vì trước đây bỏ nhiều thời gian ra đọc vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình vô văn gì đó, hắc hắc bây giờ có dịp dùng rồi cũng coi như không uống công ha.

Bạch Nhi gật đầu nửa hiểu nửa không hỏi "cô chưa từng sống trong cung sao lại biết những đạo lý này", "học từ một cung nữ" Bạch Nhi nhìn nàng "cung nữ nào lợi hại vậy sao ta chưa bao giờ nghe nói"

Lam Khanh Khanh đảo mắt vài vòng "à cung nữ đó...à có í tên Cẩm, Cẩm gì đó không quan trọng đâu ha".

"Là đây sao?" ngoài cửa có hai nam tử bước vào nhìn nhìn xung quanh, Lam Khanh Khanh thấy họ thì khẽ cười một tiếng "khách đến rồi" Bạch Nhi chưa hiểu hỏi "khách? Khách gì?"

Bạch Nhi nhìn thấy hai người vừa bước vào liền đứng bật dậy "Lục vương gia? bát vương gia? Ách nô tỳ tham kiến nhị vị vương gia" Bạch Nhi hành lễ. Lam Khanh Khanh chưa vội hành lễ nhìn hai người kia đánh giá, nàng kéo Bạch Nhi đang hành lễ lên "Bạch Nhi à ta nói người bao lần rồi mà" nàng chắc hai người này đến không có ý tốt.

Bạch Nhi kho sừ nhìn Lam Khanh Khanh rồi nhìn bọn họ, Phong Nguyệt Kinh Phương cười cười đi vào trong ngồi xuống "trăm nghe không bằng mắt thấy, có bản lĩnh".

Lam Khanh Khanh chán ghét nói "đồng họ Phong Nguyệt nhà người ngoài câu "có bản lĩnh" thì không có câu khác à?", Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "người rất xinh đẹp có tính không?"

Phong Nguyệt Kinh Phương lườm hần một cái "huynh và tam ca gặp nữ tử nào mà chẳng nói câu đó", hần nhúng vai "ta nói là thật lòng nha". Lam Khanh Khanh cau mày "huynh đệ các người muốn tranh luận vấn đề gì cứ về nhà đóng cửa nói ha, ở đây là phòng của hai nữ nhân chưa phụ đấy".

Phong Nguyệt Vu Thiên cười nhẹ "đây là đuổi khách?", Phong Nguyệt Kinh Phương tặc lưỡi "thì ra cũng có người muốn đuổi chúng ta". "có lẽ dùng lời lẽ văn minh các người không hiểu nh?" nàng cay mày chỉ ra cửa "cút!"

Hai người bọn họ không ngờ nàng sẽ đuổi thẳng thừng như vậy chỉ biết cười khổ, Phong Nguyệt Vu Thiên kéo Phong Nguyệt Kinh Phương đi "đi thôi nàng ra lệnh đuổi khách rồi, trách người ta bảo chúng ta mặt dày". Hần đi ra cửa còn nháy mắt nói "chúng ta còn quay lại"

"Thần kinh" Lam Khanh Khanh quay sang nhìn Bạch Nhi thấy cô vẫn còn nhìn theo bóng bọn họ, nàng đưa tay hươ hươ trước mặt cô "đừng nói có thích hai tên thần kinh kia nhá". "Cổ mới bị thần kinh" Bạch Nhi mặt tự nhiên dòi mắt đi bĩu môi "họ sao thần kinh bằng người"

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nh?" bóng hắc y nhân phi thân từ trên nóc nhà xuống giờ giọng đáng ghét.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 32

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nhì" Điều Chính Vũ phi từ nóc nhà xuống đứng trước mặt Lam Khanh Khanh, nâng cau mày "ai là Khanh Khanh nhà các người". "Muội là muội muội bọn ta không là nhà chúng ta thì muội thích nhà ai" Mộ Dung Xuất đi vào cười cười.

Điều Chính Vũ đi đến nằng loạn tóc trước ngực nâng lên người "Khanh Khanh muội mắt tích lâu vậy làm ta thật nhớ muội nha". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười đưa tay vòng qua thắt lưng hẳn "vậy sao?"

Lam Khanh Khanh nhìn hẳn cười càng nguy hiểm nói "ta đảm bảo nếu huynh dám làm một động tác sảng bậy nào nữa thì ta nhất định cho huynh cả đời "không thể vận động" được nữa đấy". Trong tay nàng không biết khi nào có một thanh chủy thủ sắc bén, nâng nhìn hẳn như muốn nói "người thử xem"

Điều Chính Vũ giờ tay lên đầu hàng lui vài bước "chắc ta vẫn không thắng được muội". Lam Khanh Khanh liếc xéo hẳn một cái mới chột nhớ trong phòng vẫn còn người "Bạch Nhi cô không sao chứ?" nâng nhìn Bạch Nhi.

Bạch Nhi nhìn hai người tự dưng xuất hiện trong phòng rồi lại nhìn nàng, nhìn họ rồi lại nhìn nàng không nói. Lam Khanh Khanh liếc xéo hai người họ "đêm hôm các huynh vào hoàng cung làm gì?", "lo cho muội nên mới đến thôi". Mộ Dung Xuất tự rút cho mình một ly trà uống như nghĩ đến chuyện gì gần đầu liền nhìn nàng "à Khanh Khanh, ở ta nghe, ta nghe mặt thám nói...à nói sao nhì" hẳn đưa tay chỉ chỉ vào thái dương thận trọng nói "ta nghe nói muội có vấn đề về thần kinh, là thật à?"

Mộ Dung Xuất vừa dứt lời ngay lập tức ảm trà hướng hẳn bay tới, hẳn nhanh tay đỡ được ảm trà liền bị cái ly trà nâng ném sau đó đập vào mặt. Hẳn ai oán "Khanh Khanh muội đừng có ném vào mặt ta được không?", Lam Khanh Khanh nghiêng răng nghiêng lợi "ta tên mù nào nói ta có vấn đề vậy".

Bạch Nhi lí nhí "hắn nói đúng mà, ta cũng cảm thấy có nên đi xem đại phu", cô đâu biết ba người ở đây toàn cao thủ cho dù tiếng kim rơi cũng nghe rõ nói chỉ tiếng người. Điều Chính Vũ và Mộ Dung Xuất xuyt té ngã, thì ra những gì mặt thám nói là thật nằng không những có vấn đề về thần kinh mà cả đầu cũng bị ngập nước, rốt cuộc là tên chó chết nào làm thập nhị muội của bọn hắn thành ra thế này vậy trời.

Ở những nơi nào đó của những người nào đó trước đây từng khuyên nhủ nàng hắc xi dữ dội sống lưng lạnh toát, thì ra giúp người cũng có tội.

Lam Khanh Khanh trừng mắt về phía Bạch Nhi "cô không mở miệng không ai nói cô cầm đầu", Bạch Nhi gạt mình nói nhỏ như vậy mà cũng nghe a. Nàng bực bội ngồi xuống "rốt cuộc các người tìm ta có việc gì?"

"Muội tự dưng mắt tích chúng ta không lo sao được" Lam Khanh Khanh nhúng vai "chẳng phải ở Viên Linh các người của các huynh đã thấy ta bình an rồi sao". Điều Chính Vũ trầm mặt "muội tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần?", nâng thần nhiên nói "tần thấy ta xinh đẹp nên muốn bắt về làm áp trại...à nhầm tam vương phi".

"Khanh Khanh muội không bắt người ta ta còn mừng ấy, người ta bắt muội? Hẳn chán sống rồi à?" Mộ Dung Xuất bĩu môi. Nàng lườm hẳn một cái lập tức im bặt, "ta bây giờ là thuộc hạ của hắn vào cung thăm dò một vài tin tức, các người biết vậy là được rồi".

"Muội mà chịu làm thuộc hạ của tên phong lưu vô dụng đó á" Mộ Dung Xuất trên mặt viết to ba chữ "không thể tin", Lam Khanh Khanh gật đầu "sự tình ra sao ta sẽ nói sau với các người".

Điều Chính Vũ gật đầu đưa mắt nhìn qua Bạch Nhi "có nên giết người diệt khẩu không? Tiếc thật là một cô bé hiền lành", Bạch Nhi nghe xong sợ đến nổi mặt trắng bệch. Lam Khanh Khanh đánh hẳn một cái "người muốn làm trò gì, người của ta lần sau bớt trêu ghẹo đi".

Bạch Nhi muốn ngưng nước bọt khó khăn nói "Khanh...Khanh rốt cuộc cô là ai, ai vậy hả?", "ta là ai không quan trọng quan trọng ta là người có năng lực bảo vệ cô ở chốn ăn thật người này và ta cũng coi cô là người của ta. Cho nên nếu cô dám phản bội ta thì cô muốn chết không được muốn sống không xong hiểu chưa, Hy phi là ví dụ cụ thể"

Bạch Nhi không nghĩ ngợi gật đầu, bắt kẻ nâng là ai, là hỗn thế mà vương hay tiền nữ hạ phẩm thì vẫn là người duy nhất tốt với cô. Nàng chính là người thay mình trả thù, cùng mình trốn quét tước ngồi chơi, là người tuy có lúc điên điên khùng khùng nhưng chưa hại cô bao giờ, vậy có gì cô phải phản bội nàng.

"Chắc Hy phi đúng là do muội chính a" Mộ Dung Xuất vuốt cằm, Điều Chính Vũ nhìn nàng hỏi "Khanh Khanh gần đây muội có dặt tội với ai không?". "Sao huynh lại hỏi vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày lại là ai muốn hỏi thăm nàng sao?

"Bây giờ đang có rất nhiều người điều tra lý lịch và tung tích của muội đấy", "chắc ai vậy nhì, gần đây trừ Hy phi ra thì không còn ai khác nha" nàng vắt óc suy nghĩ. "Vài hôm trước người của tứ vương gia Phong Nguyệt Hoành Ân đã phái người đi điều tra muội, một nhóm người khác đã nhờ đến Nghi ám. Mặt khác bên Huyết Ưu cung và ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cũng đang điều tra muội".

"Chà ta nổi tiếng vậy?" Lam Khanh Khanh chống cằm tay gõ nhịp trên bàn, Phong Nguyệt Vô Thần người được làm còn dám điều tra ta. "Ta đã phong tỏa tin tức về muội rồi, có gì cứ tìm Phùng công công hay Hoắc Y thủ lĩnh cấm y vệ họ sẽ phục tùng muội, bọn ta đi đấy" Điều Chính Vũ đứng dậy đưa cho nàng một chiếc lệnh bài màu lục bích "đây là lệnh bài thể hiện thân phận của muội đừng làm mất, khi nào rồi đến Tủy Yên lâu"

Nói xong Điều Chính Vũ cùng Mộ Dung Xuất phi thân rời đi, Lam Khanh Khanh nhìn lệnh bài khác mấy chữ nhỏ "Dạ Nguyệt sơn trang _ thập nhị tiểu thư" bên cạnh còn khắc hai chữ "Khanh Nhi". Nàng nhét lệnh bài vào áo bâu môi, cái gì mà Khanh Nhi chứ, tên nghe yếu đuối chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 33: Báo Thù

"Ồ vậy nói cách khác là cô bắt dế phải thuộc về hai phe, vừa là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt sơn trang vừa là thuộc hạ của tam vương gia cái vào cung, lại lịch lón nhì" Bạch Nhi cầm cây chổi vừa quét tước vừa nói. Cô quay đầu lại nhìn Lam Khanh Khanh đang ngồi dưới tán cây lê thăm thò dài một hơi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh hỏi lâu mới dè dặt mở miệng "cô nói thân phận cho ta biết hết, ở cô không sợ ta phản bội cô sao?". "Dùng người thì phải tin, không tin không dùng người, ta cảm thấy cô sẽ không phản bội ta và ta cũng không cho phép điều đó xảy ra" nàng dựa vào tán cây chung thủy vẫn không mở mắt.

Lần giờ nhẹ thôi qua làm rối tung loạn tóc xòa bên vai của hai người, Bạch Nhi càng thấy ngại hoặc "có tin tưởng ta vậy sao?" bỗng có chột nhớ ra tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh thăm nghĩ sẽ không phải là vậy. Bạch Nhi lập bấp hỏi "thuốc...cái thứ đen đen hôm qua cô cho ta uống...không phải chứ?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười mở mắt ra "chính xác, ta thấy cô cũng rất thông minh" khuôn mặt Bạch Nhi trắng bệch "chỉ có điều gan quá bé".

"Cái...cái thứ đó là cái gì" Bạch Nhi khó khăn mở miệng. Lam Khanh Khanh nhìn về mặt Bạch Nhi khẽ cười nói "đó là Tuyền Tinh Cổ hạ vào người khác phải dùng máu của người hạ cổ làm thuốc dẫn, ba tháng một lần phải dùng thuốc để làm an tĩnh kinh mạch nếu không...". "Nếu không thế nào?" Bạch Nhi hoảng sợ, "nếu không kinh mạch sẽ đứt đoạn đến chết, cô yên tâm chỉ cần mỗi kì uống thuốc đúng hạn và không phản bội người hạ cổ cô sẽ bình an vô sự".

Bạch Nhi hoàn toàn suy sụp, Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "yên tâm ta sẽ không giết cô đâu, đây chỉ phòng trường hợp cô lọt vào tay kẻ xấu thôi", Bạch Nhi khó có thể chấp nhận trong thân thể mình bị người ta hạ cổ cứ nhìn Lam Khanh Khanh chăm chăm

Khoẻ mặt Bạch Nhi đó hoe có uất ức khóc "huu...sao cô lại đối xử với ta như vậy huhu...từ nhỏ ta đã bị bệnh không chữa khỏi...hức hức...bây giờ cô còn hạ cổ ta hức...hức giờ phải làm sao đây...huhu". Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "ta biết, ta biết ta sẽ không hại cô ha" có phải quả tàn nhẫn với cô bé này không nhì, dù sao cô ấy cũng mới mười sáu tuổi, mặc kệ vì cô ấy đánh làm người xấu vậy.

Bạch Nhi lau lau nước mắt khịt khịt mũi nhìn nàng "ta giờ bị cô hạ cổ rồi cho nên tỉnh mạng ta phải do cô bảo quản đó". Lam Khanh Khanh cười cười "được rồi cô ta, ta sẽ không để cô đi châu diêm vương sớm đâu", Bạch Nhi liếc xéo nàng một cái hừ lạnh quay mặt đi.

Lam Khanh Khanh cười cười kéo Bạch Nhi đứng lên "được rồi đứng lên nào tên hoàng thượng chết tiết kia sắp về rồi, hay cô muốn bị đánh năm mươi đại bần?". Bạch Nhi nghe cô nói vội vàng đứng bật dậy xách chổi lôi kéo Lam Khanh Khanh "mau mau quét lẹ đi đứng có mà lười biếng đó", nàng chỉ biết cười gượng.

Ở một nơi nào đó

"Thủ lĩnh chẳng nhẽ bỏ qua cho à tiện nhân đó sao?" một tên về mặt hung tợn xách đại đao bắt bình đập bàn, "hừ chỉ là một á đần bà thôi mà để lão tử đi chém á vài phát báo thù cho tướng quân"

Tên thủ lĩnh cao to ngồi trên ghế cao nhìn hơn ba mươi tên cao thủ đi theo tướng quân may mắn thoát khỏi trận đồ sát do Lam Khanh Khanh gây ra. Bọn họ nhìn thấy mặt nàng mà cho người về lại đi điều tra lại không có manh mối, "à đàn bà này xem ra không dễ đối phó, ngay cả Dạ Nguyệt ở trung nguyên còn tìm không được, à đàn bà này là ai?".

Một tên tài to mặt lớn đập đại dao xuống đất "khôn khiếp chỉ là một con đàn bà phiền phức vậy sao?", "ta từng thấy á ra tay lúc đi cùng tướng quân, thân thủ khá nhanh nhẹn", "con mẹ nó lão tử không sợ đàn bà" một trận huyền não nổi lên, ai ai cũng muốn xé xác Lam Khanh Khanh ra trăm mảnh.

"Cầm miệng hết đi" tên thủ lĩnh đập bà quát, một tên phía dưới cầm bức mặt thám nói "thủ lĩnh tìm được á rồi, mặt thám của chúng ta trong hoàng cung Phong Nguyệt nói á là cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Tên thủ lĩnh hít một hơi nghiến răng nghiến lợi "thì ra người của Phong Nguyệt phải tới, hừ xem ra ngày tàn của người tới rồi", bọn thuộc hạ cười ha ha. Tên thủ lĩnh hưng phấn nói khuôn mặt đầy vẻ khát máu mau liên lạc với người trong cung, chờ ngày thích hợp đột nhập vào giết á dùng máu tế vong linh những người đã chết".

Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa về phòng đã thấy có một thái giám đứng ở cửa, Bạch Nhi nhón giọng nói "đó là Phùng công công bên cạnh hoàng thượng". Nàng gật đầu đi đến gần Phùng Liên cùng Bạch Nhi hành lễ "Phùng công công có chuyện muốn nói với nô tỳ sao?".

Phùng Liên nhìn xung quanh một lượt rồi cười "mời vào trong", nàng cùng hai người họ đi vào trong căn thán đóng cửa lại. Phùng Liên quỳ xuống hành lễ "thập nhị tiểu thư, thuộc hạ là Phùng Liên", Lam Khanh Khanh nhìn hần chưa vội bảo đứng lên.

Phùng Liên cười khổ biết nàng đang phạt mình vẫn duy trì quỳ nói "trong hoàng cung có một nhóm người đang rục rịch có lẽ nhắm về người". Lam Khanh Khanh gật đầu "ta biết rồi, họ muốn chơi ta chơi cùng họ, dù sao trong cung đạo này cũng đang buồn chán".

Nàng nhìn hần thờ dài "thật là thật, đứng lên đi đừng nói ta ý quyền ăn hiếp người", Phùng Liên đứng dậy cười cười "không dám!". Lam Khanh Khanh tò mò hỏi "Phùng Liên, người thật sự vì Dạ Nguyệt mà bị thiên à" hần nhìn nàng mắt tự nhiên "à nhắm phải gọi là tình thân vì Dạ Nguyệt, phải không?".

Phùng Liên xoa xoa mũi "thật ra thuộc hạ không có tình thân thật"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 34: Chương 34: Khơi Dậy Sát Ý

Phùng Liên cảm thấy không đúng lắm cho dù hần là thuộc hạ của nàng thì cũng là nam nhân nói mấy cái thể loại này cũng hơi kì quái.

Lam Khanh Khanh nhìn hần phì cười "người thật ngây thơ nha", Bạch Nhi nhìn Phùng Liên rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh, sao xung quanh nàng toàn kẻ tai to mặt lớn không thể đắc tội vậy nè.

Lam Khanh Khanh vỗ vai Bạch Nhi "sau này rồi sẽ quen, bên cạnh ta không có người vô dụng" Bạch Nhi gật đầu nàng nói tiếp "đi theo ta phải rèn luyện cái gan to một chút, mặt dày một chút, bì ỏi vô sỉ một chút đừng ngây thơ quá".

Phùng Liên phì cười hướng nàng hơi khom người "thuộc hạ đi trước" nàng ngó lơ hần thuận miệng nói "không tiện". Phùng Liên thăm nghĩ xem rốt cuộc mình có nhận nhầm người không, nữ nhân trước mặt mà chính là tu la khát máu hạ gục hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt, lạnh lùng không biết cười á? Chắc năm nay heo nái leo cây rồi, chuyện gì cũng xảy ra được.

Đêm khuya thanh vắng

Ánh trăng đêm nay bị mây che phủ một nửa, khuôn trời đầy ảm báo hiệu điều không lành. Con gió lạnh thổi đến.

"Khanh Khanh cô nói hôm nay bọn, bọn họ sẽ đến á" Bạch Nhi hoảng sợ ngơ ngàng ngó dọc, Lam Khanh Khanh vỗ vai một cái "có ta đây cô không chết dễ dàng đâu". Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ bị gió thổi bật ra cười lạnh "đến rồi".

Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi ra sau lưng mình nhìn ra cửa sổ nói "người các người muốn giết là ta, chắc các người không bì ỏi đến mức giết người vô tội hay bắt giữ con tin chứ". Ngoài cửa sổ xuất hiện vài bóng đen cao to, một tên đứng đầu nói "bọn ta không bì ỏi đến mức đó".

Lam Khanh Khanh nhún nhún vai giọng nói lạnh lạnh mang theo vẻ châm biếm "à thì ra vì hôn quân mà giết cả nhà người ta cường hiếp dân nữ đến chết là việc sáng suốt á". Tên đó cầm đại đao giơ lên "đừng nhiều lời hôm nay ta phải lấy máu người tế tướng quân".

"Khoan đã" Lam Khanh Khanh chặn lại lạnh lùng nói "trong đây chặt hẹp đánh không đã tay, ra ngoài". Nàng quay sang Bạch Nhi mặt mũi tái mét cười "bọn họ tìm ta không giết người đâu, sợ gì chứ!", Bạch Nhi nhìn ra cửa sổ đếm khoảng ba mươi bóng đen cao lớn đứng ngoài đó có hơi lo lắng "cẩn thận".

Lam Khanh Khanh cười xoay người lại phi ra ngoài lập tức có gần ba mươi người vây lấy, nàng rút Không Y kiểm ra vuốt nhẹ "đúng lúc ta chưa dùng, lấy máu các người rửa trước vậy".

Nói rồi Lam Khanh Khanh lạnh lùng cắt mất một cái Không Y kiểm trong tay như có linh tính phát sáng uốn lượn theo mỗi cái phát tay của nàng. Bọn hần y nhân nhìn nhau gật đầu vung đại đao xông lên hướng nhắm vào nàng ra sức chém, nàng khinh thường nhìn bọn thô lỗ suốt ngày đi theo tên tướng quân bại hoại vô công chẳng ra gì ngay cả binh thư yết lược cũng chưa bao giờ động tới còn muốn xác xát đến bảo thủ.

Lam Khanh Khanh điểm chân xoay nhẹ người vận khinh công bay lên đáp xuống điểm mũi đao của bọn họ chạm lại, bọn họ thấy nàng đứng trên mũi đao mà nhẹ như vậy có chút hoảng hốt lật đại đao. nhưng họ nhanh nàng càng nhanh hơn chỉ thấy trên cổ lạnh lạnh rồi ngã xuống đất, chưa biết gì đã chết.

Lam Khanh Khanh tiếp đất lật nhẹ thanh kiếm trên tay máu theo chiều kiếm mà nhỏ xuống đất, trời bắt đầu có giông mưa theo đó mà rơi, mưa càng ngày càng lớn sát khí trên người nàng vẫn không giảm. Bọn người còn lại vẫn không sợ chết xông lên, nàng ngăn mặt trong mắt đầy vẻ khát máu cùng nỗi hận như thể quay lại cái ngày nhìn người thân chết, như thể tận mắt thấy lại cảnh hoàng cung Mông Cổ tràn ngập máu tươi.

Lam Khanh Khanh khẽ nhích môi tựa như một cơn gió nhanh như chớp lướt qua bọn người đang đánh tới, vung kiếm một đường thẳng chưa kịp định thần thì bọn họ đã ngã xuống. giữa sân rộng lớn chỉ còn mình nàng cầm kiếm đứng cô độc. Sấm chớp vừa nổ ánh sáng nhàn nhạt phát họa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mưa càng ngày càng lớn cả thân hìn nàng ướt sũng nhưng nàng vẫn đứng đó.

Là do bọn họ làm nàng gợi nhớ lại những chuyện đó, đáng chết!

Máu hòa vào nước mưa tanh nồng. Bạch Nhi đứng ở cửa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng trong mưa, nàng rút cuộc đã trả qua những chuyện gì mà khiến một cô bé mười sáu tuổi biến thành tu la khát máu như thế. Bạch Nhi nhìn bản thân rồi lại nhìn nàng, cô xách váy đội mưa chạy ra chỗ nàng đứng kéo nàng vào phòng.

Bạch Nhi vỗ vỗ mặt Lam Khanh Khanh "này không phải giết người đến hoá điên rồi chứ", nàng vẫn đang trong trạng thái đầy sát khí đưa mắt nhìn Bạch Nhi làm cô giật bản mình. Lam Khanh Khanh thu hồi sát khí nhìn ba mươi cái xác chất ngoài sân hỏi "sợ không?".

Bạch Nhi nhìn ra ngoài đó gật đầu "có hơi sợ, mà không sao ta không vô dụng đến vậy", Lam Khanh Khanh hơi ngạc nhiên đùa "vậy cô đi dọn dẹp mấy cái xác đó đi". Bạch Nhi giật mình lùi ra sau mấy bước "chuyện...chuyện này", nàng phì cười "được rồi đóng cửa lại ngủ đi" nàng dừng một chút thở vào một chút kéo oan hồn đi vào được thì...". Bạch Nhi rùng mình một cái nhanh như chớp bay ra đóng hết cửa lại còn cài then thật chắc.

Lam Khanh Khanh ngồi đó che miệng cười, Bạch Nhi quay lại thấy nàng cười biết mình bị ghẹo lập tức dậm chân nổi giận "Lam Khanh Khanh cô giỏi lắm dám ghẹo ta, cô...cô..."

"Oan hồn còn phải xem tìm ai, ta không sợ thì cô sợ cái quái gì? Ngoan đi ngủ đi ta đi thay y phục" Lam Khanh Khanh đứng dậy đi vào dục phòng "có ta ở đây sợ gì chứ!".

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 35: Chương 35: Mượn Dao Giết Chuột

Lại là một ngày mới, nắng vẫn lên chim vẫn hót gió vẫn thổi dường như nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bạch Nhi đưa tay định mở cửa bỗng khựng lại, cô rụt tay về nhìn Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta mới nhớ hôm qua...", Bạch Nhi chưa nói hết câu nàng đã đi đến mở tung cánh cửa ra. Bạch Nhi tròn mắt há hốc mồm nhìn trước sân

sạch sẽ, không có lấy một chiếc lá nổi chi là thấy người, cả một vết máu cũng không có.

Lam Khanh Khanh gõ đầu cô một cái "cô xem Dạ Nguyệt là gì? Đến chuyện này mà không làm xong thì dẹp bản hiệu luôn đi", Bạch Nhi cảm nín, Dạ Nguyệt son trang có bản hiệu sao?.

Từ phòng ốc của cung nữ cực tuốt đến ngư thư phòng phải đi qua thủy đình phía nam hậu hoa viên, phía tây ngư thư phòng trùng hợp lại có một rừng trúc nhỏ bọn nàng cũng đi ngang qua. Lam Khanh Khanh vừa đi tới bị rừng liền dừng lại nhìn rừng trúc một hồi mới đi vào trong.

Bạch Nhi kéo Lam Khanh Khanh lại "cô đi đâu vậy?", nàng không nói đi thẳng vào trong, Bạch Nhi hơi do dự cũng xách váy chạy theo. Đi đến giữa rừng trúc Lam Khanh Khanh dừng lại "ra đi", nàng vừa dứt lời liền có một bóng người xuất hiện, tuy Bạch Nhi đã chuẩn bị tinh thần vẫn hoảng sợ.

Nam từ đó hướng Lam Khanh Khanh hơi khom người "thập nhị tiểu thư", nàng đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Hắn chính là Hoắc Y thủ lĩnh đội cấm vệ quân cũng chính là người của Dạ Nguyệt cài vào cung phòng một số trường hợp. Lam Khanh Khanh vuốt cằm cười lạnh xoay người định rồi đi "không phục thì đứng phục tùng"

Hoắc Y sững sờ đưa mắt nhìn nàng một lượt không ngờ lại bị nàng vừa nhìn đã thấu, tuy không phục nhưng vẫn cố làm vẻ mặt hòa hoãn "người là thập nhị tiểu thư sao thuộc hạ dám không phục tùng". Nàng nhếch môi cười lạnh "thứ ta cần là lòng trung thành, ngươi cảm thấy không phục ta không ép buộc".

Hoắc Y vốn là người không cầu nề lễ tiết lại thích làm việc bản thân cho là phải, không phục chính là không phục chỉ khi nàng thật sự khiến hắn khâm phục hắn mới dốc lòng theo nàng.

Hắn hừ một tiếng rõ khinh thường "không dám", Lam Khanh Khanh nhúng vai "trong lòng ngươi nghĩ gì người là người rõ nhất, một nữ tử chân yếu tay mềm sao có thể trở thành thập nhị đương gia của Dạ Nguyệt chứ. Nàng không biết chừng còn là gian tế, khát máu lạnh lùng ở điểm nào? Mấy hôm nay thấy nàng hết như kẻ điên, không có khí chất".

Lam Khanh Khanh dừng một chút quay lại hỏi "cô đúng không?", Hoắc Y neho mắt bất ngờ rút kiếm ra tay, nàng giương mũi dấy Bạch Nhi ra trách để cô bị vạ lây rồi xoay người tránh. Hoắc Y chỉ kiếm về phía nàng "ra tay đi", Lam Khanh Khanh nhúng vai "không cần" nàng nói bình thản như không phải nàng đang giao chiến mà đang xem kịch.

Hoắc Y lật thanh kiếm hướng nàng đánh tới, Lam Khanh Khanh cười nhẹ đạo đây nàng có luyện vài thứ gì đó mà Phong Nguyệt Vô Thần đưa hôm qua toàn dùng kiếm phổ bấy giờ có thể thứ rồi.

Lam Khanh Khanh chờ kiếm gần chạm vào người mới vận khinh công bay lên đảo người đứng phía sau hắn, Hoắc Y trở người chém ngang ra sau lưng nàng chỉ cười cúi người đá một chân lên. Hắn dùng kiếm chặn lại nàng liền mượn thế kiếm vận khinh công bay lên lần nữa.

Hoắc Y ngạc nhiên nhanh chóng bình tĩnh đưa kiếm lên đỡ, Lam Khanh Khanh dùng mũi chân đứng giữa thanh kiếm. Hắn dùng nội lực truyền vào kiếm, nàng cau mày nhanh chân phi lên ngọn trúc gần đó bấu môi "lại là nội lực, bà đây mà có nội lực thì đừng hồng hù ta".

Hoắc Y nghe nàng nói không có nội lực thì kẻ cao mày vậy vùng kiếm chém đứt ngọn trúc, nàng nhấc chân một cái tiếp đất an toàn. Hắn đứng trước mặt chia kiếm vào ngay vị trí tim nàng "thì ra chỉ có vậy", Lam Khanh Khanh đưa tay phiếm nhẹ lưỡi kiếm "người, cũng chỉ có vậy".

Hắn chưa kịp nghe lọt tai câu nói của nàng đã thấy trước mặt trống rỗng, cảm giác trên cổ có vật lạnh lạnh tựa kim loại "sao? Ta nói đúng nh?". Lam Khanh Khanh không biết từ khi nào đã đứng phía sau hắn chúi thủ trong tay bắt cứ lúc nào cũng có thể cắt động mạch chủ.

"Chắc đánh nhau, thảo nào gây tiếng động lớn thế" Phùng Liên chấp tay đi vào nhìn thấy dấu tích đánh nhau cười khổ "biết ngay mà, các vị không sợ bị phát hiện à". Lam Khanh Khanh thu lại chúi thủ nhúng vai "không phải ta, là hắn làm đấy"

Phùng Liên lờm Hoắc Y một cái hướng Lam Khanh Khanh nói "tìm ra kẻ tiếp tay rồi, chúng ta có nên diệt có tận gốc không?", Lam Khanh Khanh lắc đầu cười vô lý "không cần chúng ta ra tay, hoàng cung Phong Nguyệt ắt phải để bọn họ giải quyết".

Phùng Liên hiểu ra cười "thì ra là mượn dao giết người", nàng đưa ngón trỏ lên lắc lắc "sai, là mượn dao giết chuột, bọn họ không xứng là người, chỉ trách mệnh cha mẹ sinh ra còn dài ai bảo lại đối nghịch với ta".

Lam Khanh Khanh trở nên lạnh lùng tàn khốc hần khí bức người tỏa ra là người khác không lạnh mà rung "ta không cần những thứ không muốn làm người mà cứ làm chuột, sống chi chết đất chi bằng ta thành toàn cho chết sớm. Bên cạnh ta không cần có vô dụng, yếu đuối hay những con chuột không biết sống chết kia".

Nói xong nàng kéo Bạch Nhi đi, Phùng Liên bất giác đứng xa Hoắc Y ra một chút, Hoắc Y cau mày "làm gì?", hắn thành thành thật thật nhìn hắn đầy thương hại nói "sợ vạ lây.

Phùng Liên vỗ vai hắn một cái "người anh em, ta hy vọng người có thể mạnh khỏe sống tốt quân thời gian này", hắn nghĩ nghĩ tuy hắn gặp vị đương gia này chỉ có một lần nhưng nàng là người có thủ tất báo cho nên tránh xa Hoắc Y một chút thì hơn.

Trên đường đến ngư thư phòng Lam Khanh Khanh đi ngang qua một tiểu thái giám, nàng hơi khựng lại trước mặt hắn nhét vào tay áo hắn một mảnh giấy. Đi tiếp một quãng Bạch Nhi mới mở miệng hỏi "Khanh Khanh đây là có ý gì?", nàng chỉ nhún nhật mở miệng nói bốn chữ

"Mượn dao giết chuột"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 36: Chương 36

Phong Nguyệt Vô Thần cầm mảnh giấy trên tay nghĩ nghĩ rồi đưa lên ngọn đèn đốt. Thiên đứng bên cạnh hỏi "chủ tử nếu lời này là thật vậy có nên..." Phong Nguyệt Vô Thần đưa tay lên ý bảo hắn đừng nói gì, ngay lúc đó Huyền đi vào.

"Chủ tử đêm qua hình như nơi ở của Lam Khanh Khanh sảy ra huyền gì đó? Huyền bẩm báo, "chuyện gì?" Huyền lắc đầu chán nản "điều tra không được". Văn đồng cảm vỗ vai hắn "quen đi là vừa những chuyện về nàng ta ta phát hiện trừ phi nàng mở miệng nếu không chẳng moi ra được gì đâu", "vậy thì cứ đi hỏi nàng ta đi".

Thiên cau mày nhìn hai tên không biết từ khi nào nhiều chuyện hần lên kia rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "chủ tử người nghĩ sao?". Phong Nguyệt Vô Thần vuốt cằm cười "chuyện này để hoàng huynh của ta lo đi" Văn mắt thấy Phong Nguyệt Vô Thần đi ra ngoài liền hỏi "chủ tử người đi đâu?".

Huyền nhanh nhẹn vội kéo Văn lại "chủ tử đi gặp nàng ta người đi theo làm gì?", Thiên lắc đầu "muốn đi Tuyền Ân các..... Âm bảo hay khẩu vị nặng hơn thì cứ tự nhiên" hai người rừng mình ngoan ngoãn im lặng, Thiên liếc xéo bọn họ rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần.

Lam Khanh Khanh uể ỏi cùng Bạch Nhi vác chổi về phòng, nàng nhìn một lượt căn phòng nhỏ giường mới cười không định báo Bạch Nhi ra ngoài mà còn kéo cô ngồi lại

Bạch Nhi khó hiểu nhìn nản "Khanh Khanh cô muốn nói gì với ta à?", Lam Khanh Khanh nhúng vai thản nhiên rót trà uống "không có gì chẳng qua trong phòng lại có chuột".

Bạch Nhi giắt mình, chuột? Chẳng lẽ lại là bọn tôi qua sao, chưa đề cô suy nghĩ đã có một giọng nói mang vẻ trêu đùa truyền ra "thì ra trong mắt ngươi bản vương là chuột nha". Lam Khanh Khanh nhếch môi tiện tay ném ly trà sang đó "à vương gia muốn làm chuột sao?ta nói rõ ai sao?".

Phong Nguyệt Vô Thần cầm lấy ly trà nàng ném đưa lên môi uống, trong lúc Bạch Nhi còn đang ngỡ ngàng đã thấy Lam Khanh Khanh đập bàn đứng dậy quát "trà trà đó ta uống rồi đấy". Phong Nguyệt Vô Thần cười đi đến đặt ly xuống "không sao, bản vương không ngại bản".

Bạch Nhi ngờ ngác nhìn Phong Nguyệt Vô Thần lại nhìn Lam Khanh Khanh ú ớ "tam vương gia...Khanh Khanh, hai...hai người...". Phong Nguyệt Vô Thần Thần neho mắt "ai đây?", "người của ta, người quân?" Lam Khanh Khanh nhìn hắn đầy kiêu khích.

Nàng nhìn ra ngoài cười cười "đạo này chỗ ta có vài con chuột, lên la lên lút ta còn tưởng chuột đập chết không ai đến đâu", Thiên nấp ở cổ tối biết nàng ám chỉ mình nên hiện thân. Bạch Nhi xuất nữa té ngã, không nói nên lời nhìn ba người trong phòng, thì ra người mình đi theo lại có lai lịch kinh hãi đến vậy.

Lam Khanh Khanh lờm hai người một cái ngồi xuống "tìm ta có chuyện gì?", Phong Nguyệt Vô Thần cũng ngồi xuống vẫn bộ dáng phong lưu thường ngày "tối qua gặp chuyện gì à, có cần bản vương giúp không?".

Khoẻ môi Lam Khanh Khanh giắt giắt hồ kỳ kỳ vài tiếng nghiêm chỉnh mở miệng "chủ nhân cao quý người làm on đừng để cái vẻ mặt này nói chuyện với ta được không, chắc nhìn không quen nha". Chỉ chốc lát Phong Nguyệt Vô Thần về mặt u ám nghiêm người về phía nàng "ngươi cảm thấy bản vương như thế nào sẽ tốt hơn?".

Lam Khanh Khanh cảm thấy có mùi nguy hiểm lập tức dịch người có ý định chạy trốn, nàng đưa mắt cần thận nhìn hắn cười lấy lòng "tắc hắc, vương gia đại nhân, người vốn anh tuấn tiêu sái là nam nhân được nữ nhân thầm thương trộm nhớ. Bởi vậy cho nên người như thế nào đều chuẩn cả haha, khi này ta lỡ lời".

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấu ý định của nàng đưa tay vòng qua eo kéo nàng lại cười đến vô cùng nguy hiểm "lỡ lời sao?". Lam Khanh Khanh gạt đầu như gà mổ thóc, nàng liếc nhìn sang Thiên đang đứng gần đó cầu cứu hần lại ngo lơ như không thấy nàng đang nhìn. Nàng lại đưa mắt nhìn sang Bạch Nhi, Bạch Nhi cảm thấy vị tam vương gia thường ngày trêu hoa ghẹo nguyệt này hơi nguy hiểm nên từ chối cho ý kiến.

Lam Khanh Khanh đầu môi buồn bực nhìn hai người thấy chết không cứu kia làm bà làm bầm "đáng ghét đồ thấy chết không cứu, ta không coi các người là bạn nữa, cmn đồ...đồ...đồ nhát gan, hèn hạ Phong Nguyệt Vô Thần chết tiệt". Nàng đưa mắt trừng Phong Nguyệt Vô Thần một cái đang mắng Bạch Nhi và Thiên cũng mắng lấy qua hần.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng khẽ cười buông nàng ra đưa tay gõ lên trán nàng một cái "gần đây ta nghe người lợi hại lắm, vậy!". Lam Khanh Khanh ngồi thẳng dậy bêu môi "đạo cao một thước ma cao một trượng, ta tuy mặt dày nhưng vẫn không vô si bằng người".

Bạch Nhi nghe nàng nói vậy che miệng cười "nếu là người khác thì sẽ cho là cô bị tâm thần đấy", Thiên nhìn nàng lắc đầu, lúc giết người nàng rất được tại sao những lúc này nàng lại giống kẻ không bình thường thế nhỉ, không hiểu nổi tại sao chủ tử lại chọn nàng.

Lam Khanh Khanh lờm Bạch Nhi hất cằm kiêu ngạo "bà đây mà không diễn thì mong người nỡ hoa rồi nhé", Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu nhìn cô nàng kia không biết tại sao vừa vào cung mấy ngày đã biến thành thế này.

Hần thờ dài hỏi "tôi qua có chuyện gì?" nàng thần nhiên trả lời "giết vài con chuột", hần nhếch môi cười "người giữ thư cho ta là mượn dao giết...chuột?".

Lam Khanh Khanh nheo miệng cười "thông minh, ta biết người sẽ làm nhanh gọn lẹ, thế nào?"

Phong Nguyệt Vô Thần lờm nàng một cái đứng dậy có ý ra về "hoàng cung có gian tể thì phải để hoàng huyinh của ta giải quyết, người trong thời gian này đừng gây chú ý". Lam Khanh Khanh thấy hần vừa ra đến cửa mới sực nhớ "hãy Phong Nguyệt Vô Thần người tốt nhất đừng điều tra ta".

Phong Nguyệt Vô Thần hơi khựng lại, tin tức cũng nhanh thật, rốt cuộc nàng có thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37: Nữ Tử Chỗn Thân Cung

Ngày hôm sau hoàng cung truyền tin hoàng thượng bắt được gian tể của tiên vương Mông Cổ cài vào cung, tân vương Mông Cổ Nam Liệt vương biết tin liền chuyển lời xin lỗi đáng lễ vật long trọng. Nam Liệt vương cáo bận vào lên ngôi bận rộn, hẹn có dịp sẽ gặp tặng giao hảo hai nước.

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi ôm chồi ngồi trước bật thềm ngự thư phòng "người nói xem có phải trong cung dạo này hơi chán không?" nàng thờ dài chống cằm, Bạch Nhi lắc đầu "ta thấy bây giờ mới an ổn, không có phi tần hay nhóm người nào đến báo thù".

"Ta chính là muốn mấy người đó đến tìm ta đấy" Lam Khanh Khanh cau nhàu đã thấy Phùng Liên từ xa đi tới. "Người là cung nữ quét tước Lam Khanh Khanh?" Phùng Liên nhìn xung quanh thấy giọng hỏi, nàng phối hợp theo gật đầu "là nô tỳ, công công có gì chỉ bảo?".

Phùng Liên nói "Lương chiêu nghi muốn gặp người", Lam Khanh Khanh cau mày nàng quen cái Lương chiêu nghi gì đó sao? "Mời công công dẫn đường".

Lam Khanh Khanh thấy Bạch Nhi ở bên cạnh lo lắng liền cho cô một ánh mắt an tâm rồi đi theo Phùng Liên. Đi được một quãng lại nghe Phùng Liên nói nhỏ "Lương chiêu nghi nổi tiếng không màn thế sự, nhưng thực chất là một người âm hiểm", nàng cười lạnh không nói gì.

Phùng Liên dẫn Lam Khanh Khanh đến Trúc Yên cung, nàng bước vào chánh điện liền có một cung nữ ra tiếp đón, cung nữ đó mời Phùng Liên trở về rồi dẫn nàng vào phòng trong.

Nữ nhân vận dịch y hoa hoa lệ nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi vuốt ve cái ly trên tay đuôi mắt lướt nhìn Lam Khanh Khanh "người là Lam Khanh Khanh?". Lam Khanh Khanh nhúng vai ngồi đại vào ghế đối diện "tìm ta có chuyện?".

Lương chiêu nghi ngồi dậy kéo dịch y ngay thẳng trang sức trên đầu cô ta cũng đang đưa, nàng đưa mắt đánh giá Lương chiêu nghi một lát lắc đầu "đáng tiếc".

Lương chiêu nghi cười nhẹ môi cũ chi đều đoán trang tạo nhã "người nói bản cung?", nàng cười cảm ly tràn lên nghịch trong ta lơ đãng nói "đúng vậy".

Lam Khanh Khanh buông chiếc ly trong tay xuống "người rất xinh đẹp nhưng lại sống cái nơi thâm cung thâm chán này thật đáng tiếc", Lương chiêu nghi cười quyền rũ "vậy người nói ta nên làm sao?". "Ngoài kia còn biết bao nhiêu niềm vui thú, tươi đẹp hơn nơi thâm chán này, thanh xuân của nữ nhân tươi đẹp như vậy lại chưa nỡ đã chết, đáng không?" nàng cười như không cười nhìn cô ta.

Lương chiêu nghi trầm mặt giây lát rồi ngẩn mặt lên nhìn nàng "chuyện của ta không cần người quản, chỉ cần người theo ta, giúp ta lên ngôi hậu ta sẽ chiếu cố người thật tốt". Lam Khanh Khanh nhướn mày "tại sao?", "vì trong cung này ta có thể bảo vệ người".

Lam Khanh Khanh cười lạnh "người nghĩ ta sẽ đồng ý? Sai, người vì chuyện Hy phi mà tìm ta cho rằng ta sẽ có ích với người, nhưng xin lỗi ta không thích li chuyện bao đồng". Nói xong nàng quay đi thẳng ra cửa, nàng khựng lại một chút không quay đầu nói "ta không cần ai bảo vệ" nàng nhếch môi lạnh lùng buông một câu "nhưng nếu ai động đến ta thì...đừng mong sống tới già".

Lam Khanh Khanh ra khỏi cung Trúc Yên cung đi dọc theo đường lát đá vòng một vòng lớn qua hồ Bích Lam về ngự thư phòng, nàng dừng bước bên cây bạch quả gần đó mang về mặt chán ghét nhìn khung cảnh kia.

Bên hồ Bích Lam có vài nữ tử vận hoa phục rực rỡ xem như bọn họ đang bắt nạt nữ tử vận y phục màu vàng nhạt xinh đẹp. Lam Khanh Khanh tựa lưng vào cây bạch quả cau mày, tại sao bọn họ lại chỉ vì một nam nhân mà đầu đến ta sống người chết vậy chứ.

"Cảnh này trong cung cũng thường thôi" Lam Khanh Khanh giật mình quay đầu nhìn Phong Nguyệt Hoành Ân đang chấp tay đứng phía sau nàng. "Từ vương gia ngài thật rảnh rỗi ha" nàng mang về mặt mỉa mai nhìn hần, Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "tại sao nàng gặp ai cũng toàn gây gỗ vậy?".

Lam Khanh Khanh nhúng vai "có sao? Ta chỉ thấy bọn họ đáng ghét", Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "kể cả ta" "đúng". Nàng nói xong nhấc chân rời đi, Phong Nguyệt Hoành Ân cười khổ đi theo phía sau nàng.

Hoàng cung tuy đẹp nhưng lại là ngục tù của tuổi thanh xuân, đáng tiếc!

Phong Nguyệt Hoành Ân đi phía sau Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng mới dừng lại, Bạch Nhi thấy nàng quay về quá nổi vui mừng mà chưa kịp nhìn thấy người sau lưng nàng đã nhào tới "oa Khanh Khanh cô bình an về rồi".

Bạch Nhi chạy tới chẳng may vấp phải vật vấy theo quán tính hướng Lam Khanh Khanh mà té, Lam Khanh Khanh chau mày né sang một bên Bạch Nhi chưa kịp định thần đã lao vào Phong Nguyệt Hoành Ân đứng phía sau nàng. Phong Nguyệt Hoành Ân cũng không chú ý chỉ thấy có cái bóng đáng ai đó ngã về phía này liền tiến ta ôm lại.

Và tình cảnh chính là Bạch Nhi nằm trọn trong vòng tay Phong Nguyệt Hoành Ân, Lam Khanh Khanh đứng một bên che miệng cười. Phong Nguyệt Hoành Ân vội buông Bạch Nhi ra mắt tự nhiên khụ khụ vài cái, Bạch Nhi cũng đỏ mặt cách xa hần ra cảm hờn trừng nàng.

Lam Khanh Khanh nhúng vai như muốn nói không phải lỗi của nàng, Bạch Nhi gặm chân bò đi, nàng nhìn Bạch Nhi rời đi cười không ngóm như có như không nói "uầy mạo phạm người ta rồi, người ta còn là nữ tử chưa có phu quân, chắc tui là cung nữ cũng không nên khinh người nhà".

Phong Nguyệt Hoành Ân tuy biết bị nàng chơi xỏ nhưng cũng không khỏi đỏ mặt, hần vô như bình thân "bản vương có việc, cáo từ", nàng đứng phía sau vẩy vẩy tay "không tiễn".

Hai người này thú vị thật, ghép thành một đôi được không nhỉ?

Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi về phía Bạch Nhi đang gằn đôi cười cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 38: Chương 38: Thịt Heo

Lam Khanh Khanh một thân y phục dạ hành đen tuyền bố sát thân đi lại trên nóc nhà giữa màn đêm dày đặc, nàng đứng trên một sương phòng gần tường thành hoàng cung.

Chật tường này cũng không nhằm nhờ gì, nàng chỉ cần phi thân qua thì có thể ra ngoài, chỉ có điều nếu mang theo người không có võ công thì không tiện.

Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ cuối cùng dùng kính công đi tới khuôn viên phía đông bị bỏ hoang, nàng mở cửa một căn phòng xem như không tồn. Trong phòng không giống bề ngoài, từ cửa bước vào có một bức bình phong chắn gió, bên trong thấp đèn sáng rực.

"Người tìm thuốc hạ không biết có việc gì?" Hoắc Y đứng trong phòng cung kính nhìn nàng, Lam Khanh Khanh quật mắt một vòng căn phòng tặc lười "ta muốn xuất cung một chuyến". Phùng Liên không biết ở trong phòng lúc nào hỏi "tiểu thư người muốn xuất cung sao?", nàng gật đầu "đúng, có vấn đề sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy hơi thất vọng, chẳng phải mấy cuốn tiểu thuyết nàng đọc trong cung đều có một thất thông ra ngoài sao? Sao đây lại không có nhỉ?

"Được vậy thuốc hạ sắp xếp cho người, khi nào người đi" Hoắc Y từ ngữ bị nàng đánh đến phục sát đất, phải nói là coi nàng tựa thần tượng kính trọng hơn cả kính trọng trong Dạ Nguyệt chỉ coi nàng là chủ tử. Lam Khanh Khanh nhéo miêng cười "ngày mai, các người chuẩn bị đi" lời còn chưa dứt đã thấy nàng tựa một con gió đi mất.

Bạch Nhi vương vai chạy lại góc lẽ ngồi xuống bên cạnh nàng "Khanh Khanh tối qua cô đi đâu à?", Lam Khanh Khanh không trả lời ngược lại hỏi "chuẩn bị thứ ta bảo chưa". Bạch Nhi khó hiểu đưa tay vỗ vào mông mình "cô bảo ta lót cái này vào mông làm gì?".

Lam Khanh Khanh cười khanh khách "lát nữa chúng ta sẽ bị đánh", Bạch Nhi tròn tròn mắt, nàng nói tiếp "muốn xuất cung dạo chơi không?". Bạch Nhi gật đầu "nhưng làm sao...", nàng đặt ta lên môi bảo Bạch Nhi im lặng, nàng đưa mắt nhìn xa xa tựa như có vài người đi về phía này liền gương mặt.

"Bạch Nhi này người nói xem hoàng thượng có gì tốt mà hậu cung ba ngàn giai lệ cứ đầu đầu đến sứt đầu mẻ trán vậy chứ" Bạch Nhi khinh ngạc trừng mắt nhìn nàng "cô...có nói gì vậy nhờ hoàng thượng nghe thấy thì chết đấy". Lam Khanh Khanh nhảy mất một cái biau môi "thì sao nha, dù gì cũng chưa tới giờ hạ triều, hân muốn ta không nói trừ phi mình không có".

Bạch Nhi nhí không hiểu cái nháy mắt đó có ý gì với che miệng Lam Khanh Khanh lại "xuyt xuyt, cô nói nhỏ thôi mắt đầu như chơi đấy", nàng hất tay Bạch Nhi ra và cười cười "gan cô thật nhỏ nha". Bạch Nhi bắt ngờ nhìn thấy mấy người kia càng ngày càng đến gần sợ đến muốn rút tìm ra ngoài giật giật tay áo nàng "Khanh Khanh cô đứng nói nữa, mau...mau quét tước đi, hoàng thượng thấy sẽ bị đánh đấy".

Lam Khanh Khanh đề tay Bạch Nhi lại bảo cô đứng gấp cổ ý nói to để bọn người đang tới nghe trọn "hoàng thượng cái thái gì đều là nam nhân bạc tình, để tước đó đi ta không làm việc cho kẻ phụ tình, hừ ta chính là muốn làm bản mất hân đấy, nếu được ta còn muốn đem hân đi trăm lòng heo", nàng nhớ không nhầm nữ tử không trình phải đi trăm lòng heo nha

"Người muốn làm gì trăm" Phong Nguyệt Phủ Hàn đen mặt đứng phía sau nàng, gân xanh nổi đầy trán chứng tỏ đang tức giận. "Ta là nói tên hoàng..." Lam Khanh Khanh giật thót cứng nhắc quay đầu lại, nàng cười hi hi "nô tỳ đang nói hoàng thượng anh tuấn tiêu sái, bậc thánh hiền trong thánh hiền, am hiểu..."

"Ngưng" Phong Nguyệt Phủ Hàn mất kiên nhẫn quát, nàng lặng lẽ ngậm miệng mắt nhìn người vận y phục xanh lá chuối đứng phía sau,ở góc độ họ không thấy nàng ra hiệu cho người kia.

Phong Nguyệt Kinh Phương cười cười phiến phiến quạt trong tay "tai nghe không bằng mắt thấy", Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "người nói xem lần này là vì việc gì?". Lam Khanh Khanh ngơ ngẩn nhìn trước sân như ngộ ra "a thì ra hoàng thượng là đang nói bọn chúng".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nường mày khiêu khích xem xem nàng lại biện hộ lý do gì, Lam Khanh Khanh về mặt đáng thương cúi thấp đầu nhận lỗi "là lỗi của nô tỳ xin hoàng thượng trách phạt". Nàng lại dễ dàng nhận lỗi thế sao? Âm mưu gì đây? "Khi này nếu trăm không có vấn đề về tai thì ta nghe người nói muốn bắt trăm đi trăm lòng heo?".

Lam Khanh Khanh chớp con mắt vô tội nhìn hân, một giấy, hai giấy, ba giấy "người đầu truyền ngư y, hoàng thượng tai có vấn đề " nàng hùng hổ hô to. Phong Nguyệt Phủ Hàn xuyt ngã ngựa tức giận quát "hồ nháo, trăm khi nào tai có vấn đề?".

Lam Khanh Khanh vẫn bày ra vẻ mặt vô tội và "khi này chẳng phải hoàng thượng nói tai người có vấn đề sao?" hân có cảm xúc muốn lôi nàng ra lăng trì. "Người cũng nói đó, khi này nô tỳ chính là bảo hoàng thượng rất thích 'thịt' heo, Bạch Nhi lại bảo nếu nàng ý là heo cũng sẽ tình nguyện để người thịt, nô tỳ lại bảo nữ nhân không trình phải bị trăm lòng heo thế là hoàng thượng tới nha"

Phong Nguyệt Kinh Phương nên cười đến xuất nội thương nhìn vị hoàng huynh cao cao tại thượng của hân tức đến gân xanh đầy mặt không dám cười,bà vai rung kịch liệt. Bạch Nhi tâm tình vừa sợ vừa phức tạp, nàng nói thật khó hiểu, cô nói những lời này bao giờ, tự đứng lại lời cô vào.

Phong Nguyệt Hoàn Ân ngây ngô không biết ý vị sâu xa lời của nàng vừa nói, hỏi "Khanh Khanh việc thịt heo với việc bị trăm lòng heo có liên quan gì sao?". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười gào hoat "hà nhì nhân chưa có phu quân mà mặt trình không phải bị trăm lòng heo sao?".

"Phụt...haha haha..." Phong Nguyệt Kinh Phương cuối cùng cũng không nhịn được bật cười thẳm đưa ngón cái lên, nam hiểm quả nam hiểu. Phong Nguyệt Hoàn Ân cau mày "Bát đệ, đệ hiểu lời nàng nói sao?", ngay lập tức Phong Nguyệt Phủ Hàn quăng tới ánh mắt giết người, Phong Nguyệt Kinh Phương ngoan ngoãn im miệng.

"Người đầu Bạch Nhi cùng Lam Khanh Khanh hồ ngôn loạn ngữ đem ra đánh năm mươi đại bản cho trăm"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ* Mỗi được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 39: Chương 39: Thực Hiện Kế Hoạch

Phong Nguyệt Phủ Hàn hòa khí tăng cao, nàng ấy vậy mà nói hân làm chuyện ấy với heo tức điên hân nà, Phong Nguyệt Phủ Hàn hân thề từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám nói hân mấy lời này.

Lam Khanh Khanh mếu máo "hoàng thượng-", Bạch Nhi chưa hiểu chuyện gì đã nghe mình bị đánh tái mét cả mặt. "Phùng Liên hành hình" Phùng Liên rõ một tiếng kêu người lời hai người đi.

Lam Khanh Khanh nhếch môi kế hoạch thành công, nàng ra hiệu cho Phùng Liên hân gật đầu như hiểu ý.

Năm mươi đại bản bắt đầu đánh xuống hai cái mông bé nhỏ, nàng sớm dự liệu nên đã bảo Bạch Nhi lót vài bố, tuy không đau nhưng cũng tề đại phần nào. Nàng ra sức la lên như bị đánh thật một tay đưa qua véo Bạch Nhi làm cô có hết lớn.

Phong Nguyệt Phủ Hàn hừ một tiếng phát tay đi vào ngư thư phòng, Phong Nguyệt Kinh Phương nín cười đến đỏ mặt kéo Phong Nguyệt Hoàn Ân đang ngây ngô đi vào theo. Vừa đi hân vừa nói nhỏ vài tai Phong Nguyệt Hoàn Ân, ba thân ảnh dần khuất sau cánh cửa.

Lam Khanh Khanh thấy họ đi khuất liền bật dậy xoa mông "lão từ bảo thù mười năm còn sớm, ta nhớ dai lắm nhá". Phùng Liên che miệng cười phất tay bảo bọn họ tiếp tục đánh vào bao cát vừa đem tới, nàng trừng mắt về ngư thư phòng ra hiệu cho Bạch Nhi la càng lợi hại.

Bên trong ngư thư phòng hỗn động hơn trận chiến, chân mệnh thiên tử nổi giận, tấu chương, ly trà, bút lông, nghiên mực... vãn vãn và mây mây những thứ có thể cầm nắm được đều bị ném tứ tung. Bên này thiên long ném đồ bên kia hai vị vương gia nào đó tựa như chuột chạy trốn khắp nơi.

Hỏi là chuyện gì? Chính là...

"Bát đệ nàng nói vậy là ý gì?" Phong Nguyệt Hoàn Ân vẫn cứ canh cánh mấy lời nàng nói kia. Phong Nguyệt Kinh Phương bật cười, cũng đúng thôi vì từ ca này của hân còn không biết chữ tình viết thế nào nói chỉ mấy chữ xúc tích đầy hàm ý đó. Hân kéo Phong Nguyệt Hoàn Ân lại ghé tai nói nhỏ, Phong Nguyệt Hoàn Ân nghe xong xuyt sặc nước miếng, nàng lại to gan vậy, thật?

Phong Nguyệt nghĩ nghĩ lại cảm thấy buồn cười, hoàng huynh hân uy nghi hậu cung oanh oanh yển yển gây báo dù ca, vậy mà... chắc. "Các đệ nói xong chưa?" khuôn mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn có chiều hướng đen dần, hai người mím môi không khỏi bật cười "thịt heo, từ nhỏ mà"

Và thế là thiên tử nổi giận, ngư thư phòng biến thành chiến trường.

Năm mươi giây rơi xuống bao cát, Lam Khanh Khanh cười hài lòng bởi thứ đó đổ vào lòng Bạch Nhi và nàng. Bạch Nhi khó hiểu nhỏ giọng hỏi "Khanh Khanh cô làm gì vậy?", "xuyt, nằm xấp xuống càng tỏ ra thâm hại càng tốt" nàng đưa tay lên môi bảo cô im lặng rồi nằm xấp xuống.

"Hoàng thượng, huhu..." Lam Khanh Khanh bắt đầu bài ca thâm hại, Phong Nguyệt Hoành Ân nháy ra nhìn hai người thâm thương nằm ở dưới đất liền chạy lại. "Các người...hoàng huynh thật là nói đánh là đánh à, dù gì các người cũng là thân nữ nhi" hẳn đỡ hai người đứng dậy nhìn Lam Khanh Khanh bỗng nhiên cười khổ, tất nhiên hẳn đã biết lời kia của nàng có ý gì.

Lam Khanh Khanh chu môi ủy khuất nói không ra hơi "hò tỳ, đã ra nóng nổi này, làm sao quyết tước, đây huhu...", Phong Nguyệt Kinh Phương cũng phi ra ngoài thở gấp ra một hơi vuốt ngực, khùng khiếp.

Hắn nhìn hai người chau mày "năm mươi đại bản? Hai người bị đánh thật à? Chắc ta lâu rồi không thấy hoàng huynh tức giận vậy nha" hẳn cười đến vô cùng bi ối. Lam Khanh Khanh không biết nên nói tên Phong Nguyệt Phù Hàn kia vô phúc mới có một đệ đệ thế này hay nên nói hẳn may mắn vì tên này không nguy hiểm bi ối bằng mấy lão đại nhà nàng nữa. ((Tính cả Thần ca nữa nhá))

"Chịu nói không?" Lam Khanh Khanh ngăn ra mắt một giây mới hiểu Phong Nguyệt Kinh Phương nói gì, nàng giả vờ đứng không vững liền ngã về phía Phong Nguyệt Kinh Phương gần nhất. Lúc ngã nàng vẫn không quên lén phóng một cây chân nhỏ vào chân Bạch Nhi, Bạch Nhi không hề chuẩn bị, bỗng nhiên chân nhùng ra theo quán tính ngã nhào vào Phong Nguyệt Hoành Ân.

Bốn mắt nhìn nhau rơi vào tư thế ngượng ngùng, Bạch Nhi lại một lần nữa bị Phong Nguyệt Hoành Ân ôm vào ngực, Lam Khanh Khanh nâng thề lần này là nàng không có ý nha.

Phong Nguyệt Hoành Ân khụ khụ hai tiếng nói khoảng cách giữa hai người ra tay vẫn cầm cánh tay cô để giữ cô đứng vững. Bạch Nhi mặt đã sẫm đỏ như quả cà chua, cô đưa mắt trừng Lam Khanh Khanh, nàng nhúng nhúng vai ánh mắt vô tội.

"Được rồi các người đã bị đánh thành ra như thế này vậy cứ ở trong cung của mình nghỉ hai ngày đi" Phong Nguyệt Hoành Ân nghĩ nghĩ nói rồi bảo Phong Nguyệt Kinh Phương cùng dìu Bạch và Lam Khanh Khanh về. Lam Khanh Khanh bấu môi, vẫn là hai ngày sao?

Lam Khanh Khanh ném cho Bạch Nhi một bộ y phục thái giám tự mình thay y phục, Bạch Nhi cau mày nhìn "Khanh Khanh cô lại tính làm gì đây?".

Lam Khanh Khanh nhúng vai cười "vậy có nghĩ ngày hôm nay chúng ta cực khổ như vậy để làm gì?", Bạch Nhi nghĩ nghĩ bỗng giật mình kinh ngạc nhìn nàng "chẳng lẽ cô muốn xuất cung?".

Lam Khanh Khanh cười cười không nói, Bạch Nhi lại hỏi "tại sao cô lại muốn ta đi cùng?", nàng hơi dừng một chút rồi thối đại lưng quay sang Bạch Nhi "ta đã bảo cô là người của ta rồi chứ?"

Bạch Nhi ngẫm ngẫm rồi gật đầu cười tươi "ừ ta biết rồi, ta thay y phục nha"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 40: Xuất Cung

Màn đêm buông xuống những ánh trắng bạc yếu ớt len lỏi trong màn đêm đen kịt, cổng hoàng cung bỗng nhiên xuất hiện một cỗ xe ngựa tầm thường.

Thị vệ canh giữ hoàng cung chau mày nhìn cỗ xe ngựa thoát trong rất tầm thường quát "đứng lại, là vị nào trong xe". Màn xe ngựa bị một bàn tay vén lên, Phùng Liên tựa vào trụ xe phía ngoài nhướn mày "làm sao?".

Thị vệ thấy phía sau Phùng Liên hình như có hai người, hẳn không nghĩ nhiều kính cẩn cúi đầu "không biết Phùng công công xuất cung có việc gì?".

Mấy Phùng Liên chau lại giọng nói lãnh lạnh vang lên "người có tư cách hỏi việc của ta sao?", thị vệ đó cầm mũ hèn cúi đầu tự biết mình đã hơi thất lễ không nên hỏi. Hoắc Y từ đầu đi đến vỗ vai tên thị vệ "mở cổng", thị vệ đó vâng một tiếng đi mở cổng.

Phùng Liên cười cười nhúng vai nhìn Hoắc Y lại nhìn thoáng vào trong xe ngựa nói hai chữ với người bên trong "Hiên các". Hắn nhảy ra khỏi xe ngựa đứng chấp tay sau lưng nhìn cỗ xe ngựa lăn bánh rồi đi.

Cỗ xe ngựa chạy một vòng rồi rẽ vào một đường nhỏ dẫn tới thành Tây, xe ngựa dừng tại một tiệm y phục lớn đề bảng "Hiên các".

Lam Khanh Khanh đưa tay vén màn xe ngự lên phi xuống, nàng nhìn Hiên các đông đúc như nghĩ nghĩ đến việc gì. Bạch Nhi đi theo sau nàng cũng xuống xe ngựa nhìn lâu các trước mặt kinh ngạc, nơi này xa hoa vậy không phủ cũng quý mới đến đây nha.

Triệu chương quẩy thấy có người tới liền niềm nở ra tiếp đón "haha hai vị là..." đang nói nửa chừng ông bỗng nhiên dừng lại. Ông đưa mắt đáng giá hai người một lần nữa mới hìi haha nói "hai vị quan gia đêm tối xuất cung là muốn đến nơi nào? Mời hai vị vào..."

Lam Khanh Khanh phản phò phu xe đánh cỗ xe ngựa đi nơi khác mới cau mày không kiên nhẫn hướng Triệu chương quẩy nói "tại hạ họ Lành". Ông ngăn người mất một giây tiêu hóa câu vừa rồi nàng nói không tự chủ đưa mắt đánh giá từ trên xuống dưới nàng một lần nữa, Lành công tử là đây?

"Mời" Triệu chương quẩy đưa tay y mời hai người vào tiệm rồi dẫn Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi lên thẳng trên tầng.

Cách cửa vừa đóng lại Triệu chương quẩy liền khom người "thuộc hạ ra mắt Lành công tử", Bạch Nhi trở mắt kinh ngạc "Khanh... à Lành huynh đây là, cũng là nơi của người sao?". Lam Khanh Khanh nhúng vai đưa tay nâng Triệu chương quẩy "không cần đa lễ"

Tương truyền Dạ Nguyệt son trang vừa có một vị chủ tử mới đứng hàng thứ thập nhị nhưng lại không ai biết người đó nam nữ, tròn méo thế nào? Chỉ có bảy vị chủ tử và những thuộc hạ thân cận làm việc trong son trang đã từng gặp vị đó ra còn lại những người bị phân bổ bên ngoài chỉ biết cái danh.

Nghe tin vị chủ tử đó không lâu giờ lại nổi lên một vị Lành công tử thần bí đi đến bất định, trong bốn nơi trọng yếu của thành tay hắn đã nắm hai nơi. Thật làm người ta hiếu kì về lai lịch vị Lành công tử này, là kì tài do son trang tìm kiếm hay chính là vị chủ tử thứ mười hai kia?

Triệu chương quân chợt mất sự nghĩ lung ta lung tung, ông thật không ngờ vị Lành công tử này nhìn bề ngoài yếu đuối thủ sinh như vậy. Ông từ sớm đã phụng lệnh tiếp đón Lành công tử nhưng vạn vạn không ngờ lại thấy vị này trong y phục thái giám.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng một cái liền hiểu ông đang nói gì chỉ biết cười khổ "bọn ta trốn trong cung ra phải vận y phục thái giám, Triệu chương quẩy giúp ta chuẩn bị hai bộ y phục". Triệu chương quẩy tỏ vẻ hiểu vâng một tiếng định lui bỗng nhìn về phía Bạch Nhi ngập ngừng hỏi "vị này là?"

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn ông tự rót nước cho mình rồi chỉ Bạch Nhi "hắn họ Bạch cứ gọi là Bạch công tử, người của ta". Triệu chương quẩy khom người nói "đã biết" rồi lui ra ngoài.

Lam Khanh Khanh vận bộ nam trang màu trắng tạo nhã làm nổi bật lên khí chất lạnh lùng cao ngạo của nàng. Bạch Nhi một thân xùm xám đại lưng thắt chặt eo thon trên tay cầm một cây quạt. Hai người tuy không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng vận nam trang lại tuấn tú khôi ngô, khí chất tao nhã làm phàm là nữ tử không khỏi ngoái đầu nhìn lại.

Hai người đứng trước Tùy Yên lâu không do dự đi vào, vừa bước vào Bạch Nhi không khỏi giật mình, cô nghe nói thanh lâu là chốn phong trần là nơi không đáng hoàng. Nữ tử nơi đây phấn son đầy mặt, y phục hoa lệ, trang sức chói mắt, mùi xạ hương nồng nặc khiến người ta phát nôn, nhưng nơi đây không giống vậy thanh nhã xinh đẹp khiến người ta thích mắt.

"Ồ ô Lành công tử" bóng dáng y phục màu hồng phấn loan màu từ đầu lao đến ôm chặt Lam Khanh Khanh "huhu người bỏ đi đầu làm người ta nhớ muốn chết". Động tĩnh bên này không hề nhỏ làm nhiều người chú ý tới, toàn bộ yên tĩnh họ chỉ chú ý đến đôi nam nữ kia.

"Khuê chủ Tiểu Liên Nhi nàng có phải là muốn hại chết ta hay không nha?" Lam Khanh họ khan hai tiếng nói rồi ghé vào tai Thương Liên nói nhỏ "Liên Liên cô có phải nhớ ta quá mức đầu óc quăng đi rồi không?". Thương Liên giật mình mới biết mình thất thố đâm nhẹ lên vai Lam Khanh Khanh gắt "chàng đó, bỏ đi đầu lâu vậy bỏ mặt thiếp hay chàng quên thiếp rồi, đáng ghét"

Khoé môi Lam Khanh Khanh giật liên hồi cười như gió xuân đưa tay nâng loạn tóc cô "ta làm sao dám quên nàng", Thương Liên cười một tiếng động lòng người, sắc hoa âm đạm, một nụ cười khuyên nhân.

Hàng ngàn ánh mắt bắn thẳng vào Lam Khanh Khanh và Thương Liên, nam nhân ghen tỵ hăm mộ nhìn hai người một tạo nhã lạnh lùng nhưng lại dùng ánh mắt sùng nịch nhìn tình nương, một yếu điệu mê người thật là trời sinh một cặp.

Nữ tử thì ghen ghét Thương Liên lại cảm thấy tự ti không bằng cô, làm bắn ánh mắt phong tình vạn chủng về phía Lam Khanh Khanh.

Bạch Nhi đỡ trán, diễn xuất của Lam Khanh Khanh đúng là tuyệt và chuẩn mà.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 41: Gặp Lại

"Tiểu Khanh Khanh rốt cuộc cô đi đâu vậy a, ta nhớ người lắm á" Thương Liên nũng nịu kéo tay Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh ghét bỏ hất tay cô ra chau mày "ta thấy Dạ Nguyệt nên cho cô là chương quán nhà kịch hát, rất hợp". Thương Liên tròn mắt cười hi hi "thật sao?", "ừ, cô diễn xuất rất khá" nằng nặt gù. Thương Liên đầu môi ai oán nhìn người nào đó tựa tiểu phi tiểu thương trà "Lam Khanh Khanh chết tiết nhà cô, người đi mà không nói lời nào làm ta lo chết đi được giờ quay lại thì ghen, hừ không chơi với người"

Cô đưa mắt nhìn Bạch Nhi nở nụ cười rạng rỡ "nhỏ tiểu tỷ tỷ này là ai? Thật tuấn tú nha", Lam Khanh Khanh phì cười "tuấn tú á? Chắc ta phải bảo người dạy lại cho người học nhà"

Cô bêu môi trềng nằng nặt cái chạy lại kéo tay Bạch Nhi "tiểu tỷ tỷ là sao lại quen Khanh Khanh vậy?", chưa kịp để Bạch Nhi trả lời nằng đã lên tiếng "cô ấy không có võ công". Thương Liên kinh ngạc nhìn trái rồi lại nhìn phải nhìn trên rồi lại nhìn dưới đáng giá Bạch Nhi, cô ngu ngơ nhìn Lam Khanh Khanh "ta có nghe nhầm không vậy?".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "bên cạnh ta không có người vô dụng, người ta chọn át có chỗ để dùng", Thương Liên nheo mắt nhìn Bạch Nhi một lần nữa nói nhỏ "cô gặp Khanh Khanh như thế nào?"

"Ta là cùng nữ quyết tước cùng cô ấy nha" Bạch Nhi ngây ngô trả lời, cô đưa tai xoa xoa lỗi tai "cô vừa nói gì ấy nhỉ?". Bạch Nhi tuy khó hiểu như cũng vẫn nói lại "ta và cô ấy là cùng nữa quyết tước ở ngự thư phòng"

Thương Liên cảm thấy chân mình lao đảo, cô trềng mắt về phía Lam Khanh Khanh "mà ời thì ra cô mất tích bấy lâu là đi quyết tước cho người ta sao? Hay là đương gia Dạ Nguyệt nhằm chán quá cô muốn vào cung thử đây? Huhu vào cung thì thôi sao còn làm cung nữ nữa a? Lam Khanh Khanh là đây á? Thảo nào vậy vị kia nhìn thấy người thì không tin người là thập nhị tiểu thư..."

"Đã chưa?" "chưa nha, người..." nói nửa chừng bỗng Thương Liên im bật, cô ngời thấy có mùi nguy hiểm nha, kè ngu mới nói tiếp. Lam Khanh Khanh dề dề sát khí "ta làm sao?", "không, không có nha" kè thức thời mới là trang tuấn kiệt.

"Muội làm cung nữ tốt nh?" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tặc lười nhìn Lam Khanh Khanh từ trên xuống đưa tay vuốt vuốt cằm "tây hình như béo lên chút ít". Lâm Bích Tần vỗ vai hân một cái "huynh lại ngựa ngấy à, muội muội trong cung chắc không có bao cát nh?".

"Xì tiểu muội yêu dấu, muội nỡ đánh ca sao" hân làm vẻ mặt ai oán, nằng như nghĩ nghĩ cái gì nghiên đây nháy mắt với hân "tam ca, muội đang luyện bạo vũ châm, hay...muội mượn bờ môi quyền rũ của huynh tập nhá". Mộ Dung Xuất đưa tay bịt miệng trềng nằng "muội sao luôn bắt nạt ca nh?", "vậy huynh quản mồn miệng của huynh đi"

"Thập nhị muội, xem ra đã lâu không gặp tâm trạng muội rất tốt" Lam Khanh Khanh ngoảnh đầu quay ra cửa nhìn, một nam tử đứng đó khí chất bất phàm, rất tuấn tú nha, có chút quen mắt. Thập nhị muội? Người của Dạ Nguyệt a, ai nh? Nàng chau mày.

"Xem ra muội quên ta rồi, nha muội nhần tâm thật" nam tử đó mở miệng nói cũng đi về phía này kéo ghế ngồi xuống. "Ta nếu không nhầm, huynh là con hồ ly Bạch Mặc Thương đó a" Mộ Dung Xuất phì cười nói nhỏ nhưng lại kiêu mọi người có mặt đều nghe rõ "Khanh Khanh, nhị ca ghét nhất người ta gọi là hồ ly nha"

"Ồ thì ra muội đoán đúng, nhị ca? Bạch ca? Thương ca? Mặc Thương ca? Nha ta vẫn thấy hồ ly thuận miệng hơn", Bạch Mặc Thương cười đúng hiệu hồ ly "thập nhị muội thật khác với lần đầu ta gặp nha". Lam Khanh Khanh chống cằm nhìn Bạch Mặc Thương, nằng cứ nghĩ phía sau hân mọc lên chín cái đuôi không khỏi cong môi "hồ ly hay nhá".

Mộ Dung Xuất chớp chớp mắt nhìn Lam Khanh Khanh lại nhìn Bạch Mặc Thương há hốc mồm "Khanh Khanh, muội vừa cười đây sao?". Lam Khanh Khanh gạt mình quay đầu lại nhìn Mộ Dung Xuất, Lâm Bích Tần cười tươi nắm vai nằng "xem ra chuyện này của muội có ích rồi"

"Chẳng lẽ là muội gặp nam nhân khiến muội buồn bỏ sự lạnh lùng trước đây rồi?" nằng lờm hân một cái nằm nhoài ra bàn ngao ngón lắc đầu "nam nhân trong lòng thì không có chỉ gặp một nam nhân vô si thôi"

"Quá thật là nam nhân?" Mộ Dung Xuất tò mò "rốt cuộc là tên nào lợi hại khiến muội thay đổi a". "Một nam nhân vô si mưu mô, một câu hoảnh để thích đánh người, một đám vương gia thích hóng chuyện kèm theo một bầy chuột chán sống và một đám nghĩa ca phúc hắc, huynh nói xem?"

Ba huynh đệ nhà Dạ Nguyệt há hốc mồm, Mộ Dung Xuất đưa tay lên đếm "một, hai...bảy...mười lăm... Chắc Khanh Khanh muội mất tích tròn một tháng mười hai ngày nha, tam ca đây thật hiểu kì rốt cuộc muội đã làm gì trong thời gian đó"

Lam Khanh Khanh chau mày "không thích, rốt cuộc các huynh gọi ta đến làm gì?", Lâm Bích Tần nhúng nhúng vai "ta có vài món đồ rất hay muốn tặng muội".

Hắn lấy từ bên hông ra một thanh chuỗi thủ được nạm ngọc màu lam để trước mặt nằng "muội thấy sao? Đại ca đã gọi người rèn vũ khí tốt nhất trong trang rèn cho muội đó"

Lam Khanh Khanh nhếch môi "được đấy". "Đây là ti tâm ti được dệt ra sợi mỏng nhất trong son cò Bằng Lạc" Bạch Mặc Thương đặt một hộp gấm trước mặt nằng, bên trong là ti tâm ti thuộc hệ băng.

Mộ Dung Xuất kịt mũi "các người tâm thương thật" hân lấy ra một vòng ngọc màu lục đặt lên tay nằng ngay lập tức một thanh kiếm màu lục hiện ra, đôi kiếm còn gắn ngọc bích hình giọt sương.

"Thế nào?" Lam Khanh Khanh nhìn thanh kiếm trên tay, đây là thanh kiếm tốt nha bất quá không bằng Không Y kiếm. "Đây là Thủy Nhu kiếm, lưỡi kiếm sắc bén, đường kiếm mềm mại, gọi là ôn nhu như nước, mấy cái này sao sánh..."

"Đầu lại Không Y kiếm không?" Lam Khanh Khanh bỗng dưng nói khiến hân ngẩn ra, "thập nhị muội a Không Y kiếm là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm nha, Thủy Nhu sao sánh bằng"

Nằng cười nhẹ ném Thủy Nhu kiếm cho Bạch Nhi "Bạch Nhi cô sử dụng thanh này đi, ta sẽ dạy người cách dùng kiếm sau"

Nằng nhìn Mộ Dung Xuất cười cười "nếu đã vậy ta vẫn nên dùng Không Y kiếm"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42: Nhớ Lại Chuyện Xưa

Trên tay Lam Khanh Khanh nắm một thanh Không Y kiếm màu lam sáng chói

Mộ Dung Xuất dụi dụi mắt "Không Y kiếm a", "trương truyền Không Y kiếm đã lưu lạc nhiều năm trên giang hồ sao muội lại có được nó?" Bạch Mặc Thương nhắc thanh nuyền kiếm Không Y lên nhìn kĩ, quả thật là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm tương truyền.

Nằng kịt kịt mũi nữa đùa nữa thật "đồ của ta đương nhiên phải là loại chất lượng trong chất lượng rồi". Bạch Nhi cầm thanh Thủy Nhu trên tay khó xử nhìn nằng "Khanh Khanh a...ta, ta không biết gì về kiếm a"

"Không sao, ta dạy người" Lam Khanh Khanh chìa tay ra trước mặt Mộ Dung Xuất "cái gì?", "kiếm phổ". Hân à ừ lấy kiếm phổ từ trong ngực ra đưa cho nằng, hân quay lại nhìn mới thấy Bạch Nhi im lặng từ khi này ở đó

Mộ Dung Xuất chau mày vừa quay đầu lại như nhìn thấy cái gì lại nhìn Bạch Nhi chăm chăm "người, trên người người có mùi gì?". Bạch Nhi sững sờ đưa tay lên ngửi ngửi, không có mùi gì nha

"Là hoa Ngọc Cẩm thêm thủy trầm nghiền thành bột ngâm trong sương sớm sau đó đun cạn với một hoa?" Bạch Nhi trợn mắt "sao người biết?". Hân cười "nha ta đoán đúng rồi, không ngờ một cung nữ như người lại có thể làm được"

Thương Liên nháy nháy mắt lại gần Bạch Nhi "đúng vậy rất thơm nha", Mộ Dung Xuất phì cười "hử nằng muốn nhiễm độc nằm giường đảm ba tháng ta có thể giúp nha". Thương Liên trềng hân một cái cũng không quên rụt cổ lại lui xa Bạch Nhi vài bước

"Thứ này nếu bình thường là một loại xạ hương, thêm vào rượu sẽ thành một loại độc đúng không?" Lam Khanh Khanh có chút nghi ngờ. "Đúng vậy, sao muội biết" nằng lắc đầu cười nhạt "đã từng chơi qua"

"Sau này em muốn trở thành một bác sĩ"

"Bác sĩ?"

"Đúng vậy lúc đó em có thể chữa bệnh cho chị, chị cứ suốt ngày bị thương à, để lại sẹo xấu lắm sau này ai dám cưới chị"

"Tôi chỉ mới mười hai tuổi cô lo gì? Tôi không phải là chị cô"

"Khanh tý a~ chị hai a~"

"..."

"Khanh Khanh?" Lam Khanh Khanh giật mình có chút thất thần, năm đó nó đã từng làm ra loại xạ hương này, cô vô tình dùng nó đến xuýt chết, giờ nó đang ở đâu nhỉ, hay là...

"Khanh Khanh, muội không sao chứ? Sao đột nhiên lại ngăn ra vậy?" Lam Khanh Khanh ổn định lại tâm trạng "muội không sao, Bạch Nhi cô cứ giữ thanh kiếm đó phòng thân, ta mệt rồi đi nghỉ trước đây"

Bạch Nhi gật đầu ừ một tiếng lo lắng nhìn bóng dáng Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh vận nam trang màu trắng thất thần đi dạo trên đường của thành Tây cũng không biết từ khi nào đã đi qua phố Kim Vương.

Nàng ngẩn ra nhìn xung quanh thờ dãi một hồi, nàng cúi đầu xuống vừa đi hai bước đã tông vào bức tường thịt, "là tên khốn..." nàng bực dọc chưa nhìn là tên nào đụng nàng đã lên tiếng chửi. Cậu chủ rủa vừa nói ra được một nửa nàng liền ngoan ngoãn ngậm miệng cười hi hi "nha là vị đại nhân cao quý nào ta lại không có mắt nhìn đụng trúng a"

"Thu lại bộ mặt giả tạo đó đi" Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn nàng liền quay đầu đi về phía trước, nàng cũng thu lại cái bộ đáng tươi cười giả tạo kia chạy theo hắn. "Trong cung nhàm chán?" Lam Khanh Khanh bĩu môi "không phải chán mà là rất chán nha", Phong Nguyệt Vô Thần đứng bước lại "ngươi vào cung chưa đến hai mươi ngày đã làm Hy phi "mắc bệnh", Lương chiêu nghi xem trọng, các vương gia cùng hoàng thượng chú ý đến, ta không nghĩ ngươi có chỗ nào chán"

Lam Khanh Khanh chợt dạ thẳm là lừa, nàng bĩu môi chấp tay phía sau lưng đi về trước "ai bảo bọn họ động đến ta trước nha, xi bọn Phong Nguyệt nhà ngươi toàn một đám rảnh rồi thích hóng chuyện". "Vậy sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày, nàng cười cười "nha" một tiếng chau mày nhìn phía trước "chỗ của ta bọn rùi nặng cũng bền mãi tới nha"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo ánh mắt thấy nàng trước cửa Viên Linh các có một tên áo lụa là dẫn theo gia đình náo loạn trước cửa.

"Con mẹ nó, gia đến ăn chơi mà các người lại dám đuổi ta, các người không biết ta là ai à?" tên công tử giàu có kia như có chút men rượu, bước chân xiêu vẹo quát. "Xi các người tưởng có tiền thì có thể ý thể hiếp người à?" tú bà Viên Linh các hất mặt ngoa mạn nói.

"Thiếu gia nhà ta chính là trưởng tử của Phạm đại nhân, tri phủ huyện Viên Châu đấy thế nào? Sợ chứ" gia nô của tên được nói là trưởng tử của Phạm tri phủ ra về ta đây là lớn, "còn không mau tiếp đón công tử nhà ta chu đáo"

"Tưởng là ai chán sống không có việc gì làm lại chạy tới Viên Linh các gây rối, thì ra là Phạm công tử nha" mọi người nghe vậy liền quay đầu nhìn. Nam tử tuấn tú vận bạch y tinh khiết đứng trong đám người quay quanh hóng chuyện, đáng người nhỏ nhắn lại mang khí thế bức người, nhiều người như thế lại tôn lên vẻ thuần khiết của "hắn"

Lam Khanh Khanh bỗng chốc đổi giọng điệu, mang theo vẻ khinh thường nồng đậm "bất quá người lớn hơn các vị quan nhân ở kinh thành sao". Nàng đi tới hỏi ma ma "có chuyện gì? Làm thiên hạ chê cười vậy e là chỉ vì bọn rùi nặng mà huy đi danh tiếng Viên Linh các của chúng ta nha"

Tú bà khó hiểu nhìn nàng, bà ta chớp chớp mắt mới giật mình nhận ra nàng chính là người đi theo tam vương gia kia, nghe nói nàng chính là chủ tử mới của bọn họ. "A chủ tử người đến rồi, tên này vào các liền một hai đôi Tiểu Tuyết tiếp đãi còn đỡ thôi công tử ta đây là lớn, hóng hách kiểu ngao" bà ta làm như mình thiết thòi nói.

Lam Khanh Khanh như hiểu ra gật gù "Phạm công tử vậy là người không biết nha, trong kinh thành này có rất nhiều quan lớn đến nơi đây. Người lại đỡ trò hóng hách đôi bằng được hoa khôi Tiểu Tuyết, người không sợ dột tội quan lớn sao? Cứ cho là người không sợ nhưng người không lo là phụ thân người sẽ mất chức sao?"

Nàng dùng một chút khoe công mới khiêu khích "à ta quên nói người biết, đại bản hoa khôi Viên Linh các đều là người của tam vương gia, người... hương nổi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 43: Chinh Đốn Viên Linh Các

Tên Phạm công tử kia nghe thấy tên Phong Nguyệt Vô Thần có chút hoảng sợ, từng nghe danh vị vương gia này ăn chơi trác tán là một tên vô dụng nhưng rất được hoàng thượng sủng ái, người này thật không dễ chọc vào. Hắn ra về không sợ cứu vớt chút tự tôn của bản thân "người nghĩ đem danh tam vương gia ra tay sẽ sợ sao? Hừ người nói thể ai biết được có đúng hay không"

Vào lúc cơm tối Bạch Nhi vào gọi Lam Khanh Khanh thì phát hiện nàng không có trong phòng, cô lo lắng tâm trạng nàng không tốt sẽ xảy ra chuyện gì liền chạy đi tìm. Cô tìm từ thành Tây đến phố Kim Vương nhưng vẫn không thấy, vừa đến gần Viên Linh các liền nghe được âm thanh quen thuộc

"Nha lời ta nói thật không có giá trị a" Lam Khanh Khanh nhếch môi "nha thật ngại quá, lời của ta đúng thật không có giá trị nhưng lời người nói thì dùng được ở nơi này của ta sao?"

Bạch Nhi giật mình, Viên Linh các cũng là của cô ấy sao? Thiên a

"Ta...ta..." Phạm công tử nghẹn họng, then quạ hóa giận liền quát "người đâu đập hết nơi này cho bọn công tử". Lam Khanh Khanh khinh thường, trưởng tử của một tri huyện nhỏ nhoi mà đòi đối đầu với nàng á, chán sống nha

"Người đâu, bắt hết người của Phạm công tử lại" nàng quay qua nhìn tú bà cười cười "hắn dám làm loạn ở chỗ của ta, có nên lột da phơi nắng không nhỉ?". Bọn người của Phạm công tử làm sao địch nổi bọn gia nô cường tráng của Viên Linh các được đào tạo, chưa đánh đập được gì đã bị họ bắt vừa nghe nàng nói mặt liền tái mét

Lam Khanh Khanh cười tình nghịch "nha ta rất là lương thiện cho nên... bắt bọn họ lại lột sạch quần áo treo lên cổng thành cho ta"

"Khanh Khanh vậy là Viên Linh các à cả phố Kim Vương này cũng là của cô luôn á?" Bạch Nhi choáng váng, phải nói tài sản của nàng thật khủng nha. Lam Khanh Khanh gật đầu "cứ cho là vậy đi" nàng ngẩn đầu nhìn Nguyệt Vi đoan trang ngồi ở đối diện, y phục trắng tuyết tôn lên làn da xinh đẹp của cô "Nguyệt Vi a sao cô càng ngày càng đẹp nha"

Nguyệt Vi lườm nàng "ngươi học ai biết cách ăn nói thế" nàng bĩu môi về mặt dừng dừng, còn ai ngoài Tôn chủ phúc hắc của cô nữa. "Nếu Viên Linh là của ta thì ta có thể tự quản lý theo ý mình đúng chứ?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày nhìn nàng "ngươi muốn làm gì?"

Lam Khanh Khanh vỗ bàn đứng dậy "cái cách toàn diện nha", nàng quay người phân phó tú bà đóng cửa các gọi nhân sự trong các đến cả. "Cô muốn làm gì?" Nguyệt Vi chau mày khó chịu, nàng nhếch môi "chẳng lẽ cô muốn Viên Linh cứ như này mãi a, chắc thảo nào vẫn thua Túy Yên một bậc"

"Cô..." Nguyệt Vi thật muốn lật bàn a "dựa vào đâu người lại nói Viên Linh không bằng Túy Yên?".

"Dựa vào bọn họ" Lam Khanh Khanh chỉ ra ngoài, ngoài kia nhân sự của Viên Linh đều tập trung đủ cả, nữ tử phấn son thơm nức, nồng nặc cả vùng trời.

Nguyệt Vi ngẩn ra như không hiểu ý nàng. Lam Khanh Khanh bĩu môi vỗ vỗ vai cô "ngươi xem xem, nữ nhân Viên Linh các thật sự rất xinh đẹp nha, chỉ có điều các nàng ăn mặt trang điểm như vậy. Nguyệt Vi nếu người là nam nhân người thích kiểu thanh thuần kiểu mỹ kia hay nữ nhân trác cả tấn phấn trên mặt thế này?"

Nguyệt Vi im lặng, đúng thật có ghét mùi son phấn nồng nặc này, nhưng chốn phong trần này làm sao tránh khỏi?

"Hoa sen màu trắng tự có thanh cao của sự thuần khiết riêng, thật không bị được" Nguyệt Vi quay đầu nhìn nàng "ngươi muốn sao?". "Ta á? Đường nhiên ta thích thuần khiết hơn, nữ nhân nơi phong trần không phải lúc nào cũng lành lạt. Thứ cần thay thì thay thì giữ lại thì giữ" Lam Khanh Khanh lướt nhìn xuống dưới chau mày "Tiểu Tuyết đâu?"

"Cô ấy bảo sức khỏe không được tốt cho lắm muốn nghỉ ngơi" nàng nhún nhún vai "Tiểu Tuyết rất thông minh lại còn xinh đẹp ta thấy nàng rất hợp quản lý Viên Linh nha, Nguyệt Vi người thế nào?"

"Tùy người" Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "vậy nha, Viên Linh giao lại cho người và Tiểu Tuyết, ta đi đây". Nguyệt Vi chau mày "người ngoài không biết, nói Viên Linh không có chủ", "kệ họ ta không để tâm mấy chuyện thị phi nha, Nguyệt Vi ta tin lần sau tới ta sẽ thấy một Viên Linh mới nha"

Lam Khanh Khanh dẫn Bạch Nhi đi, ngang qua Phong Nguyệt Vô Thần nàng cúi nhẹ đầu "thưa Tôn chủ đại nhân, thuộc hạ đi đây"

"Bạch Nhi có tìm ta có việc gì sao?" Bạch Nhi lên nhìn nàng một cái thấy nàng không có dấu hiệu của tâm tình không vui liền thở phào 'nha ta lo cho cô chết đi được, cả ngày hôm nay cô cứ buồn bực ta tìm cô không thấy còn lo cô sảy ra chuyện gì'

"Ta thì có chuyện gì chứ? Người ta không sao thì thôi ta làm sao có chuyện" Lam Khanh Khanh chau mày nhìn dòng người đồng đức "hôm nay là ngày gì?". Bạch Nhi nhìn bọn họ cười khê "hôm nay là lễ hoa đăng, thả hoa đăng theo dòng nước ước nguyện nha"

Cô nhìn Lam Khanh Khanh thì hỏi "Khanh Khanh, cô có muốn thử không?", nàng lắc đầu "ta không tin thần phật, cũng không tin mấy thứ tre con này". Bạch Nhi lại thấy tâm tình nàng không ổn liền kiểm chủ đề chọc nàng vui "nha cũng đúng, tay cô kết liễu nhiều mạng người như vậy nếu có thần phật thì chắc cô không còn đứng đây với ta rồi"

"Hay Khanh Khanh cô hãy làm trọn tâm nguyện của vị thuộc hạ xấu số bị cô nhìn trúng như ta đi được không? Cùng ta thả hoa đăng một lần nhá? Nha nha Khanh Khanh yêu dấu" nàng nhìn về mặt đáng thương của Bạch Nhi thì bật cười "trẻ con"

"Mặc kệ ta trẻ con cũng được, lâu lắm rồi ta chưa thả hoa đăng cầu nguyện nha, khó khăn lắm mới trốn khỏi cung được mà, Khanh Khanh" nàng mỉm cười "được" có đôi lúc Bạch Nhi thật giống một người nào đó...

"Chị Khanh, thả hoa đăng cùng em đi, chúng ta cùng ước nguyện nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 44

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đi đến bên bờ hồ thả hoa đăng, Bạch Nhi thả hoa đăng hình hoa phù dung xuống nước chấp tay cầu nguyện. Nàng nhìn ai đó đang chăm chú ước ước cầu cầu gì đó hồi lâu "hày cô ước gì mà lâu thế?" Bạch Nhi hất tay cô ra "yên lặng nào".

Bạch Nhi mở mắt ra nhìn hoa đăng của cô trôi theo dòng nước, mỉm cười "thần kinh" cô liếc xéo Lam Khanh Khanh "mặc kệ ta". Nàng nhếch môi cười đuôi mắt như có như không lướt qua một nữ tử vận bạch y, nét cười bỗng nhiên cứng nhắc.

Khi nàng nhìn lại nơi đó đã không thấy nữ tử bạch y đó nữa, bàn tay giấu trong tay áo bỗng xiết chặt. "Khanh Khanh cô...cô làm sao vậy?" Bạch Nhi lên tiếng hỏi, nàng thu lại ánh mắt lắc đầu "không có gì" rồi quay người đi

Bạch Nhi nhìn theo bóng dáng cô độc kia lòng lấp lại lời ước nguyện lúc này

"Cầu cho Khanh Khanh luôn luôn vui vẻ như vậy"

Nàng quai khó sở rồi, nàng không thể giấu nổi bị thương trong khóe mắt, rốt cục nàng đã trải qua những gì?

Nữ tử bạch y đứng trong đám đông nhìn về phía nàng "ham từ kia thật quen mắt là đã gặp ở đâu rồi?"

Hai người vừa về tới Tủy Yên lâu liền có mặt báo tới báo hai nàng phải về cung gấp. Lam Khanh Khanh chau mày "là có chuyện gì?", "là Hy phi, cô ta cứ làm loạn nói bệnh của cô ta là do người hại còn nói người trốn ra khỏi cung đòi lục soát phòng của người"

Lam Khanh Khanh ghéech mi lạnh lùng cười "xem ra cô ta vẫn chưa rút được bài học cho bản thân rồi". Nàng quay sang Bạch Nhi "Bạch Nhi chuẩn bị đi, về cung"

"Cứ cho người lục soát cung phòng của à ta xem là biết mà"

Hy phi khuôn mặt phản nào khởi sắc nào ã đòi phái người lục soát cung phòng Lam Khanh Khanh buộc tội nàng tự ý xuất cung.

Phong Nguyệt Phủ Hân chau mày "ái phi nàng nào đủ chưa?", "hoàng thượng-" nàng ta nũng nịu "người phải làm chủ cho thần thiếp a, người biết đó thiếp sống trong cung lâu nay chớ có bất hoà với ai, chắc chắn là nàng ta hạ độc thiếp nên thiếp mới..."

"Muội mới làm sao?" Lương chiêu nghi cười nửa miệng hành lễ ra mắt thánh thượng, đoan trang đứng dậy giương môi "ta cũng nghe nói mấy hôm trước muội có mâu thuẫn với một cung nữ, há lại có một cung nữ to gan đến vậy sao?". Hy phi tuy không ưa gì Lương chiêu nghi nhưng vẫn về mặt uất ức hòa theo "đúng nha, tỷ tỷ nói phải làm a, nàng ta thật to gan, lại dám lớn tiếng với thiếp, trước mặt thánh thượng còn nhục mạ thiếp, nàng thật quá đáng mà"

"Ồ ta lại thất mắt cung nữ đó rồi cuộc ra sao lại có bản lĩnh chọc tức muội còn có thể hạ độc muội", "đúng..." một chữ đứng vừa lọt ra Hy phi liền ngậm miệng lại, hình như trong lời Lương chiêu nghi có điều gì đó sai sai. Lương chiêu nghi thăm khinh thượng, cô ta vẫn ngạo thế, kể cả nàng đang ám chi điều gì cũng không nhìn ra, loại người như Hy phi không xứng cho nàng tranh đấu

"Hoàng thượng người phải làm chủ cho thiếp" Hy phi tiếp tục khóc lóc vẫn không thấy sắc mặt mỗ hoàng thượng nào đó đen dần, hẳn là cô ta không biết báo tấp sắp đến nha. "Hào vậy trăm cũng muốn xem ái phi ta oan như thế nào" Phong Nguyệt Phủ Hân phất tay rồi đi, Hoắc Y nhủ nhủ đòi mây kiểm cùng Phùng Liên tuân lệnh đem hộ vệ đi sau hoàng thượng

Bình Tước cung (cung của cung nữ quét tước)

Một đám người rầm rộ dốt duốc đi về phía phòng của Lam Khanh Khanh, đi đầu là hoàng thượng, Hy phi và Lương chiêu nghi, phía sau là Hoắc Y, Phùng Liên cùng vài tên cấm vệ quân

"Hoàng huynh" Phong Nguyệt Hoành Ân cũng đi tới "hoàng huynh chuyện là sao? Sao huynh lại dẫn người xét phòng các nàng". Phong Nguyệt Phủ Hân chau mày đưa tay xoa huyết thái dương "hỏi nàng", hẳn nhìn qua Hy phi và Lương chiêu nghi "Hy phi không ngại cho bốn vương biết chứ?"

"Các nàng là tự tiện xuất cung nên bốn cung chỉ mời hoàng thượng đến phân minh một chút thôi", hẳn càng nhìn càng thấy ghét vị Hy phi này. "Ồ từ khi nào hoàng huynh lại để tâm đến lời của một vị phi tần vậy? Hoàng huynh, huynh là quá coi trọng nàng ta rồi" hẳn dùng giọng giễu cợt.

Hy phi bực bội cũng không dám phát tiếng nuốt đi cục tức này, Lương chiêu chiêu nghi cười đi đầu dạng "Từ vương thật quá lời, hoàng thượng anh minh lỗi lạc làm sao có thể coi trọng lời nói của một nữ tử?"

"Hoàng thượng, nếu đã đến rồi hay là vào bên trong thử xem. Một là phân minh rõ chuyện của Hy phi, hai là rửa oan cho các nàng, hoàng thượng người thấy sao?". "Nếu Lương chiêu nghi đã nói vậy thì cứ vào xem xem" Phong Nguyệt Phủ Hân hướng Hoắc Y phẫn phó "Hoắc Y người gọi các nàng ra đi"

Hoắc Y tuân lệnh đi đến gõ gõ cửa phòng, một khoảng im lặng.

Hy phi đắc ý che miệng cười mỉa mai. Hoắc Y lại gõ thêm vài cái nữa, lại là một khoảng im lặng..

"Thấy đó trong phòng chính là không có ai" Hy phi cười mỉa nói "hoàng thượng, nếu cung nữ tự tiện xuất cung có phải sẽ là tội chết không?".

"Đây là đang có chuyện gì?" Phong Nguyệt Quân Y phi từ nơi nà xuống, tà áo trắng bay trong gió tựa thần tiên. "Đêm tối, các người lại đem cấm vệ quân đến trước phòng một cung nữ, e là không hay" hẳn như có như không liếc về Hy phi cùng Lương chiêu nghi.

"Ngũ vương gia, đệ là đang bao che cho tiện nhân đó sao?", "Hy phi, người cũng có tư cách nói chuyện với bản vương sao?" giọng nói hân lạnh lùng tựa như con dao đâm thẳng vào nội tâm của cô ta. Phong Nguyệt Hoành Ân cười khinh chỉ sợ lừa không đủ to bèn thêm dấu gắp gió "Hy phi, người cũng không phải hoàng tâu của bọn ta, xưng hô kiểu đó...người xứng sao?"

Hôm nay á chính là đã đất tội với hai vị vương gia quyền lực của Phong Nguyệt nha

"Là kẻ nào không biết sống chết không cho lão nương ngủ vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 45

Cửa phòng bỗng chợt mở ra bóng dáng nữ tử vận trung y màu trắng xoà tóc dài xuống đứng ngay cửa quát lớn "là kẻ nào to gan dám phá hoại mệnh tốt của lão nương vậy?" nàng vừa nói xong bên trong phòng cũng sáng lên

Mọi người dừng sững, Hoắc Y đứng ngay cửa cũng bị nàng dọa đến ngẩn ra, Bạch Nhi cũng giống nàng vận trung y xoa tóc ngập ngừng dài "àch, Khanh Khanh là...là hoàng...hoàng th..."

"Hoàng con mẹ nó cũng phải để lão nương ngủ chứ" Hoắc Y hỏi phục họ kham vài tiếng "to gan thấy hoàng thượng sao không hành lễ". Lam Khanh Khanh ngập một cái rồi không chút nào thực nữ vận trung y đã thể còn bước ra ngoài "hoàng thượng? Chắc có vị hoàng thượng nào nữa đêm canh ba còn đem người đến quấy rối cung nữ không?"

"Có hoàng thượng nào nữa đêm canh ba không đi ăn với phi tần chốn hậu cung mà lại đến Bình Tước cung của cung nữ không?"

"Có hoàng thượng nào...", "người nói đùa chưa?" mặt ai đó đen như đít nòi, hẳn thật không thể nhẫn nổi a. Lam Khanh Khanh chống nạnh chau mày, chưa kịp ý thức được lời nó đó của ai đã quát lớn "vẫn chưa..."

"Chưa sao?" nàng giật mình nhìn qua, chặc chặc mặt tên cầu hoàng thượng thật khó coi a, tuy bên trong lòng nàng há hê là thế nhưng ngoài mặt lại giương môi nở nụ cười nhỉnh nọt, "hắc hắc nói xong rồi a, chắc là tên thái y vô dụng nào đã hai ngày rồi mà vẫn chưa chữa được tai cho hoàng thượng vậy?"

Nàng lại dám nói tai hắn có vấn đề, nàng đúng là gan càng ngày càng to ha. Phong Nguyệt Phủ Hân nhếch môi cười, khó coi đến cực điểm "Lam Khanh Khanh, người là ngại mạng quá dài sao?"

Lam Khanh Khanh nhúng nhằng vai, bấu môi "nào có". Hy phi cắn răng nhìn chằm chằm nàng, sao cô ta lại ở đây? Rõ ràng có người nói cô ta đã xuất cung rồi mà? Người của cô cũng đã sắp xếp ở cổng thành rồi mà, rốt cuộc là ai đã giúp cô ta?

Nàng như có như không khẽ lướt nhìn cô ta, môi giương lên nụ cười khinh bỉ, muốn chơi à? Chắc vẫn còn non lắm, nếu các người đã chán sống ta sẽ hào hào giúp người

Lương chiêu nghi nhàu nhàu đôi mắt đẹp, cô dù thông minh để nhận ra điểm này, Lam Khanh Khanh này không phải người thường, ngay lúc nàng chính Hy phi cô đã biết rồi. Nếu như nàng có thể đi theo cô há chẳng phải cô như hổ mọc thêm cánh sao? Lam Khanh Khanh này có nhất định phải kéo về được

"Hoàng thượng, ngài phải đòi lại công bằng cho thần thiếp" Hy phi nhắm mắt thấy không ổn liền tiến đến ôm tay Phong Nguyệt Phủ Hân nũng nịu, giải nhân tuy xinh đẹp, kiều diễm nhưng lúc này hẳn chán ghét cô ta đến cùng cực. Vốn chẳng có yêu thương nay lại càng chán ghét, thật giả tạo, dù sao nàng ấy vẫn hơn những người này, không đúng bọn họ sao xứng để so sánh với nàng ấy

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Phong Nguyệt Phủ Hân lại thoáng xuất hiện bóng bạch y nữ tử, thanh nhã xinh đẹp. Khuôn mặt hẳn lúc này mới hòa hoãn hơn một chút

Biểu hiện của hắn sao qua nổi ánh mắt tinh xảo của nàng, Lam Khanh Khanh nhếch môi, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn à, về mặt tên cầu hoàng kia chán ghét như thế, hôm nay cô ta không có phần lợi thế rồi

"Hoàng thượng-" cô ta tiếp tục làm nũng, "Hy phi, nàng nghĩ sao?" Phong Nguyệt Phủ Hân không dùng ái phi nữa mà gọi thẳng cô ta, cô ta cũng biết một khi hắn đã dùng thái độ như vậy có ít hân chẳng thể đứng vững trong hậu cung. Hôm nay cô đã thành ra như vậy, cô cũng phải kéo nàng xuống nước cùng

"Hy phi, người lại muốn làm gì ta a? Người dẫn người đến đây đòi xét phòng nô tỳ, còn bảo muốn đòi lại công bằng là ý gì? Chẳng lẽ nô tỳ làm điều gì phạm ý người sao?" nàng chưa để cô ta nói đã cướp lời. "Người còn hỏi? Tiện tỳ nhà người dám hại ta ra nông nỗi này, người còn..."

Nàng ngờ ngạc ra về ngày thơ vô số tội "nô tỳ làm gì cơ?", "người hại ta tiêu chảy nằm liệt giường còn làm ta ăn uống không được, người..." Hy phi chưa nghĩ đã nói toạc ra, người người ở đó đều che miệng cười trộm. Hy phi biết mình lỡ lời liền vừa giận vừa xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui xuống cho xong

"Nha, Hy phi nương nương mấy ngày nay thì ra là bị tiêu chảy đến nằm liệt giường, ặc còn không ăn uống được gì, thảo nào nhìn người thon thả hơn nhiều". "Người..." cô ta có vô vàng lời giữ lại không biết dùng lời nào để nói, nàng bảo cô ta thon thả, vậy chẳng khác nào nói cô ta mập

"Nhưng mà, người sao lại nói nô tỳ hại người? Chẳng lẽ là nô tỳ hạ độc nương nương? Ủầy Hy phi nương nương người thử nghĩ xem, nô tỳ thứ nhất không hầu hạ người, thứ hai nô tỳ lại không thể kiếm mấy thứ đó trong cung, mà cho dù có thì thái y cũng sẽ chữa được, và lại nô tỳ làm sao hạ độc? Cung của người xa Bình Tước cung như vậy, lại phòng mặt cận thân nô tỳ làm sao vào hạ độc đây? Chẳng lẽ nô tỳ có võ công cao cường hơn cả nội thị vệ hoàng cung? Chắc chắn thật không khả thi nha"

Lam Khanh Khanh nói như hoàn toàn đúng, nàng còn "sợ" không ai tin vén ống tay áo đưa cổ tay ra "không tin thì kiểm tra đi"

Phùng Liên thấy ánh mắt Phong Nguyệt Phủ Hân liếc qua hắn, hẳn liền tiến lại bắt mạch cho nàng. Hắn đưa hai ngón tay lên cô tay của nàng ngạc nhiên, nàng vô công cao cường là vậy nhưng một chút nội công cũng không có, nếu hắn chưa từng thấy nàng đánh Hoắc Y thì chắc hẳn chỉ nghĩ nàng là người bình thường

"Bần hoàng thượng, nàng ấy không có võ công" Lam Khanh Khanh nhếch mi cười "hoàng thượng, nô tỳ không gạt người mà"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 46: Trừ Khử Hy Phi

"Nhưng mà hoàng thượng..."

Phong Nguyệt Phủ Hân lạnh lùng nhìn Hy phi, tàn nhẫn bắt tay cô ta ra "Hy phi nàng nào đùa rồi chứ? Nếu không có việc gì làm thì đóng cửa tịnh tâm vài tháng đi" hẳn nói không liền phất tay rồi đi bỏ mặc cô ta đứng ngơ ngác ở đó

"Hoàng...hoàng thượng..." Hy phi kêu gào cổ nứu kéo hẳn lại, Phong Nguyệt Phủ Hân chẳng hề để ý mà sai bước rồi đi. Lương chiêu nghi cũng nổi bước theo hoàng thượng, lúc đi ngang qua cô ta có chút khựng lại nói "nếu muội muội muốn hoàng thượng cho vào lĩnh cung thì cứ việc gào thét để người chán ghét"

Hy phi sững sờ nhanh chóng hồi phục tinh thần, cô ta hung dữ trừng trừng Lam Khanh Khanh rồi cũng cất bước đi. Nàng chỉ cười trừ, Hy phi này chắc chắn sẽ lại làm điều gì gây bất lợi cho nàng đây, đáng tiếc thật, chỉ sợ không còn thời gian cho cô ta

Mọi người cũng dần tan rã, cho đến khi chỉ còn lại Phong Nguyệt Hoành Ân và Phong Nguyệt Quân Y. Nàng nhàu nhàu mày "Tứ vương gia, người còn ở đây làm gì?", hẳn tròn tròn mắt "là có ý gì? Sao ta không được phép ở đây? ". Hân liếc qua Phong Nguyệt Quân Y tao nhã đứng ở đó "sao đệ ấy ở đây được, còn ta thì không?"

Lam Khanh Khanh làm lo hấn kéo Bạch Nhi đi vào phòng, hai người họ cũng nhấc chân vào theo. "Ê hai người vào đây làm gì? Đây là phòng của nữ nhân mà, hai vị là nam nhân vào không thấy ngại à?"

Phong Nguyệt Hoành Ân chớp chớp mắt nhìn Bạch Nhi "Bạch Nhi, cô...có hôm nay thật to gan a", Bạch Nhi bấu môi "ta cứ thể ngồi làm gì được ta?". Cô đâu thể nào mãi yếu đuối như vậy được, vì Lam Khanh Khanh cũng vì cô cô phải tự mình đứng vững, mạnh hơn được, chỉ có thể có mới xứng đáng làm thuộc hạ của nàng chứ

Những ngày gần đây đi theo nàng, cô đã hiểu ra không ít lí rồi, chỉ có kẻ mạnh mới tồn tại, cô sẽ không phụ lòng nàng

"Cô nha, chặc chặc Khanh Khanh nàng dậy hừ có ấy rồi" Lam Khanh Khanh lườm hắn một cái quay sang Phong Nguyệt Hoành Ân mỉm cười "đa tạ". "Chuyện gì vậy?" Phong Nguyệt Quân Y lơ hấn như không tồn tại "không có gì, chỉ thuận tiện"

Đại não của Phong Nguyệt Hoành Ân nhang chóng hoạt động "hà thì ra là nàng cùng Bạch Nhi trốn ra ngoài là nhờ ngủ đệ mới vào được cung a". Ba người đồng loạt quăng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ tựa như ám chỉ "chậm tiêu, giờ này mới biết"

Phong Nguyệt Hoành Ân gãi gãi đầu

"Người tính làm gì Hy phi?" Phong Nguyệt Quân Y mở miệng hỏi, "chỉ e là cô ta không can tâm cho qua chuyện này dễ dàng đâu". "Ta có nói sẽ giữ lại cô ta sao?", Phong Nguyệt Hoành Ân nghi vấn "không phải ràng định..."

"Ta không sợ cô ta gỡ thủ đoạn gì chỉ sợ cô ta không còn thời gian chơi cùng ta" Lam Khanh Khanh vuốt nhẹ vành ly trà, âm thanh nhẹ nhẹ mà nghe tựa ngàn tạ, lời vừa cất ra đã quyết định sống chết của Hy phi

"Khanh Khanh, nàng tính trừ khử á?", nàng cười cười "hai ngày sau, Hy phi trở bệnh lạ đột ngột qua đời, cung nữ thân cận nàng ta vì lòng trung thành với nàng mà tuần tán theo. Hoàng thượng thương tiếc lập bia cho nàng khắc Hy phi lưu danh hậu cung, nhưng chưa đến một tháng đã không còn ai biết vị nào là Hy phi"

Lam Khanh Khanh nói một cách thật tự nhiên tựa như nàng chỉ đang kể một câu chuyện xưa, nào ai biết nàng đang nói về một người sẽ mãi mãi đi xa sau hai hôm

Hôm nay đã hết hạn ba ngày mà Phong Nguyệt Phủ Hân cho nàng và Bạch Nhi nghỉ

Như mọi hôm, Lam Khanh Khanh vác chổi ra ngư thư phòng ném ở đó rồi ngồi xuống ở góc cây lùn, "Khanh Khanh" Bạch Nhi gọi nàng. "Có chuyện gì sao?" Bạch Nhi ngồi xuống bên cạnh nàng đưa cho nàng một phần điểm tâm

"Xem ra hậu cung này sắp thêm một vị chủ Tử mới rồi", "có ý gì?" Bạch Nhi suy nghĩ một hồi rồi nói "có lẽ hoàng thượng đã xem trọng người nào đó bên ngoài cung nên muốn nạp làm phi ấy mà"

Lam Khanh Khanh ngả lưng dựa vào góc lều, vừa ăn điểm tâm "ta cảm thấy thật tội nghiệp cô nương kia nha, lấy phải một tên cầu hoàng, ầy không biết là nhi nữ nhà ai xấu số thế"

Bạch Nhi phì cười "trên thế gian này người nói lấy hoàng thượng mà mệnh khổ chỉ có cô thôi"

Lam Khanh Khanh bĩu môi, bỗng đổi đồng tử xinh đẹp của nàng neho lại nhìn về phía rừng trúc "Khanh Khanh cô sao vậy?". "Bạch Nhi cô ở lại đây nhé" nàng nói chưa dứt lời thân ảnh đã biến mất, Bạch Nhi ngăn ra chớp chớp mắt

"Có chuyện?" Lam Khanh Khanh phi thân đến không tiếng động, lặng lẽ đứng phía sau người áo đen một hồi bỗng lên tiếng. Hắc y nhân kia xoay người lại đối mặt với nàng, khuôn mặt có chút mờ hồ ẩn hiện trong áo choàng "sao người biết ta tìm người?"

Lam Khanh Khanh dẫu môi ra vẻ ngây thơ "nha không tìm ta thì thôi" nàng vừa xoay người đi hẳn đã cầm lấy cánh tay nàng kéo lại. Nàng cũng chẳng phải là hạn người dễ bắt nạt, như có như không đưa tay kia lướt nhẹ qua tay hắc rồi gầy ra lùi lại ba bước

Nàng dẫu phải ngốc mà không biết hắc đang bắt mạch xem nội công của nàng, chỉ có điều xem ra hắc thất vọng rồi

"Người không có nội công" Lam Khanh Khanh chấp tay sau lưng nhìn hắc, đánh giá từ đầu xuống chân "hội công người rất cao chỉ là không thể dung hoà nguồn nội lực a"

Hắc chau mày rồi bật cười "tiểu nha đầu cô rất tài giỏi, xem ra ta đã xem thường người rồi", nàng như không nghe thấy hắc nói gì bĩu môi về bề ngoài rất là trẻ con "người không biết phép lịch sự á? Ta hỏi người, người không trả lời, rảnh rồi muốn có người tâm sự thì đi nơi khác nhé"

Nàng nhận định tên này lại là một tên nguy hiểm, khi này cô đã bắt mạch xem thử nội công hắc rồi a, phải nói rất là cao cường, so với đại boss nhà nàng chắc ngang hàng nhì. Cho nên vẫn là đề phòng trước già già ngó đi, nàng thật sự không phải là đối thủ của hắc nha

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 47

"Ta không đùa với người, một là chết hai là đi theo ta" hắc lạnh lẽo phun ra một câu ánh mắt không chút âm áp

Lam Khanh Khanh bĩu môi, tên này còn lạnh lùng hơn đại boss nhiều "người là ai? Tại sao ta lại phải đi theo người? Nói này là hoàng cung người nói giết ta là giết dễ dàng vậy á?". Hắc neho mắt lại "ta không nói lần thứ hai"

Nàng đảo mắt một vòng cười lấy lòng "hắc hắc đại hiệp a, ta chỉ là một cung nữ quét tuyết nhỏ nhoi a, làm sao mà...", "người nói một câu nữa ta liền giết cô ta"

Lam Khanh Khanh nhìn theo hướng hắc nhìn mới thấy Bạch Nhi từ khi nào đã đi vào rừng trúc đứng cách nàng khoảng hai mét. Nàng lườm hắc "vô sĩ", "ta vốn không phải quân tử đương nhiên không thể không vô sĩ"

Bạch Nhi chớp chớp mắt vô tội chạy tới nắm lấy cánh tay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh hắc là ai vậy? Mặc đồ đen chặc chặc không phải người tốt". Nàng có chút dờ khóc dở cười, nên khen Bạch Nhi của nàng ngày càng to gan ra hay nên nói cô ấy không biết sống chết đây

"Được rồi đi đâu, nơi nào? Ta đi với người là được chứ gì?" Bạch Nhi kéo kéo tay nàng "Khanh Khanh hắc lại lịch không rõ ràng có cứ thể đi cùng hắc sao? Ta đi cùng cô nhé"

Lam Khanh Khanh chau mày "cô đi theo làm gì? Chết chung cho cả bọn bây á?"

Bạch Nhi chỉ cười cười, nàng chau mày, hôm nay cô ấy có gì đó lạ lạ, Bạch Nhi rốt cuộc cô có âm mưu gì?

"Được thôi" hắc lạnh lạnh một tiếng phất tay rồi đi, nàng bĩu môi ung dung đi phía sau, chẳng mấy chốc bọn họ đã đến trước Trúc Yên cung. Lam Khanh Khanh nhếch môi cười, thì ra là người của Lương chiêu nghi, cô ta lại có cao thủ bán lĩnh như vậy ở bên mình, thật không nhìn ra

Ba người bước vào đại điện xuyên hô sen sân sau đến tiền đình bên kia hồ, xung quanh đình màn che tướng rũ theo gió mà lay động, không theo quy luật

Giai nhân bên trong đình vận dịch y đỏ nâu, sang trọng lại quý phái, cô mơ mơ hồ hồ bờ màn lụa che lay động, nhìn chẳng chân thật tựa như lúc nào cô cũng có thể biến mất

"Người đến rồi?"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ vén màn lụa mỏng lên vào trong đình "nuong nương thật xem trọng ta nha, bảo cả một vị không tầm thường như vậy đến tìm ta. Chắc chắc nếu ta không theo y đến có lẽ sẽ phoi thay nơi không người a"

"Người là cọt gấu bán cung?" nàng nhúng nhúng vai "hảo đảm!". Lương chiêu nghi hướng ra ngoài đình nói "sur huynh mời vào trong đi đình ngồi thường trà, vị bằng hữu kia cũng nên vào"

Bạch Nhi hướng cô hành lễ "ạ nương nương" Lam Khanh Khanh chau mày "Bạch Nhi người đi cùng ta có cần đa lễ vậy không? Ta thiết nghĩ nương nương cũng chẳng cần"

Lương chiêu nghi cười nhẹ, như có như không khẽ đảo mắt nhìn sang hắc rồi lại nhanh chóng thu mất. Vị chiêu nghi này hầu như lúc nào nàng gặp cô ta cũng rất đoan trang hiểu chuyện, đúng mực thiên kim hiển thực

Chỉ có điều trong mắt cô ta tuy tĩnh lặng nhưng có gì đó rất buồn

"Tìm ta không chỉ muốn thường trà thôi chứ?" Lam Khanh Khanh nghịch nghịch ly trà trên ta nhếch môi nói, cô ta cười nhẹ "chắc hẳn người đã biết, trong cung lại sắp có một vị chủ tử". Nàng giương môi không nói gì ý để cô ta nói tiếp, "nghe nói người này rất được hoàng thượng sủng ái còn ban cả Túy Linh cung cho nàng. Người nói xem ta có nên lo lắng không?"

"Lương chiêu nghi, người đang lo sợ rằng sẽ cướp mất vị trí hoàng hậu của người sao? Á phải là sắp là của người chứ!" nàng khẽ đưa mắt nhìn hắc cười nhẹ "vị này là sur huynh của người? Dám hỏi người cũng đánh lòng để sur muội người vào chốn hậu cung tranh đoạt hậu vị sao?"

Hắc chau mày đứng dậy "Nhạn Nhi được làm mẫu nghi thiên hạ, phượng hoàng cao quý há không phải chuyện tốt?" hắc nhìn lương chiêu nghi nhếch môi thành hình bán nguyệt "Nhạn Nhi ta nghĩ muội sẽ biết chừng mực, phân rõ được chuyện nên và không nên"

Hắc bước ra một câu rồi đi, trong đầu cô chỉ còn câu nói của hắc trước khi hắc kia lượng lờ, Lam Khanh Khanh nhếch môi "muốn ta giúp người? Ta muốn hỏi người một câu, rốt cuộc lòng người có muốn hay không?"

Nàng cũng chẳng cần hành lễ ung dung rồi đi, Bạch Nhi đi theo sau nàng có chút thất vọng

Sau khi ra khỏi Trúc Yên cung nàng mới mở miệng phun ra một chữ "nói", Bạch Nhi ngăn ra nhìn xung quanh không thấy ai mới tự chỉ vào mình hỏi "ta sao?"

Lam Khanh Khanh không nói gì Bạch Nhi càng khó hiểu, cô suy nghĩ một hồi mới vỡ lẽ, gãi đầu cười ngượng ngùng "khi này ta thấy cô đi vào rừng trúc kia hồi lâu ta mới vào xem thử, nào ngờ lại bị tên hắc y nhân đó phát hiện. Ta gần đây mới chế ra một loại thuốc mới vẫn chưa thử, ta sợ cô đi với hắc có bất trắc gì nên ta mới đi theo a, sẵn tiện..."

Bạch Nhi len lén nhìn Lam Khanh Khanh thấy nàng không có ý nói chuyện liền cười lấy lòng bước tới ôm lấy cánh tay nàng lắc lắc "Khanh Khanh à ta thật xin lỗi mà, là để cô hiểu nhầm ta thật xin lỗi". Cô thấy nàng không nói gì tưởng nàng lại giận liền nũng nịu "Khanh Khanh"

"Hả? Chuyện gì cơ?" nàng ngơ ngác nhìn Bạch Nhi, "Khanh Khanh cô không giận ta sao" thấy nàng có chút ngơ ngác cô liền bổ sung "là chuyện ta giấu cô".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "ta đã bảo ta tin cô mới giữ cô bên cạnh cho nên chỉ cần cô không quá quá đáng ta không quản, chỉ có điều đừng vượt quá giới hạn". Bạch Nhi chau mày "vậy sao khi này..." ". "Ta chỉ đang nghĩ, Lương chiêu nghi thật ra cũng là một người tốt, ắt hẳn vào cung là có nguyên nhân"

"Chắc là vì si tình với hoàng thượng hay vì vinh hoa phú quý" Lam Khanh Khanh lắc đầu "không giống" Bạch Nhi chu môi "Khanh Khanh cô từng yêu ai chưa?"

Nàng ngần ra, yêu? Yêu là thế nào? Bạch Nhi thấy nàng đôi chút ngơ ngát thì phì cười châm chọc "cô ý thì ra cũng có thứ không biết nha, ái chà cô hơi bị khó khan quá a"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48

Tình yêu là gì? Yêu chính là cảm xúc thiên liêng nhất của thế gian này, tùy theo mỗi người mà có cảm nhận riêng về nó

Một khi ta yêu sẽ trải qua những cảm xúc đắng, cay, ngọt, bùi, hi, nộ, ái, ố.

Yêu sâu đậm cũng hận sâu đậm..

-Huyết Ưu cung

"Thuộc hạ bái kiến tôn chủ"

Vô Ưu mang một chiếc mặt nạ tính xảo che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra bờ môi quyến rũ

(Lam: sau này khi Phong Nguyệt Vô Thần xuất hiện với thân phận Tôn chủ thì ta gọi Vô Ưu nha)

Nam từ bên cạnh vận một bộ hắc bào nhếch môi, thay hẳn hoi "thế nào rồi?". "Thuộc hạ vô năng xin Tôn chủ, đường chủ tha mạng, vị cô nương này thật chẳng có chút tư liệu nào về nàng chỉ biết nàng là từ nơi khác tới"

Hắc Minh chau mày "xem ra Huyết Ưu nuôi các người để làm cá cánh rồi", "đường chủ tha mạng, thuộc hạ thật lực bắt tông tâm"

Vô Ưu lắc đầu "Hắc Minh không cần nổi giận, nàng như vậy ta nghĩ cũng chẳng là người bình thường". Thuộc hạ của hắn quý ở nơi kia có chút do dự mở miệng nói "Tôn chủ vị cô nương này... dường như có một thể lực đang che chờ cho nàng ấy, thuộc hạ thật đã lật cả Phong Nguyệt nhưng vẫn không thể biết nàng từ đâu tới"

Hắc Minh vuốt cằm "chỉ là một cô nương liễu yếu đào tơ, có cần phải như vậy không?"

"Liễu yếu đào tơ? Thật không nghĩ từ này dùng để nói nàng ta" bạch y nữ từ từ đầu bước đến hành lễ "Nguyệt Vi tham kiến Tôn chủ". "Ồ là Nguyệt Vi đường chủ a, ta còn tưởng là vị nào chán sống muốn đến Huyết Ưu nhờ ta kết liễu"

Nguyệt Vi nhếch môi cười "thật vinh hạnh" Hắc Minh cũng chẳng kém "được tự tay kết liễu một nữ nhân tựa thiên tiên như Nguyệt Vi đường chủ đây, ta có chết cũng thật mãn nguyện". Cô lờm hẩn một cái phun ra hai chữ "biến thái", hẳn cười cười "đa tạ, tẩy bị vị tân đường chủ này dạy hư rồi"

Nguyệt Vi nhìn thoáng qua Vô Ưu "còn không biết Tôn chủ xem trọng nàng đến mức nào" Hắc Minh nhúng những vai không nói gì

Vô Ưu chau chau đôi mày "dạo này Huyết Ưu rảnh rỗi quá rồi nhỉ? Các người có cần đi biên cương hay Tây Vực một chuyến?"

Hắc Minh rụt cổ cười huê "để Tôn chủ bận tâm rồi, thuộc hạ sẽ cố gắng quản tốt cái miệng lẫn hành vi của mình"

Nguyệt Vi lờm hẩn một cái vẫn ngoan ngoan cúi đầu "sẽ không có lần sau, Tôn chủ yên tâm"

Khách điểm

Trên tầng lầu, một cô nương vận bạch y phong thái thanh nhã, thanh khiết tự một đoá sen trắng. Khuôn mặt phù dung được giấu sau tấm nạ đen mỏng, ẩn ẩn hiện hiện

"Tiểu thư, công tử bảo nô tỳ đến đón người đến biệt viện ở phía tây thành"

Nàng không nói gì chỉ chậm rãi thưởng trà, nô tỳ kia được phái tới có chút sốt ruột

"Tiểu thư..."

"Người nghĩ ta sẽ đi?"

Nô tỳ kia ngần ra, nàng mìn nhẹ môi chưa kịp để cô ấy phản ứng nàng đã đứng dậy rồi đi. Vừa bước được hai bước trước mặt nàng đã có một bóng người chắn đường

"Tiểu mỹ nhân, nàng sao lại đi vội vậy?" Phong Nguyệt Phủ Hân phiến phiến cây quạt trong tay vô như lưu manh trên choker gái nhà lành. "Là do chán quá hay sao? Hay gia cùng nàng dùng thiện..."

"Hoàng thượng, ngân châm của ta không có mất" nàng tựa tiểu phi tiểu nói còn đưa ngân châm giấu trong tay áo ra vuốt ve

Hắn bấu môi "nàng biết ta là hoàng thượng rồi vẫn ăc vậy sao? Nếu là...", "quá khen! ta không phải nữ nhân khác" nàng quay người định rồi đi lại nghe hắn nói "ít nhất phải cho ta biết tên"

"Cần thiết sao?"

Nàng buông một câu rồi rồi đi, nàng không phải là nữ nhân khác, không thích tranh đấu hậu cung để giành được sự sùng ái của nam nhân, cũng chẳng thích vinh hoa của chốn quyền lực đó

Nàng chỉ cần tìm thấy người đó là đủ, nàng có cảm giác người ấy rất gần đây

Nàng nhìn lên trời trong, môi mấp máy gì đó, màn che mặt bị gió thổi lay động lộ ra bờ môi anh đào đỏ mọng

Bạch Mặc Thương vừa đi ngang qua nàng bỗng nhủ mây, mùi hương này thật quen thuộc. Hắn hướng bóng lưng nàng phiến phiến thanh quạt trong tay nhếch môi nhẹ nhàng mở miệng "cô nương lại gặp nhau"

"Lại là người" nàng chau mày, tên này sao đi đâu cũng gặp hắn nhỉ? "Ngân lượng ta đã trả, người còn muốn gì?"

Bạch Mặc Thương nhếch môi "Chuyện kia là tại hai hiểu nhầm, cô nương vẫn còn để bụng sao? Chỉ bằng tại hạ mời cô nương một bữa?"

Nàng hừ một tiếng chế giễu "ta thật rất sợ đau bụng". Đầu có ai như nàng vừa xuyên qua đã bị người ta lừa đảo lấy nhầm ngân lượng giả lại gặp trùng tên gian thương chết tiệt này

Đúng vậy a nàng chính là xuyên không mà đến đây nha

Bạch Mặc Thương cười cười vừa định mở miệng nói gì thêm lại bị nàng cướp lời "hieu người thích thì cứ mời bạn ăn này kia, xem ra họ muốn bữa com này của người hơn ta".

Nàng cũng chẳng cho hắn trả lời, đi mất

Bạch Mặc Thương nhìn theo bóng nàng tặc lười, cô nương này thú vị thật, có hơi giống... Đôi mày hắn neho lại rồi gần ra

"Người đầu, hôm nay phát com cho bọn ăn này kia đi" hắn buông ra một câu rồi đi mất. Bọn tiểu nhị hai mắt nhìn nhau khó hiểu, sao hôm nay chủ của họ kì quái thế nhỉ

Bạch Mặc Thương đang đuổi theo nàng bỗng chốc dừng lại, nhưng mà khi này hình như hắn thấy hoàng thượng ở đấy, cõ nương này...

Thật không tầm thường nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 49: Chương 49

Hoàng cung

"Có chuyện gì à?" Lam Khanh Khanh nhìn đám người cứ tập nập từ sáng đến giờ kia có chút khó hiểu

Bạch Nhi kéo một cung nữ gần đó lại hỏi chuyện, cung nữ kia nhìn hai người một lúc lâu mới mở miệng "Các người không biết gì sao? Sau hai hôm nữa hậu cung sẽ đón thêm vị chủ tử mới"

"Nạp phi? Ta còn tưởng đang nạp hậu..." cung nữ kia vội bịt miệng Lam Khanh Khanh lại "Suýt! Có muốn mất đầu à?"

Cung nữ đó nhìn xung quanh đám bảo không có ai mới khe khẽ nói "Vị chủ tử này chẳng biết mặt mũi ra sao nhưng nghe nói là một nữ nhân khuynh thành. Người chưa vào cung nhưng đã nghe lời đồn từ phía, các vị chủ tử ai cũng lo sợ..."

"Nạp thêm một phi tần thôi mà sợ gì?" Bạch Nhi thắc mắc. "Người này vừa vào cung đã giữ ngay chức lương đeg so về vai vế đã ngang hàng với chiêu nghi và quý phi. Ngồi hậu vị này cũng có thể..."

Lam Khanh Khanh chau mày nhanh chóng bắt được ý không đúng "Khoan đã, người nói quý phi? Trong hậu cung ngồi quý phi vẫn còn trống mà"

Mặt cung nữ đó tái đi nói năng cũng lắp bắp "Ta...ta...coi như người chưa nghe ta nói gì cả...ta không có nói gì cả" cô ta vội vàng chạy đi như có ma đuổi

"Bạch Nhi, có chuyện gì mà ta không biết sao? Quý phi gì đó..." Bạch Nhi lắc đầu "Ta cũng không biết, ta cũng chỉ mới nhập cung hai năm. Nhưng mà nghe nói trong hậu cung có một cấm địa phàm là ai từng đặt chân đến đều bị chém đầu"

Lông hieu ki của nàng lại nổi lên mãnh liệt, Bạch Nhi cảm thấy không ổn lay lay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh cô đừng nói là..."

"Yên tâm ta không muốn chết sớm vậy đâu" Bạch Nhi thờ phào nhẹ nhõm. "Ta muốn đi đâu còn có người bắt được sau" câu sau của nàng làm Bạch Nhi có cảm xúc muốn khóc

Khanh Khanh à! Cô đừng có vậy mà, ta sớm muộn gì cũng vì lo cho cô mà thành lão bà mất.

Lam Khanh Khanh cười cười lòng thầm tính chuyện gì đó

Tư Uyên cũng

Mùa hạ cũng đã sắp rồi đi để lại một mùa thu xinh đẹp, hoàng cung lộng lẫy huy hoàng nhưng dường như đã bỏ quên mất Tư Uyên cung

Nơi đây như một biệt viện hoang lạnh lẽo, lá cây khô rơi rụng khắp sân nhưng chẳng ai quét tước. Đêm đã tối mà trong cung rộng lớn chẳng có lấy một ngọn đèn, nhìn u ám để cùng cực

"Tỷ ty, Khiết Từ tỷ, tỷ có ở đó không?". Nữ tử vận hồng y che mặt bằng tấm lụa mỏng, trên tay cầm một cây đèn cung đình

Bên trong phòng vọng ra tiếng nói của một nữ tử "Mời Lan phi về cho, nơi này dơ bẩn không tiện đón tiếp nương nương"

Nữ tử được gọi là Lan phi kia vừa nghe tiếng liền mở cửa bước vào "muội đến đây với tư cách là Lan Nhi muội muội của tỷ, không phải là Lan phi"

Căn phòng là một mảnh tối đen chẳng có chút ánh sáng chỉ có ánh trăng nấp mờ chiếu vào khắc họa một nữ tử xinh đẹp đang đứng bên bệ cửa sổ.

Chẳng nhìn rõ mặt nữ tử đó chỉ là khí chất của nàng mang vẻ u buồn nhưng lại thanh tao. Nàng ăn mặc giản dị đúng với một phi tần bị dấy nhưng khí chất cao quý của nàng chẳng nói đi

Kiều Hữu Lan nhìn Hàn Khiết Từ như vậy càng đau lòng, nàng đi đến định thấp nền lại nghe tiếng Hàn Khiết Từ vang lên

"Đừng thấp đèn". Kiều Hữu Lan cũng nghe lời nàng không thấp đèn nữa, nàng đặt cây đèn cung đình trên tay xuống đi lại gần Hàn Khiết Từ. Nàng chỉ lẳng lặng đứng đó chẳng nói gì

"Muốn đến đây làm gì?". Hữu Lan chần chờ một lúc mới mở miệng "Hậu cung lại sắp đón một vị chủ tử mới, người này có thể sẽ trở thành hoàng hậu. Tỷ tỷ..."

"Muội đến để nói chuyện này sao? Ta chẳng còn liên quan đến hắn rồi" ánh trăng rọi vào khuôn mặt nàng mang một vẻ u buồn đến khó tả, Hữu Lan đau lòng thay nàng.

Nàng từng là một tuyệt sắc giai nhân khuynh nước khuynh thành, tài sắc vẹn toàn. Nàng từng là nữ tử được nhiều người mến mộ, nhiều nữ tử ganh tỵ. Có sao nàng lại lâm vào cảnh này?

Có lẽ khúc ruột này mãi mãi chẳng sáng tỏ, nàng từng là người được sủng ái nhất nhưng chẳng ai biết được nàng lại lâm vào hoàn cảnh thế này

"Lan Nhi muội về đi, nếu muội ở đây quá lâu sẽ bị nói ra nói vào đấy"

Hữu Lan có chút chần chờ, Khiết Từ rõ ràng muốn đuổi nàng đi nàng cũng nghe lời Khiết Từ cầm đèn lên rồi đi. Đến cửa Hữu Lan còn luyến tiếc ngoái đầu lại

"Khiết Từ tỷ lần sau muội lại đến thăm tỷ"

Khiết Từ nhìn theo Hữu Lan đến khi khuất bóng, gió thổi nhẹ khẽ khép cánh cửa đã mở không ít lại, dường như đang khép lại cuộc đời nàng. Khiết Từ giương môi con lên hình bán nguyệt như tựa cười bán thân

Từ trong tay áo nàng lấy ra con rối hình một cô bé vận hồng y được làm bằng gỗ xinh đẹp, phía sau khắc dòng chữ nhỏ "Linh Nhi yêu tỷ"

"Chỉ khi đánh mất mới nhận ra quan trọng đến mức nào, Linh Nhi...Phù Hàn...Linh Nhi..."

Mọi chuyện trước đây như tái diễn lại trong mắt, đau có buồn có vui vẻ, hạnh phúc đều có...

Vết nước mắt từ khóe mắt Khiết Từ lăn dài trên má, chẳng biết nàng đang nghĩ về cô nhân hay người đang ở trong cổ cung kia

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 50: Chương 50: Đại Hôn

Hoàng cung hôm nay sẽ đón thêm một vị chủ tử nên ai ai cũng bận rộn, bận rộn là thế như duy nhất chỉ có ai đó ở Bình Tước Cung rảnh rỗi

"Thì ra tên cẩu hoang đó kết hôn bọn nó ỳ chúng ta được nhận như thế, haiz phải như ngày nào cũng được vậy", "Nha~ ngày thường cô có làm việc à? Chắc chắc ta phải đi đại phu khám mắt lại rồi"

Lam Khanh Khanh lờm Bạch Nhi "Người càng ngày càng mồn miệng hơn rồi a~". Bạch Nhi cười cười "Đa tạ, Đa tạ" Lam Khanh Khanh chẳng biết nói gì hơn, nàng thề nàng không dạy cô ấy mặt dày như vậy a~ Haiz đúng là gần mực thì đen gần đèn thì... Cháy nha

"Khanh Khanh cô không đi xem nháo nhệť à?" Lam Khanh Khanh chu môi vờ như hờn giận "Không đi, ta không nói chuyện với người nữa, đi ngủ". Bạch Nhi phì cười kéo tay nàng "Nha hôm nay Khanh Khanh nhà ta biết hôn đĩ a~ thôi mà đi xem nào nhệť một chút đi"

Lam Khanh Khanh vờ vờ như suy nghĩ "Người có thể đi một mình... nhưng mà tại sao người lại muốn đi như vậy nhở" vừa nói năng vừa nhìn xem Bạch Nhi, Bạch Nhi ngượng ngượng ngừng ngừng "đâu có đâu có nha, chỉ là trong cung có một đại hi như vậy mà cô không đi xem sao? Náo nhiệt lắm đấy"

"Thôi được rồi miễn cưỡng đi cùng cô vậy, tiện thế xem xem cô nương nhà nào vô phúc như vậy!" Bạch Nhi phì cười "không biết hoàng thượng mà nghe được phạt cô bao nhiêu roi nữa đây".

Lam Khanh Khanh hất tóc "bà đấy mà sợ hấn à?", "được rồi được rồi, đi được chưa cô nương? Lỡ mất thời cơ thấy tần nương từ nhà người ta đấy" Bạch Nhi vừa thúc giục vừa kéo Khanh Khanh ra khỏi phòng.

Hàm Minh điện

Hàm Minh điện là nơi chỉ có vua được ra vào, chưa có ý chỉ thì cho dù hoàng thân quốc thích đều bị tội chém đầu. Vốn đầu phải nơi cơ mật quý báu gì, Hàm Minh chính là nơi diễn ra các sự kiện lớn trong hoàng tộc, phàm là người được mượn Hàm Minh tổ chức tiệc tùng thì chẳng ai khinh thường được.

Hàm Minh điện vốn là một cung điện nhưng lại tựa một khuôn viên rộng lớn, rộng gấp mấy lần ngự hoa viên...

Lúc Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến thì quan lại, phi tần, vương gia đều có mặt đầy đủ tất chỉ riêng vẫn chưa có đôi nhân vật chính. Hôm nay Phong Nguyệt Phủ Hàn cho mời tất cả mọi người lần nói lòng quân li đại môn để tùy tùy tiện tiện cho cung nữ ra vào

"Bạch Nhi có có chắc đây là cung điện không vậy?" Lam Khanh Khanh có hơi nghi hoặc. "Vốn dĩ đây là Hàm Minh điện mà, sao vậy?", nàng bĩu môi "ta cứ tưởng ngự hoa viên không đấy"

Trừ cái đại môn to đùng ra với cái cầu thang khủng bố* kia ra thì có cái gì giống đâu nhì. Nhưng mà nàng cũng khám phục thật, đúng là thời cơ đại chơi sang thật đồ bộ công sức làm cái cầu thang bằng đá này.

(Khanh Khanh là người hiện đại nên có tư tưởng "không bình thường" tí. Ý nàng là bậc thang đá có để bước lên sảnh ý nha)

"Hoàng Thượng giá đáo!" một giọng nam nhân thanh thoát vang lên, êm tai đến lạ thường làm ai cũng phải ngoảnh đầu lại nhìn. Lam Khanh Khanh cũng chẳng ngoại lệ, nàng rất thắc mắc một điều là chẳng phải việc la lối này là của công công hay sao? Nghe giọng không giống cho lắm à nha.

Từ đại môn nam tử vận giá y đỏ rực bước vào nói theo sau là đoàn nô tỳ công công, Lam Khanh Khanh chú ý ngay đến nam tử vận y phục màu đỏ thắm của công công cấp bậc cao đang cùng Phong Nguyệt Phủ Hoàng kìa. Nàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lạ mặt, hình như nàng chưa bao giờ gặp hắn.

Đến bậc đá, nô tỳ công công đều tản ra hai bên chỉ còn Phùng Liên và nam tử lạ mặt kia tiếp tục theo hần lên bậc cao. Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa xoay người lại là màn hành lễ nàng cực ghét

"Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..." Mọi người đồng loạt quỳ xuống hàng lễ. "Bình thân", nam tử lạ kia lên tiếng "giờ lành đã đến chẳng thể chậm trễ thêm, đại hôn nên bắt đầu"

Hắn dừng từ 'đại hôn' chứ không phải đại lễ nạp phi cũng đủ thấy vị phi tử này quan trọng với hoàng thượng thế nào. "Hôm nay là ngày quan trọng, ngày trăm nạp phi nên các khanh cứ việc thoải mái" Phong Nguyệt Phủ Hàn nói, dường như hắn đang căng thẳng nhĩ?

Lam Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, hần là hoàng thượng nạp biết bao phi tần, chẳng lẽ mỗi lần hần đều vậy à? Bạch Nhi nhìn qua nàng khẽ đẩy "có chuyện gì mà cô vui vậy?"

Nam tử đó lại lên tiếng "giờ lành đã đến", vừa dứt lời phía đại môn lại có một đoàn cung nữ vận hồng y đi phía sau một nữ nhân vận giá y rực rỡ. Đáng người mảnh mai, tuy trộm khấn van đo nhưng có lẽ cũng là một mỹ nhân.

Nữ nhân đó được cung nữ đưa lên từng bậc thang đá, nhìn dường như rất cứng nhắc. Lam Khanh Khanh nhìn bóng cô ấy có chút quen thuộc, chẳng rõ...

Lam Khanh Khanh chán nản đảo mắt đi lại bất gặp ánh mắt sắc bén của người nào đó, nàng không khỏi rùng mình, haiz tuyết tháng 7 à nha. Nàng ghé vào tai Bạch Nhi nói nhỏ vài câu rồi lượn đi mất

Lam Khanh Khanh đi với vài chẳng để ý đến nữ nhân vận y phục cung nữ che kính mặt vừa đi ngang. Hàn Khiết Từ thoáng quay đầu nhìn lại rồi nhanh chóng bước tiếp, cả hai chẳng ngờ sau này hai người lại có một mối duyên nợ.

Phía bên kia lễ nạp phi... À không hôn lễ của Phong Nguyệt Phủ Hàn đã bắt đầu, nữ tử trên kia vẫn ngoan ngoãn đứng đấy thậm chí chà nhúc nhích, hiền thực. Phong Nguyệt Phủ Hàn như có như không nhìn qua nàng ta cười nhạt

Hàn Khiết Từ nhìn người đang vận hỷ phục đó đều rõ ràng kia trong lòng có chút đau xót, nàng chẳng biết là đau xót vì hần hay là đau vì chuyện trước đây. Dường như chuyện năm đó lại tái diễn trước mắt...

Nữ tử vận giá y xinh đẹp nhưng điều lạ là giá y lại thiếu một con phượng hoàng đen sắc bén, dường như giá y chẳng chói bằng dòng máu đỏ tươi từ cổ tay nàng kia, nước mắt và máu hòa vào nhau người con gái đó đã mãi mãi rời khỏi thế gian...

Nước mắt chẳng báo trước mà rơi ướt đầm khuôn mặt, dường như những giọt nước mắt đó chính là sự hối hận của một thời ngây dại. 3 năm trước người đứng cùng hần trên đài chính là nàng nhưng liệu hần có vui về như hiện giờ?!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51

"Hôm nay là đại hôn của hoàng huynh của người, sao lại đến nơi này?" Lam Khanh Khanh thấy hần đứng trên chiếc cầu gỗ nhìn những con cá đang bơi bơi dưới hồ, vài đoá sen đang nở rộ

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ lườm nàng, hừ lạnh "không thích". Lam Khanh Khanh bĩu môi "cũng đúng, cũng chẳng phải tấu tấu người nhĩ?"

"Cũng chưa chắc, từ trước đến nay ta chưa thấy hần thích một nữ nhân đến như vậy", Lam Khanh Khanh gật gù "Chưa từng à~ chưa có nữ nhân thì nam nhân nhĩ". Phong Nguyệt Vô Thần cong môi "người tưởng tượng cũng thật phong phú, hần đã bắt trời có ta về hoàng cung. Người nghĩ xem?"

Lam Khanh Khanh sững sốt một lúc rồi phì cười "thảo nào ta cứ thấy là lạ, chẳng biết là nữ nhân xấu số nào". Nàng lẳng lặng đứng bên cạnh hần nhìn về nơi xa xa, chẳng ai nói thêm lời nào

Mặt trời đã dần xuống núi, ánh chiều tà màu hồng phách hắt lên mặt hần mang vẻ đẹp nịch mờ đến khó tả. Dường như bên trong đã khai tiệc, mùi rượu thật lan toả đến tận nơi này, tuy vậy nó cũng chẳng lẫn át hương thơm đặc biệt toả ra từ người hần.

Khung cảnh lãng mạn, không gian tuyệt vời là thế nhưng bất chợt hần lại phun ra một câu "Dường như người ở trong cung rất thoải mái, sau Hy Phi là à?".

Lam Khanh Khanh bắt giác rụt cổ, ngang bướng cãi "là do cô ta đụng đến ta trước, ai bảo cô ta không có mặt. Ta chỉ là tiện thể chơi đùa..."

Giọng nàng nhỏ hần rồi im bật, nàng còn nhớ hần nói chỉ đùa thôi đừng đùa ra nặng người nhưng mà nàng đùa ra lịch sử tổ tiên họ nhà Hy Phi luôn đấy nhé. Lam Khanh Khanh ngần đầu cẩn thận nhìn hần, "thế nào? Tiện tay chơi đùa?"

Lam Khanh Khanh bĩu môi khó chịu "thế nào? người tiếc cho nàng ta à? Hay tiếc thay hoàng huynh của người?". Hần nhìn nàng, gương mặt cong thành hình bán nguyệt, nàng lườm hần bĩu môi quay đi

"Cầu hoàng!" - Không ai đáp lại lời nàng

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn cầu hoàng để yêu nghiệt kia, Phong Nguyệt Phủ Hàn làm như không nghe thấy nàng la lối tiếp tục nhân nhả rót rượu uống.

"Người tha ta ra đi mà" nàng dần như vang xin, thật sự khôn nạn à nha ở cổ đại tại sao trong lúc kết hôn có đâu không được ăn uống chứ? Và lại nàng là bị bắt ép đưa đến a, tệ hại đến mức hần không cho nàng uống lấy ngụm nước.

Càng nghĩ nàng càng thấy tức "hoàng đế thói tha, làm nương tử người đúng là ta đã tạo nghiệt ra lớn rồi thì phải. Cầu hoàng!". Hàm Mộc Vân gai mắt nhìn chăm chăm người kia như muốn xé nát hần ra, haiz kiểu này chắc nàng sụp cân sớm ah

~Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười tà mỉ khuôn mặt ửng hồng vì tác dụng của rượu, "cầu hoàng thì vẫn là phụ quân của nàng, người khác tu tám kiếp mới được ta coi trọng nàng thì coi như vận xui". Hàm Mộc Vân trừng hần qua lớp khoan khoan mừng, nàng nghiền răng rặn từng chữ "tốt! Tốt nhất đừng thả lão nương ra nếu không ta cho của quý của người đi châu ông bà"

"Vân Nhi nàng nở làm vậy sao a? Ta dù gì cũng là phụ quân nàng mà" hần đi đến vén khăn voan lên, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện rõ, có lẽ nàng chỉ khá tốt nhưng trong mắt hần nàng thật sự hơn mọi nữ nhân hần từng gặp gấp n lần.

"Phong Nguyệt Phủ Hàn! Người thả lão nương ra" hần nhếch môi "ta không bắt nàng, điểm huyết thì làm sao nàng thành hôn cùng ta?". Hàm Mộc Vân thật sự cảm thấu uất ức, nàng vừa đến đây chỉ có vài tháng thời a mà gặp hết tên biến

thái này đến tên biến thái khác. Thế giới này toàn là biến thái

"Vân Nhi, nàng càng ngày càng thô lỗ nha, hình tượng xinh đẹp lãnh đạm thường thấy của nàng đâu rồi?" hân nàng cầm nàng chăm chú nhìn. Nàng tránh ánh mắt của hân thân nhiên nói "chó tha rồi! Cầu hoàng nha người tha đấy", hân phì cười chắc chỉ có nàng mới dám nói như vậy với hân... À có lẽ còn người khác nh?

Nàng vờ hờn dỗi quay mặt đi nơi khác "ta chỉ mới 16 tuổi người không thể nào lấy ta được, ta chưa đủ tuổi kết hôn, người là đang cưỡng ép trẻ vị thành niên a". Phong Nguyệt Phủ Hân chau mày "trẻ vị thành niên? Nàng đang nói gì vậy?"

Nhiều lúc hân cảm thấy Hàm Mộc Vân thật quái dị, nàng nói gì hân hoàn toàn không hiểu. Bất chợt Phong Nguyệt Phủ Hân nghĩ đến Lam Khanh Khanh, hai người cũng thật giống nhau. Phong Nguyệt Phủ Hân thờ dài cời trối cho nàng, ném dây thừng sang bên

Hàm Mộc Vân xoa xoa cổ tay đã đỏ không khỏi trừng mắt về phía ai đó "Đồ vũ phu, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc". "Ta nghĩ không cần đối với nàng" hân cười cười đặt ly rượu và bình lên bàn bên cạnh, rồi đến mép giường

Canh lúc nàng không để ý Phong Nguyệt Phủ Hân bất ngờ ngã nhào xuống người Hàm Mộc Vân, nàng điểm một giấy hoảng hốt đưa tay đỡ hân rồi mày chau chặt lại "Phong Nguyệt Phủ Hân người ngồi dậy cho lão nương". Phong Nguyệt Phủ Hân thừa nhận nàng rất mê trai

Nhìn về mặt mặt môi của hân nàng bỗng chốc chùng lòng, dường như hân đã ngủ, hơi thở đều đặn. Hàm Mộc Vân thờ dài cẩn thận nằm xuống giường chính cho hân nằm thật thoải mái bên cạnh, tay hân vẫn nắm tay nàng, đầu gối lên tay nàng.

Hôm nay nàng cũng thật mệt mỏi chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Phong Nguyệt Phủ Hân đang ngủ bỗng mở mắt, đôi con ngươi màu nâu khóa chặt lấy nàng, Phong Nguyệt Phủ Hân thờ dài đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hàm Mộc Vân, hân khẽ nhích người ôm nàng vào lòng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 52: Chương 52: Hàm Lương Đệ

Cũng đã thật lâu rồi nàng mới có một giấc ngủ ngon như vậy, phải chăng là do quá mệt mỏi hay đã tìm được nơi cảm thấy bình an. Hàm Mộc Vân nhủ mảy, tình giấc, nàng chớp chớp mắt nhìn nam nhân điển trai đang nằm bên cạnh

Quả thật hân rất đẹp giống như trai Hân Quốc ấy, nàng công nhận điều đó, Hàm Mộc Vân nàng là thiếu nữ thế kỉ 21 à nha làm sao có thể sắt đá trước trai đẹp. Khoa học đã chứng minh ngắm trai đẹp vào mỗi buổi sáng rất bổ mắt nha, haiz nàng thừa nhận nàng rất mê trai

Mất hân cũng rất đẹp nha, rất trong suốt thật không hợp với hân...khoan đã nất?

"Xem ra nàng rất thích ngắm ta ngui" Phong Nguyệt Phủ Hân đã tỉnh từ khi nào, hân đặt tay bên hông nàng, kéo về phía hân "ta không ngại để nàng ngắm. Nàng lờm hân, ừ thì đẹp mà hành động với lời nói chẳng đẹp tí nào

"Ta dốt" Hàm Mộc Vân xoa xoa cái bụng đói meo từ hôm qua đến giờ, cảm hận nhìn hân. Phong Nguyệt Phủ Hân mới nhớ hôm qua nàng vẫn chưa ăn, "được ta gọi người chuẩn bị cho nàng, muốn ăn gì?"

Nàng giẫy ra khỏi móng vuốt của hân lết xuống giường tùy tùy tiện tiện buộc lại tóc "món ngon, miễn ngon ta đều ăn được". Phong Nguyệt Phủ Hân cười cười khoát áo choàng mỏng đi ra ngoài

Hàm Mộc Vân nhắc mắt nhìn theo bóng hân thờ dài, nên nói hân là người tốt hay xấu đấy? Cho dù nàng có tò ra lạnh lùng thế nào đi nữa thì trước mặt hân nàng vẫn không giữa được. Cái cô đại này rắc rối như vậy hân có thể nào bảo vệ được nàng? Vẫn nên không tin tưởng được một ai.

Đã hai ngày trời qua từ khi Hàm Mộc Vân vào cung, nàng chẳng được đi đâu mà cũng chẳng có ai có thể nhìn thấy mặt nàng. Không ai đến hỏi thăm mà nàng cũng chẳng buồn ra ngoài, nàng thiết nghĩ trong hậu cung càng yên ổn càng tốt, nhưng mà yên ổn thế nào khi đêm nào Hân cũng đến...

Trong cung lời ra tiếng vào, tới nơi đâu cũng có chủ đề về Hàm lương đệ kia, chẳng ai biết cô ta là thần thánh phương nào. Trong cung nào nhiệt là thế nhưng vẫn chỉ một người "tâm bất biến giữ dòng đời nghiệt ngã"

Lam Khanh Khanh như mọi hôm lễ chỗi đến ngự thư phòng lười biếng ngồi bên góc lễ, Bạch Nhi thấy cũng thành quen chỉ biết thờ dài, vị chủ từ này cái gì cũng tốt trừ bệnh lười biếng nan y khó chữa

"Bạch Nhi" Lam Khanh Khanh vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra nhìn cung nữ vừa gọi Bạch Nhi. Cung nữ đó nhìn thoáng qua Khanh Khanh rồi mờ lời "Bạch Nhi, bên cung của Lan Phi đang thiếu cung nữ, người và cô ấy có thể qua giúp một tay được không?"

Lam Khanh Khanh chau mày "sao lại gọi bọn ta? Trong cung hết cung nữ rồi à?". Cung nữ kia khò sừ, chủ nhân đã chỉ đích danh cô ấy sao cô dám không tuân, cô cũng đã từng nghe qua về vị Lam Khanh Khanh này

Cô ta cẩn thận "thật tình Lan Uyển cung chẳng biết đi đâu tìm người, cung chủ nhân đầu lớn lao gì để họ bận tâm..." Lam Khanh Khanh nhanh chóng hiểu ý "xem ra ra phải đi nh? Chủ nhân người chỉ đích danh ta?"

Cô ta ngạc nhiên, Bạch Nhi cũng quay sang nhìn nàng "Khanh Khanh à có...", "Bên đó đang làm gì?" nàng hỏi. "Lan Uyển cung mở tiệc ngắm hoa cũng là đến mọi người xem mặt Hàm nương nương", Lam Khanh Khanh có chút suy nghĩ "được rồi ta sẽ đến" cô ta vui mừng rồi đi

Đợi cô ta khuất bóng Bạch Nhi mới quay sang Khanh Khanh "cô muốn qua đó thật sao? Liệu...", "không sao đâu! Lan phi đầu nguy hiểm như Lương chiêu nghi" nàng không biết cái người tên Lan phi ấy muốn gì ở nàng nhưng mà cô lẽ nàng nên đi. Đường như có gì đó thúc giục nàng đi...

Lan Uyển cung

"Lan Phi mười mười, lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhì, mười vẫn ổn chứ?" một đám nữ nhân váy áo lượn là ò ềo đi đến. Kiều Hữu Lan nhìn cũng chẳng nhìn lấy một cái, nghịch nghịch chén trà trong tay "các tỷ tỷ đến rồi? Mời ngồi"

"Hữu Lan, xem ra mười sống rất tốt nha càng ngày càng đẹp ra, cũng thật lâu mới có dịp tỷ mười ta họp mặt thưởng hoa" Kiều Hữu Lan gần mặt, nhận ra là Lương Chiêu Nghi liền cười nhẹ ra lẽ "tỷ tỷ quá lời rồi, mười làm sao so với tỷ đấy? Có đại làm sao so với mẫu đơn"

Qua lại vài câu khách sáo rồi ngồi uống trà thưởng hoa nói chuyện sơn phấn phụ nữ. Lam Khanh Khanh lắc đầu nhàm chán nhìn bọn già tạo kia, Bạch Nhi nhìn cô cười cười "sao vậy?", "chán quá chơi có gì chơi"

Bạch Nhi đưa đĩa điểm tâm đến trước mặt nàng "vốn dĩ hội họp phi tần thì chỉ có vậy thôi nhưng mà khi có hoàng thượng mới thật thú vị". Lam Khanh Khanh bấu môi "sớm biết như vậy ta thà ở lại ngự thư phòng"

"Này, các người mau đem trà và điểm tâm ra đi chứ?" một cung nữ thúc giục, nàng chau mày, đúng thật sung sướng chịu lại đến đây là nô dịch cho bọn à. Bạch Nhi thúc tay nàng đưa ẩm trà "đi mau đi, nào", nàng chán nản lễ thần đi

"Ah, đây chẳng phải Khanh Khanh sao? Người chuyế sang Lan Uyển cung rồi chẳng?" Lương chiêu nghi vừa thấy nàng có chút ngạc nhiên. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng, ít nhiều học cũng nghe qua danh nàng, cung nữ từng hăm hại Hy phi hay sao

Kiều Hữu Lan cũng bắt gặp quay đầu nhìn, đôi mày có hơi nhíu lại, cô ấy là Lam Khanh Khanh? Tại sao tỷ ấy lại muốn gặp cô ta?

Bạch Nhi giữ lễ thưa "Lan Uyển cung vắng người bọn nô tỷ đến giúp một tay". Lương chiêu nghi đã quá quen với tính cách của nàng cũng chẳng so đo việc Bạch Nhi trả lời thay nhưng bọn phi tần kia lại lục đục khó chịu

Trang Phi là người đầu tiên lên tiếng "Lương chiêu nghi là hỏi cô ta đầu hỏi người, người mờ miệng làm gì?", Trần thái nữ lên tiếng "đúng vậy nha, người là không tôn trọng sao?". Lại vài người lên tiếng, một số còn lại thức thời im lặng, chỉ những kẻ ngốc mới chẳng biết chuyện, Lương chiêu nghi còn chưa lên tiếng ắt là cô gì đó

"Lương tỷ tỷ, đối với bọn nô tỷ chẳng biết quy tắc như vậy nên trừng phạt" Lương chiêu nghi vẫn thân nhiên thưởng trà lại lên nhìn về phía Khanh Khanh. Bọn họ chỉ biết lòng Lương chiêu nghi mà động trúng ồ khiến lửa...à không động vào sư từ à nha

"Thật ra....."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 53: Chương 53: Gặp Lại Người Muốn Nhìn Thấy Nhất Ở Đây!

"Thật ra....các người không mở miệng không ai nói các người cảm đâu"

Lam Khanh Khanh nói thật thán nhiên, Bạch Nhi cũng giật mình lo lắng nhìn nàng, Khanh Khanh này thật là cô ấy muốn chết sao? Lương chiều nghi nhếch môi vẫn chẳng mở lời bình thán thưởng trà. Đám phi tần có chút ngạc nhiên, nàng lại dám...

"Tận tỵ kia người dám..." Lam Khanh Khanh nhủ nhủ đôi mày, Bạch Nhi thăm cảm thán

Nhưng dường như Khanh Khanh chẳng mấy quan tâm. Nàng nhúng nhúng vai kéo Bạch Nhi đi vào trong trên mặt cũng chẳng có chút gì tính toán. Trang phi như còn muốn nói gì đã bị người bên cạnh kéo tay lại nói nhỏ "Tỷ tỷ bình tĩnh, Chiêu Nghi còn chưa lên tiếng tỷ bất bình cái gì?". Trang phi nhìn qua Lương chiều nghi hậm hực ngồi xuống, dường dường là một phi tần chẳng lẽ cô lại thua một cung nữ sao?

Lương chiều nghi nhếch môi cười đoan trang "Thôi nào bất quá cũng chỉ là một cung nữ thôi mà, nàng hầu hạ noi ngừ thư phòng có ung nanh không để chúng ta vào mắt cũng không có gì lạ". Một phi tần khác nhanh lẹ nắm ý "Nàng chắc là chỉ xem hoàng thượng là chủ tử đây, nàng cũng chẳng vô lễ gì với chiêu nghi tỷ, không đáng trách".

Lương chiều nghi nhếch môi "hôm nay chúng ta đến là để thưởng trà ngắm hoa há lại vì một cung nữ mà làm hỏng không khí?". Trang phi nghe nàng là cung nữ bên hoàng Thượng có chút dè xuống tuy ngoài mặt cười nhưng trong lòng vẫn hậm hực chuyện lúc này.

Lan Phi cười xinh đẹp ngó lời "hầu các tỷ không chê bai tiểu muội xin vào trong pha ấm trà hoa cúc, đàn một khúc để các tỷ thưởng thức?". "Lan Nhi, muội đã có lòng thì chúng ta sẽ hưởng thụ", Lan phi cười nhẹ e thẹn lui vào trong.

Kiều Hữu Lan hưởng vẻ cửa sổ cười "Tỷ Tỷ, tỷ đến khi nào vậy". Hàn Khiết Từ không nói gì một mặt vẫn nhìn ra hoa viên, chẳng biết nhìn họ hay nhìn những đoá hoa đang khoe sắc kia.

"Nhã Nhi, muội đi pha trà đi" Kiêu Hữu Lan phản phó cho thị nữ bên cạnh, Nhã Nhi dường như đã quen hay vẫn không sửa được trước khi rời khỏi vẫn hành lễ với Khiết Từ. Nàng nhìn qua Nhã Nhi một cái rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ "sau này đừng hành lễ với ta nữa, ta không còn là Quý phi". Nhã Nhi vẫn chung thủy cười nhẹ, cách xưng hô cũng đổi "Hàn tiểu thư là tỷ tỷ của chủ tử vậy chẳng phải cũng là chủ tử của nô tỳ hay sao?"

Hữu Lan ra hiệu cho Nhã Nhi ra ngoài, nàng tiếng đến vài bước sóng đôi cùng Khiết từ "Tại sao tỷ muốn gọi cô ấy đến?". Khiết Từ đưa mắt đến góc cây gần nơi tiệc yến, thân ảnh Khanh Khanh đập vào mắt nàng như có như không hiện lên dòng cảm xúc dễ dàng bị nàng che dấu.

Hữu Lan đưa mắt nhìn Khanh Khanh rồi lại đẩy nghi vẫn nhìn Khiết Từ "Cô ấy xem ra không bình thường, chiều nghi nói cô ấy hầu hạ ở Ngự Thư Phòng chẳng hay đối với hoàng thượng...?". Khiết Từ mỉm cười, dường như nụ cười đã dần hiềm hoi trên gương mặt tuyết nữ ấy "Nàng là cung nữ quyết tước, đối với hoàng thượng chỉ có cảm xúc muốn chọc điên người khác".

Hữu Lan lại càng nghi vấn, rốt cuộc nàng là ai mà khiến cho Khiết Từ từ nở nụ cười?

Hữu Lan cùng Nhã Nhi ra ngoài trên tay đã có trà hoa cúc và đàn, "Để các tỷ đợi lâu rồi". Hữu Lan đặt đàn trên bàn, bàn tay khẽ gảy, các ngón tay lướt trên dây đàn điều luyện phát ra những âm thanh êm ái làm lay động lòng người. Nàng không phải là đệ nhất cầm sư nhưng tiếng đàn của nàng chẳng thua kém ai, việc làm người ta chết trong tiếng đàn của nàng chẳng khó khăn gì.

Đương lúc trầm bổng da diết bổng âm thanh ngừng hẳn lại làm mọi người mất hứng vài phần. Mọi ánh mắt đổ dồn về nữ tử đang đứng bên kia, nàng trong mắt họ lạ lắm, dường như chưa gặp bao giờ. Lan phi hoàn hồn lại đứng dậy cười nhẹ có chút tự trách "tiểu muội thật xin lỗi đã làm các tỷ mất hứng", nàng ấy vậy mà bị mất tập trung

Lương chiều nghi nhìn qua cây đàn mỉm cười "Không sao muội đã làm hết sức, đàn cũng bị đứt dây có cần tỷ phái người làm cho muội cây mới không?". Hữu Lan nhẹ lắc "Ân sủng của tỷ muội đa tạ nhưng muội vẫn muốn giữ cây đàn này".

Ánh mắt lúc này của Lương chiều nghi mới trở về lại trên người Hàm Mộc Vân, nàng vận bạch y tinh khiết, đầu chỉ búi tóc đơn giản cài cổ định bằng trăm ngọc tằm thường, khuôn mặt phù dung không điểm phấn son. Đơn giản mộc mạc nhưng chẳng mang lại cảm giác tầm thường, tầm thường há lại ở trong cung?

"Vị cô nương này không biết cô là ai? Đến nơi này là có chuyện gì?". Hàm Mộc Vân lắc đầu "Không có chuyện gì, lạc đường", nàng quay người định rời đi nhưng lại trở lại "à nơi này là Lan Cung?"

"To gan, người gặp chiêu nghi, phi tần lại không hành lễ lại ngang ngửa nói chuyện với chiêu nghi sao?". "Ồ" nàng ồ một tiếng cười cười "vậy các người là phi tần của hoàng thượng sao?". Trang phi đang hậm hực lại lên tiếng "Đã biết còn sao không hành lễ?"

Hàm Mộc Vân nhủ mấy suy nghĩ "Vậy nếu là Lương Đề thì có cần phải hành lễ với các người không?" chuyện này nàng thật không biết ah mà biết đi chẳng nữa nàng cũng chẳng hành lễ với họ. "Lương đề cao hơn phi đương nhiên phải hành lễ" nàng nhúng vai "vậy là được rồi".

Nàng quả thật có ý định đến Lan cung tìm trò vui trong cung nhằm chán đến vậy không bị nhốt đến sinh bệnh thì cũng bị tên hoàng đế đáng ghét kia chọc đến phát điên. Cầm cung khó canh phòng nghiêm ngặt như vậy làm sao nàng trốn ra ngoài? Mà nàng không ra ngoài làm sao tìm người ấy đây? Rồi quá nhì?!

Hàm Mộc Vân lướt mắt nhìn qua huyền cầm sinh ra hứng thú, nàng từ nhỏ rất thích những loại nhạc cụ này nha, "Đàn này tốt vậy...vẫn sửa được. Ta giúp cô". Hữu Lan mỉm cười chưa định rõ thân phận nàng, "đa tạ...cô nương". "Không cần đa tạ ta, có hảo hảo đàn cho ta một bản nhạc là được", đương lúc đang nói chuyện một cung nữ đi đến bên cạnh Lương chiều nghi nói nhỏ. Lương chiều nghi cười nhẹ đưa mắt nhìn Hàm Mộc Vân, ra hiệu cho cung nữ đó lui ra

"Bạch Nhi, cô đem trà ra cho các vị phi tần đi" Nhã Nhi vừa chăm chút pha trà vừa hướng Bạch Nhi phản phó. Cô vừa tính đi lại vạt áo đã bị Lam Khanh Khanh kéo lấy "Ta đi với cô", "Khanh Khanh..." chưa để lời ra khỏi miệng Khanh Khanh đã nâng khay trà bước trước vài bước. Bạch Nhi mỉm cười, Khanh Khanh nhà nàng là tốt nhất, sợ nàng bị bọn phi tử kia bắt nạt mà chịu đi cùng nàng nha.

Trang Phi thoáng thấy bóng dáng Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi liền nhếch môi đẩy tính toán. Lam Khanh Khanh đi phía sau toan thấy ý đồ của cô ta liền cười khinh bỉ, nàng đi nhanh thêm vài bước giả vờ trượt chân đem toàn bộ khay trà nóng hổi hắt lên người Trang phi. Đầu chỉ thế nàng còn miềm phí giẫm lên bàn chân đưa ra có ý đồ gạt chân Bạch Nhi kia.

Vừa ước vừa nóng vừa bị đập đầu phải nhẹ ỡ chân khiến cô ta hét toán lên. Lam Khanh Khanh nhúng vai, về mặt triều tức

"Ồ Trang phi, thật xin lỗi ta không cố ý"

.....

P/s: Lam chúc mấy bạn thi tốt nha. Mai thi rồi mà chả biết làm gì

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ* miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 54: Chương 54: Dành Trọn Cả Đời Để Đổi Lấy Sự Vô Tình

Không có ý? Nàng là cô tính thì có, đau rất truyền đến liên tục làm nàng ta sắc mặt trắng xanh luân phiên thay đổi. Mọi người bên cạnh cuốn quýt, Lam Khanh Khanh đứng đưng như chuyện chẳng phải của mình, Lương chiều nghi cười nhạt chẳng mấy quan tâm, cô ta là tự chuốc khổ.

Duy nhất còn một ánh mắt vẫn chung thủy hướng về Khanh Khanh khi nàng vừa xuất hiện gây náo loạn, bất ngờ có, vui sướng có, hàng loạt cảm xúc đua nhau đổ ra. Hàm Mộc Vân dường như chẳng tự chủ được gọi nhẹ một tiếng "Khanh...". Lam Khanh Khanh cau mày ngoảnh nhìn sang, trên mặt nàng dường như chẳng có biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt nhưng trong tim lại khẽ đánh thịch một cái, loạn mất một nhịp.

"Lan cung từ khi nào náo nhiệt như vậy?"

Ai cũng giật mình, bất ngờ về sự xuất hiện đột ngột của Phong Nguyệt Phủ Hàn, đồng loạt quỹ xuống hướng lễ "Hoàng thượng". Hần phát tay, cười cười nhìn Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân "Thấy trầm vẫn không hành lễ?"

"Không tiện" "Không tiện" hai người gần như đồng thanh, Phong Nguyệt Phủ Hàn đã quá quen với sự chống đối của Hàm Mộc Vân. Hần hứng thú nhìn Khanh Khanh vừa định mở miệng lại bị tiếng khốc nức nở ngắt "Hoàng thượng huuu người phải làm chủ cho thần thiếp".

Hắn cau mày nhìn về nhếch nhếch của Trang phi hơi đau đầu, "Có chuyện gì?" hai kẻ phá hoại hội tụ tại một nơi không có chuyện mới lạ. "Hoàng thượng tiện tỵ kia..." Lam Khanh Khanh chau mày "Đã bảo ta không phải tiện tỵ, họ tên ta có đủ, đổi họ đổi tên là bất hiếu với cha mẹ, nương nương người là ép buộc ta bất hiếu ah!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn bắt lặc "Lam Khanh Khanh, lại là người", "Hoàng thượng, ta biết tên ta đẹp người không cần mỗi lần gọi là lỗi cả họ lẫn tên ra được. Lam Khanh Khanh nhúng nhúng vai tỏ vẻ vô tội "Vội lại cô ta chưa chết chưa nằm liệt giường à nhà". "Lam Khanh Khanh, người còn nó?" nàng ngậm miệng lại, vô tội và vô tội "Trang phi gạt chân nô tỳ"

"Người nói lời, rõ ràng người hắt ẩm trà vào người ta, người... người còn giẫm vào chân ta" Trang phi tức giận, vừa tức vừa khóc la lối kịch liệt. Nàng cười cười "Ấm trà? Nóng lắm nhử?", "người thử bị hắt cả ẩm trà mới sôi vào người đi". Nàng thán nhiên "Còn la lối được, chắc không sao"

"Các người nói đó chưa? Xem trăng là không khí à?" Phong Nguyệt Phủ Hàn lườm nhẹ Trang phi, "ngươi sao lại đến đây? ". Lam Khanh Khanh ngó ngó xung quanh, tự chỉ vào bản thân "ta? À nô tỳ qua giúp Lan phi thôi mà"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi "Giải thích đi, trẫm muốn xem hôm nay ngươi lại nói ra được chuyện gì?" Lam Khanh Khanh nhủ nhủ đối mặt thất mất "Có chuyện gì cần giải thích sao?"

"Vậy tốt, Phùng Liên lỗi Lam Khanh Khanh ra ngoài đánh cho trẫm!" Phùng Liên dùng ánh mắt thông cảm nhìn nàng. Lam Khanh Khanh ngơ ngác "Sao lại đánh ta?", "Trẫm đánh cần lý do?"

Mặt Khanh Khanh dần đen lại vùng vẫy ra khỏi cánh tay Phùng Liên ngồi bệt xuống đất giờ thôi ăn và "Ngươi đường là Hoàng thượng mà lại ăn hiếp một cung nữ nhỏ bé như ta, hoàng thượng người quên mất công lao quét tước bao lâu nay ta cực khổ ở ngự thư phòng rồi sao?". Hàm Mộc Văn kìm không được phì cười, Khanh Khanh đưa mắt lườm nàng một phát tiếp tục bài ca thâm thương "Hoàng thượng ah- người làm ta thất vọng lắm luôn áh, người là trọng sắc...trọng phi quên một cung nữ trung thành như ta, huhu hoàng thượng người thật quá đáng"

"Ngươi đủ chưa?" Khanh Khanh lắc cái đầu già nai nhìn hần, "Hết Hy phi rồi đến Trang phi ngươi có hứng thú với phi tần của ta đến vậy sao?". "Không có, do cách nàng bắt nạt ta, Hy phi nàng ta trở bệnh qua đời chắc là hối hận những chuyện đã làm lắm" nàng liếc nhìn Trang phi đầy ý tứ "không biết chừng ai đó cảm thấy uất ức mà về lấy vài thước lụa trắng treo cổ tự tử, ách chà lỗi của ta ah?"

Vừa thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa muốn nói gì đã bị nàng cướp mất "Hoàng thượng thì ra người là con người như thế. Đã vậy thì ta và Bạch Nhi đánh chịu những đòn roi oan uẩn này vậy". Bạch Nhi tròn tròn mắt đến muốn rớt ra ngoài, sao lại dính đến cô rồi?

Hàm Mộc Văn bỗng đứng vui vẻ lạ thường, Khanh Khanh nhà nàng từ khi nào học được chiêu ăn vạ này đây. Nửa năm, đường như quá dài cũng đường như thật quá ngắn, những gì không thể thay đổi cũng đã thay đổi rồi. Chỉ là chẳng biết vết thương trong lòng nàng đã vơi đi chưa...

"Hoàng thượng, người lại chấp nhặt với một cung nữ?" Hàm Mộc Văn bêu môi chỉ vào Trang phi "Là cô ta gat chân hồng ý định để ám trà đó đổ lên người ta, nhưng mà chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại hất ngược về phía cô ta". Nàng chán chừ, ngáp ngừng "Vẫn muốn đánh"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười vô cùng rớt rờ, hẳn biết nàng nói dối nhưng chẳng sao, lời này là nàng nói, miễn nàng vui là được. Lương chiêu nghi vẫn thủy chung yên lặng bỗng lên tiếng, một câu vạch trần một thân phận "Lương đệ muội đã nói như vậy rồi, hoàng thượng người nên suy nghĩ lại"

Ngần lặn vạ lần mọi người vẫn không ngờ đến Hàm Mộc Bản lại là Lương đệ được hoàng thượng sủng ái tận trời bí ẩn kia. Càng không thể ngờ nàng lại nói dối giúp đỡ cho một cung nữ.

"Trang phi, ngươi là có ý này?" trong mắt hần chẳng có một chút hần khí, thủy chung sùng nịch hướng Hàm Mộc Văn. Lam Khanh Khanh cau mày nhanh chóng nhận ra thái độ của hần đối với Mộc Văn, trong lòng có chút suy tư.

"Hoàng thượng..." Trang phi âm ỉc cổ lên tiếng nhưng lại bị Phong Nguyệt Phủ Hàn vô tình ném cho một câu "Trang phi bị thương nặng như vậy nên tịnh dưỡng trong cung vài tháng, giáng từ Phi xuống Tần". Trang phi bơ phờ nhìn người nam nhân mà nàng ta luôn đứng phía sau dõi theo, yếu hần, tình nguyệt trao tất cả những gì bản thân có cho hần. Cuối cùng vẫn về vị trí cũ, nàng mãi chỉ là con rối tự đa tình, thử hỏi có thể trông chờ vào tình ái để vương sao?

"Đa tạ hoàng thượng" nuốt đi nước mắt ghen nào, cô nhìn Hàm Mộc Văn và Lam Khanh Khanh chỉ có ụy khuất

Mọi người lần lượt tản đi, Trang phi...à Trang tần cũng được đi về cùng. Lam Khanh Khanh đã thấy vắng liền đứng dậy phui đi bụi dấy dính vào tà váy, "Không còn chuyện gì ta...nô tỳ đi trước". Nói rồi nàng kéo tay Bạch Nhi đi chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn người phía sau.

Hàm Mộc Văn hơi đau xót, chung quy cô ấy vẫn chưa quên được vết sẹo đó. Phải là sao để đối diện đây?

"Văn Nhi...?", Hàm Mộc Văn thu lại ánh mắt nhìn nàng chẳng thèm nhìn lấy hần một phát, phất áo bỏ đi. Phong Nguyệt Phủ Hàn chỉ biết cười gượng, cô nàng này lợi dụng hần xong rồi tàn nhẫn bỏ đi vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Môi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 55: Muốn Gặp Nhưng Chẳng Có Dũng Khí

"Khanh Khanh..."

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh rũ mắt che dấu tâm sự trong lòng. Bạch Nhi dè dặt ngồi trước mặt cô "Khanh Khanh hôm nay có làm sao đấy?". "Ta thì có chuyện gì" nàng tỏ ra thản nhiên tự cảm thấy mình che dấu rất tốt.

Bạch Nhi cũng chẳng màng hỏi lại, nàng biết trong lòng Khanh Khanh nhất định có chuyện gì đó nhưng đối với tính cách của nàng nàng không nói thì không ai ép được. Điều bất thường này xuất hiện từ khi cô và Khanh Khanh từ Lan cung trở về, là vì Trang phi? Không thể nào, nàng chọc phá người khác xong còn vui vẻ. Rốt cuộc nàng bị làm sao?

"Ta đi ra ngoài", Bạch Nhi nghĩ nghĩ tùy tiện "Ừ" một tiếng, đến Khanh Khanh ra khỏi cửa có mới định tiễn lại. "Khanh..." Bạch Nhi đứng lên rồi lại ngồi xuống, để cô ấy một mình có sao không nhỉ? Thôi để cô ấy đi ra ngoài giải sầu...nhưng lỡ cô ấy buồn chán gây ra án mạng sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng, cô ngồi dưới gốc lê hồi lâu, chẳng làm gì chỉ ngồi thần thờ nơi đó. Vài cảm vệ quân đi ngang cứ tưởng nàng là thích khách nhưng khi thấy mặt nàng liền rời đi.

Một cánh, hai cánh, ba cánh rồi rất nhiều tán hoa lê rơi theo con gió vùa thổi. Lam Khanh Khanh đưa tay đón một đóa hoa đang rơi, hoa lê trắng muốt, hương thơm dịu nhẹ. Nàng cười nhẹ, buông lỏng tay đóa hoa rơi xuống đất. Chung quy những thứ thuần khiết này không thuộc về nàng, nếu có một ngày nàng thuần khiết như đoá lê kia thì sẽ ra sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn lên cây. Nếu như nàng không phải trẻ mồ côi, nếu như nàng không nhận lại gia đình, nếu như chuyện đó không xảy ra nàng có thể như những đứa trẻ khác chứ? Nàng vẫn sẽ ở hiện đại, học cấp hai, sống trong tình yêu thương của gia đình. Đi chơi cùng bạn bè, làm quen với anh chàng nào đó, cuộc sống quá đổi bình thường, hạnh phúc...

Tự cười bản thân ngu ngốc nghĩ nhiều, Lam Khanh Khanh đứng thẳng dậy sau một hồi ngẩn ngơ, vương vai. Chung quy vẫn vậy, chẳng thay đổi vậy tại sao còn tham lam những thứ mãi không thuộc về mình. Ác ma mãi mãi sẽ là ác ma, và nơi của ác ma và nàng mãi mãi là bóng tối...

Lam Khanh Khanh bước chậm rãi, từng bước từng bước vờ như chẳng biết đang có người đi theo. Nàng đến cửa Bình Tước cung, người đó vẫn theo nàng, nàng mìn môi đẩy cửa phòng ra bước vào.

"Hàm nương nương, người đi theo ta lâu như vậy không mỏi sao?" những gì cần đối mặt cho dù sớm hay muộn cũng đều đối mặt

"Khanh Khanh, tỳ biết rồi à?" Hàm Mộc Văn bước vào, nàng thừa biết nhưng vẫn hỏi, trên người nàng vẫn thủy chung bộ bạch y. Nhất thời Khanh Khanh cảm thấy có chút chói mắt...

"Nương đến đây làm gì?" mặt Lam Khanh Khanh chẳng chút biểu cảm, Lạnh lùng như băng. Bạch Nhi nghe tiếng Khanh Khanh liền đi ra

"Chỉ..." chân Bạch Nhi dừng bước, cô đứng ngay bức bình phong chắn hai ngăn, chẳng có ý nấp vì cô thừa biết chẳng có tác dụng. Cô có chút muốn nghe chuyện

"Tôi không phải chị của cô" Nàng vẫn bình thản, lạnh lùng. Hàm Mộc Văn nắm chặt tay mình run rẩy mở lời "Chị vẫn chưa bỏ được mối hận đó sao?". "Hận? Tôi có tư cách hận không?" giọng Khanh Khanh có chút chế giễu "Vậy cô có hận tôi không?"

Hàm Mộc Văn im lặng, lắc đầu "Chỉ là chị của em, dù muốn em cũng không thể hận chị". Nàng chấn động, tim co thắt, đau đến phát ghen "thật sao? Tôi! Chính tay tôi đã giết cha mẹ và anh trai cô, giết cả nhà cô, huyết tẩy Hàm gia" đau đớn dồn dập, từng lời từng chữ thốt ra thì chẳng dễ dàng

Nước mắt lăn dài trên má, Hàm Mộc Văn chẳng màng lau đi. Đúng vậy, nàng đã giết cha mẹ, anh trai của cô, nàng đã phá hủy toàn bộ cuộc sống của cô. Nhưng tại sao cô lại không thể hận nàng? Cô không thể nào đứng vững trượt xuống mặt đất "Em ghét bản thân mình, ghét cả thế giới này, vì có gì mà em không thể hận chị được? Vì có gì chúng ta phải đến bước đường này? Vì có gì..."

"Ngươi không hận ta, ta sẽ hận ngươi, chỉ trách tại sao ngươi sinh ra ở Hàm gia, chỉ trách ta không thể bao dung như cô. Thủ giết cha mẹ ta vẫn chưa nguôi, tốt nhất ngươi đừng lại gần ta"

"Khanh Khanh, chị rõ ràng không muốn giết em, chị rõ ràng có thể không giết người" mắt cô lu mờ bởi nước mắt chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt Khanh Khanh. "Ngươi sai rồi ta không muốn giết ngươi là để ngươi tận mắt thấy gia đình từng người từng người một mà chết, có thể không? Tay ta cũng đã nhuộm nhiều máu như thế"

"Nếu chị muốn hại em thì lúc em đi theo chị đến nơi của Vương Tường Hải chị đã không để cho em trở về bình an. Nếu chị muốn hại em trên vách núi đó chị đã chần chừ không đẩy em xuống..."

"Cô im đi!" Lam Khanh Khanh xoay lưng lại nhắm mắt, ở góc mà Hàm Mộc Văn không thấy rơi ra hàng lệ nóng. Hàm Mộc Văn lắc đầu "Chị rõ ràng có thể không làm vậy". Nàng nhếch môi, đúng vậy nàng có thể không làm vậy nhưng nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ tro mắt nhìn cha mẹ chết một cách bất công như vậy?

"Bọn họ có thể không giết cha mẹ ta" Lời vừa dứt, đồng thời im lặng, vậy rốt cuộc là ai đúng, ai sai? Có lẽ nếu nàng vẫn mãi mãi bị bỏ rơi trong cô nhi viện thì sẽ chẳng có chuyện thù hận như vậy. Có lẽ nếu Hàm Mộc Văn không sinh ra trong Hàm gia thì bọn nàng cũng không trở trêu như vậy

"Bạch Nhi, tiễn nương nương về cung" Bạch Nhi gạt mình nhìn Khanh Khanh rồi lại nhìn Hàm Mộc Văn. Cô nhẹ nhàng đi đến đỡ Hàm Mộc Văn đứng dậy "Nương nương trời cũng đã khuya, để nô tỳ đưa người về cung"

Hàm Mộc Vân vùng ra khỏi Bạch Nhi "Khanh Khanh, em không tin những gì em nghĩ về chị đều sai, em không tin chị có thể vô tình như vậy" Bạch Nhi cùng Hàm Mộc Vân đã rời đi. Trong gian phòng chật hẹp chỉ còn lại mình nàng, nàng có thể không vô tình?

Cô ấy vẫn còn sống, chẳng phải là điều nàng luôn mong muốn sao? Nhưng việc phải đối diện với cô ấy dường như nàng chẳng dễ dàng. Cô và nàng thuộc về hai thế giới khác nhau, cô là thiên thần còn nàng là ác quỷ. Cô luôn là màu trắng thuần khiết còn nàng luôn là một màu đen tối.

Dường như nàng luôn là người mang đến xui xẻo cho người khác, cha mẹ nàng, Triệu thẩm Triệu bá, còn có Triệu Khánh Thu. Nàng tự cho mình kiên cường nhưng thật ra nàng chỉ là mảnh thủy tinh, động là vỡ.

Nước mắt vẫn tuôn, nàng giải thoát bản thân không còn cho phép mình kiên cường nữa, ngồi xồm xuống đất, chôn mặt vào bàn tay khóc nức nở. Nàng nhớ cha mẹ, nhớ ngôi nhà nhỏ ngày xưa, nhớ cả khoảng thời gian hạnh phúc ấy.

Ánh trăng tan, bóng đen vẫn đứng đó cách một khoảng nhìn nàng, sự yếu đuối đó hẳn chưa bao giờ thấy ở nàng...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 56: Muốn Hận Cũng Chẳng Thể Hận

Khóc hồi lâu, Lam Khanh Khanh lau đi nước mắt trên mặt, nàng đứng dậy phủi nhẹ y phục dính bẩn. Khuôn mặt nàng lại trở về với sự bất cần đời, dường như nàng bây giờ và lúc này không phải là một

Bạch Nhi trở về thấy nàng như vậy có chút không an tâm, thà nàng quấy tung lên, tức giận hay khóc lóc còn hơn cứ tỏ ra bình thường như vậy. Cô yên lặng Khanh Khanh cũng yên lặng chẳng ai nhắc lại chuyện vừa này.

"Bạch Nhi, ta ngủ trước, ngươi cũng ngủ đi" giọng nàng có chút khàn khàn khiến Bạch Nhi kinh ngạc. Vành mắt nàng hơi hơi đỏ lên, Bạch Nhi rũ mắt gắt đầu, thì ra trong lúc cô đi cùng Hàm nương nương nàng ấy đã ở đây khóc một mình.

Bạch Nhi nhìn theo bóng Lam Khanh Khanh thờ dài, rốt cuộc cô cũng biết tại sao Khanh Khanh luôn tỏ ra mạnh mẽ. Ngày mà nàng giết bọn hắc y nhân, cô đã thấy có một nỗi bi ai hiện lên mắt nàng, thì ra nàng trải qua nhiều chuyện như vậy.

Lam Khanh Khanh mãi vẫn không ngủ được, nàng nhìn lên đỉnh mành chẳng biết bao lâu. Bên cạnh có tiếng động, nàng chau mày nhìn qua đã thấy thân thể mềm mại của Bạch Nhi ôm lấy nàng.

"Cô qua đây làm gì?" Bạch Nhi cười hi hi "ngủ nha", nàng nhủ mảy "sao lại qua đây? Giường của cô bị làm sao à?". Bạch Nhi lắc đầu, buông Khanh Khanh ra chính vị trí nằm thoải mái bên cạnh nàng "Hôm nay ta muốn ngủ với cô"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng đuổi Bạch Nhi. Hai người chẳng ai nói với ai thêm lời nào, nàng lại đưa mắt nhìn đỉnh mành. Qua được một lúc lâu bỗng Bạch Nhi lên tiếng "Khanh Khanh à, cô cũng đừng nên tự trách", "Ta không tự trách". Bạch Nhi xoay người nhìn Khanh Khanh "Ta biết cô là người tốt", Khanh Khanh vẫn nhìn lên đỉnh mành "Ta giết người, là người tốt sao?".

Một khoảng im lặng, Khanh Khanh chẳng nghe thấy cô nói thêm gì, lòng bỗng trùng xuống. "Đừng vậy! Cô là người xấu, nhưng ít ra trong lòng ta cô là thiên thần" Nàng có chút giật mình nhìn sang Bạch Nhi. Cô nàng vẫn nụ cười ngọt ngào đó, thú chung nhìn nàng, nàng cho dù trong mắt mọi người rất xấu xa nhưng trong mắt cô lại là thiên thần.

"Không chỉ là thiên thần, là cô gái xinh đẹp, tốt với ta nhất", Khanh Khanh bất giác nở nụ cười "Người không sợ một ngày nào đó ta giết ngươi sao?". Bạch Nhi ra sức lắc đầu "ta không tin cô nhất tâm giết một cô bé xinh xắn, khả ái như ta", nét cười trên môi nàng càng sâu.

Bạch Nhi nhìn nàng với vẻ nghiêm túc "Khanh Khanh à, từ nay trở về sau ta sẽ bảo vệ cô, ta sẽ không để cô khóc nữa. Cho dù ta không biết võ công nhưng mà ta sẽ chăm chỉ học, chế vài thứ thuốc nữa, nhất định ta sẽ không để ai bắt nạt cô". Lam Khanh Khanh im lặng hồi lâu, nàng về lên nụ cười trên môi "Được ta sẽ để cô bảo vệ ta"

Bạch Nhi chính là người đầu tiên và cuối cùng nâng tình nguyện hạ thấp đi bản thân, Khanh Khanh biết nếu một ngày kia chính nàng không thể bảo vệ được bản thân thì cho dù Bạch Nhi có lợi hại thế nào cũng không thể bảo vệ nàng. Nhưng nàng vẫn muốn có được cảm giác được người khác che chở.

Hồi thì người con gái bên cạnh dần an ổn, chìm sâu mà giấc ngủ. Khanh Khanh nhìn qua Bạch Nhi trong mắt tràn đầy sự ôn nhu ấm áp, lẩm bầm "ta sẽ bảo vệ cô"

Hàm Mộc Vân ngồi thất thần nhìn bản thân trong gương, từ lúc trở về cung nàng đã như thế này, cung nữ dù khuyên thế nào thì nàng vẫn ngồi yên bất động. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn nàng chau mày "Vân Nhi từ khi nào thành ra như vậy?". Nguyệt Tuy cận vệ bên cạnh Hàm Mộc Vân thờ ơ xem nhưng chưa nghe hẳn nói gì. Liên Khuyên bên cạnh nhẹ giọng "Từ khi cô ấy đi ra ngoài về đã thất thần như vậy"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày càng chặt "Nàng đi đâu?", Liên Khuyên nhún nhún vai "Nàng không cho chúng ta đi theo, làm sao ta biết được". Hắn day day trán tròng Liên Khuyên và Nguyệt Tuy, hai nàng mà là người trong cung thì hẳn đã dạy dỗ các nàng rồi, dù gì hẳn cũng là hoàng thượng cơ mà.

Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa định đi vào đã bị Nguyệt Tuy dùng kiếm ngăn "Hôm nay chủ tử nhà ta mệt, người rút đi". "Người..." nàng ta áy vạy mà bảo hắn rút, bọn nàng đứng là bị Hàm Mộc Vân chiều hư rồi mà. Thanh kiếm của Nguyệt Tuy bị hất ra, nam tử phục y đỏ thắm đứng trước người nàng "Hoàng thượng mời ngài vào", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi đi vào.

Nguyệt Tuy chẳng chứng bất bình hay giận giữ gì, vẫn thủy chung khuôn mặt lạnh băng, nàng thu kiếm. Liên Khuyên cười tươi như hoa lại gần hẳn bắt chuyện, Từ Thanh chẳng để ý đến nàng liền rời đi. Liên Khuyên ngo ngát, nàng quay người nhìn bóng Từ Thanh lăm một quý, lẩm bầm "Từ Thanh thôi tha người tưởng người ngon lắm sao? Vô công cao, tuấn tú, chức cao là cao ngạo thế à".

"Người cũng bớt mê trai đi" Liên Khuyên tròng Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy cô được lắm lắm mừng ta" nàng dường như chẳng để ý ai kia đang nổi giận đi ra ngoài. Liên Khuyên uất ức gặm chân thạch thạch chạy theo Nguyệt Tuy "Con mèo khôn kiếp kia người đứng lại cho ta"

Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng phía sau Hàm Mộc Vân chẳng nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nàng qua gương và dường như nàng vẫn chưa biết đến sự tồn tại của hắn. "Có chuyện gì à?" nàng không đáp, "lại làm sao, ai bắt nạt nạt, nói, ta sẽ trừng trị kẻ đó". Nàng vẫn không trả lời, vô tri vô thức ngồi đó. Phong Nguyệt Phủ Hàn tính mất ý đến vệt nước mắt còn chưa khô của nàng, đôi mày chau lại. Hắn vừa định nói gì lại thấy nàng ngồi bật gật lăm lăm có chút giật mình

"Đừng vậy nhất định Khanh tỷ không có ghét bỏ mình, mình không tin Khanh tỷ kiên cường như vậy", "Vân Nhi" Hàm Mộc Vân gạt mình quay lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn sao...sao người lại ở đây". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau chau mày ngồi xuống cái ghế nàng vừa đứng lên của nàng "Ta đứng ở đây thật lâu rồi, nàng cứ ngồi thần thờ ở đây giờ lại hỏi ta?". Nàng chớp chớp mắt "người đến đây lâu rồi sao?" hẳn gắt đầu.

Hàm Mộc Vân vào tình đuổi hẳn đi lại nghĩ đến một chuyện "Phù Hân, ta xin người một chuyện được không?"

P/s: Hôm nay tớ có chuyện vui^^ vui lắm lắm luôn cơ. Vì chuyện vui này mà đăng chap trễ, xin lỗi mọi người^^

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57: Ta Sẽ Dùng Mọi Thủ Đoạn Để Tỷ Thừa Nhận Ta

Phong Nguyệt Phủ Hàn khẽ cảm thấy bất an, nàng đột nhiên đổi cách xưng hô lăm lăm không quen nha. "Có chuyện gì nàng cứ việc nói" nàng sẽ không để nghị điều gì quá sức tường tự của hắn chứ?

Hàm Mộc Vân bắt đầu vòng vo "Người nói Ngự Thư Phòng cách Bình Tước cung có xa không?", hắn vẫn chưa đoán được ý định của nàng "cũng không xa lắm, từ Bình Tước cung sang Ngự Thư Phòng chỉ khoảng một khắc". "Một khắc mà gần à?" nàng bĩu môi "Ngự Thư Phòng cách đây hơi xa nhì, vậy suy ra Bình Tước cung cách đây càng xa" Hàm Mộc Vân có chút phân vân. Nếu đã xa như thế thì nếu muốn gần tỷ ấy phải ở gần khu Ngự Thư phòng nhì?

Thầm suy tính, nghĩ ngợi hồi lâu mới mở lời "Người xem gần Ngự Thư Phòng có nơi nào ở được không nha". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày, Ngự Thư phòng là nơi nào đâu phải ai muốn ở gần đấy là được. "Sao?" nàng thăm dò, "nàng muốn ở gần đó làm gì?" Hàm Mộc Vân ậm ừ tìm lí do "Chẳng lẽ ta muốn ở cạnh...ở gần người một tí không được sao? Đã vậy thì thôi đi"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười tà mị "Gần Ngự Thư phòng thật không ở nơi nào cho nàng ở được nhưng bất quá...tâm cung của ta thì có thể". Ba vạch đen xuất hiện sau gáy, nàng chau mày nhìn hắn, tầm cung của hắn đúng là gần thật, nhưng...chắc tạm được nhì?

Chưa đến hai ngày đồ đạc bên cung nàng đã được chuyển hẳn sang tầm cung hoàng thượng. Trong cung lại đầy lên nhiều đề tài bàn tán về vị Lương đệ Hàm Mộc Vân này. Tuy là chung cung điện nhưng nàng ở gian phòng khác, nàng phòng hẳn như phòng số đến nỗi sắp xếp Nguyệt Tuy và Liên Khuyên cạnh bên phòng nàng, dưới gối lúc nào cũng sẵn chủy thủ. Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng chẳng qua đêm ở đấy, dường như dạo gần đây rất bận

Hàm Mộc Vân ngồi trong phòng cứ nhìn về hướng ngự thư phòng, nàng gọi Liên Khuyên "Khi nào mới có cung nữa đến đây nhì?". Liên Khuyên khó hiểu nhìn theo hướng nàng chỉ "Hướng đấy? Không phải là ngự thư phòng sao?". "Đừng

vậy!" cô nhìn rằng có chút nghi hoặc "Chú từ, người tự xưng hỏi làm gì? Chẳng lẽ...", "Liên Khuynh cô càng ngày càng to gan nhĩ?". Liên Khuynh cười hi hi rụt cổ "Làm sao ta dám, độc của ta còn chưa được giải hết nha", nàng mỉm cười có chút sớt "Liên Khuynh, người yên tâm ta nhất định sẽ giải được độc cho người".

Liên Khuynh nhìn nàng nở nụ cười xinh đẹp "Ta tin người mà, ai bảo người là chủ từ của ta". Nguyệt Tuy đứng ngoài cửa đã từ lúc nào, cô vẫn mặt mặt lạnh tanh nhưng trong lòng ít nhiều đã nổi sóng. Hàm Mộc Văn bỏ lại hai người trong phòng, một mạch chạy tới ngự thư phòng.

Từ xa Mộc Vãng đã thấy bóng người nhỏ nhắn ngồi dưới góc lê kia, nàng ngồi giữ những tán hoa lê trắng thuần theo gió rơi xuống đất, cô có chút thất thần. Không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy Khanh Khanh mừng manh đến thế, cần được sự che chở.

Nhưng mà, tên kia...mong vuốt của hấn sao lại để ở hông Khanh Khanh nhĩ? Cô bỏ lỡ mất chuyện gì?

...5p trước...

"Khanh Khanh, cô lại trốn việc?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu vừa vận bắt gặp khuôn mặt không góc chết của Phong Nguyệt Y Quân. Hấn đứng đó cười nhẹ, nàng chợt nhận ra rằng nàng và hấn không gặp nhau cũng khá lâu rồi. "Ngủ vương đạo này hình như rất bận rộn" hấn cười cười "ta có ra ngoài vài hôm, thật chẳng may gặp rắc rối phải ở lại đây gần một tháng. Đại hôn của hoàng huynh cũng chẳng kịp về"

Nàng nhếch môi, xem ra Hàm Mộc Văn rất được Phong Nguyệt Phủ Hấn xem trọng, lời lẽ của những người xung quanh cũng khác đi vài phần. Phong Nguyệt Y Quân cười đầy ẩn ý "Phải chăng người là đang nhớ ta?", nàng đen mặt thầm nhỏ cho một phát, rằng thật lìm khi nghĩ hấn khá tốt hơn những nam nhân nàng từng gặp.

"Ta làm sao dám treo cao đấy?" Lam Khanh Khanh vừa định đứng dậy nhưng đôi chân lại tê cứng vì ngồi lâu nên có chút loạn choạng. Phong Nguyệt Y Quân nhanh tay đỡ lấy nàng, cách tay phải đặt ngang hông giúp cho nàng đứng vững

Chưa kịp định thần thì nàng đã rơi vào vòng tay mềm mại khác, Hàm Mộc Văn một tay giữ chặt hông Khanh Khanh một tay đẩy Phong Nguyệt Y Quân ra "Vương gia người chưa nghe câu nam nữ thụ bất tương thân à?"

Lam Khanh Khanh sau khi biết ai đang đỡ nàng liền gạt tay cô, nỏ lại khoảng cách, Phong Nguyệt Y Quân có chút kinh ngạc xong vẫn tươi cười "Bổn vương thất lễ!". Hàm Mộc Văn nhìn nàng có chút tiếc nuối, người Khanh Khanh thật là mềm nha, cô thích ôm Khanh Khanh hơn cả gấu ôm. Cảm giác suy nghĩ có gì đó sai sai Hàm Mộc Văn thâm đĩnh chính

Bạch Nhi vừa thấy Hàm Mộc Văn xuất hiện liền chau mày đi đến bên cạnh Khanh Khanh chặn giữa hai người. Lam Khanh Khanh nhẹ cười, Bạch Nhi này đây được xem là bảo vệ không? Kể từ lần đó Bạch Nhi luôn có ấn tượng xấu đối với vị nương nương này, đơn giản vì cô ấy làm Khanh Khanh khóc và cô không thích điều đó

Đúng ngay lúc đó bóng hoàng y đến nơi, Phong Nguyệt Phủ Hấn nhìn thấy họ đều đứng trước ngự thư phòng liền chau mày "Các người tụ tập ở đây có chuyện à?". Cả bốn người liền nhìn sang, chẳng hành lễ.

"Ta đến là muốn gặp huynh" Y Quân là người đầu tiên lên tiếng lại hướng đến người bên cạnh hơi cúi đầu "Tam ca, thật hiếm khi thấy huynh ở trong cung". Phong Nguyệt Vô Thần vẫn duy trì bộ dạng ngă ngớt nhưng trong mắt Khanh Khanh lại là giả tạo.

Phong Nguyệt Phủ Hấn nhìn Hàm Mộc Văn có chút ý cười "hàng sao lại ở đây?", "ta tại sao không được ở đây?" hấn vừa tỉnh nói câu "ta cứ nghĩ rằng đợi ta" nhưng lại không nói, ở đây nhiều người như thế hấn không muốn bị bề mặt

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn Lam Khanh Khanh trong mắt có chút gì đó rất khó hiểu, nàng bắt gặp ánh mắt của hấn đáp trả lại ấy mắt khó hiểu. Hấn lắc lắc đầu lại treo trên môi nụ cười, nàng nhường mày cảm thấy hấn cũng thật hơi đáng thương, lúc nào cũng phải đeo bộ mặt giả tạo đó.

"Nàng là ai? Đứng nói nàng là tẩu tẩu của bọn đệ nhé" Phong Nguyệt Y Quân mở miệng liền kéo tất cả mọi người trở lại. Phong Nguyệt Phủ Hấn cười cười "Nàng không phải là tẩu tẩu của các đệ mà là hoàng tẩu của các đệ", Hàm Mộc Văn bâu môi lườm hấn "Heo mới thên!". Nàng có ý xé dịch lại gần Lam Khanh Khanh nhưng Bạch Nhi lại bước lên một bước đẩy Khanh Khanh ra sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người

Hàm Mộc Văn ngẩn đầu trừng Bạch Nhi, Bạch Nhi nhún nhún vai làm như chẳng thấy, cô dường như to gan hơn rồi. "Heo?" Phong Nguyệt Phủ Hấn đen mặt lại còn hai tên đệ đệ của hấn thì cười ngất nghẻo. Mọi người bắt chợt chuyển hướng nhìn, Khanh Khanh vốn dĩ chẳng chú ý đến đối thoại của họ lại bị mọi người nhìn sang. Nàng có chút ngờ ngác

Phong Nguyệt Y Quân nhìn Khanh Khanh cười "Xem ra các nàng rất thích vị hoàng huynh với heo". Phong Nguyệt Phủ Hấn có chút nhức đầu, sao gần đây hấn toàn gặp những nữ nhân gì đâu không nhĩ

Hàm Mộc Văn cười nhẹ "Ta thấy người rất hợp với... Mấy con heo ở trong hậu cung kia nha"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 58: Có Chút Động Tâm

"Người rất có mắt nhìn"

Hấn thật cảm thấy muốn đâm đầu vào tường chết nha, hấn chắc lầy nhảm kẻ thủ kiếp trước nhĩ. Phong Nguyệt Y Quân và Phong Nguyệt Vô Thần che miệng cười, bà vai rung kịch liệt, Khanh Khanh cũng chẳng biết Vô Thần cười thật hay giả

Lam Khanh Khanh nhếch miệng hình bán nguyệt, gộp vui "Hoàng thượng, ta đảm bảo lần này tai ngài không có vấn đề gì. Chuyện này phải thương cho bên ngự y rồi". Phong Nguyệt Phủ Hấn thật muốn thổ huyết chết đi cho xong, hấn đường đường là hoàng đế đã bị Mộc Văn đùa bỡn thì thôi còn bị một cung nữ qua mặt.

Phong Nguyệt Phủ Hấn dở khóc dở cười, đe dọa Khanh Khanh "Khanh Khanh xem ra cô chán sống lắm rồi?", nàng vô tội "người lại đùa rồi, mạng ta nhỏ lắm người nỡ cướp sao?". Quả thật hấn cũng chẳng "hỡ" chém đầu nàng, chi là người còn sống thì đoán rồi không tránh khỏi thôi.

(Nói trắng ra là hành hạ>Ảc)

Phong Nguyệt Phủ Hấn cười cười "Tốt!", Lam Khanh Khanh nghe mùi nguy hiểm liền thoát thân "hoàng thượng, sân cũng đã quét, lời cũng đã nói nếu không có gì ta cáo lui nhé". Chưa chờ sự đồng ý của hấn nàng đã kéo Bạch Nhi chạy đi, Phong Nguyệt Phủ Hấn cảm thấy thật thất bại, "lời cũng đã nói" để thật nhĩ đem hấn ra làm trò cười

Hàm Mộc Văn sờ mũi, ậm ừ "Chắc Liên Khuynh đang đợi, ta cũng đi đấy" thoát thân là điều cấp thiết. Phong Nguyệt Y Quân còn vương lại nụ cười, nói "Chắc bây giờ hoàng huynh chẳng có tâm trạng bàn bạc nữa nhĩ, vậy đệ cáo lui trước vậy". Phong Nguyệt Phủ Hấn nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Sao đệ không đi luôn đi", hấn nhún nhún vai cười "Nếu huynh nói vậy ta sẽ đi". Phong Nguyệt Phủ Hấn lắc đầu "đệ đi luôn đi" rồi quay đầu đi vào trong. Hấn ở chung với các nàng chắc giảm thọ sớm

Ban đêm bao trùm lấy cả hoàng cung, ánh trăng bạc mờ ảo chiếu qua từng khe cửa.

Lam Khanh Khanh ngồi trên bệ cửa sổ ngắm trăng, Bạch Nhi ngồi phía dưới gối đầu lên bệ cửa nhìn trời. Cảm giác thật bình yên...

"Khanh Khanh, Vương gia đến" Lam Khanh Khanh thu ánh mắt chau mày, vương gia? Phong Nguyệt Vô Thần? Nàng nhìn sang đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần vận bộ y phục đen tuyền đứng đó. Bạch Nhi vừa gọi nàng xong liền không biết đi đâu, chạy ra ngoài.

"Đạo này người rất bận nhĩ?", hấn không trả lời nàng mà hỏi ngược lại "đạo này người có chút thất thường, có chuyện?". Lam Khanh Khanh không mấy kinh ngạc trong cung tai mắt của hấn nhiều như vậy biết tình hình của nàng là điều đương nhiên. Nàng không biết hôm đó hấn đã đứng ở đó nhìn nàng khóc.

Phong Nguyệt Vô Thần leo lên bệ cửa ngồi, nàng và hấn chẳng nói thêm có gì. Lúc nào cũng vậy, cuộc đối thoại của họ chẳng duy trì bao lâu. Mỗi người một tâm trạng cùng nhìn một bầu trời cùng tận hưởng ánh trăng chiếu lên người.

"Trong cung sắp đón vài vị khách" Phong Nguyệt Vô Thần lại là người mở miệng. Lam Khanh Khanh dường như chẳng quan tâm "À?", "Hoàng đế Mông Cổ và tướng quân họ Triệu" hấn cũng dường như chẳng mấy quan tâm, chi là thuận miệng

Tâm nàng đánh thịch một cái, đại ca của nàng cũng đến? Đã hơn nửa năm rồi, liệu nàng có thể gặp huynh ấy không?

"Khanh Khanh?" nàng giật mình quay sang nhìn hấn. Mất chạm mắt chẳng ai mở lời, cứ thế nhìn nhau. Lam Khanh Khanh cụt mắt leo xuống bệ cửa sổ "ta mệt rồi người về đi", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng "Chăm sóc bản thân...cho tốt". Dường như hấn hơi mất tự nhiên, biện hộ "ta không muốn người làm hỏng việc của ta"

Chi giây trước nàng cứ ngỡ hấn quan tâm nàng nhưng câu tiếp theo lại không cho phép nàng mơ tưởng. Đúng vậy! Nàng là thuộc hạ của hấn, hấn lại lúng như vậy lại quan tâm một thuộc hạ? Hấn và nàng giống nhau đều là một kiểu người, không biết quan tâm và chẳng cần quan tâm

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi, Lam Khanh Khanh cũng chẳng buồn nhìn theo, leo ngay lên giường trùm chăn thành một đồng. Hấn ngoảnh đầu nhìn cửa sổ đóng chặt hắt lại ánh đèn dầu, đạo gần đây hấn hình như bị cái gì đó. Hấn có cảm giác rất lạ...

Hàm Mộc Vân nên hơi thờ đến muốn tắt thở, đợi đến khi Phong Nguyệt Vô Thần đi thật xa cô mới hít thật sâu. Cô chỉ muốn chạy lại xem Khanh Khanh ấy vậy mà bất gặp cảnh này....gian tình ah

~Vị tam vương gia này vừa mắt Khanh Khanh thì quả thật không tầm thường, không đến nỗi như ma đầu gì gì đó chứ? Ban ngày tò về phong lưu ăn hại, ban đêm lại khí thế bức người. Chắc tên này thật là thú vị

Ngẫm nghĩ cô lại thấy đôi. Khanh Khanh và hẳn liệu cô phải là tâm đầu ý hợp không nhỉ? Nếu nhờ may Phong Nguyệt Vô Thần lại làm Khanh Khanh tổn thương thì làm thế nào? Không được có nhất định phải theo dõi tên này mới được, nếu mà phát hiện hẳn không tốt sẽ nói lại với Khanh Khanh

Hàm Mộc Vân nhìn về phía Bình Tước cung chần chờ một lát mới rời đi, Khanh Khanh cần có thời gian để chữa lành vết thương. Cô không tin cô đường đường là thiên tài về y học mà không có cách với nàng. Vết thương nào mà chẳng như nhau, cô nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để Khanh Khanh thừa nhận cô.

Cô mỉm cười, nhưng nếu Phong Nguyệt Vô Thần có thể chữa lành vết thương của nàng thì tốt quá rồi.

"Thì ra mấy hôm nay người trốn đi một mình lại là đến đây", Tim Hàm Mộc Vân xuất rơi xuống đất quay ra phía sau quát "Nguyệt Tuy cô không biết báo hiệu trước khi đến à". Nguyệt Tuy nhún vai "Chẳng phải ta vừa nói đấy sao?", "Người muốn hù chết ta thì cô, biết ta sợ ma mà cứ thích hù. Ồ! Trái tim nhỏ bé của ta"

Nguyệt Tuy nhìn cô tự biến tự diễn khẽ nhếch môi giương lên nụ cười hiểm có "Chú từ bây giờ người không về sẽ gặp thật đó". Hàm Mộc Vân nhìn xung quanh, trời đã tối lắm rồi, có hơi lạnh "Vay về thôi" cô ôm lấy cánh tay Nguyệt Tuy cười "Cố cô ở đây sợ gì nhỉ".

Nguyệt Tuy này trông có nét giống với Khanh Khanh, hai người đều trải qua rất nhiều đau khổ mới lạnh lùng ít nói như thế. Cũng chính vì lẽ này cô đã cứu Nguyệt Tuy.

Nguyệt Tuy nhìn Hàm Mộc Vân lắc đầu "nhìn người rất giống nữ hài tử", cô bấu môi "chẳng lẽ lại là nam hài? Ta chỉ mới 15 tuổi nha". "Nữ từ 15 đã phải biết nữ công gia chánh đi tìm ý trung nhân rồi", Hàm Mộc Vân bấu môi "hử công gia chánh thì ta không biết nhưng ta biết cầm kì thi họa nhé". Hàm Mộc Vân nhìn Nguyệt Tuy từ trên xuống dưới "Đầu giống con mèo nhà cô từ từ công với nhan sắc cô hơn ta chắc?".

Nguyệt Tuy cười cười "Trừ võ công với độ lạnh lùng ta đều thua cô". "Cồ..." Hàm Mộc Vân dậm chân vào hòn đất hất mặt đi nơi khác không thèm nói chuyện với Nguyệt Tuy. "Nếu như ta là nam nhân ta cũng sẽ lấy cô về làm nương tử" Hàm Mộc Vân quay sang cười ngọt ngào "Thì ra người là có ý với ta?", "Ta không có hứng thú đó".

Hàm Mộc Vân cụt mắt "cô không cần nói hộ Phong Nguyệt Phủ Hân, hẳn là để vương chẳng phải nam tử bình thường". "Nhưng hẳn xem ra tốt hơn những người khác, chẳng phải trước đây ông già kia bảo người có tướng mẫu nghi thiên hạ sao?"

"Tốt thì đã sao? Mẫu nghi thiên hạ thì đã sao? Trái tim để vương chẳng thể mong chờ. Ta tốt nhất đừng để mình dính vào cuộc tình này, nếu không một ngày nào đó hẳn dứt tay áo người đau khổ cũng chỉ là ta"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 59: Chương 59: Vị Khách Đặc Biệt

Ngoại thành trong sương sớm xuất hiện cỗ xe ngựa, cỗ xe này trông bình thường đến không thể bình thường hơn. Trong xe chỉ có duy nhất hai nam tử

"Hoàng... Gia Lão huynh, sao huynh lại có hứng đến Kinh Thành?"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười cười, đập nhẹ phiến quạt vào tay "Chẳng lẽ huynh không muốn đến kinh thành?". "Chẳng giấu, thần chưa từng đến kinh thành, hướng hồ lại phải vào cung nên có chút..."

"Ta đã bảo lúc chẳng có ai thì đừng xưng vương với thần, nghe cứ giống ở trong cung cấm. Thoải mái chút đi, muội muội người mà biết không chừng cô ấy cắt đầu ta". Nam tử bên cạnh gật đầu "thần....ta đã hiểu"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười nhẹ như có như không hỏi "Khanh Lâm huynh, huynh có muốn gặp muội muội của huynh không?". "Huynh nói vậy có ý gì?"

Hắn cười bí hiểm "không biết nàng ra sao rồi thật mong nhanh chóng gặp nàng, gần một năm chưa nhỉ?". Nam tử kia cười nhẹ "Nếu chuyện này gặp được Khanh Khanh thật tốt. Không biết muội ấy ra sao, vẫn tốt chứ?"

Nam tử áo bào cười lớn "Huynh có phải xem thường nàng quá không"

"Hai vị công tử, sắp vào đến kinh thành rồi" phu xe lên tiếng, ý cười hai người càng đậm

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh đang mơ hồ nhắm mắt tựa như đang ngủ kia lại gần hỏi "Khanh Khanh, tối qua cô lại mất ngủ à?". Khanh Khanh mở mắt ra lắc đầu "Ta không sao", Bạch Nhi gật đầu nhưng vẫn không yên tâm, Khanh Khanh dường như mất chứng mất ngủ về đêm nhưng có ấy lại có thể ngủ ban ngày.

"Bạch Nhi cô đừng lo, trước đây ta thường thức đêm thành thói quen, cơ thể ta vẫn ổn, ta thích ngủ vào ban ngày hơn ban đêm". Bạc Nhi bấu môi "Cô chắc không phải là nữ tử, ban đêm đi làm chuyện xấu", "Sao? Đã bắt được chuyện xấu của cô chưa"

Bạch Nhi về lên một nụ cười "Ta có chuyện xấu sao? Thời nào hoàng thượng sắp hạ triều rồi, nghe bảo hôm nay người và một số người khác sẽ đến đây. Khanh Khanh, cô cầm chổi quét giúp ta đi, ta không muốn hôm nay người với hoàng thượng lại cãi nhau đâu". Lam Khanh Khanh đứng dậy vương vai "Bạch Nhi cô nương xinh đẹp khá ái đã mở lời ta dám cãi sao?"

Lam Khanh Khanh cầm chổi quét, "Khanh Khanh cô biết hát không?". Nàng cúi đầu "Cố nghĩ ta như thế này sẽ biết hát sao?", Bạch Nhi nhún nhún vai "Cô nên đến Viên Linh các nhiều tí, nghe các cô nương đàn hát giải sầu". Lam Khanh Khanh mỉm cười "Cô cũng thật biết hưởng thụ", Bạch Nhi lì lợm "ta cũng chỉ nghe bọn họ nói lại thôi"

Lam Khanh Khanh cầm chổi hươ hươ vài đường, nàng nhìn Bạch Nhi "Hay cô hát cho ta nghe đi". "Ta á" Bạch Nhi tự chỉ vào mình "Cô đùa à, ta mà hát hay thì đã không ở đây quét tước cùng cô rồi".

Lam Khanh Khanh thu hồi nụ cười sau khi nhìn thoáng thấy bóng nam tử hoàng bào kia. Nàng làm như chẳng biết, tiếp tục "chăm chỉ" quét tước, bọn họ dần đến gần cô nhếch môi ra sức quét tước lên hài của ai đó.

"Lam Khanh Khanh!" mặt cô đỏ hồng hai màu vàng thêu chỉ kim tuyến rồng bay đang nằm dưới chổi của nàng nàng ngẩn đầu vô tội và "Chắc Hoàng thượng hạ triều rồi à? Sao không báo trước". "Trẫm cần báo cho một cung nữ như ngươi?" Phong Nguyệt Phủ Hân lùi lại tránh khỏi chổi của nàng

Một vài công công chạy lại phui phui vào áo và hài cho hắn. Khanh Khanh đứng thẳng chẳng có biểu hiện việc mình vừa khi quân phạm thượng "Đứng vậy nha, nhưng người không báo trước nhờ có chuyện gì nô tỳ cũng chả gánh được". Đại loại như việc người vừa gặp phải, nàng cười vô tội, sao nàng cứ thích bắt nạt tên hoàng đến ngực này thế nhỉ. Cũng đúng dòng họ nhà Phong Nguyệt nhà bọn hắn xem ra có tên cầu hoàng này để bắt nạt nhất

(Nuông chiều Khanh Khanh quá thết hư luôn rồi~>

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 60: Thân Phận?!

"Phương Thanh, cô lại ở đây cam chịu số phận sao? Chắc thật không nghĩ tới". Nữ tử áo đen bước vào Trang Uyển như chốn không người, nàng ta bước vào phòng Trang Tần khiến cả không khí trở nên quý dị.

Cả căn phòng chỉ được chiếu sáng duy nhất bởi cây nến đặt bên cửa sổ, Trang tần ngồi trước gương chẳng quay đầu "Từ Dạ cô nương đến tìm Phương Thanh chẳng hay là có việc gì?". "Việc thì đương nhiên có nhưng mà... Cô nhìn cô xem liệu có thể thi hành nhiệm vụ?", Trang Tần cúi đầu không "Ta xin lỗi"

"Người thật sự yêu tên vô dụng kia sao? Phương Thanh ời Phương Thanh cô hà tất phải thế? Công tử tốt hơn hẳn ta gấp ngàn lần, cô xinh đẹp như vậy cơ sao cô lại phí tuổi xuân ở chốn này?" đôi môi mòng dưới chiếc mặt nạ tinh xảo kia chưa bao giờ nói ra những lời tốt đẹp.

Trang Tần nhẹ cười "Công tử tốt như vậy ta làm sao xứng? Hướng hồ hẳn cô biết bao nữ tử ta cũng chỉ là trong số đó mà thôi. Không phải cô cũng... Thích công tử đấy chứ?". "Phương Thanh, cô dần to gan rồi đấy" dường như cô ta có chút giận dữ, bỗng cô ta cười một tiếng, giận dữ cũng tiêu tan.

Nữ tử gọi là Từ Dạ kia đi đến nắm cầm Trang tần "Phương Thanh, cô rất thông minh, ta khuyên cô nên biết chừng mực. Nếu hẳn ta biết thân phận của cô thì chẳng có chuyện dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu"

Cô ta thả cầm nàng ra đứng thẳng lưng "Hoàng đế Mông cổ đã vào cung, cô biết nên làm gì rồi chứ?". "Trong cung có nhân vật đặc biệt gì sao?" Trang Tần chẳng quan tâm tùy ý hỏi. Từ Dạ nhếch môi cười lạnh "Cô lẽ có, dám người kia

kêu gào vào cung trà thủ nhưng chỉ trong một đêm mà mất mạng. Người nghĩ xem!

Trang Tần kinh ngạc "Không phải bọn họ bị cấm vệ quân bắt sao?". "Đương nhiên là không, bọn họ đã chết trước khi rơi vào tay hoàng thượng. Còn chết rất đau đớn", nàng ta cười quý dị thoáng chớp đã biến mất.

Trang Tần dường như có chút mất tự nhiên, có chút sợ hãi. Đám người đó là những cao thủ Mông Cổ chẳng thể nào hạ gục dễ dàng, ấy vậy mà bị giết sạch. Người đó rốt cuộc là ai? Hẳn giao xác cho hoàng thượng chẳng lẽ nào là người của ngài?

Một cổ lo sợ dâng trào lên, có thật có chút sợ hãi, nếu như hoàng thượng biết được thân phận của nàng, hẳn có...

"Nếu hẳn biết thân phận của cô thì chẳng dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu" lời nói của Từ Dạ lại lần nữa hiện ra trong đầu cô. Đứng vậy nếu chuyện đó xảy ra hẳn sẽ chém đầu nàng, tru di cửu tộc, sẽ chẳng chút hạ thủ lưu tình vì vốn hẳn chẳng có chút yêu thương nàng.

Lam Khanh Khanh ngồi thần thờ trước cửa sổ, Bạch Nhi kéo ghế đến cạnh cô ngồi "Khanh Khanh, cô lại làm sao vậy?". Lam Khanh Khanh lắc đầu trường dài ra bề cửa sổ, gối cằm lên tay nhìn ánh trắng bị che bởi đám mây "Ta chẳng bị sao cả, chỉ là lười muốn ngồi một chỗ chẳng cần làm gì, chẳng cần nghĩ gì".

"Nhưng mà chẳng phải càng rảnh rồi càng suy nghĩ nhiều hay sao?". Lam Khanh Khanh thờ dãi "Sắp tới lại có kịch vui đây, chắc chẳng còn những ngày bình yên rồi", "Lại có chuyện?". Nàng chẳng nói gì, ngẩng đầu ra, nhắm mắt dưỡng thần. Gia Lễ Thượng Phong đã đến không có chuyện mới lạ, thân phận của nàng không sớm thì muộn cũng lộ ra. Chuyện nàng lo duy nhất chính là Phong Nguyệt Vô Thần, hẳn mà biết chuyện của nàng thì nàng coi như xong. Uyên Ương Phi Thủy chưa cảm vào tay thì mạng đã không còn.

Cộc

~Lam Khanh Khanh chau mày nhìn hòn đá nhỏ bị ai đó ném đến, lăn vài vòng dưới đất. "Khanh Khanh...", "Bạch Nhi cô ở lại đây đi" Nàng cắt lời Bạch Nhi đứng dậy phóng ra cửa sổ "Ngủ đi tuyệt đối đừng đi theo ta"

Lam Khanh Khanh nhắm theo hướng hòn đá ném tới mà đi theo, đến bìa rừng trúc nàng thấy một bóng trắng lướt qua, nàng không chút do dự đi vào trong. Đi sâu vào trong nàng thấy một nam tử bạch y trắng xoá đứng đó tựa khi nào, cảnh đêm tối thế này hẳn đúng đó cô phải rất sợ người hay không

"Ngủ ca, huynh đêm hôm khuya khoác vận bạch y đứng đó rất sợ người nha". Nam tử đó xoay người, nét cười lãnh đạm hiện trên môi "Khanh Khanh, dạo gần đây xem ra muội sống rất tốt nhì". Nàng mỉm cười "Thật không tốt chút nào, ta nhớ huynh chết đi được, Lãnh Thiên ah~"

Phi Yến Lãnh Thiên thấy nàng vô si nhào tới muốn ôm hẳn liền lùi ra vài bước. Lam Khanh Khanh vô bị hụt liền bấu môi "Lâu lắm rồi ta không gặp huynh mà huynh nở đối xử với ta như vậy, ta không chơi với huynh nữa". "Từ khi nào Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt lại trẻ con đến vậy?" Nàng bấu môi "Từ khi ta nhìn thấy huynh nha"

Phi Yến Lãnh Thiên cười nhẹ đưa tay gõ lên trán nàng một phát rồi đau "Muội đi rửa rây đi ta cho muội ôm". "Bệnh khiet phích của huynh vẫn chưa tuyên giảm ah, ta chỉ là giúp huynh" Lam Khanh Khanh lấy trong người ta một lọ nhỏ đổ lên tay, bột ngừ trên tay nàng liền bị trôi sạch. "Ta ừ thêm ôm huynh nhá", nét cười trên môi hẳn càng đậm, cô bé này đã học được cách để bản thân vui vẻ và là cho người khác vui vẻ rồi. Xem ra lần này nàng vào cung không phải vô ích

"Huynh đến tìm ta làm gì?", "Chẳng có gì, trong cung có một sổ con chuột đang rục rịt hẳn là vì hoàng đế Mông Cổ vào cung. Bọn người này có lẽ cũng là những kẻ tiếp tay cho bọn cao thủ Mông Cổ kia ám sát muội"

Hắn đứng lại, nhìn nàng "Ta cảm thấy thật tò mò, một cung nữ như muội lại có kẻ muốn giết sao? Lại phải nhiều người như vậy". Chung quy thân phận của nàng vẫn chưa ai biết được, dù cho Dạ Nguyệt có lật tung cả Trung Nguyên cũng chẳng biết thêm điều gì về nàng. Phi Yến Lãnh Thiên vẫn còn nghi hoặc nàng còn một thân phận khác cho dù hẳn đã tìm bao lâu nay vẫn không có thông tin nào.

Lam Khanh Khanh cười trừ "Chẳng lẽ huynh nghĩ ta có thân phận nào khác? Trước đây ta đắc tội nhiều người như vậy việc trả thù cũng đương nhiên thôi." Nàng nhìn hẳn cười nhẹ đưa ta nàng hai má của mình "Huống hồ ta xinh đẹp khá ái như vậy, người khác ghen tỵ cũng đương nhiên thôi"

Có lẽ mọi người đều bắt đầu nghi ngờ nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chư Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 61: Chương 61: Quan Tâm

"Huynh và Dạ Nguyệt nghi ngờ ta?"

Phi Yến Lãnh Thiên cười trừ "Nếu Dạ Nguyệt nghi ngờ muội thì muội đã không là Thập Nhị tiểu thư rồi". Hẳn đi đến chỗ nhẹ vai nàng "Có thời gian về Dạ Nguyệt một chuyến, bọn họ rất nhớ muội".

Lam Khanh Khanh cười cười "Thì ra hôm nay huynh đích thân đến là vì nhớ ta nha", hẳn mất tự nhiên quay đi chỗ khác, quả thật hẳn đã giành với Điều Chính Vũ để vào cung. Chắc Điều Chính Vũ ở nhà rửa hấn lắm đây

"Nha, ta đoán đúng rồi chứ gì? Chắc Lãnh Thiên ah, yêu huynh quá đi mất", Phi Yến Lãnh Thiên gõ vào trán nàng một cái "Lời muội nói nên cất vào đi, người khác mà nghe thấy tưởng thật thì ta không còn mạng đâu". Nàng cười hi hi "Vậy huynh có nghĩ là thật không?", hẳn lắc đầu "Lời của muội mà tin được ta đã tin"

"Xem ra trong khoảng thời gian này sẽ có ít sóng gió trong hoàng cung đấy, muội xem chăm sóc thật tốt bản thân" hẳn xoa đầu nàng "Ta đi đây!". Nàng gật đầu "Được nghe lời huynh"

Đội Phi Yến Lãnh Thiên khuất bóng Lam Khanh Khanh mới rời đi, như có như không nàng thấy một bóng trắng lướt qua. Nàng quay đầu nhìn chẳng thấy một ai, kì lạ chẳng có tí cảm giác có người ở gần đó. Lam Khanh Khanh vỗ đầu cho là mình nhìn nhầm, có lẽ dạo này nàng mệt mỏi quá rồi.

Lam Khanh Khanh quay trở về Bình Tước cung đã thấy trong phòng sớm đã tắt đèn. Nàng nghĩ Bạch Nhi đã ngủ nên rón rén đi vào trong chỉ sợ gây tiếng động khiến cô tỉnh giấc. Nàng vô tình động trúng thứ gì đó trên bàn rơi xuống đất, Lam Khanh Khanh cúi người nhặt cuốn sách vừa rơi xuống kia ngẩng đầu lên đã thấy bóng đen đứng trước mặt

"Ồi giật cả mình! Đại boss à người đứng có xuất quỷ nhập thần như vậy có được không" nàng ôm trái tim bé nhỏ trùng hấn. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Đại boss?", "À là kiểu quyền lực ỳ mà. Nhưng sao người lại đến đây?" Nàng có chút bất an. Có khi nào bóng trắng nàng vừa thấy khi này là hẳn không

Không đúng hẳn luôn vận y phục đen tuyền mà, chắc chỉ là nhìn nhầm thôi hoặc là gặp quỷ.

"Người đi đâu?" nàng đưa mắt đi chỗ khác "không ngủ được đi tản bộ, đối lại là người đêm hôm đến phòng khuê nữ còn mờ ám như vậy là có ý gì đây?". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi cười nhưng có lẽ nàng không thể thấy được vì tối "Người là Khuê nữ sao?". "Ừ thì coi như không phải đi, nhưng mà Bạch Nhi..." lúc này nàng mới nhớ đến Bạch Nhi

Lam Khanh Khanh đi thật khẽ sang gian bên cạnh thấy Bạch Nhi vẫn ngủ ngon mới an tâm. Nàng gio cuốn sách trên tay "Đây là thứ gì?", "Sách!". Nàng chau mày "Ta đương nhiên biết là sách nhưng để làm gì?", "Người rảnh rồi thì nên luyện chút võ công đi" Hẳn nói dường như có chút không tự nhiên

Lam Khanh Khanh mỉm cười trừ "Không ngờ người lại xem trọng ta đến vậy nha, còn đến tận đây đưa cho ta". Phong Nguyệt Vô Thần ho khan một tiếng phất áo đứng dậy "Nhiều lời vậy làm gì". "Nha nha chẳng nhẽ người lại xấu hổ?", hẳn quay người sang phía nàng, đi tới "Chẳng hay người ngại mạng quá dài?". Nàng nhúng nhúng vai "Hai huynh đệ nhà ngài không còn câu mới mẻ hơn à? Ta nghe đến phát ngán"

Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "Người tốt hơn nên an phận đi, đừng suốt ngày trêu chọc người khác nữa". Nàng tò vò về tội "Không có nha, là do bọn họ trêu chọc ta trước, cho nên...". "Cho nên người rất hứng thú với phi tần của hoàng huynh ta, Hy phi, Trang phi tiếp tới ai đây?", "Ta nói sao hai huynh đệ nhà ngài giống nhau thế? Là do phi tần của hẳn không an phận cứ có ý gây chuyện với ta".

Hẳn lắc đầu "Mạng người sớm muộn gì cũng bị người ta lấy đi mất, lúc đấy ta cũng chẳng cần quản nha đâu rồi rồi người". Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng ngọt ngào "Quan tâm người ta còn bầy đặt", hẳn chau mày "Người nói gì?" nàng cười cười "Ta là muốn nói mạng ta lớn, đêm vương chẳng dám chứa ta nữa ấy. Và lại Uyên Ương còn chưa thấy thì làm sao ta đi được"

Hẳn biết nàng có ý gì, hẳn trầm ngâm "Người lấy được hay không là một vấn đề". "Ta nhất quyết sẽ lấy được" không vì nó ta làm sao ra nông nổi này chứ, câu sau nàng nói thẳm trong lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một lát rồi mờ miệng "Khuya rồi người ngủ đi". Lam Khanh Khanh gật đầu, hẳn hẳn ngang đi ra bằng cửa chính. Nàng thẳm than, hẳn nói nàng nên giữ cái mạng nhỏ bề này ấy vậy mà lên lút gặp mà hẳn ngang như vậy.

Lam Khanh Khanh ngồi ra giường, nương theo ánh trăng cầm cuốn sách lên xem. Nàng lật lật vài trang chưa đầy 5s đã ném nó đi, từ trước đến nay sách võ công gì đấy nàng chưa bao giờ xem qua nói chi là học. Cứ nhìn 5s là bắt đầu buồn ngủ, sách này tốt nhất là cho Bạch Nhi.

Lam Khanh Khanh ném cuốn sách ở đầu giường, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến ngự thư phòng đã bắt gặp Hâm Mộc Văn ngồi đó tựa khi nào. Hâm Mộc Văn thấy nàng liền nhào tới ôm

"Khanh Khanh à, tỷ dạo này không bận việc gì chứ?" nàng chau mày "Liên quan tới người?". Hâm Mộc Văn vốn rất vui vẻ cũng chẳng để ý lời lẽ của nàng "Tỷ đã không bận hay là ra ngoài đối phó tí nhé, Bạch Nhi cô cũng đi cùng ha"

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh chung quy vẫn lạnh nhạt như vậy. Hàm Mộc Văn không vì vậy mà từ bỏ, cô cười ngọt ngào "Tỷ không thấy trong cung rất buồn chán sao, ngày mai tỷ và Bạch Nhi cùng đi săn với ta nhé"

Bạch Nhi nhìn cô có chút khó hiểu "Sao tự nhiên nương nương lại muốn đi săn? Chẳng phải không có lệnh hoàng thượng phi tần không thể xuất cung sao?". "Không phải chỉ ta. Ngày mai hoàng thượng tổ chức đi săn cùng hoàng thượng Mông Cổ. Hẳn bắt ta phải đi theo hẳn..."

Hàm Mộc Văn dừng một chút nhìn sắc mặt nàng "Ta muốn tỷ đi chung nha, tiện thể đề tỷ..." . "Không đi"

Cô làm vẻ tội nghiệp nhìn Khanh Khanh "Tỷ, tỷ nỡ lòng nào phủ muội như vậy à? Tỷ nỡ để muội bị tên sắc lang kia ăn hết à? Tỷ à~"

"Im!" Lam Khanh Khanh chau mày "Ta đã nói, không đi!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 62: Chương 62: Đi Săn

Thật ra ngày mai đúng thật có buổi đi săn nhưng không có ai bắt cô đi cả. Hàm Mộc Văn là tình nguyện đi thôi, chẳng thể hình dung ra được Phong Nguyệt Phủ hẳn vui thế nào. Cô chính là muốn mang theo Khanh Khanh ra ngoài cung thư giãn một chút, nhưng ai biết được nàng nhất quyết từ chối như vậy.

Hàm Mộc Văn nhìn nàng lạnh nhạt đi đến một góc ngồi trong lòng cũng có chút buồn bực, không phải cô không cố gắng mà là nàng không chịu phối hợp. Hàm Mộc Văn nhìn qua Bạch Nhi cười ngọt ngào

Bạch Nhi nhúng vai "Nương nương nhìn ta cũng vô ích, Khanh Khanh thế nào nó tỷ là thế ấy". Cô thờ dãi "Cô cũng không cần một câu nương nưon hai câu nó tỷ với ta đâu".

Hàm Mộc Văn ù rũ đi vào ngự thư phòng.

Nặng dần lên, Phong Nguyệt Phủ hẳn đã hạ triều, công việc "nặng nhọc" của Khanh Khanh và Bạch Nhi cũng đã xong, vừa vận thấy họ đi về phía ngự thư phòng.

Hàm Mộc Văn mất thấy Phong Nguyệt Phủ hẳn liền chạy ra ngoài "Ta muốn ngày mai Khanh Khanh đi theo ta", hẳn nhìn cô cười nhẹ "Từ khi nào nàng và Lam Khanh Khanh lại thân thiết như vậy?". "Mặc kệ ta, ta muốn Khanh Khanh cùng đi với ta" Hàm Mộc Văn bắt đầu làm nũng, hẳn nhìn bộ dạng đáng yêu của nàng như vậy còn không mềm lòng sao?

Lam Khanh Khanh ho nhẹ "Nếu các người rảnh rỗi như vậy chỉ bằng cho ta nghỉ vài ngày, ta chẳng thể giúp ích gì sao cứ nhất thiết kéo ta đến đó. Chẳng lẽ nương nương bắt ta đi nhất xác động vật sao?"

"Cô nương đẹp như vậy sao nỡ để cô đi làm những chuyện đó?" Nàng lườm Gia Lỗ Thượng Phong một phát, "Vây Gia Lỗ Vương nghĩ đến đó ra cần làm gì?". Gia Lỗ Thượng Phong ra vẻ suy tư, nụ cười càng đậm "Cứ như bây giờ... Quét tước"

Lam Khanh Khanh thăm mắng Gia Lỗ Thượng Phong vài câu, "Ta nhất quyết không đi thì sao?". "Muội lấy danh nghĩa Lương Đế bắt tỷ phải đi theo" Hàm Mộc Văn nghĩ hồi lâu, chỉ có cách này mới kéo Khanh Khanh ra ngoài cùng nàng được.

Lam Khanh Khanh Thở dài, ai bảo cô là phi tần còn nàng là nô tỳ chứ, "Lời nương nương ta dám cãi sao, Bạch Nhi phải đi cùng chứ?", Hàm Mộc Văn cười cười "Tất nhiên rồi". Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi "Nếu không có việc gì thêm nó tỷ cáo lui"

Phong Nguyệt Phủ hẳn ghé vào tai Hàm Mộc Văn nói nhỏ "Xem ra nàng và Lam Khanh Khanh rất thân thiết", "Đây là lần thứ hai người hỏi ta rồi". Hẳn nhúng vai "Ta chỉ thất mắc mà thôi"

"Phong Nguyệt huynh, ở đây còn hai nam tử chưa có hôn phối đấy nhé"

Ngày hôm sau vừa sáng ra cả đoàn người ngựa đã rời khỏi cung dời sang khu sân bắn

Dụng lễu sắp xếp cũng đã nửa ngày trời qua, nắng bắt đầu bớt oi bức. Gia Lỗ Thượng Phong nhìn mặt trời có chút hướng về phía Tây "Chúng ta có thể đi săn chưa nhỉ? Nghe nói khu rừng này rất nhiều thú đáng sợ"

"Gia Lỗ huynh có hứng như vậy vậy chúng ta đi dạo trước xem" Phong Nguyệt Phủ hẳn nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Tam đệ, đệ có nhã hứng chứ?", "Được thôi".

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn sang chỗ Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Văn "Mấy vị mỹ nhân đã đến đây rồi có muốn đi săn không". Rõ ý định hẳn là muốn các nàng cùng đi

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh "Ta không biết cưỡi ngựa, ta lại không thích cái rừng u ám kia... Khanh Khanh có đi mạnh giỏi nhé". Lam Khanh Khanh tròng Bạch Nhi, Phong Nguyệt Vô thần cười cười "Bạch Nhi đã không muốn thì cứ để Bạch Nhi ở lại trong lễu đi". Nàng tròng hẳn "Ta...Nó tỷ không biết cưỡi ngựa", tên nào đó không biết tình hình che miệng cười.

Lam Khanh Khanh hướng Gia Lỗ Thượng Phong cười nguy hiểm "Gia Lỗ vương, nó tỷ có gì SAI sao?". Hẳn ngậm miệng lắc đầu "Không có, Lam cô nương đã không biết cưỡi ngựa chỉ bằng đi chung với bốn vương đi".

Lam Khanh Khanh cúi đầu lễ phép "Thật không dám phiền hà Gia Lỗ vương". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn Gia Lỗ Thượng Phong, như có như không hai người chạm phải ánh mắt. Gia Lỗ Thượng Phong cười nhẹ hướng hẳn gật đầu, tên Tam trong gia này không vô dụng như trong lời đồn.

Hàm Mộc Văn mìn mồi một hồi mới mở miệng "Ta cũng muốn đi", Phong Nguyệt Phủ hẳn nhìn cô, chẳng do dự đồng ý "Được! Đem cho nàng một con ngựa. "Nhưng Ta không biết cưỡi ngựa" Hàm Mộc Văn nhìn mọi người, Khanh Khanh cũng đi lễ nào cô chịu ở trong lễu một mình chán chết? Làm sao đây cô muốn đi cùng Khanh Khanh.

Phong Nguyệt Phủ hẳn cười tươi rồi nhìn cô "Nàng đã không biết cưỡi ngựa chỉ bằng đi chung với ta". Hàm Mộc Văn lườm hẳn, đồ nắm bắt cơ hội, hẳn nhúng vai đưa tay về phía cô "Lên". Cô nhìn qua Lam Khanh Khanh, đưa tay cho hẳn đỡ cô lên ngựa.

Phong Nguyệt Phủ hẳn lên ngựa ngồi sát phía sau cô, đôi má Hàm Mộc Văn bỗng chốc nóng dữ dội. Cô đây nhẹ hẳn "Xích ra tí đi", nét cười trên khuôn mặt hẳn càng đậm, một tay đặt ngang hông giữ cô tựa lưng vào ngự hẳn "Không giữ nàng lại trăm lam sao yên tâm"

Lần đầu tiên hẳn xưng là Trăm với nàng, Hàm Mộc Văn quay đầu nhìn hẳn, khuôn mặt túi tuấn ngay trước mặt khiến cô giật mình tim bỗng chốc thích một cái đập loạn nhịp.

Lam Khanh Khanh vẫn nhìn về phía Hàm Mộc Văn bỗng thấy cảnh này liền xoay người lại, đứng là lại mất trẻ con mà. Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng như vậy vô ý thức nhếch môi cười, hẳn nắm lấy cổ áo nàng kéo lên. Nàng có chút bất ngờ lúc định thần lại đã thấy nàng ngồi trên xe ngựa, phía sau dụng phải bức tường thịt rắn chắc.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh bật cười, bên ngựa người ta là tình chàng ý thiếp đỡ nhau lên ngựa còn Khanh Khanh là bị trực tiếp kéo lên ngựa nha. Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi, Bạch Nhi vẩy tay "Khanh Khanh ah, đi vui nhá". Khanh Khanh tròng cô, đúng là đang trêu tức nàng mà, nhìn mặt nàng liệu có vui nổi không?

Phong Nguyệt Vô Thần đặt miệng bên ta nàng nói nhỏ "Người là không sợ mất bị trạch sao?". "Mặt kệ ta" Nàng không thèm nhìn hẳn quay mặt đi nơi khác. Phong Nguyệt Vô Thần cũng thúc ngựa đi

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn Triệu Khánh Lâm "Xem ra muội muội nhà người bị soi dụ mất rồi". Triệu Khánh Lâm nhìn theo bóng nàng "Có lẽ bấy giờ tốt hơn nhiều, ít ra muội ấy vui vẻ hơn lúc ban đầu ta gặp". "Đúng vậy nha, khẩu khí của nàng càng ngày càng độc, nói cũng nhiều, cười cũng nhiều, thần kinh hư tổn quá mức. Thiếu điều đôi mắt đó vẫn chưa bớt bị thương, thù đoạn vẫn vậy"

Hai người bỗng yên lặng chậm rãi thúc ngựa đi.

Đi sâu vào trong rừng bỗng Phong Nguyệt Phủ hẳn đột nhiên dừng ngựa, "Gia Lỗ huynh, chúng ta thì mới vận xem, xem ai săn được nhiều thú rừng hơn?". Gia Lỗ Thượng Phong cười "Phong Nguyệt huynh và Vương gia còn có mỹ nữ trong tay, các nàng ơ?". "Không thành vấn đề" Gia Lỗ Thượng Phong vỗ ôm tim cảm thán "Nhưng tại hạ cảm thấy cô đơn nha", "Gia Lỗ huynh chỉ bằng tìm một cô nương đi, đâu gì huynh cũng đáng cơ đã lâu"

Gia Lỗ Thượng Phong như có như không nhìn thoáng qua Khanh Khanh "Đã từng ngờ ý nhưng nàng lại chối từ, ta có lẽ chờ nàng ấy nghĩ thoáng quay về bên ta". Phong Nguyệt Phủ Hoàng chau mày "Cô nương nào lại lợi hại như vậy". Hẳn cười nhẹ vờ như đang nghĩ về ai đó lại dường như đang muốn nói điều gì cho họ "Một cô nương quái dị!"

Phong Nguyệt Vô Thần có chút cảm thấy khó chịu, hẳn lời này từ miệng Gia Lỗ Thượng Phong như muốn cho hẳn nghe thấy. Lam Khanh Khanh thăm than, tên Gia Lỗ Thượng Phong dường như muốn hại chết nàng mà.

Phong Nguyệt Vô Thần chẳng nói câu nào thúc ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 63: Chương 63: Gặp Thích Khách_Bị Thương

Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa đi một khoảng xa mới dừng lại. Lam Khanh Khanh nhìn xung quanh "Xem ra hoàng thượng phái rất nhiều binh lính đến đây". "Săn bắt của hoàng gia sao lại không cần binh lính" nàng tặc lưỡi "Nếu đã cố ý giết người thì bọn vô dụng này cũng chỉ là hạt bụi". Phong Nguyệt Vô Thần xuyên tạc ý nàng "Làm hạt bụi không tốt sao?", nàng lườm hắn "Ta không nói với người nữa"

Hắn cười nhẹ cầm lấy cung vắt bên hông, giương cung bắn. Lam Khanh Khanh chau mày nhìn con chim như bị gãy cánh nặng nề rơi xuống đất "Người...Người không sợ bọn họ phát hiện sao?". Hắn nhẹ cười "Bọn họ vốn biết ta bắn cung tốt, không cần giấu".

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại cung, thúc ngựa đi. Sau khi hắn đi liền có vài thị vệ từ trong góc tối đi ra dọn dẹp "hiện trường".

Mặt trời bắt đầu xuống núi, nắng tắt dần. Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa quay về, Lam Khanh Khanh một mình ngã lưng tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn. "Sao không thấy thích khách nhỉ, thường thì mấy cảnh này chuyên có mấy loại tình tiết này mà"

"Khanh Khanh, xem ra người tốt nhất dừng nên nói những chuyện xui xẻo ấy nữa" Nàng đang tự hỏi hắn nói vậy là ý gì thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau mãnh liệt. Xem ra nàng tốt hơn không nên mở miệng rồi.

Hắn thúc ngựa chạy đến đã thấy bọn người áo đen tay cầm vũ khí đánh tới Gia Lão Thượng Phong và Triệu Khánh lâm. Phong Nguyệt Vô Thần để nàng ngồi yên trên ngựa, nhảy xuống cứu trợ. Nàng hiện tại chỉ là một cung nữ, tốt hết năng không nên đề lộ ra quá nhiều điều. Nhưng mà, người ở đó là ca ca của nàng.

"Các người là do ai phái đến?", "Phí lời, đợi xuống cầu diêm vương mà hỏi cho rõ". Lam Khanh Khanh lắc đầu, lời thoại chả có chút mới mẻ gì cả, đánh nhau giết người mà hỏi vậy ai sẽ trả lời đây

Mùi sát khí nồng nặc sộc vào mũi nàng. Lam Khanh Khanh nhìn về phía không xa có một bóng trắng đứng đấy, giương cung. Theo tình tiết cây cung ấy 100% là có độc, nam tử đó tại sao sát khí lại đậm như vậy, nàng cảm thấy hắn thật lạnh

Lam Khanh Khanh nhìn cảnh đánh nhau hỗn loạn, nếu cung bắn ra sẽ bay về hướng Phong Nguyệt Vô Thần sao? Hắn có thể tránh được nhưng ca ca nàng phía sau hắn không phải sẽ trúng mũi tên này sao? Không được!

Mũi tên phóng ra nàng không nghĩ nhiều mà leo xuống ngựa, mũi tên đó cho dù bắn trúng người nào nàng cũng không nỡ.

Phập

Phong Nguyệt Vô Thần quay lưng lại chỉ thấy thân ảnh Lam Khanh Khanh ở trước mặt nặng nề ngã xuống đất. Cung tên cầm phía sau nàng đang không ngừng rì máu, một cổ tức giận không biết từ đâu trào lên, hắn cầm cung tên chẳng cương đầy trực tiếp phóng về phía bụi cây.

Phía đó có chút lung lay, bóng trắng lướt đi mất. Triệu Khánh Lâm lo lắng chạy đến chỗ Khanh Khanh lại bị nàng đẩy ra "Hiện muội chỉ là một nô tỳ". Triệu Khánh Lâm hiểu ý nàng có chút do dự, cầm kiếm chém người như trút hận cho Khanh Khanh

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, bọn hắc y nhân còn sót lại vội người cũng chẳng cần báo hiệu mà rút. Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàm Mộc Vân đi đến đã thấy xác chết ngổn ngang "Là đã xảy ra chuyện gì?", "Gặp thích khách".

Hàm Mộc Vân mất thấy Khanh Khanh bị thương liền giầy giụa nhảy xuống ngựa "Khanh Khanh, tỳ bị làm sao vậy". Hàm Mộc Vân gấp đến phát khóc nhìn người con gái đang bất tỉnh kia, không biết nàng bất tỉnh thật hay giả vờ bất tỉnh. "Khôn kiếp là tên nào bắn cung độc vào tỳ tỳ ta" Cô trừng mắt về phía Phong Nguyệt Vô Thần "Các người đến tỳ ấy cũng không báo vệ được sao? Mau đưa Khanh Khanh về lều đi"

Tên Phong Nguyệt Vô Thần này đúng thật vô dụng mà, hắn lại không báo vệ tốt Khanh Khanh lại để nàng bị thương đến nỗi này

*

Về đến lều Hàm Mộc Vân liền không cho bất cứ ai vào chỉ gọi Bạch Nhi và bọn Nguyệt Tuy giúp. Vừa đặt Khanh Khanh lên giường người con gái đã mở mắt, "Khanh tỳ này giờ là tỳ giả vờ sao?", Lam Khanh Khanh nhìn vết thương tùy tiện nói "Người thấy người bình thường nào bị bắn một mũi tên độc vào người mà mở mắt nói chuyện không?".

Hàm Mộc Vân nhún vai "Tỳ sao lại bị thương? Chẳng phải thân chủ của tỳ dù trách được mũi tên này sao?", "Là ta đỡ cho người khác, rút mũi tên ra đi", cô có chút chán chừ "Khanh tỳ à, hay ta cho tỳ uống thuốc mê nhé, như vậy sẽ đau".

Lam Khanh Khanh chau mày "người đã không rút tự ta làm", nói đoạn nàng đưa tay ra phía sau chẳng do dự rút mũi tên ra. Hàm Mộc Vân cũng chẳng bất ngờ mấy, cô nhanh nhẹn lấy khăn ướt lau nhẹ vết thương đang không ngừng rì máu.

"Khanh tỳ, cần phải cỡi y phục", "hùi người", Bạch Nhi ngồi bên mép giường đỡ Khanh Khanh nhẹ nhàng trút bỏ y phục giúp nàng. Hàm Mộc Vân nhìn vết thương có chút nghi ngờ "Chẳng lẽ có độc?", cô thấy Khanh Khanh không nói gì càng chắc chắn, vết thương đã bị thối rữa bên ngoài.

"Chết tiệt, ta mà biết là tên nào bắn ta bắt thấy hắn" Hàm Mộc Vân rút trong mình ra một cây dao phẫu nhỏ, Khanh Khanh nhìn qua có chút giương mắt, con bé này luôn không thiếu dao phẫu. "Nguyệt Tuy, đem cho ta một cây nến" Bạch Nhi thấy cô ho dao trên nền nền hoành "Cô định làm gì Khanh Khanh", "Không làm Khanh Khanh sẽ chết thật đó"

Hàm Mộc Vân lo lắng nhìn Khanh Khanh "Tỳ cố chịu nhè, rất đau đấy". Nói rồi cô đưa dao nhỏ cắt từng mẩu thịt bị thối rữa ra, máu lại không ngừng rì ra, Hàm Mộc Vân không cho phép bản thân run tay, thật cẩn thận xử lý vết thương

Lam Khanh Khanh cắn chặt môi, cơ đau thể xác cực ập tới, trán nàng đã đầm đìa mồ hôi. Bạch Nhi đau lòng cầm khăn nhẹ nhàng lau cho nàng. cô nắm lấy tay Khanh Khanh "Khanh Khanh người phải cố lên". Nàng mở miệng giọng đã thều thào "Ta không sao", Bạch Nhi nhìn nàng cuối cùng đã khóc "Khanh Khanh, xin lỗi, ta từng nói sẽ bảo vệ người như ta lại chẳng giúp gì được". Lam Khanh Khanh cười nhẹ đưa tay lau nước mắt cô "Ta không sao" lời vừa dứt nàng liền mất đi ý thức ngã ra phía sau.

Hàm Mộc Vân ôm lấy nàng "Ồn rồi", Bạch Nhi mới thở nhẹ an tâm, Hàm Mộc vân lại thay khăn đã nhúng qua nước nóng lau nhẹ vết thương nhẹ nhàng bôi thuốc. Bề bọ lại xong cho Khanh Khanh cô lại sai người mang cho nàng một bộ trung y bằng lụa tạm cho nàng mặc.

Hàm Mộc Vân động tác nhẹ nhàng để nàng nằm xuống giường chỉnh cho nàng nằm thật thoải mái. Bạch Nhi, Nhã Nhi và Nguyệt Tuy thu dọn xong liền lui ra ngoài. Hàm Mộc Vân ngồi bên mép giường thở dài

"Khanh tỳ, tỳ đúng thật không phải là người mà"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 64: Thân Thể Của Tỳ Là Của Ta

"Ta vốn dĩ không phải là người"

"Tỳ tỉnh rồi sao?" Hàm Mộc Vân thấy Lam Khanh Khanh muốn ngồi dậy liền ngăn nàng "Tỳ muốn làm gì, vết thương vừa bôi thuốc tỳ không được cử động lung tung". Lam Khanh Khanh cũng không cố chấp nằm xuống. im lặng một hồi nàng chợt mở miệng "Lần này người làm thuận thực hơn rồi"

Hàm Mộc Vân ngây ra một chút, cô chợt hiểu cười tươi như hoa ôm cánh tay nàng "Khanh Khanh, tỳ vẫn còn nhớ sao?", "Này chẳng phải người vào nói vết thương mới bôi thuốc sao?". Hàm Mộc Vân giật mình thả tay Khanh Khanh ra cười vui vẻ "Tỳ không đau chút"

Bọn Phong Nguyệt Vô Thần và Gia Lão Thượng Phong đứng ngoài lều có chút nóng ruột. Vừa nhìn thấy Bạch Nhi cùng Nhã Nhi đi ra cầm trên tay y phục và chậu nước đầy máu có chút hoảng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn kéo lấy Nhã Nhi hỏi "Người sao rồi? Có cứu được không?", Nhã Nhi cúi đầu lễ phép "Xin hoàng thượng bớt lo lắng, hiện Lam cô nương đã không còn gì đáng ngại"

Mọi người thở ra một hơi nhẹ nhõm, "Mạc tướng có thể vào thăm nàng không" mọi người đều nhìn về phía Triệu Khánh Lâm. "Khanh Khanh bây giờ vẫn còn đang hôn mê, nương nương nói không cho phép ai vào trong"

Triệu Khánh Lâm vẫn một mực lo lắng cho Khanh Khanh, hắn cứ chốc chốc lại nhìn vào trong lều. Gia Lão Thượng Phong vỗ hắn, Triệu Khánh Lâm liền thu mắt, đành đợi ngày mai gặp nàng vậy.

"Trời cũng đã tối các vị trở về lều đi" Nguyệt Tuy ra lệnh đuổi khách. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn vào trong một cái mái miễn cưỡng rời đi, thật sự lúc hắn thấy nàng nằm ở đó cùng với rất nhiều máu hắn bất giác sợ hãi. Có lẽ hắn sợ Lam Khanh Khanh sẽ giống như người ấy của ba năm trước.

Hành động của Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Phủ Hàn nhanh chóng rơi vào mắt của mọi người. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra hoàng huynh rất xem trọng nàng. Thân phận của nàng lại thể nhiều chấm hỏi hơn nữa.

Hàm Mộc Vân bề cao gối đỡ Khanh Khanh tựa lưng vào gối, "Xem ra bọn họ rất lo cho tỷ", Lam Khanh Khanh lắc đầu "Ta có gì để họ lo chứ, chẳng qua trước mặt họ bị thương một chút theo lẽ nên hỏi vài câu". Cô kéo chân lên cho Khanh Khanh cười nhẹ "Tỷ nói chi bị thương một chút sao? Cũng đúng thật nhẹ hơn lần đó", Nàng cũng bắt giác nhíech môi "Là người ta chân vụng về nên mới thành ra như vậy"

Nhớ năm Khanh Khanh 14 tuổi, nàng bị tổ chức bắt phải đi thực hiện nhiệm vụ. Chẳng biết là nhiệm vụ gì khi về đến nhà đã thấy máu me đầy người khiến Hàm Mộc Vân khiếp sợ một phen. Không muốn người trong nhà biết Hàm Mộc Vân đánh liều lấy viên đạn bên cánh tay phải ra cho nàng, nhưng một cô bé 13 tuổi như cô thì sao xử lí được. Đạn đã được lấy ra nhưng Khanh Khanh lại bị ngắt đi, sốt cao, hôn mê đến mấy ngày, cô còn phải lên tìm người đến giúp. Nếu không phải cha cô đi công tác trong nhà lại gần chuyen sân lại bị phát hiện rồi.

Nghĩ đến chuyện cũ Hàm Mộc Vân lại cười, hai năm rồi, cô nhìn Khanh Khanh ánh mắt có chút xót "Khanh tỷ, tỷ hứa với ta sau này đừng để bị thương nữa được không". Lam Khanh Khanh nhìn thẳng vào mắt cô, hai người chẳng nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nhau. Kể từ lần đầu tiên vào Hàm gia nhìn thấy Hàm Mộc Vân đến giờ nàng dường như chưa từng nhìn chăm chú cô một lần nào nữa. Nàng đã lạnh nhạt với Hàm Mộc Vân bao lâu rồi nhỉ

"Thần thể này của ta ta muốn quân cũng không thể quân, ít ra hiện giờ không còn đi làm nhiệm vụ không còn bị thương như trước đây nữa", Hàm Mộc Vân cười "Tốt vậy từ nay thần thể tỷ do ta quản nhé, tỷ yên tâm, y thuật của ta tốt hơn nhiều rồi". Nàng không nói gì xem như đồng ý, có lẽ nàng nghĩ sẽ không bao giờ để bản thân bị thương nữa nhưng nàng vẫn không liệu được sẽ có ngày chính nàng làm tổn hại thần thể nàng

"Thần thể của tỷ là của ta!"

Nguyệt Tuy vén màn bước vào "Chủ Tử, hoàng thượng cho gọi" Hàm Mộc Vân đứng dậy "Được ta sẽ qua đó ngay, Nguyệt Tuy người gọi Bạch Nhi đến chăm sóc cho Khanh Khanh giúp ta". "Được!" Nguyệt Tuy ra ngoài, vô thức ngoái đầu nhìn Khanh Khanh một cái.

*

"Gọi ta đến là có chuyện..." Hàm Mộc Vân chưa nói hết câu đã im bật, cô không nghĩ đến ở đây lại có người người đến thế. Hàm Mộc Vân đi lại gần Phong Nguyệt Phủ Hàn hành lễ "Hoàng thượng, ngài tìm ta là có việc gì?" ịch ra nên cho hẳn chút mặt mũi.

Cô cho hẳn mặt mũi nhưng ngược lại hẳn chẳng cho nàng mặt mũi, Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay kéo Hàm Mộc Vân ngồi xuống bên cạnh mình. "Ta đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng nhưng không ngờ lại có thích khách xâm nhập. Xem ra cuộc đi săn ngày mai phải dừng lại, sáng sớm ngày mai chúng ta gấp rút về hoàng cung"

Hàm Mộc Vân kinh ngạc "Trời sáng liền đi, Khanh Khanh đang bị thương làm sao đi được". Nam tử phía dưới bỗng đứng dậy "Khanh Khanh bị thương sao?", Phong Nguyệt Hoàng Ân vốn cô chưa gặp lần nào nên cảm thấy hẳn thật lạ mặt.

Hàm Mộc Vân nhìn hẳn cũng chẳng nói gì, Lam Khanh Khanh này của cô xem ra hút hồn nhiều nam tử nhỉ, cô bắt giác nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn. "Tứ đệ!" Phong Nguyệt Quân Y nghe thấy hẳn cảnh báo liền kéo Hoàng Ân ngồi xuống. "Ấy nha, bọn ta có việc liền đến trễ không ngờ chuyện sân lại bị hủy".

"Rốt cuộc là có chuyện gì?", "Đều là tại ta, bọn thích khách đó là đều nhắm vào ta" Gia Lễ Thượng Phong dường như chẳng có chút gì áy náy ngược lại còn cười. Hẳn là hoàng đế Mông Cổ đương nhiên đến Trung Nguyên sẽ có nhiều người chú ý rồi, nếu hẳn chết ở đây chẳng khác nào làm châm ngòi cho hai nước chiến tranh.

Hàm Mộc Vân nhìn quanh vẫn không thấy Phong Nguyệt Vô Thân ở đâu, tên tướng quân Mông Cổ cũng mất dạng. "Hoàng thượng, các người cứ ngồi đây bàn bạc, ta về lều trước" Hàm Mộc Vân vùng ra khỏi móng vuốt của tên hoàng đế nào đó chạy một mạch ra ngoài.

Cô liền hướng lều Khanh Khanh nghỉ ngơi mà đi đến, quả nhiên gần đến lều liền bắt gặp Triệu Khánh Lâm. Hàm Mộc Vân kéo hẳn đến một chỗ vắng vẻ "Nói đi, người với tỷ tỷ ta là có ý đồ gì?". Triệu Khánh Lâm có chút mơ hồ "Tỷ tỷ của nương nương?"

"Ày, là Lam Khanh Khanh" Triệu Khánh Lâm có chút kinh ngạc, nhanh chóng liền thu sự ngạc nhiên đẩy vào "Mặc tướng làm sao có ý gì, chỉ là nàng vì Hoàng Thượng bị thương, thần nên quan tâm một chút". Hàm Mộc Vân cau mày, đi xung quanh hẳn "Ta là thấy không phải thế, từ lúc trong cung ta đã thấy người nhìn cô ấy có chút khác thường. Người nói xem người và Khanh Khanh là quan hệ gì?"

"Thần từ nhỏ đều ở Mông Cổ, quả thật đây là lần đầu tiên gặp nàng, vậy làm sao có quan hệ gì?" hẳn thân là ca ca, Khanh Khanh đã giấu chuyện hẳn càng không thể nói. Hàm Mộc Vân vuốt cằm "Cũng đúng nhỉ, Chẳng lẽ người có ý đồ bắt chính với Khanh Khanh"

Hắn thở dài, xem ra cô nàng này tư tưởng có chút phong phú rồi, hẳn không nói gì thêm rồi đi. Hàm Mộc Vân trừng mắt "Này người cứ thế rồi đi sao, người tốt nhất đừng làm cho Khanh Khanh thương tổn". Bước chân Triệu Khánh Lâm dừng lại "Nương nương người yên tâm, ta sẽ không bao giờ thương tổn Khanh Khanh"

Hàm Mộc Vân nhìn theo bóng lưng hẳn, não rối loạn, lời này của hẳn có ý gì. Hẳn và Khanh Khanh nhất định có gì đó!

Bản dạng đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Chương 65: Người Thích Tỷ Ấy?

Xe ngựa cứ gấp gheñh làm đầu Lam Khanh Khanh không biết bao lần bị đập vào thành gỗ, mỗi lần vậy nàng chỉ nhủu nhủu đôi mày. Hàm Mộc Vân nhìn nằng hồi lâu "Khanh tỷ, tỷ không sao chứ?", nàng lắc đầu "Không sao"

Xe lại vấp hòn đá, đầu Lam Khanh Khanh đập vào thành gỗ lần thứ n, nàng không nhắm mắt nữa, trừng mắt về phía màn che. "Này, người có biết đánh xe không đấy, hay bị mù không thấy đường mà hòn đá nào cũng tán vô thế" Phong Nguyệt Hoàng Ân bắt màn vén màn trông Hàm Mộc Vân "Tàu từ à, tỷ có lương tâm không đấy, ta đường đường là Vương Gia nhưng giờ trở thành phu xe cho tỷ rồi"

"Lương tâm thì không có nhưng đầu của ta đập vào thành gỗ sắp thành tương rồi" giọng Lam Khanh Khanh có chút nhẹ có lẽ vì vết thương vẫn còn đau. Hẳn ra về vô tội "Khanh Khanh, không thể trách ta, trách đường khó đi quá thôi". Hàm Mộc Vân lườm hẳn, mắt thấy vết thương của khanh khanh dường như bị động mà ri máu, cô nhìn qua Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy có ra đánh xe đi, hẳn đánh xe về tới kinh thành chắc cả đám nhập viện mất"

Nguyệt Tuy liền đi ra ngoài, Phong Nguyệt Hoàng Ân nhanh chóng vào xe ngồi, Khanh Khanh mệt mỏi nằm gối đầu lên người Bạch Nhi ngồi bên cạnh. Nguyệt Tuy đánh xe tuy không gấp gheñh như trước nhưng vẫn có chút lểc lư chóng mặt.

Đến hoàng cung trời cũng đã nắng gắt, Lam Khanh Khanh được Bạch Nhi dìu trở về Bình Tước Cung.

Hàm Mộc Vân đến Thái Y viện lấy thuốc cho Khanh Khanh, đến Bình Tước Cung cô chau mày nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng cách đó không xa. Cô không biết vì sao mà bối rối, tìm bất giác có chút ể ẩm. Hàm Mộc Vân đánh vào đầu mình một cái tự nhủ, chẳng phải người luôn ghét hẳn sao vì cơ gì giờ lại bối rối như vậy, đồ ngốc đã dặn bao lần không được để ý hẳn mà.

Hàm Mộc Vân mất thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn rồi đi liền nảy sau thân cây đợi hẳn khuất bóng mới đi ra. Cô thờ dãi nhìn theo bóng hẳn một chốc rồi đi vào Bình Tước Cung

"Khanh tỷ, tỷ sao rồi? Còn đau không?", Lam nhìn thuốc trên tay cô cau mày "Thuốc Bạch Nhi tự có thể đi lấy không cần phiền Lương Đế như người đi lấy". Hàm Mộc Vân ném thuốc trên tay cho Bạch Nhi, bữu môi "Tỷ lại nói giọng xa cách đây rồi" cô kéo ghế ngồi cạnh Khanh Khanh "Lúc trên xe ngựa ta thấy vết thương lại ri máu ra, tỷ coi y phục ta băng bó lại giúp tỷ"

"Không cần", Hàm Mộc Vân làm như chẳng quan tâm nằng kháng cự "Bấy giờ tỷ còn đủ sức chống ta sao, Bạch Nhi giúp ta một tay".

"Hôm nay nằng có nhã hứng gấp ta nhỉ" Hàm Mộc Vân nhìn mỗ hoàng đế nào đó đang đọc tấu chương mà miệng vẫn không quên trêu chọc cô.

Hàm Mộc Vân nhìn hẳn hồi lâu chẳng vòng vo hỏi thẳng "Người thích tỷ ấy?"

Phong Nguyệt Phủ Hoàng có chút bất ngờ bởi câu hỏi của nàng. "Ta nói là Khanh Khanh ấy" cô có chút bực bội bởi vẻ mặt của hẳn, "Vân Nhi, nằng nói gì vậy?"

"Ta hỏi chính là người thích Khanh Khanh à? Ta thấy người rất quan tâm nằng, lúc nằng bị thương người còn lo lắng như vậy". Phong Nguyệt Phủ Hàn bật cười, hẳn đứng dậy cốc đầu cô một cái "Vân Nhi, đáng vẽ của nằng rất giống đang ghen nha". Cô xoa xoa đầu có chút lúng túng "Ai bảo ta ghen chứ, ta... ta..."

"Vân Nhi, ta dẫn nằng đến một nơi" nói rồi Phong Nguyệt Phủ Hàn kéo tay nằng đi

Hắn dẫn nằng đến trước một cung điện, hẳn mở cửa ra nắm tay cô dẫn vào trong, nơi này rất đẹp chỉ có điều lâu ngày không có người thiếu đi sự ấm áp. Phong Nguyệt Phủ Hàn dẫn cô vào gian phòng ngủ chính của cung điện, nơi này hẳn là nơi ở của một nữ tử, cô nhìn xung quanh có chút tò mò

"Nơi này là vị nào ngự?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn không nói hẳn dẫn nằng đến gần cửa sổ, nơi ấy treo một bức tranh, là một vị nữ tử xinh xắn đáng yêu, nét vẽ sống động tựa như họa lại đáng vẽ hoạt bát của nằng. Chỉ có điều người trong tranh vẽ đã sớm không còn trên đời...

"Này..." Hàm Mộc Vân kinh ngạc, người trong bức tranh này thật giống... Không phải lại là loại tình tiết cầu huyết như trong mấy cuốn tiểu thuyết đó chứ. "Nàng là tiểu muội duy nhất của ta, đáng tiếc còn trẻ như vậy đã không còn" hẳn nói

trong mắt chứa sự buồn bã bị thương.

Hàm Mộc Vân ngăn ra, bất giác hiểu mọi chuyện, "Nàng tên gọi là gì?". "Linh Nhi, Phong Nguyệt Linh Nhi" hần quay sang nàng bên mỗi gương cười "Thế nào, nàng còn ghen sao?"

Hàm Mộc Vân đẩy hần ra lúng túng, có chút ập ứng "Ai...ai bảo ta ghen chứ, Khanh Khanh là tỷ tỷ của ta, sao...sao ta lại ghen". Phong Nguyệt Phủ Hân ôm nàng vào lòng "Nàng ấy cũng là muội muội ta". Nàng không gây gúj nữa, hần bấy giờ hần rất đau lòng, nàng đánh cho hần mượn thân thể ôm một chút vậy

"Nàng vì sao lại chết?" Hàm Mộc Vân tự cảm thấy mình ngạc khi không lại hỏi câu như thế, "Muội ấy là tự sát, ba năm rồi, ta vẫn không thể quên được ngày đó".

Giã y đó thắm thêu phượng hoàng đen tuyền, từ cổ tay nàng vương ra dòng máu chói mắt, thân thể yếu đuối dần mất hết sức sống mệt mỏi nằm dưới đất. Khuôn mặt vốn ngầy thơ thuần khiết tỏ ra vẻ nghiêm nghị sau khi trải qua đau khổ, trước lúc chết nàng vẫn gọi tiếng ca ca. Hần vô dụng đến mức nhìn muội muội chết trước mặt nhưng chẳng thể làm gì

Hàm Mộc Vân vô nệ lưng hần trán an "Chuyện đã qua đừng có nhớ, người đã cố gắng rất nhiều rồi không phải sao?". Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn nàng mỉm cười "Ta giữ nàng bên cạnh quả không sai, chưa từng có ai nói với ta như thế". Giọng nàng dịu đi "Vậy người cô giữ ta đi, người đã vất vả rồi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 66

Cà ngày Lam Khanh Khanh nằm trên giường cũng phát chán, trước kia cho dù nàng có sắp chết cũng bị tổ chức gọi sang đã thành thói quen. Nàng nhìn Bạch Nhi loay hoay đằng đắy hỏi "Người làm gì vậy", Bạch Nhi đi đến đưa cho nàng một túi thơm.

Lam Khanh Khanh chau mày "Đây là thứ gì?" Bạch Nhi ngồi xổm xuống đặc hai tay lên giường cầm gói lên "Đây là túi thơm ta tự làm, tặng cô". Bạch Nhi thêu rất đẹp, là hình dóa lệ "Ta không phải tiểu thư khuê các, không cần", "cô người thứ đi" Bạch Nhi đặc túi thơm bên mũi nàng, mũi hoa lệ nhanh chóng sọc vào mũi

"Ta biết cô thích hoa Lê nên đã ếp khô cùng với một số thảo dược, rất tốt cho sức khỏe" nàng nhìn về mặt Bạch Nhi vuơn lên nụ cười "được!".

"Khanh Khanh, ta xin lỗi" cô cúi gằm mặt, bà vai rung rung, Khanh Khanh nâng cằm Bạch Nhi lên cười nhẹ "Khóc cái gì chứ ta còn chưa chết". Nàng kéo Bạch Nhi ngồi lên giường lau đi nước mắt cho cô, "Ta đã hứa sẽ bảo vệ cô...nhưng lại để cô bị thương ra thành thế này". "Đồ ngốc, Phong Nguyệt Vô Thần ở đó còn không cứu được thì người cứu được sao? Và lại là ta cô ý" Bạch Nhi cúi mặt xuống "ta xin lỗi, ta không nên để cô đi một mình"

Lam Khanh Khanh xoa đầu cô "Được coi như ta nhận lời xin lỗi của cô, đừng khóc nữa".

"Nghe có người khác ta tưởng muội chết rồi", Lam Khanh Khanh ném gói túi người vừa phát ngôn kia "Ta chưa gặp huynh lần cuối sao nữ chết được, mồn niệng huynh quả thật càng ngày càng thối".

Mộ Dung Xuất nhúng vai ngồi trên bàn "Ta có ý tốt đến xem muội muội lại gặp là mắng ta ah", Bạch Nhi lau nước mắt leo xuống giường hướng hần cúi đầu định đi ra ngoài lại bị hần kéo lại "Bạch Nhi, cô cũng không cần ra ngoài trời đang lạnh đấy". Bạch Nhi có chút ngạc nhiên, "Bạch Nhi, cô không phải người ngoài, đừng lúc nào cũng chạy ra ngoài như vậy" Bạch Nhi hướng nàng gật đầu.

"Nhất là lúc có một số người vô duyên đến" Bạch Nhi cúi đầu che miệng cười, "Khanh Khanh, Muội là nói ta sao?". Nàng nhúng vai "người đó là huynh sao?", hần lườm nàng một phát lấy từ túi áo ném cho nàng lọ thuốc "Ta nghe nói muội bị thương liên cấp tốc vào cung thăm muội, muội lại đổi xử như vậy với ta"

"Ta ổn rồi, về đi" Mộ Dung Xuất chỉ vào nang có chút tức giận "muội, muội gói lần sau ta không thêm gấp muội nữa". "Vậy sao? Vậy ta lại bớt một sự phiền hà" nàng dừng một chút cười xảo huyết "Không phải huynh tranh với bọn họ vào cung thăm ta chứ?". Mộ Dung Xuất rõ vẻ lúng túng "Ai tranh chứ, rõ ràng là Đại ca phải ta đi"

Lam Khanh Khanh cười cười "Mộ Dung Xuất, có ai đã từng bảo huynh rất đáng yêu chưa?", Hần có chút ngăn ra gò má hơi đỏ, nàng và Bạch Nhi phá lên cười "Thì ra huynh cũng biết xấu hổ nha". Mộ Dung Xuất trừng nàng và Bạch Nhi, giận dỗi leo xuống bàn "Ta không nói chuyện với các người nữa"

Lam Khanh Khanh thấy hần như vậy cũng chỉ cười không trêu ghẹo nữa "Cho ta hỏi thăm Thương Liên nhé". Hần phi người qua cửa sổ biến mất, "Khanh Khanh, cô không sợ hần "bảo thù" sao?" Nàng nhúng nhúng vai "Ta đang đợi hần "bảo thù" đấy"

1s...2s...3s

Lam Khanh Khanh đột nhiên nhớ ra nàng chưa nói với Mộ Dung Xuất một chuyện. "Khanh Khanh, cô làm sao vậy", nàng bấu môi nằm xuống giường kéo chân lên "Ta làm sao lại quên mất nói chuyện đấy với hần chứ". "Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh lắc đầu, "Nếu là chuyện qua trọng thì ta đi gọi Phùng Liên nhé", nàng lại lắc đầu "Không cần, chắc ta nghĩ nhiều rồi"

Bạch Nhi cầm lọ thuốc của Mộ Dung Xuất đến "Thuốc này có vẻ rất tốt, Khanh Khanh ta bôi thuốc giúp cô nhé", nàng gật đầu.

Bạch Nhi bôi thuốc, băng bó lại vết thương bỗng nghe nàng hỏi "Bạch Nhi, cô có tin vào chuyện ma quỷ không?". "Sao tự dưng cô lại nhắc tới chuyện ma quỷ?" Cô nhớ lại ngày trước Khanh Khanh ghét rất nhiều người ở ngoài sân Bình Tước cung bỗng rùng mình, "Khanh Khanh cô đừng làm ta sợ nhé, trước đây cô bảo không có ma quỷ mà"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ lắc đầu "Quả thật không có ma quỷ, nhưng lại có âm linh, ta nghĩ ta đã biết thích khách ở nơi sân bắn là thứ gì rồi" không những một mà tận hai lần nàng cảm thấy điều đó. Bạch Nhi băng bó cho nàng xong nghe nàng nói vậy càng có chút sợ hãi "Khanh Khanh à cô biết ta sợ ma mà", "Vấn là câu nói đó, có ta ở đây người sợ gì chứ?"

Trang Uyên

"Kết hoạch thất bại rồi", Phương Thanh quý một gói xuống hướng nữ tử vận hắc y nói, Từ Dạ cười lạnh "Các người không phải vô dụng quá sao?".

"Không thể trách nàng, là ta đã làm không tốt" nam tử áo trắng nhàn nhã ngồi trên cỗ xe cỏ, nam tử nhìn rất xinh đẹp nhưng cảm giác gần hần rất lạnh lẽo. Từ Dạ khoanh tay, giọng có chút giễu cợt "Bạch Kết, chủ tử phái người đến chẳng lẽ chỉ để làm những trò vật này thôi sao, so ra vẫn là Hắc Kết nhanh nhẹn hơn nhì"

"Chủ Tử làm việc còn có chỗ cô xen vào sao?" nam tử gọi là Bạch Kết kia nhảy xuống đất nhàn nhã đi đến Từ Dạ, hần nâng cằm cô lên thân thể tỏ ra hần khí khiến người khác rét run "Từ Dạ, cô vẫn chưa leo lên được giường của chủ tử thì đừng ở đây dỗi dàu với ta".

"Người..." khuôn mặt sau chiếc mặt nạ nhần nhỏ vì tức giận. Từ Dạ hất tay hần ra, treo trên môi nụ cười mỉa mai "It ra ta là người, người... là cái gì?"

Bạch Kết rõ tức giận, Phương Thanh chau mày đứng dậy đẩy hai người ra "Nơi này là cung của ta, hai người muốn gây gỗ phiền ra ngoài". Từ Dạ hất cằm cao ngạo rồi đi, Bạch Kết khuôn mặt vẫn lộ vẻ tức giận ngồi xuống bàn.

"Chuyện ở khu sân bắt huynh có thể nói cho ta rồi chứ" Bạch Kết nhìn Phương Thanh nhếch môi "Người đáng lẽ ra không nên ở trong này...Trang Phi?". "Chẳng phải cũng chỉ vì chủ tử sao? Ta đã là tần không còn là phi nữa" Phương Thanh ngồi xuống phía đối diện hần "Xong nhiệm vụ lần này ta sẽ xin chủ tử rồi đi"

"Nhiệm vụ lần này là đánh dổi cả mạng, cứ cho là có thể sống sót đi, người nghĩ chủ tử có thể dễ thuộc hạ rèn luyện bao năm rồi khỏi sao, huống hồ cô còn nắm giữ nhiều bí mật như vậy". Trong mắt Phương Thanh dường như có chút bi thương, có chút đau che đi "Ta không phải là tiểu thư của Phương gia, không phải là con ruột của thượng thư, sống trong thân phận này ta mệt mỏi rồi"

Hần nhúng nhúng vai "Giết được Gia Lễ Thượng Phong hần nói đi". Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt Bạch Kết "Người sống như vậy không mệt sao? Trong mắt người khác người khác người chỉ là con rối do hần tạo ra...". "Ta không quan tâm trong mắt họ ta là cái gì, ta vốn dĩ chỉ là con rối do chủ tử tạo ra, vì vậy ta chỉ làm việc cho chủ tử"

Nước mắt lăn dài, Phương Thanh lăm lăm như để hần lần bản thân nghe thấy "người và ta giống nhau, đều quan tâm tất cả những gì họ nói"

Bạch Kết bỗng khựng lại, thét thì sao? Hần cũng không phải người...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 67

Căn phòng bị bóng tối phủ lấy, Lam Khanh Khanh đi sâu vào giấc ngủ chẳng nhận ra Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên cạnh giường. Hắn chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn nàng, đôi mày nhíu chặt.

Lam Khanh Khanh nằm trên giường chau mày nhìn những thứ trên bàn "Đây là cái gì?". "Đây là thuốc do Tứ Vương Gia đem đến, đây là thảo dược của Ngũ Vương Gia, đây là của hoàng thượng, đây là của Gia Lỗ Vương..."

Năng nhúng vai leo xuống giường, nàng có cảm giác như mình là nhân vật quyền quý nào đó. Chỉ là bị thương nhẹ thôi mà họ không cần làm quá đến mức chỉ sợ người khác không biết nàng bị thương.

"Còn những thứ này là của vài người hồng chuyện đem đến... ầy Khanh Khanh ta giúp cô" Bạch Nhi chạy lại đỡ nàng lại bị nàng đẩy ra, "Ta không đến mức đi lại không được"

Lam Khanh Khanh rửa mặt xong lại ngồi trước gương, nàng loay hoay mãi chẳng thể nào chải đầu được. Nàng cứ đưa tay lên là viết thương sau lưng lại đau. Bạch Nhi nhanh nhẹn cầm lược chải giúp nàng, "sáng ra bọn họ rành chuyện hay sao lại đến đây?" Bạch Nhi cười cười "Khanh Khanh bây giờ đã sắp đến bữa trưa rồi"

Nàng chau mày "Ta là ngu mới mặt từ tối qua đến giờ sao?" Bạch Nhi ra sức gãi đầu. Nàng không thể không ngạc nhiên sao, đây có lẽ là lần đầu tiên nàng ngủ sâu nhất sau từng đấy năm, nhiều người đến như vậy nàng cũng chẳng phát giác. "Khanh Khanh, thật ra ta đã bỏ vào túi hương một loại cỏ giúp ngủ sâu", Bạch Nhi dừng một chút lại nói "Tại ta thấy cô luôn không ngủ đủ giấc, bây giờ cô còn bị thương..."

"Bạch Nhi, Cảm ơn người", Bạch Nhi có chút ngẩn ra "Sao vậy?" Hay là nàng nên nói đa tạ mới đúng nhỉ. "À không có gì, chỉ là lần đầu tiên ta nghe cô nói cảm ơn", "Xem ra trước giờ ta đối xử tệ với cô lắm nhỉ?" Bạch Nhi lắc đầu cười hi hi "Nào có, cô là người tốt với ta nhất trên đời"

"Nha, xem ra muội không cần lo chuyện thuốc thang cho tỷ rồi nha" Hàm Mộc Vân đi vào ngồi nghiêng đồng được phẩm trên bàn. "Khanh Khanh, tỷ có thật chỉ là một cung nữ không đây?" cô lại chỗ Khanh Khanh nhìn nàng.

"Ta không phải cung nữ thì ở trong cung làm cái gì?", "Ta thấy họ là rất rất quan tâm tỷ, ta cứ tưởng tỷ là..." Hàm Mộc Vân ghé sát vào tai Khanh Khanh "Nữ chính xuyên không cơ". Lam Khanh Khanh gõ đầu cô nàng một phát "Thế nào lại đọc ngôn đến ảo tưởng luôn rồi". Cô xoa xoa trán giận chần "Ta không phải là ảo tưởng mà là trí tưởng tượng phong phú, ta thấy tỷ thật giống nữ chính truyện nào đó ta đã từng đọc qua"

Nàng lờm Hàm Mộc Vân một phát, nếu không phải tại cô cho nàng xem cuốn tiểu thuyết đó nàng cũng không phải vào cung cấm làm cung nữ quét tước

(Có ai nhớ lúc Thần ca bắt Khanh Khanh vào cung không, nàng lầm bầm nói nữ chính đó nên Thần ca mới bảo tỷ làm cung nữ ỳ)

Lam Khanh Khanh đi lại bàn chất đầy được phẩm lẫn thuốc bổ, nàng thấy một mảnh lụa kẹp trong hộp hộp nhỏ liền lấy ra xem. "Đây là thuốc bổ của Gia Lỗ Vương, nói là để tạ ơn người" Nàng chau mày nhìn mảnh lụa trắng tinh thơm mùi chanh được đặc trong hộp. "Đây là cái gì?" Hàm Mộc Vân chau mày định lấy xem liền bị Khanh Khanh nhanh hơn một bước lấy cất.

Hàm Mộc Vân bêu môi "Ta biết rồi, chuyện của tỷ" cô đặt lọ thuốc nhỏ vào tay nàng "Đây là thuốc thoa để lành sẹo, ta thấy có người đưa thuốc bôi trị thương rồi". Cô lờm Khanh Khanh "Haiz tỷ thật quá đáng, ta còn bị mắc kẹt bởi tên hoàng thượng kia thì tỷ đã thà thình lung tung rồi". Nàng lại cốc một cái ngay trán cô "Người mau quay về đi"

"Hừ" Hàm Mộc Vân hất cằm rồi đi. Cô đến cửa Bình Tước Cung liền ngoái đầu nhìn lại phòng nàng tâm có chút buồn phiền, quá thật trên đời này lại có người giống nhau đến vậy...à không là giữ quá khứ và tương lai. Cô từng nghĩ chỉ trong phim mới có, có khi nào này là kiếp trước không nhỉ... không thể nào, ai lại hai kiếp đều khổ như thế.

"Bạch Nhi thấp giúp ta cây nến", "Khanh Khanh, giữa trưa thấp nên làm gì?" Bạch Nhi nói vậy nhưng vẫn đi lấy nến thấp. Khanh Khanh cầm mảnh lụa đưa lên trước nến, trên mảnh lụa trắng xuất hiện vài chữ, chưa kịp để Bạch Nhi đọc được hết nàng đã đốt đi mảnh lụa.

"Khanh Khanh, cô phải đi đâu à?" Bạch Nhi hỏi thử, nàng "phi tang" nhanh thật nhưng có vẻ kịp thấy ba chữ "Diệp Hương Các". Khanh Khanh đặt ngón trỏ lên môi, hướng Bạch Nhi nháy mắt. Bạch Nhi lúng túng đỏ mặt "Ta...ta không hỏi nữa...", Nàng lại được trận cười lớn lại kiến Bạch Nhi thêm đỏ mặt. Thật may Bạch Nhi là nữ nhân nếu là nam nhân Khanh Khanh đã bị bắt về rồi

"Lát ta phải ra ngoài một chút đành nhờ người giữ bí mật giúp ta rồi" Bạch Nhi bêu môi "Ta không quản chuyện của cô nữa". "Nha nha, xem ra không giữ được nữ nhân trong nhà rồi", "Ta..." Bạch Nhi ngượng ngùng, giận dỗi chạy đi.

Diệp Hương Các

Lam Khanh Khanh thân mang nam trang bước vào Diệp Hương Các lập tức thu hút mọi ánh nhìn, nàng nhanh chóng theo tiểu nhị lên tầng hai. Khanh Khanh vừa khuất bóng Hà chương quản liên gọi một tiểu nhị "Bảo cho Nhị thiếu gia biết, Lãnh công tử đã đến đây rồi", Tiểu nhị gật đầu liền nhanh nhẹ rời đi.

"Thế nào, tìm ta làm gì?", Triệu Khánh Lâm vừa thấy nàng liền chạy đến nắm vai nàng xoay qua xoay lại "Muội đã khỏe rồi chứ? còn đau không?". Khanh Khanh cười ngọt ngào ôm lấy hắn "Ca ca, ta nhớ huynh chết đi được", hắn mỉm cười ôm lấy nàng vẫn không quên cân thận vết thương "Ta cũng nhớ muội, muội vẫn sống tốt chứ?". Nàng cười cười "Ta rất rất tốt, như huynh thấy đây"

"Hai người quên mất ta vẫn còn ngồi đây sao?" Triệu Khánh Lâm ngại ngừng buông Khanh Khanh ra. Nàng ngồi xuống chống cằm nhìn hắn "Gia Lỗ Thượng Phong người càng ngày càng muốn...chết sao?". Gia Lỗ Thượng Phong nhúng nhúng vai "Ta nào dám"

"Người gọi ta đến không sợ bị người khác phát hiện sao? Đến lúc đó người làm sao giải thích?", "Không phải người cũng đến đây sao?" Gia Lỗ Thượng Phong ôm ngực già vờ bị tổn thương "Các người thật vô tâm, ta tạo cơ hội cho các người mà..."

Câu nói của hắn bị cắt bởi ly trà nóng do nàng ném sang, hắn thôi thôi ly trà uống một hơi "Vẫn nàng tốt nhất còn sợ ta nói lâu đến khát nước". "Người biết vậy thì ngậm mồm lại đi", hắn nhìn nàng cười cười "Khi nào nàng trở về đây, như đã nói, hậu vị vẫn chờ nàng". Nàng hừ một tiếng chẳng thèm nhìn hắn cái nữa

"Khanh Khanh, trời đã chuyển sang đông rồi, mấy ngày nữa là có tuyết rơi muội phải giữ ấm vào", Khanh Khanh nắm lấy tay Triệu Khánh Lâm cười nhẹ "Huynh không cần phải lo, ta chính là yêu thương bản thân nhất". Hắn dường như có chút do dự, nàng biết hắn muốn nói gì "Gần một năm rồi nhì, Ca Ca"

Triệu Khánh Lâm xoa đầu nàng "Ta mong muội có thể đến đó thấp cho cha nương một nén hương", "Đương nhiên muội sẽ đến..."

Một lời xin lỗi nàng chưa thể trọn vẹn nói ra, tuyết cũng sắp rơi, đã gần một năm từ khi nàng xuyên đến đây, Cha mẹ, chị nuôi của nàng Cũng đã gần đến gỗ rồi. Cũng đã đến lúc nàng quay về đó một chuyến rồi..

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ* miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 68: Chương 68: Cuồng Hôn

"Khanh Nhi, không phải lỗi của muội" Triệu Khánh Lâm xoa đầu nàng, hắn biết nàng luôn cảm thấy có lỗi trong cái chết của nhà hắn nên mới rời đi.

Đêm đó nàng trốn trên thảo nguyên khóc rất nhiều, có lẽ cũng là lần duy nhất hắn thấy nàng yếu đuối như vậy. Dường như nàng đã quên những chuyện nàng nức nở với hắn, nhưng thật tốt, quên cũng tốt.

Cô bé này rời xa một chuyến cũng không phải tệ, nàng cũng đã biết cười, "Khanh Nhi, Muội cười lên trông thật xinh đẹp, haiz ca ca của muội ấy vậy mà chưa bao giờ thấy muội cười"

"Không phải đã thấy rồi sao", "Nha ta thật tò mò là tên nào đã gây ra cột mốc lớn đến thế trong cuộc đời nàng" Gia Lỗ Thượng Phong đùa nhưng lời của hắn có vẻ không đúng lúc.

"Vương gia, phòng này có khách ngài không thể vào được..." Bên ngoài tiểu nhị có ý nói lớn để bên trong nghe thấy. Nàng thần thần, chắc chắn là Phong Nguyệt Vô Thần rồi, khôn thật làm sao hắn biết vậy chứ. Nàng nhanh chóng nấp sau bức bình phong. Phong Nguyệt Vô Thần đứng lúc bước vào.

Tiểu nhị thấy ngăn không được hắn liền lui ra ngoài, Huyền đứng phía sau hắn liền đóng cửa lại.

"Ra đây!" Phong Nguyệt Vô Thần gượng cười vô cùng khó coi, sau một hồi nàng vẫn không chịu ra. Hắn thu lại nụ cười cứng nhắc đó về mặt nguy hiểm, mặc kệ có người trong phòng "Hoặc người ra hoặc ta lôi người ra".

Gia Lỗ Thượng Phong mang vẻ mặt xem kịch vui nhìn ai đó không tình nguyện đi ra. Lam Khanh Khanh không dám nhìn thẳng Phong Nguyệt Vô Thần chỉ cúi đầu xuống đất, nàng tội rồi, chắc chắn tội rồi, hắn vốn đã nghi ngờ nàng rồi còn gì.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến nàng vô thức lui ra sau, có mùi nguy hiểm "Ta có thể giải thích", hắn mặc kệ nàng nói gì nắm cổ áo lôi nàng đi. Tên nam nhân nào đó còn ngồi cười, Khanh Khanh trừng Gia Lỗ Thượng Phong, hắn chỉ những nhúng vai mặc nang bị ai đó lôi đi. "Khanh Khanh bị hắn bắt đi liệu có bị gì không?" Gia Lỗ Thượng Phong lắc đầu "Nàng không có vấn đề bất quá bị ngược đãi chút thôi" xem ra nàng tìm được nam nhân của mình rồi.

Hà Chương quản thấy nàng bị Phong Nguyệt Vô Thần lôi ra ngoài kinh ngạc vô cùng cũng chẳng dám can ngăn. Lam Khanh Khanh bêu môi không can tâm tình nguyệt bị hắn kéo đi, nàng đưa mắt nhìn liền bắt gặp vẻ mặt hà hê của ai đó.

Bạch Mặc Thương vỗ vỗ phần quai mới nhích lên nụ cười vô lại, hắn nhận được tin nàng đến Diệp Hương các liền sang đây, nào ngờ lại thấy cảnh này, thật là.... "Nha Khanh Nhi không biết có bị làm sao không, cứ tưởng hôm nay được gặp muội ấy trò chuyện vài câu" miệng nói thế nhưng khuôn mặt của Điều Chính Vũ vẫn không giấu nổi vẻ há hê

Lam Khanh Khanh trừng bọn họ như nói "các người đợi đấy ta tính sổ sau". Phong Nguyệt Vô Thần trực tiếp ném nàng lên xe ngựa đậu sẵn ngoài đại môn. Nàng chau chau mày "Người không biết thương hoa tiếc ngọc à? Ta là đang bị thương...", "Người là hoa hay là ngọc?" Nàng bêu môi quay mặt sang chỗ khác.

*

Về đến Bình Phước Cung nàng chẳng thấy Bạch Nhi đâu, hẳn không hỏi phủ mà trực tiếp đi vào cung nàng. Nàng thẳm than, không có ai cứu nàng rồi...

"Người đến đó làm gì?" Khanh Khanh viện cớ "Ta đi gặp một vị bằng hữu ở đó tình cờ gặp Gia Lễ Thượng Phong, hẳn nói cảm thấy có lỗi nên mời ta ly trà". Nàng chợt dạ cúi đầu, "Người chỉ duy nhất không biết nói dối lẫn che giấu cảm xúc". Thôi rồi...

Hắn lại gần nàng, nàng lui lại ra phía sau đến khi lưng nàng chạm phải thứ gì đó rất cứng. Phong Nguyệt Vô Thần một tay chống lên tường một tay ôm lấy eo nàng, môi hắn ghé sát vào tai nàng nói "Ta cho người một cơ hội nữa". Khanh Khanh quay mặt sang chỗ khác, nàng cảm giác vành tai như bị lửa đốt nóng kịch liệt "Ta..."

Lời chưa nói môi nàng đã bị phủ bởi bờ môi ướt át của hắn, hắn luyến tiếc dỗi đi, chẳng tính là hôn chỉ là chạm qua nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, tròn mắt nhìn hắn. Phong Nguyệt Vô Thần phì cười gõ trán nàng một cái "Người đối với nam nhân khác đều như vậy sao?". Nàng hỏi thần mìn cười nguy hiểm "Ta không có, chỉ là lần đầu tiên bị người khác cưỡng hôn..." lời tiếp theo không cần nói nàng đã giờ chân đá.

Phong Nguyệt Vô Thần né liềm buông nàng ra, Khanh Khanh rút chủy thủ đánh đến. Dù gì nàng cũng là nữ tử bị hắn trêu đùa thì thôi đi đằng này nụ hôn đầu bị mất như thế, bởi một tên vô si. Hắn đánh rút chủy thủ trên tay nàng, không bao lâu đã chế ngự được nàng, chung quy nàng không phải đối thủ của hắn.

Lam Khanh Khanh bị hắn ném lên giường, nàng muốn ngồi dậy liền bị hắn ngăn lại. Tư thế này của họ có hơi kì cục, nếu có ai đó bước vào ngay lúc này chắc chắn họ sẽ nghĩ theo hướng đó, một nam một nữ nằm trên giường thì làm cái quái gì?

Phong Nguyệt Vô Thần dùng ánh mắt khiêu khích nàng, Khanh Khanh vẫn không khuất phục cố gấn cự quấy. Tay hắn đặt bên hông nàng càng siết chặt, thân thể hai người càng sát nhau. Khanh Khanh cắn môi "Được được, ta sai...ta sai rồi" nàng vốn là nữ tử cái loại dụng chạm da thịt này... cảm thấy có gì đó rất khó chịu. Không phải là loại cảm giác lúc trước bị hắn ôm, cũng không phải loại chán ghét lúc Điều Chính Vũ đùa bỡn, cảm giác này nàng chưa bao giờ thấy qua

Phong Nguyệt Vô Thần buông nàng ra, Khanh Khanh ngay lập tức ngồi dậy lui vào trong. Hắn nhẹ nở nụ cười không có ý đứng dậy vẫn một mực ngồi đó "Người không có chuyện muốn nói? Hay nói cách khác người là có chuyện giấu ta". "Ta giấu người rất nhiều chuyện, người lại muốn biết cái gì? Thân phận của ta?" Nàng biết nếu nàng nói ra tất cả về nàng hẳn khẳng định sẽ tức giận nhưng nếu hắn tự điều tra ra được chắc chắn sẽ bám theo nàng cho chó ăn

"Vậy người nói xem người giấu ta bao nhiêu chuyện?" Khanh Khanh suy nghĩ "Ngoại trừ việc ta vào phủ người trộm ngọc Uyển Ưông là thật còn lại ta đều giấu người". Nhắc đến chuyện đây nàng lại phì cười, hẳn chau mày nàng cảm nàng lên "Người lại nghĩ cái gì?". Khanh Khanh lăm ba lăm bấp "Ta..Ta không có", hẳn "Hừ" một tiếng, nàng nghĩ gì hẳn lại không biết sao?

Thấy hắn đứng lên dường như muốn rời đi Khanh Khanh liền leo xuống giường. Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên dừng bước suýt chút khiến nàng va vào lưng hắn. Hắn quay lại đầu có chút cúi xuống "Người nói xem, thân thể ta người cũng đã thấy vậy có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, đen mặt "Người...vô si", "Vậy người nói xem nữ tử đêm khuya vào đặc phòng nam nhân đang tắm là ý gì đây?". Nàng hất cằm chối cãi "Ta là không có ý, còn người...biến thái, khuya như vậy còn đi tắm, hay người lúc đó vừa chơi đùa cùng nữ nhân xong..."

"Xin lỗi ta không có ý" Lam Khanh Khanh cùng Phong Nguyệt Vô Thần trừng mắt về phía Bạch Nhi, sớm không đến muộn không tới lại ngay lúc này đi vào. Không phải cô là nghe được hết rồi chứ?

Lam Khanh Khanh đẩy hắn ra then quá hóa gần kéo Bạch Nhi đi "Bạch Nhi có gọi lắm lại dám bán đứng ta", Bạch Nhi vội biện minh "Ta không có... là Vương Gia uy hiếp ta".

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ rồi đi. Đợi hắn đi xa Bạch Nhi mới cười à hỏi "Khanh Khanh không phải hai người...", "Tốt người còn lại đánh trống lảng xem ta trừng trị người thế nào" nàng nhéo tai Bạch Nhi kéo vào trong

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 69: Kể Người Nghe Câu Chuyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường tựa đầu vào cột gỗ đầu giường, nàng ngồi đó lẳng lặng nghe tiếng Bạch Nhi đang xột xạc chuẩn bị giường của cô.

"Bạch Nhi" Khanh Khanh bỗng dừng gọi, Bạch Nhi đang ở gian bên hỏi nàng "Có việc gì sao?". Nàng không trả lời, Bạch Nhi chau mày đợi một lát cũng không nghe nàng nói gì liền chạy sang.

"Khanh Khanh, có làm sao vậy?" Khanh Khanh lắc đầu "Cô đứng chuẩn bị nữa, hôm nay ngủ với ta đi" Bạch Nhi có chút sửng sốt. Cô nhìn Khanh Khanh đã leo lên giường nằm gọn phía trong chừa chỗ cho cô, Bạch Nhi liền đóng lại cửa sổ thối tạt nền. Cô leo lên giường nằm bên cạnh Khanh Khanh, giường cung nữ vốn nhỏ nhưng đủ gì cũng vừa đủ hai nàng.

Bạch Nhi nghiêng đầu nhìn Khanh Khanh thấy nàng luôn nhìn lên đỉnh màn liền nhìn theo nàng "Ta luôn thắc mắc có sao người lúc nào cũng nhìn lên đấy". "Không ngủ được" Bạch Nhi nài cười "Hay ta hát cho cô nghe nhé, có lẽ vẫn hiệu quả hơn nhìn lên đấy". Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu "Cô biết hát sao?", Bạch Nhi ngưng ngừng sờ mũi "Ta hát không hay, chỉ biết hát vài ca khúc dân gian, cô... cô không muốn nghe thì thôi"

"Được" Bạch Nhi bắt đầu hát, giọng cô dịu nhẹ như ru người khác vào giấc ngủ, nàng bắt chợt nhớ đến mẹ ruột của nàng, bà cũng đã từng hát ru nàng ngủ như vậy.

"Người chắc hẳn đã từng tò mò về ta", Bạch Nhi ngừng hát nhìn nàng, "Ta kể cho người một câu chuyện, người hẳn phải nghe thật kĩ, ta chỉ nói một lần". Bạch Nhi ù một tiếng nằm nghiêng người nhìn nàng, nàng lại thùy chung nhìn đỉnh màn bắt đầu nói

"Trước có một cô bé từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện, nàng dù trong cô nhi viện lại phải ngày ngày giành giật miếng ăn chỗ ngủ mới có thể sống. Đến năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nàng đến đoán, nàng ấy thật sự rất vui sướng. Có cha mẹ thật tốt!"

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi mỉm cười, đôi mắt bỗng chốc trở nên ưu thương

"Cứ ngỡ cuộc sống của nàng cứ sẽ mãi như vậy như năm nàng 10 tuổi cha mẹ nàng bị người khác giết chết trước mắt nàng. Nàng hẳn bị sốc rất lớn ảnh hưởng đến thần kinh phải vào viện cứu chữa. Ngay lúc tối tăm nhất có một bàn tay vương ra, nàng cứ nghĩ đó là ánh sáng duy nhất nhưng không bàn tay đã đẩy nàng đến nơi tăm tối nhất. Giúp nàng chi vì được cái danh tiếng, hẳn còn chính là người gây nên trận thảm sát đó.

Nàng luôn không gọi hẳn tiếng cha luôn không chấp nhận gia đình giả tạo đó, chỉ duy nhất một cô bé nhỏ hơn nàng một tuổi luôn gọi nàng tiếng chị..."

Bạch Nhi biết đứa trẻ nàng kể chính là nàng, cô liền đoán đứa trẻ luôn gọi cô tiếng chị đó là Hàm Mộc Vân. Bạch Nhi đưa tay cầm lấy ta nàng như muốn truyền cho nàng một chút gì đó ấm áp, sự an ủi.

"Thủ hân bao trùm lấy nàng ấy, nàng tham gia tổ chức huấn luyện sát thủ bậc nhất thế giới ngầm gặp được một nam nhân tên Vương Tường Hải. Hắn đối với nàng thật tốt, luôn chỉ dạy bảo vệ nàng, hứa sẽ giúp nàng phục thù. Nàng đó cũng đến một cô gái 16 tuổi tự tay kết liễu cả nhà Hàm gia, có thể nói máu chảy thành sông, tay nàng dính đầy máu. Đáng tiếc thay cũng lúc đó nàng nhận ra bộ mặt thật của tên nam nhân kia. Hắn một tay đẩy nàng rơi xuống vách núi, cô bé bị ta giết cả nhà lại vì cứu ta mà rơi xuống"

Bạch Nhi nắm tay nàng càng chặt cho nàng đừng khi kể tiếp. Nàng gượng cười

"Rơi xuống vách núi không chết được, nàng ta ấy vậy mà xuyên không, gặp trùng chuyện mà chẳng ai tin sẽ xuất hiện trên đời. Từ thế kỉ 21 nàng xuyên đến cô đại phong kiến rơi xuống thảo nguyên Mông Cổ. Triệu bá mẫu thu nhận nàng làm nghĩa nữ nhưng số nàng đúng là khốc người thân chưa bao lâu cha nương bị bọn quan lại đánh chết, tỷ tỷ thì bị...cường bạo đến chết"

Cuối cùng nước mắt Khanh Khanh cũng bắt đầu rơi, Bạch Nhi nhìn nàng cũng không biết từ khi nào đã khóc. Nàng lại kể tiếp

"Ta một mình tìm đến hoàng cung giết sạch bọn quan lại sa đọa, hành hạ những tên làm nhục tỷ ty đến chết, tên hoàng thượng hoang dâm vô độ chết cũng không ra hình người. Nàng rời khỏi đó đến trung nguyên, cơ may lại cứu được Tam công tử Mộ Dung Xuất của Dạ Nguyệt Sơn Trang. Nàng liền trở thành thấp nhĩ tiểu thư Dạ Nguyệt lấy danh Lĩnh công tử. Đáng tiếc cuộc sống tự do của nàng lại bị đánh gãy bởi tên Phong Nguyệt Vô Thần luôn mang vẻ vô hại kia. Cuối cùng nàng buộc vào cung làm cung nữ, gặp lại người nàng đã mắc nợ ở kiếp trước."

Lam Khanh Khanh quay sang Bạch Nhi khẽ cười lau đi nước mắt của cô "Thế nào lại khóc rồi", Bạch Nhi lắc đầu đưa tay gạt nước mắt động trên má Khanh Khanh "Chẳng phải cô cũng khóc sao". "Đau lòng cho nàng sao?" Bạch Nhi lắc đầu "Ta không đau lòng cho nàng mà đau lòng cho cô"

"Từ trước đến nay chưa từng có ai đau lòng cho ta", "Chẳng phải có ta rồi sao? Không phải cũng chỉ có ta, ta thấy Hàm nương nương quả thật quan tâm người"

Lam Khanh Khanh thờ dãi "Ta gây cho nàng đau khổ lớn thế còn mặt mũi chấp nhận tấm lòng nàng sao? Tâm tư của nàng không phải ta không thấu mà là không dám đối diện". Bạch Nhi đẩy nàng một cái "Ta chỉ tò mò về thân phận cô có liên hệ câu chuyện đầu như vậy, làm ta rơi biết bao nhiêu nước mắt"

Bạch Nhi thấy nàng nở nụ cười cũng an lòng. "Nha ta thật không ngờ người ta theo lại có lai lịch lớn như vậy, Thiên An quận chúa, Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt, tỷ tỷ của Lương đệ, thù hạ cù Vương gia...", "Nô tỷ quát tước?". Cả hai người nhìn nhau phì cười

"Ta khi này vốn chưa từng nhắc đến bốn chữ Thiên An Quận Chúa" Bạch Nhi tỏ vẻ đương nhiên "Chẳng phải cô huyết tủy hoàng cung Mông Cổ sao? Ai chả biết nàng được phong làm Thiên An Quận Chúa".

Lam Khanh Khanh xoa đầu nàng "Ngủ đi", Bạch Nhi ra sức gạt đầu bỗng dưng hỏi "Có khi nào người giết ta diệt khẩu không?"

Lam Khanh chau mày "Nếu giết ta đã giết trước khi người leo lên chiếc giường này nằm rồi". Bạch Nhi cười hi hi chính lại tư thế nhắm mắt ngủ.

Khanh Khanh im lặng hồi lâu mở miệng nói, cũng không biết Bạch Nhi còn thức hay đã an giấc "Ta đã nói toàn bộ cho người nghe vậy thì càng khẳng định người mãi mãi sẽ là người của ta, nếu có chút lòng dạ ta cũng không phiền xuống tay". "Khanh Khanh, nếu lòng dạ ta thay đổi không cần kiểm của người ta cũng sẽ nhảy sông tự vẫn" Bạch Nhi bỗng mở mắt có chút úp mở kéo tay nàng

"Khanh Khanh... chuyện ban chiều... liệu có tính là phản bội không?" Khanh Khanh nhìn nàng môi nhếch lên lộ vẻ nguy hiểm "Đó không phải là hành động phản bội mà là đại phản bội, Bạch Nhi xem ta xử lí cô"

Hai người đùa nhau âm ỷ, gần đến nửa đêm cả hai đều mệt mỏi thiếp đi...

Chào các nàng! Hôm nay tớ up 3 chap mừng sinh nhật tròn một tuổi của bộ truyện này nha. Hông biết có ai đã theo dõi từ lúc tớ up chap đầu tiên không nhỉ? Cảm ơn các man đã ủng hộ truyện của tớ trong một năm qua nhé. T.T cũng đứng trách tớ vì sao một năm rồi mà đến Q1 cũng chưa hoàn thành nha (tớ mắc bệnh lười bẩm sinh ah~) và có một thời gian tớ đã ngưng up truyện. Tớ hứa nhất định sẽ hoàn thành Q1 trước cuối năm nay, có gì sau này tớ có viết không hay thì đừng ném đá tớ nha≡

Theo dự đoán của tớ có lẽ truyện sẽ rất dài đấy à. Tớ nghĩ có thể sẽ vượt quá 200 chương cho hai Quyển kèm ngoại truyện. Nhưng các bạn yên tâm tớ sẽ up đều thật đều để nhanh chóng hoàn thành bộ truyện này (Trong đầu tớ đã có tình tiết rồi^^)

Cuối cùng, chúc các man đọc truyện vui vẻ^≡^

8h43" pm 17/7/2017 - 17/7/2018

Gửi Thân Vương Phi

17 / 7 / 2017

17 / 7 / 2018

Phong nguyệt đồ thân - Sơn Khanh Khanh

Phong nguyệt như thân - Thân lộc thân

BÚT CẦU

Chương 70: Chương 70: Hắc Là Ma Hay Là Thứ Gì?

Hôm nay chính là ngày thứ 10 từ sau khi Khanh Khanh bị thương không bị gọi đi làm việc.

Bạch Nhi bĩu môi rắng kéo ai đó dậy "Khanh Khanh, dậy đi, hoàng thượng bảo chúng ta đến Thư phòng quét tước", nàng ngốc đầu dậy hử một tiếng "Tên hoàng đế thôi, ta bị thương như vậy lại chỉ cho 10 tịnh dưỡng. Đùng là keo kiệt"

Bạch Nhi kéo nàng dậy cười cười "Ta thấy ngươi sớm đã khỏe từ mấy ngày trước còn đòi có voi tam vương gia", Khanh Khanh mặc thêm y phục búi lại tóc lườm nàng "Ngươi càng ngày càng lớn mật, dám chọc ghẹo ta". Bạch Nhi nhún nhún vai "Mặt người chẳng phải đều giống nhau sao?" Nàng gõ lên trán cô "Ngươi học ai thế hả", cô bĩu môi "Chẳng phải từ cô sao?"

Khanh Khanh phì cười hình như là câu lúc nàng đối phó Hy phi.

*

Sau những ngày nhàn nhai nằm giường tịnh dưỡng Khanh Khanh lại vẫn phải đến Ngự Thư Phòng quét tước. Nàng vẫn lười biếng ngồi dưới gốc lê, Bạch Nhi nhìn một vòng sân đã tương đối sạch mới đến chỗ nàng ngồi xuống.

"Khanh Khanh cô nói xem, thế giới của cô giống với bức trang trước đây cô vẽ sao?", "Cũng không khác biệt là mấy". Bạch Nhi trầm trồ "Nơi của các cô hay thật, ta thật muốn đến nơi đó một chuyến", Khanh Khanh đùa "Hay như ta thử xem nhảy xuống vách núi xem có xuyên đến đấy được không"

Bạch Nhi rụt cổ, bĩu môi "Chưa biết ra sao nhưng đã thế nát xương tan rồi", Nàng mỉm cười "Nơi đó không hẳn tốt, âm mưu quyền lợi quá nhiều, ta thật cảm thấy nếu trước kia sinh ra trong gia cảnh bình thường thì có lẽ bây giờ ta cũng không không như thế này."

"Hai người đang nói gì vậy?" Phong Nguyệt Hoành Ân từ đầu xuất hiện từ phía sau thân cây đưa mặt ra. "Từ vương gia, sao người lại đến?", hần ngồi cạnh nàng "Đến gặp nàng, ta mấy hôm trước đến nhưng lại không thấy nàng trong phòng". Khanh Khanh chau mày, chẳng phải mấy hôm nay nàng đều ở trong phòng sao? Chắc là hôm đó nhĩ "Chắc là ta cùng Bạch Nhi đi dạo"

Phong Nguyệt Hoành Ân gấp đầu "Ngươi đã tốt rồi chứ? Sao lại đến đây quét tước?", "Lệnh hoàng huynh người dám cãi sao?" Hần cười cười gãi đầu "Hoàng huynh cũng thật quá đáng lại bắt nàng đi quét tước".

Lam Khanh Khanh nhún vai "Nhắc hần hần liên đến có phải quá linh không? Hần có chết chắc cũng chẳng ai dám thấp nhang". Phong Nguyệt Hoành Ân phì cười nhìn theo hướng nàng nhìn "Nàng vẫn cứ thích chọc tức hoàng huynh như vậy, hôm nào nổi giận huynh ấy lại đòi chém đầu nàng"

"Hai người nói chuyện gì lại vui vẻ như vậy?" Phong Nguyệt Phủ Hân thần hoàng bảo đi đến, hần có cảm giác nàng là đang nói về hần. Mà hần theo những lời từ miệng nàng ra đều không có câu nào nghe lọt tai.

Lam Khanh Khanh nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân, hôm nay hần không đi cùng ai nhĩ, "Hoàng thượng ta bị thương như vậy người lại cho ta 10 ngày nghỉ ngơi nhanh chóng bắt ta làm việc như vậy a". "Vậy ngươi muốn nghỉ bao lâu đấy?" Nàng vờ suy suy nghĩ nghĩ "Cũng phải nửa tháng nhĩ, ta là bị trúng tên độc nha".

Phong Nguyệt Phủ Hân nhếch môi "Vây đi, người đi lãnh 30 đại bản đi đến lúc đó ta có thể danh chính ngôn thuận cho ngươi nghỉ thêm năm ngày nữa". Lam Khanh Khanh bĩu môi xua xua tay "Hoàng thượng người lại đùa rồi, ta bình thường còn không chịu nổi hưởng hỏ vừa mới từ quý môn quan quay lại. Người muốn ta lại đến gõ cửa nơi vừa không muốn thu nạp ta, diễm la điện sao?"

"Vây thì người cứ việc tiếp tục công việc của ngươi" Phong Nguyệt Phủ Hân cười nhẹ, nói rồi đi vào ngự thư phòng. Phong Nguyệt Hoành Ân thấy hần đi liền đi theo "Khanh Khanh, sau lại đến tìm nàng".

"Khanh Khanh, có phải hoàng thượng đối với cô có chút..." Bạch Nhi cau cau mày có tìm ra từ thích hợp "À...ừ chính là kiểu khoan dung hơn chút ỹ". Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn Bạch Nhi, "Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ phạt nặng cô cho dù cô làm ra bao nhiêu chuyện khi phạm phạm thượng..." lời của Bạch Nhi nhỏ dần

Khanh Khanh gõ lên đầu Bạch Nhi một phát "Cô nương đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta trở về cung thôi ta đói rồi".

"Lam Khanh Khanh, cô có thể đi cùng ta một chuyến không?" Đang đi về Bình Tước cung Khanh Khanh cùng Bạch Nhi bị một cung nữ chặn lại. Nàng cảm thấy cung nữ này nhìn thật quen, "Ta là cung nữ của Lan Uyển, trước chúng ta từng gặp qua". Cung nữ đó lại nói tiếp "Chủ tử muốn gặp cô, hy vọng cô có thể đến Lan Uyển một chuyến".

Nàng chau mày, Từ khi nào nàng lại nổi tiếng vậy ah. Lam Khanh Khanh bảo Bạch Nhi về Bình Tước Cung trước rồi nàng cùng cung nữ kia đi về phía Lan Uyển.

Gần đến Lan Uyển nàng gặp một tiểu công công, cung nữ kia thấy hần liền cúi đầu chào. Hần vừa đi ngang qua một luồng hàn khí đập thẳng vào trong đầu khiến nàng rung mình một phen. Khanh Khanh quay đầu lại nhìn tên thái giám vờ cũng bình thường khi này vừa vận hần quay đầu nhìn nàng

Khanh Khanh cảm nhận được sát khí cùng băng lãnh trong mắt hần thoáng giật mình. Nàng giả vờ cười nhẹ hướng hần cúi đầu, hần chau mày nhếch môi xung quanh tỏ ra hần khi cùng hơi thở chết chóc.

"Lam Khanh Khanh!" Cung nữ kia gọi nàng, Khanh Khanh liền quay đầu cùng cung nữ kia rời đi. Bạch Kết nhìn theo bóng nàng môi bạc khẽ nhếch trong đầu lập đi lập lại ba chữ "Lam Khanh Khanh"

"Bạch Kết, người làm gì ở đây?" Hần ngẩn đầu nhìn Phương Thanh hành lễ "Trang Tần gọi nô tãi?". Phương Thanh nhìn theo hướng vừa nhìn cau mày "Lam Khanh Khanh? Cô ta..."

*

Lam Khanh Khanh đi đến Lan Uyển nhưng vẫn đề tâm chuyện ban này, người vừa rồi nàng khẳng định là bạch y nam nhân ám sát Gia Lễ Thượng Phong, mũi tên độc đó chính hần bắn ra. Dù nàng không thấy mặt hần như hơi thở chết chóc cùng sát khí như vậy nàng không bao giờ quên được, rốt cuộc hần là thứ gì?

"Lam Khanh Khanh, người thấy Lan phi sao không hành lễ?" Khanh Khanh hoàn hồn phát hiện vô tri vô giác đã đến trong điện chính Lan Uyển. Kiều Hữu Lan từ trên ki tràng nhìn nàng, phát tay "Không cần, nàng đến hoàng thượng còn không hành lễ thì hành lễ với một Lan Phi nhỏ bé như ta sao?"

Lam Khanh Khanh lúc này mới nhìn kĩ Kiều Hữu Lan, nàng ta rất xinh đẹp dường như tầm hai mươi tuổi, khí chất rất thanh cao, có điều trong mắt nàng ta có gì đó rất khó hiểu. Chung quy vẫn không được để về nhu mì bên ngoài che mắt

"Quả thật rất giống" Kiều Hữu Lan mơ hồ lẩm bẩm, nàng chau mày "Người nói ta giống ai?". Nàng ta cười nhẹ lắc đầu "Không có gì chi là ta thấy người nhìn rất giống một người ta quen", Kiều Hữu Lan dừng một chút mìn cười đoan trang "Ta thật có hảo cảm với ngươi, chỉ bằng ngươi đến Lan Uyển làm cung nữ cho ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi"

Chưa kịp đề Khanh Khanh từ chối ngoài cửa đã có người đẩy cửa bước vào

"Người của ta lại có người muốn cướp đoạt? Trong mắt các người ta là cái gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ* Mời được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 71: Chương 71: Hành Động Lúc Đêm Tối

"Người của ta lại có người muốn đoạt, trong mắt các người ta là cái gì đây?"

Hàm Mộc Văn thông dong đi vào chặn trước Lam Khanh Khanh, Kiều Hữu Lan từ trên tràng ki đi xuống hành lễ "Lan Phi tham kiến Hàm nương nương". Mộc Văn phát phát tay "Người đứng lên" cô nhìn Kiều Hữu Văn chau chau mày "Khanh Khanh là người của ta, cảm phiền Lan phi tìm người khác". Nói đoạn Hàm Mộc Văn liền kéo Khanh Khanh đi

"Tý sao lại đến đây?" Nàng không trả lời hỏi lại "Sao người lại đến", Hàm Mộc Văn bĩu môi "Muội nghe nói tỷ bị gọi sang đây nên chạy qua xem". Lam Khanh Khanh thờ dãi nhìn lên khoáng trời "Ta có cảm giác ở trong cung luôn có người theo dõi ta", Hàm Mộc Văn nhìn trái nhìn phải chau mày "Sao muội không thấy?"

"Hiện thì không có ai theo dõi", dường như từ sau khi Hàm Mộc Văn xuất hiện, nói đúng hơn là từ khi từ Lan Uyển về nàng luôn có cảm giác có ai đó luôn đi theo nàng. Hần là một nữ tử, võ công không cao cũng không có sát khí, nàng ta chỉ ở trong góc tối theo dõi nàng, cũng chẳng có động tĩnh gì. "Tỷ nói xem rốt cục là ai?", nàng lắc đầu "Nàng ta cũng không có ý gì, cứ mặc kệ đi". Hàm Mộc Văn lẩm bẩm "Nữ nhân?"

"Ngươi có tin ma quỷ không" Lam Khanh Khanh buộc miệng hỏi, "Sao tỷ tự dung lại hỏi chuyện này?" Hàm Mộc Văn nghĩ nghĩ "Cũng có thể có, hiện đại không phải rất nhiều ma quỷ sao?". Nàng đâm chiều "Hần cũng có thể không phải là ma, sát khí đó người thường cũng không thể có" nàng đột nhiên dừng lại "Giống Từ Thần"

"Muội tìm nàng đến làm gì?" Kiều Hữu Lan nhìn Hân Khiết Từ đang chấp vắn nàng lắc đầu "Không có chi là tò mò...", "Muội đã biết cái gì?"

Kiều Hữu Lan dừng một chút "Muội... muội đã thấy qua bức họa vẽ Linh Nhi diện hạ", "Cho nên?" Giọng điệu Khiết Từ có hơi cao. Kiều Hữu Lan cúi gằm mặt nhưng phía sau về nhu mì đáng thương lại là ánh mắt đầy sự thù hận "Lam Khanh Khanh thật sự rất giống... muội chỉ muốn nhìn nàng một chút".

Hàn Kiệt Từ nhìn nàng ta thờ dài rồi đi, Kiều Hựu Lan nhìn theo cô ánh mắt có chút phức tạp "Cuối cùng chỉ thêm một mối hậu họa... à không, là hai mối đại họa". Lời nói nặng nề thoát ra, nàng ta như có thâm thù đại hận đối với các nàng.

Đêm đã khuya tiếng côn trùng kêu trong đêm tối có chút u ám.

Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài lẩm bẩm "Hôm nay không trăng vắng sao, thật thích hợp để đi làm chuyện xấu", "Cô nói cái gì cơ?" Bạch Nhi bất giác nhớ đến trước đây nàng cũng từng nói như vậy và hậu quả chính là...

Khanh Khanh bật cười gỗ đầu cô một cái "Không phải ta mà sẽ có người đến giết người diệt khẩu", hẳn chắc chắn biết nàng đã nhận ra hẳn, thật không lý nào để yên như vậy. Bạch Nhi kinh hãi "Diệt khẩu? Là ai?", nàng lắc đầu "Bạch Nhi cô sang gian phòng bên cạnh trước, tuyệt đối đừng thấp nền hay ra ngoài"

Chưa để Bạch Nhi nói gì thêm nàng lại nói tiếp "Cô ở đây chỉ càng làm ta phân tâm, hẳn không đơn giản ta không chắc hẳn sẽ không thừa cơ". Bạch Nhi sụi mặt xuống gất đầu, chưa bao giờ cô thấy mình vô dụng đến vậy, đến sự an toàn của bản thân cũng khiến Khanh Khanh bận tâm

"Bạch Nhi, cô lãnh trước ta sẽ tác chiến cùng Khanh Khanh" ngoài đầu đã thấy Hàm Mộc Vân thân hắc y tựa người vào cửa lớn trên tay còn lắc lắc chùm tời. Nàng cười cười hướng Khanh Khanh và Bạch Nhi hát cảm "Tôi không cùng?"

Bạch Nhi có chút ngây ngô khó hiểu "Các người lấy tời làm gì?", Hàm Mộc Vân đặt ngón trỏ lên môi "Suyt, thiên cơ bất khả lộ". Khanh Khanh đẩy Bạch Nhi đi "Cô sang phòng bên cạnh, nhớ cho dù bên đây ồn ào đến mức nào cũng không được ra ngoài". Bạch Nhi bất đắc dĩ rời đi

Lam Khanh Khanh nhìn lướt qua Hàm Mộc Vân một chút thờ ơ hỏi "Sao người không vận bạch y?" Trong ấn tượng của nàng Hàm Mộc Vân luôn đi đối với màu trắng thuần khiết. Mộc Vân đóng cửa lại nhẹ nàng hỏi liền nhìn lại bản thân "Lạ lắm sao? Muội chỉ là không muốn bị vấy máu", Khanh Khanh nhếch môi "Người đem tời còn sợ vấy máu?"

"Muội chỉ là dự phòng, nhờ may hẳn không phải là ma thì sao" Mộc Vân tỉnh mắt thấy bình rượu nấp ú trên bàn cười cười "Tỷ không phải cũng vậy sao?". Khanh Khanh thấy cô thần nhiên leo lên giường mình liền cau mày "bên kia còn một cái giường", "Muội thích nằm ở đây".

Khanh Khanh không nói gì nữa thối tất nền, nằm bên cạnh Mộc Vân. "Tỷ chắc tối nay tên người nữa ma đó sẽ đến sao?", "Nếu là ngày mai thì ta đã có thời gian báo cho hoàng thượng". Mộc Vân gất đầu "Hắn đích thị là một tên lỗ mãn", "Trong cung hẳn có người bảo hộ" nàng nói một câu chẳng liên quan

"Tỷ nói cái gì cơ?", "Thử nghĩ trong cung cấm bọn họ lợi hoành hành được sao? Không chỉ một mà hai lần, chung quy đều vương phái ta". Hàm Mộc Vân càng nghe càng rối, cô ngồi dậy nhìn Khanh Khanh "Tỷ nói vậy là ý gì? Hai lần? Họ hành động từ khi nào?"

"Trước đây có người bảo hộ quân sĩ Mông Cổ vào cung ám sát ta", Mộc Vân chau mày "Tại sao lại ám sát tỷ" hình như có điều gì đó mà Khanh Khanh vẫn giấu cô. Chính xác là thân phận và nhưng thứ Khanh Khanh trải qua ở cô đại

"Bởi vì ta là..."

Xác khi lần đầu hãm xộc thẳng vào mũi, kể cả Hàm Mộc Vân cũng cảm nhận được, hai người không khỏi cảm thấy rét run. Khanh Khanh nhẹ giọng nhếch môi "Sai lầm lớn nhất là hẳn không thể khống chế được ý nghĩ muốn giết người" sát khí rất rõ ràng.

Cánh cửa két một tiếng nhỏ mở ra, hẳn vừa đi hai bước liền cảm nhận được thanh kiếm sắc bén kề bên cổ. Không Y kiểm trong đêm tối lóc lên màu lam dị thường, lần đầu tiên nàng dùng thanh nhuyễn kiếm này thay cho chùy thù.

Trong phòng rất tối chỉ thấy hẳn xoay người liền nhanh chóng cách nàng một đoạn xa. Hàm Mộc Vân ngồi trên giường chau mày phóng ra ba cây châm lâm nền trong phòng vốn tắt bóng cháy lại. Căn phòng lấy lại được ánh sáng

"Oa là một mỹ nam tử" lời trầm trồ của Hàm Mộc Vân vừa dứt liền nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của hẳn. Mộc Vân nhúng nhúng vai leo xuống giường

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Vết thương cũng đã lành cũng nên tính án oan rồi nhỉ". Bạch Kết không nói gì trên tay xuất hiện một làn khói đen xì hướng các nàng đánh tới, Khanh Khanh nhếch môi chém thẳng một kiếm vào hẳn. Khói đen bị một kiếm của nàng làm tiêu tan, "Người không sợ ô nhiễm à?"

Mộc Vân tặc lưỡi "Thanh kiếm này của tỷ nếu đem về hiện đại làm thành máy lọc khí thì tuyệt", Khanh Khanh nhếch môi "Sau này tiện thể đem vài cây về cho người trêu đùa". Đường đường là danh kiếm ấy vậy mà chỉ một câu nói nàng đã biến nó thành món đồ rẻ tiền ở chợ

Bạch Kết không kiên nhẫn rút ra thanh huyền kiếm màu bạch, nàng cười nhẹ khẽ động Không Y kiếm. Hai người như hai con giao long quấn vào nhau chẳng rõ bóng dáng chỉ thấy một lam một bạch thay phiên nhau lóc lên.

Hàm Mộc Vân tặc lưỡi, lần đầu tiên nàng thấy họ đánh nhau đến mức thượng thừa như vậy, cứ tưởng chỉ có trong phim. Khanh Khanh này càng ngày càng lợi hại nha

P/s: Tớ muốn làm bìa truyện nhưng tập design mãi vẫn không làm được. Ai giúp tớ với ah~

《Thịnh cao nhân》

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 72: Bị Thương Một Cách Vô Lý

Bạch Kết chủ yếu dùng nội lực mà điều khiển nhuyễn kiếm. Còn Lam Khanh Khanh chính là dùng tốc độ mà đánh, nàng không có nội lực chỉ có sử dụng tốc độ và kĩ sảo để tấn công. Chiêu của nàng nếu không phải nhắm vào chỗ hiểm thì chính là dồn đối phương vào lưới hái tử thần.

Hai luồng sáng chậm dần, dần thấy rõ hai người đang giao tranh. Mộc Vân nhếch môi trên tay lóc lên ánh bạc của ngân châm, giữ trên tay chưa đủ một giây nàng đã bắn về phía Bạch Kết. Lúc đầu hẳn vừa chống đỡ Khanh Khanh vừa né ngân châm của Mộc Vân. Dần dần Hàm Mộc Vân càng phóng ra nhiều ngân châm hơn, Khanh Khanh đánh hẳn càng nhận tâm, mỗi chiêu thức đều có thể đoạt mạng.

Bạch Kết chật vật chống lại hai người, bên tay trái đã bị Khanh Khanh chém một nhát, bên tay phải đã bị vô số ngân châm sượt qua chày máu. Hẳn tự khí trong tay chừng ra chừng lực kinh người. Lam Khanh Khanh chắn phía trước Hàm Mộc Vân dùng Không Y Kiếm ngăn lại chừng lực kia. Đường như đến lúc nàng cảm thấy hit thờ không thông xung quanh nàng bỗng dưng xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt, dần ánh sáng càng đậm cuối cùng hội tụ tại Không Y kiếm đánh bật chừng lực về lại Bạch Kết

Một chừng này khoảng tám tám phần công lực, hẳn vốn bị các nàng đã thương giờ lại bị chừng lực phản bác, không biết sẽ đau đến thế nào đây. Hàm Mộc Vân thấy Bạch Kết có ý định bỏ chạy chợt nhớ đến cái gì đó, cô phóng từ trong tay áo ra một lượt tời bay về phía hẳn miệng còn đưa cọt "Tôi thượng hạng, người thử không?". Lam Khanh Khanh giờ chân chuẩn xác đá bình rượu nấp trên bàn về phía hẳn.

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn Bạch Kết bị các nàng ném vật trị ma vào người mà vẫn chạy đi bình thường liền bủi môi "Hắn không phải ma". Cô ngồi xồm xuống nhìn vết máu đen dính trên sàn, Mộc Vân chau mày đưa tay dụng một ít máu chà xát trên đầu ngón tay. Nếu không nhìn kĩ thì máu chỉ là một màu đen nhưng nhìn kĩ thì máu của hẳn có màu gần giống màu xanh rêu, phải nói là pha giữa màu đen và màu rêu, tuyệt đối không có màu đỏ tươi như người bình thường.

Hàm Mộc Vân lấy trong người ra ngân châm bạc thứ vết máu, quả nhiên đầu của nam châm bạc bị biến thành màu đen. Nàng chau mày "Hắn là người hay là thứ gì?" Nếu là người sao máu lại có độc còn màu kì quái như vậy? Nếu hẳn là ma thì sao lại không bị vật trị ma làm hại? Đường lúc nghĩ cô đã nghe Khanh Khanh hô đau một tiếng phun ra ngụm máu, cô kinh ngạc chạy lại cùng lúc đó Bạch Nhi cũng chạy sang

"Khanh Khanh tỷ làm sao?" Lam Khanh Khanh đẩy hai người họ ra ôm bụng đau đau quặn. Nàng ném Không Y kiếm xuống đất tay chân vụng về tháo đai lưng ngọc ra. Nếu không nhằm thì khi này luồng ánh sáng màu lam khi này là phát ra từ đai lưng này, nhưng tại sao lại khiến nàng đau như vậy.

Chỉ vừa tháo được đai ngọc bích Lam Khanh Khanh liền ngất xỉu.

Bạch Kết vừa chạy ra khỏi Bình Tước cung liền có một bóng đen đi theo hẳn. Đến Trang Uyển Bạch Kết mới phát giác ra có người theo dõi, tuy rằng một thân thương tích đầy mình nhưng hẳn vẫn linh hoạt như vậy, những vài cái đã kẻ dao găm lên cổ người kia.

Hắc y nhân không có ý phản kháng, hẳn kéo tấm khăn che mặt xuống lộ ra khuôn mặt nữ tử xinh đẹp. Bạch Kết theo hướng nhìn của Nhĩ Nhi liền thấy Kiều Hựu Lan một thân lục y đơn giản. Bạch Kết có chút không vui, Nhĩ Nhi không nóng không lạnh nói "Nơi này không tiện xin hãy vào trong" liền đi vào Trang Uyển, Kiều Hựu Lan cũng biến mất

"Lam Phi hôm nay sao lại rảnh rồi đến Trang Uyển của ta vậy?" Phương Thanh nhìn thấy Bạch Kết một thân chật vật đi phía sau bọn họ liền chau mày, ánh mắt có chút dè phòng.

Kiều Hựu Lan cười xinh đẹp, doan trang đi tới gần Phương Thanh "Trang phi tỷ tỷ lâu rồi không gặp...à muội quên mất bấy giờ tỷ là trang tần nhĩ". Phương Thanh không để ý đến nàng ta đang vô tình hay cố ý mỉa mai nàng. Nàng nhìn thoáng qua Bạch Kết "Chẳng hay tại sao người của ta lại đi cùng Lan phi"

Kiều Hữu Lan cười xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên tay "Là ta theo hân đến đây, thế mới biết được một chuyện động trời". Phương Thanh chau mày "Người muốn gì?" Chẳng lẽ nàng ta có ý đồ gì chẳng?

"Không có ý gì, chỉ là..." nàng ta dừng một chút nhìn Phương Thanh thu lại vẻ cười "Ta muốn hợp tác với người". Phương Thanh chau mày khó hiểu "Hợp tác?", "Chẳng phải người muốn giết Lam Khanh Khanh sao?" Nàng ta nhìn về phía Bạch Kết

"Vừa vãn hôm nay Hàm Mộc Văn lại ở đó, bọn họ liên thủ đánh người của người. Một cung nữ và một vị phi tử lại có võ công cao như vậy?". "Người sao lại hợp tác với ta?" Kiều Hữu Lan nhẹ cười "Đại họa thì phải nên diệt, đỡ bớt một gánh nặng cho hoàng thượng"

Phương Thanh bật cười, xem ra từ trước đến giờ nàng luôn coi thường nữ tử này rồi "Lan phi quả là mưu mô, không phải hợp tác với ta lúc thành thì vinh quang lúc bại thì đòi cho ta hết chứ?". "Tỷ Tỷ sao ta lại có ý đó chứ", đương lúc còn phần vãn Bạch Kết lên tiếng "Ta cần các người liên thủ sao?".

Nhà Nhi hừ một tiếng khinh bỉ "Người nhìn xem bị đánh thành ra dạng gì?". Kiều Hữu Lan chung quy vẫn một nụ cười "Không sao ta cho tỷ thời gian" nói rồi nàng ta cùng Nhà Nhi rời đi, vừa bước ra đại môn nụ cười vốn trên mặt liền tắt

*

Vừa mở mắt Khanh Khanh liền bắt gặp khuôn mặt lo lắng của Bạch Nhi và bộ dạng mệt mỏi của Hàm Mộc Văn đang tựa bên giường ngủ, tay nàng bị Bạch Nhi nắm chặt. "Khanh Khanh, cô tỉnh rồi, làm bọn ta sợ chết đi được" nghe tiếng động Mộc Văn cũng tỉnh giấc. Cô dụi dụi mắt đặt hai ngón tay lên cổ tay Khanh Khanh "Mạch đập vẫn như vậy từ hôm qua, bình thường". Kì quái nếu bình thường sao Khanh Khanh lại lăn ra ngất?

Lam Khanh Khanh lắc đầu "Chắc là ảnh hưởng bởi chương lực của tên kia" vừa dứt lời phía bụng đã truyền đến cơn đau tê tái, nàng cần mỗi kim lại tiếng rên rỉ xuýt bật ra. Khanh Khanh xoa xoa tay ý muốn đuổi người "Các người vắt và rồi mau về ngủ đi", Bạch Nhi bấu mỗi "Trời cũng đã sáng rồi"

Hàm Mộc Văn vỗ vai Bạch Nhi rồi kéo cô đi "Yên tâm ta sẽ nói lại với tên hoàng đế đó"

Đợi đến khi hai người họ ra ngoài Khanh Khanh liền trút ngoại y, cách một cái yếm nàng luồn tay vào đặt lên bụng. Cảm giác từ tay truyền đến có một vết sẹo ngang dài khoảng 5-6cm, cũng không hẳn là vết sẹo mà như một vết dó lạnh băng.

Lam Khanh Khanh chau mày, tối qua lúc giao đầu hình như nàng không bị thương. Nàng đưa mắt nhìn Khổng Y khiêm và đại Ngọc Bích chau mày, là do chúng gây ra sao?

Ngoài cửa sổ bay vào một con chim bồ câu trắng muốt, trên chân còn kèm một ống trúc nhỏ nhỏ. Khanh Khanh kéo y phục lên đi tới cửa sổ, nàng tháo ống trúc rút ra tờ giấy, bên trong vón vện ba chữ "Viên Linh Các". Nàng biết bồ câu này là của ai, hẳn là đêm qua động tĩnh quá lớn nên hân biết đi, vậy sao hân không trực tiếp đến đây mà còn bắt nàng xuất cung?

Lam Khanh Khanh lắc lắc đầu, dường như nàng để ý quá mức chuyện của hân đi. Nàng thả bồ câu đi, đốt mảnh giấy cùng ống trúc nhỏ rồi leo lên giường nằm

Mặc kệ nghĩ ngợi trước rồi tìm cách trốn khỏi cung sau

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 73: Hiểu Nhâm

Hàm Mộc Văn mặc y phục màu trắng đơn thuần cùng Liên Khuynh xuất cung, nàng đi dạo trên đường lớn tấp nập mua hết thứ này tới thứ kia. Liên Khuynh ai oán nhìn cô nàng nào đó biến cô thì xe chờ hàng "Chủ Tử người làm gì mua nhiều đồ thế?".

Hàm Mộc Văn vào tiệm thuốc đông y xách ra vài gói thuốc bỏ ném cho Liên Khuynh "Hiếm có dịp ta mới xuất cung mua nhiều thứ một chút, huống chi Khanh Khanh đang không khỏe ta nên mua vài thứ tốt tốt cho tỷ ấy". "Nàng có quan hệ gì với chủ tử, xem ra rất quan trọng" Mộc Văn cười tỉnh nghịch "Có thể xem tỷ ấy là tiểu tình nhân của ta". Liên Khuynh gạt mình kinh ngạc "Chủ Tử!"

Mộc Văn bật cười thành tiếng gõ đầu cô một cái "Tình nhân là một mực bao dung, sùng ái, bao che khuyết điểm, chỉ có đối phương là nhất, nói chung là quan trọng, rất rất quan trọng. Ta đối với Khanh Khanh chính là như vậy. Còn Tỷ ấy xem ta như một đứa con nít, như bậc trưởng bối bảo vệ ta, tỷ ấy chính là ngoài lạnh trong nóng, lúc ở hiện đại đã vậy bây giờ vẫn thế"

Liên Khuynh nhìn nàng bất giác cười "Chủ tử, ta rất hâm mộ người" Mộc Văn chau mày "Người làm sao?". Cô cúi đầu "Ta còn một muội muội nhưng từ nhỏ đã thất lạc nhau. Nhà ta vốn khổ muội ấy là vì khuôn mặt xinh đẹp mà bị bán đi, không lâu sau cha nương ta mất cũng chẳng biết đi đâu tìm muội muội". Mộc Văn thoáng vai cô trấn an "Nào, muội muội người tên gì để gia tìm giúp người"

Liên Khuynh bị nàng chọc cho cười "Muội ấy tên là Thương Liên". Mộc Văn lâm bầm "Thương Liên?" Bất giác nàng nhìn về phía Liên Khuynh "Không phải người tên thật là Thương Khuynh đó chứ?", Hình như con mèo kia cũng dùng tên giả thì phải nhưng rốt cục đi theo nàng bấy lâu nàng vẫn không biết tên thật của họ. Liên Khuynh gạt đầu, Mộc Văn vỗ vỗ vai cô "Được ta tìm giúp cô, hai tỷ muội người có tin vật gì không?", Liên Khuynh lắc đầu.

Hàm Mộc Văn thấy Liên Khuynh thấp phần ưu thương liền kéo cô đi "Đi nào chúng ta đi chơi thật vui rồi trời về cung nhâm chán kia nào"

Chốc lát hai người đã đi vào phố Kim Vương, nơi này còn sầm uất hơn cả đường lớn của kinh thành. Hàm Mộc Văn đi loang quanh chốc chốc lại ngó tây ngó đông, tuy nàng đến đây đã lâu nhưng thật sự vẫn không khỏi tò mò những thứ cổ quái ở đây nha.

Nàng từng tung hờn hờ chạy quanh lại với ý tổng vào người đi đường "A xin lỗi, xin lỗi" Mộc Văn cúi người nhặt đồ bị rơi giúp người nọ. Lúc đứng dậy nàng vô tình nhìn thấy bóng dáng nam tử vận Tử y ôm một cô nương xinh đẹp. Mộc Văn chau mày cố nhìn người nọ, cuối cùng nam tử đó cũng quay mặt "Là Phong Nguyệt Vô Thần?"

"Chủ tử" Liên Khuynh chọc chọc tay Mộc Văn gọi. Nàng kéo tay Liên Khuynh chỉ về phía Phong Nguyệt Vô Thần vừa đi vào "Nơi đó là nơi nào", "Đó là Viên Linh Các nha, Thanh Lâu bậc nhất của phố Kim Vương. Nhắc tới thanh lâu thì phải kể đến Viên Linh Các và Túy Yên Lâu"

Mộc Văn hừ một tiếng, nàng cười cười "Tiểu Khuynh người đi mua giúp ta... ờ mua giúp ta bánh hoa quế đi, mua nhiều một tí. Khanh Khanh và ta rất thích ăn nha". Liên Khuynh nhiu mày "Sao tự đứng lại bảo ta đi mua, người lại tính trốn đi đâu đấy?"

Nàng xoa xoa tay "Ta làm gì trốn đi đâu, chỉ là thêm ăn bánh hoa quế thôi mà, người đi mua giúp ta đi ha". "Làm sao ta tin được đấy?", Mộc Văn lấy vài thứ Liên Khuynh đang cầm ném lên bàn của quầy nước bên cạnh "Ta ngồi đây uống trà chờ người". Nàng ngồi xuống ghé bồi thêm một câu "Ta ngồi đây, tuyệt đối không đi đâu hết"

Liên Khuynh bắt đầu đi để dò xuống bàn đi "Chủ Tử người phải ngồi đây đó", nàng gạt đầu như bằm tỏi. Đợi Liên Khuynh đi nàng quay đầu nhìn chăm chăm Viên Linh các nghiêng rặng nghiêng lợi, chết tiệt, tên tam vương gia thối, đã cùng Khanh Khanh ở một chỗ còn lên lút qua lại với nữ tử thanh lâu. Lần đó nàng lên đi thăm Khanh Khanh đã thấy hân tử trong Bình Tước cung đi ra, còn đối với Khanh Khanh rất thân mật. Khanh Khanh còn đỡ một mũi tên cho hân vậy mà hân lại phụ Khanh Khanh, khôn kiếp thật

Hàm Mộc Văn để ngân lượng trên bàn "Ông chủ giữ đồ giúp ta, lát ta quay lại" nói rồi nàng đi thẳng vào Viên Linh Các.

"Cô nương, người đến tìm ai?" Vừa vào Viên Linh Các Mộc Văn đã bị một nữ tử xinh đẹp chặn lại, cô ta đánh giá nàng một hồi mở miệng "Cô nương nếu tới tìm bạn thì xin mời vào còn muốn gây chuyện xin về cho". Mắt thấy bóng tử y lên lầu đi cùng nữ tử xinh đẹp vào căn phòng sang trọng liền nói "Ta đến đây tìm người quen... hân hen ta đến". "Xin hỏi là vị nào? Người đó có đặt phòng chưa?" Nàng cần mỗi nhìn về hướng căn phòng đó, vội vàng chạy đi "Đa tạ ta tìm thấy hân rồi ta đi trước"

Nữ tử kia vừa quay đầu chẳng còn thấy bóng dáng Hàm Mộc Văn đâu nữa chỉ còn tiếng nàng nói vọng lại.

Hàm Mộc Văn đứng bên ngoài căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần vừa bước vào ghé tai nghe ngóng, chẳng có tiếng động gì. Chưa kịp đứng thẳng người thì cửa phòng đã mở ra kết quả nàng thân mật ôm sà nhà ngay tại cửa. Thiên hồ hững hờn cô gái đang lồm chồm bỏ chạy, thanh kiếm đặt bên cô nàng.

Hàm Mộc Văn trừng mắt, ngồi dưới đất là lớn "Ta tìm Phong Nguyệt Vô Thần". Thiên nhìn ra phía sau thấy hân gật đầu mới bỏ kiếm xuống nghiêng người sang một bên. Hàm Mộc Văn hừ một tiếng đứng dậy phui phui y phục đi vào "Tam vương gia thật có nhà húng"

Nàng đưa mắt nhìn Nguyệt Vi ngồi bên cạnh, quả là tuyệt sắc giai nhân nhưng mà bất quá nàng ta là tình địch của Khanh Khanh cho dù đẹp cách mấy cũng không thể tha thứ.

"Hàm Nương Nương không biết theo ta đến đây làm gì?", "Nếu hôm nay ta không tình cờ bắt gặp sao biết bộ dạng trắng hoa của người được?". Phong Nguyệt Vô Thần nhiu mày bật cười "Cả thiên hạ không ai không biết bộ dạng phong lưu của ta, chẳng lẽ người lại không biết?"

"Trước đây người phong hoa tuyết nguyệt, ăn chơi trác táng ra sao ta không quản nhưng bây giờ thì khác, ta tuyệt đối không để ai làm Khanh tỷ đau lòng được". Hân nhiu nhidu đôi mày có chút không hiểu "Người là có ý gì?". Nguyệt Vi ngồi bên cạnh cũng chút nào hiểu được tình huống, cô đánh giá Mộc Văn một phen rồi lại nhìn về mặt khó hiểu của ai đó cười tủ

Hàm Mộc Văn đập bàn "Có ý gì? Người chân đạp hai thuyền bắt cả hai tay còn nói có ý gì? Đứng tưởng người là vương gia thì có thể đùa cợt tình cảm của người khác". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy nhìn nàng cười "Chẳng hay người hiểu làm gì chẳng?"

Hóa khí Mộc Văn tăng cao cũng lười nói chuyện với hắn, ngón chân trong tay khẽ động. Phong Nguyệt Vô Thần dễ dàng tránh hết được châm của nàng, Thiên châu mây rút kiếm hướng về phía Hàm Mộc Văn

Kiểm từ phía sau cách Mộc Văn chỉ còn vài cm đã bị hai ngón tay khống chế. Hàm Mộc Văn giật mình quay lại "Khanh Khanh, Sao tỳ ở đây?". Lam Khanh Khanh buống kiểm của Thiên ra hừ một tiếng "Ta không ở đây người sẽ nào đến mức nào?"

Hàm Mộc Văn bâu môi ẩm ướt chỉ tay về phía Phong Nguyệt Vô Thần và Nguyệt Vi "Ta bắt gặp bọn họ có gian tình nên thay tỳ đòi lại công đạo"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 74: Nhắc Đến Người Không Nên Nhắc

Hắc tuyến chảy dài sau gáy, Lam Khanh Khanh u ám nhìn Hàm Mộc Văn "Tại sao phải đòi lại công đạo cho ta?". Hàm Mộc Văn ngăn ra phát hiện ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái. Mộc Văn cúi đầu nhỏ giọng "Không phải tỳ đang qua lại... à không coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần sao?"

Nguyệt Vi che miệng cười, nam nữ chính thì lại không vui vẻ như vậy. Khanh Khanh chau mày "Ai nói cho người biết?", giọng Mộc Văn càng nhỏ chột dạ nói "Muội thấy tỳ cùng hắn ở cùng với nhau trong Bình Tước cung" cô như đưa nhỏ làm chuyện có lỗi của gã mặt.

Nguyệt Vi cuối cùng cũng bật cười ra tiếng "Thì ra Chủ Nhân và Đường chủ có mờ ám còn bị người khác phát hiện nha". Hai ánh mắt sắc bén bắn về phía Nguyệt Vi, nàng rụt cổ ngoáy đi nơi khác tỏ vẻ "ta không nói gì hết".

Mộc Văn ngăn ra "Khanh Khanh, đừng nói với ta tỳ là... là thuộc hạ của hắn chứ?", khuôn mặt Khanh Khanh sa sầm, cũng đừng nói ra nỗi đau này chứ. Nàng xách cổ áo Hàm Mộc Văn lôi ra ngoài "Người ngoan ngoan về cung cho ta", "Tỳ tỳ ah~ muội sai rồi, muội biết lỗi rồi". Cứ tưởng hai người có gian tình thì ra là hiểu lầm tai hại nha

"Ta không cần người quần chuyện của ta, cứ về cung ngay lập tức" vừa đến cửa đã thấy Liên Khuynh chạy vào. Hàm Mộc Văn đẩy tay nàng ra không cho là đúng "Tỳ muốn ta không quên? Chẳng lẽ lại để tỳ giống lần trước bị Vương Tường Hải đùa bỡn?"

Nước mắt Mộc Văn cuối cùng cũng rơi, nàng nói đến nỗi đau của Khanh Khanh rồi, à không là của cả hai. Nàng lau nước mắt cúi đầu "Muội xin lỗi", tất cả nhưng thứ nàng làm đều vì Khanh Khanh. Nàng không thích nam nhân đến gần Khanh Khanh vì sợ Khanh Khanh sẽ bị hắn phản bội giống người kia.

Lam Khanh Khanh trầm mặt, quả nhiên khi nhắc đến người đó tim lại có chút đau. Ai mà ngờ người duy nhất nàng tin tưởng được lúc đó lại phản bội nàng chứ. Giọng nàng có chút mềm đi "Liên Khuynh, đưa Mộc Văn về cung, chăm sóc nàng"

Nguyệt Vi và Thiên nhìn một màn cũng đã đủ liên cùng hai người kia ra ngoài còn tận tình đóng cửa giúp. Trong phòng lúc này chỉ còn nàng và Phong Nguyệt Vô Thần

Hắn chau mày nhìn hiện trường hỗn loạn liền kéo Khanh Khanh đến giường nhỏ gần đó. Hắn không nói gì đã coi y phục nàng, "Người làm cái gì?" Đến khi Khanh Khanh định thần thì Phong Nguyệt Vô Thần đã coi đi ngoại y phía trên.

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì coi đi trung y của nàng, phía trên Khanh Khanh chỉ duy nhất còn cái yếm đỏ. "Người..." lời chưa dứt Lam Khanh Khanh đã cảm nhận được một luồng nóng hổi đặt ngay bụng nàng khiến vết thương vốn lạnh băng dần dễ chịu. Khanh Khanh kinh ngạc, sao hắn lại biết nàng bị thương ở bụng?

Sau một hồi Phong Nguyệt Vô Thần rút tay về, không nhìn thêm một cái liền giúp nàng chỉnh lại y phục. Vết thương ở bụng hoàn toàn biến mất, cảm giác lạnh băng khó chịu cũng biến mất, nàng nhìn hắn có chút hiếu kì.

Đương lúc chỉnh lại y phục cho nàng Phong Nguyệt Vô Thần tình mắt thấy vô số vết sẹo lớn nhỏ sau lưng nàng, sẹo này hắn là do dao kiếm đi? Ít nhất cũng hơn một năm. Lam Khanh Khanh thấy hắn nhìn chăm chăm sau lưng nàng liền mắt tự nhiên kéo áo lên "Vết sẹo là do ta thi hành nhiệm vụ mà có"

Một phần là do dao găm, kiếm ngắn đã thương một phần chính là do dao phẫu mà thành. Hình như lúc nàng bị thương chưa một lần nào đến bệnh viện hay được bác sĩ điều trị. Bọn nàng là sát thủ làm sao dám đến đó chỉ có thể tự lực cách sinh mới để lại những vết sẹo kia

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì, lấy trong người ra một lọ sứ nhỏ đựng cho nàng hai viên đan dược. "Cái gì đây?" Hắn không trả lời câu hỏi của nàng mà nói "Người bị thương là do phản công của Không Y kiếm, đại Ngọc Bích chính là bảo vệ chủ mà xuất ra lực gây sát thương lên xung quanh nó kể cả người đang nắm giữ kiếm"

Lam Khanh Khanh lơ mớ hiểu ra được chút ít, nàng bị thương là do không biết dùng kiếm đi? "Trách ta không chăm chỉ, Đại Ngọc Bích là vô kiếm của Không Y Kiếm sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu bỗng nhiên nhớ đến điều gì liền quay đầu nhìn nàng "Vương Tường Hải là ai?". Khanh Khanh ngăn ra một hồi cuối đầu giọng nói mơ hồ "Từng là người ta tin tưởng nhất, cứ coi hắn từng là nam nhân của ta đi. Nhưng...chính hắn đẩy ta đến đây..."

Rõ ràng đôi mày của Phong Nguyệt Vô Thần vừa chau lại, đôi mắt có chút tỏ ra hân khởi nhưng vì nàng cúi đầu chẳng thấy một khoảng khắc kia. Lam Khanh Khanh đột nhiên ngăn đầu, đôi môi cười là mỉ. Nàng nhích lại gần hắn học theo hóm đó mà kẻ mới đến bên tai hắn thổi thổi "Người nhìn thân thể một nữ nhân như vậy tâm không chút nào biến đổi sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười đặt ngón trỏ lên trán nàng đẩy nàng ra "Người được tính là nữ nhân sao?". Lam Khanh Khanh trực tiếp cứng họng, con mẹ nó tuy nàng không động lòng người thì cũng thuộc hạ cực phẩm ấy vậy mà hắn lại nói nàng không phải nữ nhân.

Khanh Khanh không tức giận như tưởng tượng, nàng chỉnh lại y phục thật đứng đắn nghiêm giọng "Ta không phải là nữ nhân hay người cần bàn không phải là đàn ông?". Hải lòng nhìn khuôn mặt ai đó đen sì lại nàng bật cười chưa kịp để hẳn tầm nàng đã lịch người ra khỏi giường nhỏ chạy đi.

"Đa tạ chủ nhân quan tâm đến ta, lần sau có dịp thân không phải nữ nhi này đem thuốc bổ dương đến cho ngài" lời chưa dứt thân ảnh đã biến mất. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ biết ngồi đấy cười khổ, nàng cư nhiên cho là hắn không "lên" được

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 75: Trung Thu

"Ngày mai là mười lăm tháng tám đấy" Hàm Mộc Văn lượn lơ xung quanh Lam Khanh Khanh "Nghe nói trung thu ở cổ đại rất thú vị nha". Mộc Văn thấy ai đó vẫn một mực không quan tâm nàng liền xụ mặt kéo kéo ống tay áo Khanh Khanh "Tỳ Tỳ ah, ta sai rồi tỳ đừng phớt lờ muội như vậy được không?"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng nhìn nàng lấy một cái, giắt tay áo ra tự mình rót cho mình một chén trà. Mộc Văn bâu môi mất mát long lanh nước trong thấp phần đáng yêu hỏi lỏ "Tỳ ah, là muội không hiểu chuyện tỳ tha cho muội lần này đi ah~"

Liên Khuynh đứng một bên nhìn toàn cảnh liền khong nhịn được kéo Bạch Nhi lại "Người xem, Lam Khanh Khanh nhà cô dường như rất giận". Bạch Nhi nhún nhún vai "Hết cách, ta cũng không thể làm nàng nguôi giận". Liên Khuynh nhìn về mặt lực bất tòng thần của Bạch Nhi liền buông cổ ra

Lam Khanh Khanh nhuu nhuu mày "Người có lỗi ah?", Mộc Văn cúi đầu hỏi lỏ "Là muội lỏ mẫn là muội không hiểu chuyện mới gây ra hiểu lầm như vậy. Tỳ tỳ tha thứ cho ta đi nha". Mộc Văn như một con cún đáng yêu rung rung nước mắt trung cầu Khanh Khanh tha thứ

Khanh Khanh thờ dài đặt ly trà vào trong tay Mộc Văn "Nói nhiều như vậy". Mộc Văn là lười uống cạn ly trà, nàng đặt ly xuống bàn cười hi hi "Vây là tỳ người giận rồi đúng không? Vây ngày mai chúng ta xuất cung xem hội nhá". Khanh Khanh nường mày "Ta thứ lỏ cho người từ lúc nào?", "Tỳ~" Mộc Văn ngăn dài một tiếng, lòng dạ sắt đá cũng mềm nhũn

Khanh Khanh đứng dậy rồi đi như có như không để lại hai chữ "Tùy người"

*

Phùng Liên sắp xếp cho các nàng một cỗ xe ngựa đơn giản thuận lợi một mạch từ trong cung ra ngoài. Đến đầu phố Kim Vương Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Văn mới xuống xe đi bộ.

Mộc Văn như một đứa nhỏ ham vui đi đến đây nhìn một chút tới kia xem một cái, hiếm khi được ra ngoài cung vào ban đêm còn là dịp Trung Thu đương nhiên sẽ vui vẻ hơn vài phần.

Đêm trung thu quá nhiên nao nhiệt người ngoài đường lớn đông nghẹt, đầu đầu cũng thấy treo đèn lồng.

Mộc Vân nhìn sang Khanh Khanh đứng gần ra liền chạy tới kéo tay nàng "Khanh Khanh chúng ta qua kia xem" ít nhất đối với Mộc Vân trung thu là một cái tết đoàn viên. Tuy ở hiện đại trung thu rất nhàm chán nhưng ít ra Mộc Vân còn biết mùi vị bánh trung thu, mùi vị đoàn viên. Còn đối với Khanh Khanh trung thu cũng chỉ là một ngày bình thường như 365 ngày trong năm, nàng còn cái đoàn viên sao?

Mộc Vân kéo Khanh Khanh lại gần một gánh hát đang diễn tuồng bên đường. Mộc Vân quay người đuổi bọn Bạch Nhi đi "Các người đi đâu thì đi đi, vui một lúc lát lại phải về cung". Liền Khuynh bêu mối "Người đừng như hôm trước hại ta một phen kinh hãi". Mộc Vân cười cười đẩy bọn họ đi "Được rồi Khanh Khanh ở đây ta nào được sao, ngược lại các người đến chỗ nào vui chơi một chút"

Nguyệt Tuy dường như không có ý định rời đi cũng bị Bạch Nhi và Liền Khuynh mỗi người một bên kéo đi "Đồ ngốc chủ tử là muốn hấn giận tính tỷ muội đó".

Mộc Vân hài lòng nhìn bọn họ đi xa chạy lại bên Khanh Khanh, nàng nhìn thoáng qua họ chau mày "Người để họ rời đi ai sẽ bảo vệ người?". "Tỷ ta ở đây sợ gì chứ?" Mộc Vân cười thật thuần khiết, nàng thật muốn bảo vệ sự thuần khiết này, có lẽ Mộc Vân luôn thuần khiết như thế đi

"Tỷ mua lồng đèn đi" Mộc Vân cười nàng đến chỗ bán đèn không mình, người bán là một tiểu cô nương thanh tú, cô nương đó nhìn thấy các nàng liền cười tươi nói "Hai vị cô nương này mua đèn lồng đi, viết điều ước lên đèn lồng rồi thả lên trời ước nguyện sẽ thành hiện thực đấy"

Khanh Khanh nhìn những chiếc lồng đèn màu đơn sơ giản dị bất giác mở miệng "Trên đời này có thần sao? Ước nguyện nhiều như thế há lại thực hiện được hết cho nhân loại?". Vị cô nương đó bật cười "Là cô nương không tin hay không dám tin? Ước nguyện của mỗi người sẽ thành hiện thực trong một ngày nào đó không xa"

Lam Khanh Khanh bất giác giương môi nở nụ cười nhẹ "Ta thiết nghĩ bản thân tự thực hiện chẳng phải tốt hơn sao?". Nàng ngẩn đầu nhìn vị cô nương bán đèn "Người thì sao? Có ước nguyện gì?", cô nương đó mỉm cười "Ước nguyện của ta là mong điều ước của mọi người sẽ thành hiện thực trong một ngày nào đó không xa"

Mộc Vân nhìn cô nương kia có chút cảm động, cô gái này bán đèn để ước mộng của mọi người thành hiện thực, thật đáng ngưỡng mộ. Mộc Vân nhắc lên hai chiếc đèn mỉm cười "Vậy ta lấy hai cái, xem như thực hiện một phần nào ước nguyện của cô nương"

Chỉ là lời nói chưa xong đã thấy một đôi ta ngọc ngà cầm lấy chiếc đèn lồng mà Mộc Vân đang cầm "Ta lấy chiếc đèn này". Xoay người chỉ thấy một cô nương thân vận hồng y xinh đẹp quyền rũ, nàng ta che mạn sa màu hồng đôi mắt có chút kiêu mị. Mộc Vân ngẩn ra rất nhanh chóng liền phục hồi "Cô nương này đèn là ta lấy trước, không phải người nên chọn cái khác sao?"

Nữ tử đó cười nhẹ, đôi môi phía sau mạn sa mỏng nắp máy "Ta lại nhìn trúng chiếc đèn này". Đôi mắt nàng ta như có như không đảo qua Lam Khanh Khanh một vòng, nhanh chóng thu hồi. Khanh Khanh cũng tình mắt phát hiện liền sau đó nghe Mộc Vân lên tiếng "Nếu đã vậy đành cho cô nương" Mộc Vân không tình nguyện đưa đèn trong tay cho nàng ta. Cô tùy tiện lấy thêm một cái trên bàn đưa nàng lượng rồi kéo Khanh Khanh đi

"Cô ta thật không biết lễ phép, nếu không phải nhìn cô ta yêu nghiệt như vậy muội mới không thêm nhường cô ta" Mộc Vân lại nhai một bên. Khanh Khanh nhìn không được cười nhẹ "Người là một nữ nhi mới nhìn bóng dáng một nữ tử xinh đẹp thì đã nhường cho người ta một tất gang sơn rồi". Mộc Vân bêu mối "Ta chỉ không muốn phiền phức thôi"

"Nha sao ta lại thấy người này quen quen nhỉ?" Giọng một nữ nhân lọt vào tai hai người, tuy dường phổ nao nhiệt nhưng vẫn rõ mạch mạch hướng về các nàng. Một giọng nữ tử khác lại vang lên "Ôi đây không phải là nữ hộ vệ bên cạnh vương gia lúc trước sao?" Giọng điệu rõ vẻ kinh thường lẫn châm chọc.

Lam Khanh Khanh ngẩn đầu liền thấy có hai vị nữ tử cùng hai nha hoàn hướng các nàng đi tới, dường như có chút quen mắt. Mộc Vân chau mày "Các người là ai?", Cơ Thủy và Ngọc Mai cũng chẳng liếc nhìn Mộc Vân một cái. Cơ Thủy nhìn Khanh Khanh đây về chăm chọc "Nha lâu lắm rồi mới thấy lại người, sao? Thất sủng rồi chăng?"

Lam Khanh Khanh nhìn các nàng một cái hồ hững hoi "Ta quen biết các người sao?". Không chỉ Cơ Thủy và Ngọc Mai ngẩn ra mà hai tỷ nữ kia cũng tỏ vẻ kinh ngạc. "Hay lắm, một câu không biết liền phủi sạch quan hệ?" Cơ Thủy có chút tức giận

Mộc Vân nhìn bọn họ lại nhìn Khanh Khanh "Tỷ biết họ sao? Chẳng lẽ là tiểu tam nào đó?". Hai người họ nghe Mộc Vân gọi các nàng là tiểu tam liền tức giận vừa định quát lên liền nghe thấy một giọng nữ nhân truyền đến

"Khanh Khanh, lâu rồi mới gặp, thật không ngờ sẽ gặp người ở đây"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi Mối* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 76: Đêm Trung Thu Có Biến_Bắt Cóc

Giọng nữ nhân thấp phần mặt mày dễ nghe. Liễu Mộng một thân lục y đi đến, bên cạnh hiền nhiên tồn tại thêm Nhan Nhi.

Liễu Mộng cười nhẹ khuôn mặt vui vẻ không chút giả dối, Khanh Khanh đối với người vừa tới nhìn càng thật quen mắt, trí não nàng càng ngày càng tệ nha

Liễu Mộng cười một tiếng nói trúng tim đen của nàng "Không lẽ người quên Liễu Mộng ta rồi sao?". Một lời của nàng ta liền làm Khanh Khanh thông nào "À thì ra là Liễu cô nương", Khanh Nhìn qua hai người trang phục lờ lợt kia có chút suy tư "Hình như trong hai người một là Cơ Thủy một là Ngọc Mai, thiếp thất tam vương phủ?"

Cư nhiên nàng còn không nhớ rõ hai người ai là ai, hẳn là những người không liên quan nàng không hề nhớ đi, phải nói là không nhất thiết phải nhớ. Liễu Mộng bật cười xua tay "Ngọc Mai tỷ, ta nghe nói phía trước có một trà lâu, hai người cứ đến đó thưởng trà hạ hỏa đi"

Cơ Thủy có chút giận dữ cũng bị Ngọc Mai biết điều đưa đi, hiện tại Liễu Mộng được Vương gia sủng ái như vậy, tốt nhất không nên động vào nàng ta.

Mộc Vân nhìn Liễu Mộng trước mặt lại nhìn Khanh Khanh "Ah thì ra là thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần". "Nàng là...?", "Ta là muội muội tỷ ấy gọi là Hàm Mộc Vân" Liễu Mộng bưng tỉnh đại ngộ nhận ra thân phận nàng đương định hành lễ liền bị Mộc Vân ngăn "Ta hiện là một người bình thường nha"

Các nàng ghé vào một khách điểm gần đó bên, dưới là sảnh trà chọn một bàn bên cửa sổ liền ngồi thưởng trà đàm đạo. Khanh Khanh nhìn cô nương bên cạnh Liễu Mộng có chút do dự mở miệng "Người...gọi là Nhan Nhi sao?". Nhan Nhi gạt mình cười nhẹ "Nhan Nhi thật vinh hạnh khi Lam cô nương còn nhớ tên"

Khanh Khanh vuốt mũi xấu hổ, người ta như vậy liền bị nàng quên mất. "À Khanh Khanh người biết chuyện này chưa?" Khanh Khanh hừ một tiếng chờ Liễu Mộng nói tiếp "Vương phủ mấy hôm trước sắp xếp lại nhân sự, Vương gia ấy vậy mà cho mấy người thông phòng ngân lượng liền đuổi đi". "Nói cách khác là trong vương phủ chỉ còn Cơ Thủy và Ngọc Mai"

Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, sao nàng lại kể chuyện này cho nàng nghe? "Thì sao?". Liễu Mộng gãi gãi đầu "Ta chỉ muốn nói cho cô biết", Liễu Mộng bỗng nhiên ah một tiếng liền vội vàng đứng dậy "Ta quên mất còn có chuyện phải làm, thủ lĩnh ta xin phép đi trước". Khanh Khanh xua tay "Người đi đi"

Hai người đi liền cảm thấy an tĩnh, Khanh Khanh nhìn xuống dưới đường phố bỗng nhiên gạt mình, hình như tại trà lâu này là nơi trước đây nàng lần đầu tiên gặp Mộ Dung Xuất. Thiện cảm nơi này cũng không mấy tốt lắm thấy bên ngoài dân tăn đi liền đứng dậy "Chúng ta đi thả đèn"

Mộc Vân cùng Khanh Khanh đi tới một ngọn đồi cao phía Tây kinh thành, quả nhiên mọi người rời khỏi đường lớn là để đến đây thả đèn. Mộc Vân đưa cho nàng một chiếc đèn và một cây bút "Cho tỷ". Nàng nhìn chiếc đèn hồi lâu cũng không xuống bút, Mộc Vân viết xong ước nguyện liền nhìn sang nàng "Sao tỷ không viết? Tỷ nhất định phải viết đó"

Khanh Khanh nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đặt bút viết, Mộc Vân có chút chán xem nàng viết gì cũng không thành công. Đèn phía dưới được đốt, vãi trên đèn phồng lên chỉ chờ người thả tay ra bay lên trời.

Tất cả người dân trong thành đều tụ tập nơi đây họ hô một tiếng liền có hàng ngàn đèn không mình bay lên, khung cảnh thật quá mức xinh đẹp. Mỗi một chiếc đèn là mỗi một điều ước của họ, chúng cứ bay lên như thế với hy vọng ước nguyện sẽ được đáp ứng.

"Tỷ Tỷ thả đèn đi" Mộc Vân cũng đã thả đèn, Khanh Khanh nhìn trời đêm đầy đốm nhỏ bất giác nói lỏng tay.

Khanh Khanh nhìn theo đèn của Mộc Vân thấy rõ từng chữ trên đèn [Mong Tỷ tỷ sẽ luôn cười hạnh phúc... Nam nhân của ta sẽ là vị minh quân, trượng phu tốt]

Mộc Vân biết Khanh Khanh đã thấy được lời cầu nguyện của nàng mặt đã sớm đỏ đờ như quả cà chua chín. Khanh Khanh bật cười cố ý làm bầm "Nam nhân của ta? Là nam nhân của người sao? Ai vậy nhỉ?", Mộc Vân dựa thẹn vừa giận đánh vai nàng một cái "Là nam nhân của ta đó thì sao, ta... ta mặc kệ tỷ".

Mộc Vân đỏ mặt muốn trả thù thì đến của Khanh Khanh sớm đã bay cao, nàng bêu mối hòm dỗi chạy đi.

Mộc Vân và Khanh Khanh đi qua con phố lớn trở lại hẻm nhỏ đầu phố Kim Vương. Hình như bọn Bạch Nhi vẫn chưa về, Mộc Vân vẫn còn đó mặt hòm dỗi chui vào trong xe ngựa.

Lam Khanh Khanh cười cười nhìn vị cô nương nào đó trông như con nít hòm dỗi, định nhắc chân vào trong thì đã nghe tiếng thét của Hàm Mộc Vân, chưa kịp để Khanh Khanh tiến thêm bước nào đã có một thanh kiếm cách màn xe ngựa

kề vào cổ nàng.

Xung quanh ngay lập tức xuất hiện hơn mười tên hắc y nhân, thanh kiếm trên cổ khẽ động y bảo nàng lùi ra. Khanh Khanh cười lạnh liền lùi ra, một nữ tử vận hắc y che mặt một tay đỡ Hàm Mộc Vân hôn mê một tay cầm kiếm kề cổ nàng.

Phía sau một nam tử bạch y đi lại gần đỡ Mộc Vân từ tay nữ tử kia, hiển nhiên nam tử đó nàng quen biết, là tên nữ nhân nửa ma đó.

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh, xem ra là có kế hoạch từ trước, hẳn là người trong cung sắp xếp đi, nàng càng tò mò là ai lại uy quyền như thế.

Bạch Kết nhếch môi hướng nàng có chút kiêu kích "Thế nào? Chẳng phải người võ công cao cường lắm sao? Như vậy lại không cứu nổi một nữ tử?" Hắn nói đồng thời tay cũng xuất hiện một thanh chủy thủ sắc sảo vọt về cổ Mộc Vân, phía dưới lưỡi dao cơ hồ còn nhìn thấy vết máu.

Lam Khanh Khanh khẽ cười "Thật không thể chạy thoát, đã không thoát thì liệu linh làm gì? Chỉ bằng nhận một chút khoan hồng". Dựa vào thân thủ của nàng đối phó với bọn họ quả là dư sức nhưng bên đó còn Hàm Mộc Vân đang bị hôn mê, nội lực của Bạch Kết quả thật kinh người.

Lam Khanh Khanh đưa hai tay ra "Ta tình nguyện bị trói" nữ tử đó nhìn nàng một cái bỗng cúi người sờ sờ dưới chân nàng tháo đi chủy thủ. Khanh Khanh bật cười thần nhiên "Bên hông trái còn một cái chủy thủ, hông phải còn vài lại ám khí, có cần ta lấy ra giúp không?". Nữ tử đó hừ một tiếng theo lời nàng lấy hết vũ khí trên người nàng ra, Khanh Khanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lẽo, họ không biết nàng vẫn còn một cái Không Y kiếm

Nữ tử đánh vào gáy Khanh Khanh một cái nàng liền mất ý thức ngã xuống. Cô ta lấy từ sau lưng ra một đoạn dây cột có tay Khanh Khanh lại, trói tay nàng ra phía sau lưng đẩy vào trong xe ngựa. Hàm Mộc Vân cũng bị bọn họ trói hết như nàng đẩy vào trong, xe ngựa bắt đầu đi chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Vừa sáng ra cổng thành tương đối náo nhiệt, chả là hôm nay chính là ngày hoàng thượng tiến đại vương Mông Cổ về nước.

Trước cửa thành Gia Lão Thượng Phong ngồi trên xe ngựa lâu lâu lại nhìn ra bên ngoài. Triệu Khánh Lâm cũng chẳng hơn kém gì hẳn cứ một mực nhìn về phía cổng thành "Người nói xem muội muội người có đến tiễn chúng ta không?", Triệu Khánh Lâm lắc đầu "Thần không biết".

Phong Nguyệt Phủ Hân đi đến về mặt cười tươi "Gia Lão huynh nếu có dịp trăm thật muốn làm khách ở hoàng cung của người", "Phong Nguyệt huynh cứ đến, Thượng Phong sẽ tiếp đãi tận tình"

Một tên nô tài trong cung thúc ngựa đến, nhìn thấy bọn họ liền e dè đi đến cúi người bên tai Phong Nguyệt Phủ Hân nói nhỏ. Vừa nghe xong sắc mặt Phong Nguyệt Phủ Hân đại biến, khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt đầy lo âu lẫn tức giận. Hân cố áp chế tâm tình trong lòng xuống hướng Gia Lão Thượng Phong cười nhẹ chỉ là nụ cười này có chút cứng nhắc "Gia Lão huynh thượng lộ bình an"

Gia Lão Thượng Phong gật đầu một cái ra hiệu cho đoàn người xuất phát, Triệu Khánh Lâm nhìn về phía cửa thành một cái nữa mới luyến tiếc dời đi. Trong lòng hắn không hiểu sao có gì đó rất bất an, nhìn thấy về mặt lo lắng khi này của Phong Nguyệt Phủ Hân hẳn lại thoáng dấy lên một tia bất an. Hôm nay Khanh Khanh sao lại không tới?

Gia Lão Thượng Phong nhận ra lo âu trong lòng hắn liền trấn an "Không cần quá lo lắng, nàng là loại người gì người biết rõ hơn nữa ở đó còn Phong Nguyệt Vô Thần, cho dù nàng có chuyện gì cũng sẽ bình an vô sự". Thật tâm trong lòng hắn có chút lo lắng, dự cảm chẳng lành.

Triệu Khánh Lâm thờ dài, hẳn đánh tin tưởng lời này vậy.

*

Vừa lúc đoàn người Mông Cổ rời đi Phong Nguyệt Phủ Hân liền lập tức phi ngựa về hoàng cung. Lúc hắn vào ngự thư phòng đã thấy Nguyệt Tuy, Liên Khuynh và Bạch Nhi quỳ ở dưới đất, Phong Nguyệt Vô Thần đang ngồi bên bàn trà.

Hắn vội đi vào chau mày "Các người nói các nàng mất tích là có ý gì?", bọn họ yên lặng càng làm Phong Nguyệt Phủ Hân tức giận, Phong Nguyệt Vô Thần kéo hắn ngồi xuống ghế rót ly trà đưa sang.

"Bạch Nhi người nói xem đem qua sảy ra chuyện gì?" Bạch Nhi nghe Phong Nguyệt Vô Thần chỉ đích danh liền ngừng khóc cố kiềm chế nói "Tối qua sau khi xe ngựa dừng ở đầu phố Kim Vương, Khanh Khanh cùng nương nương đi bộ đến đường lớn. Hàm nương nương bảo chúng nô tỳ đi đến nơi khác, chúng nô tỳ liền tách nương nương ra..."

Bạch Nhi nức nở lấy lại giọng mình nói tiếp "Đến khi chúng nô tỳ về thì không thấy xe ngựa đâu cả, cứ tưởng nương nương cùng Khanh Khanh đã về cung trước nhưng tìm một đêm vẫn không tìm ra các nàng" Bạch Nhi òa khóc, tự trách bản thân

Liên Khuynh quỳ một bên thấy nàng khóc mất cũng ương ương đưa tay trấn an nàng. Nguyệt Tuy vẫn một bộ dạng lạnh lùng như cũ bỗng chốc đứng dậy "Ta đi tìm chủ tử". Phong Nguyệt Phủ Hân hừ một tiếng gọi Từ Thanh vào "Người phải người điều tra cho ta, không tìm thấy người cũng không cần về". Từ Thanh rõ một tiếng liền rời đi

Bạch Nhi như nhớ ra cái gì đó liền ngăn ra một chút gạt mình chạy đi. Chẳng phải Khanh Khanh là tiểu thư Dạ Nguyệt Sơ Trang sao? Bạch Nhi chạy đông chạy tây tìm Phùng Liên cùng Hoắc Y nhưng ngoài dự kiến hai người họ lại cùng nhau ở Bình Tước cung

Phùng Liên nhìn thấy Bạch Nhi cũng không hỏi chuyện gì chỉ kéo nàng đi "Ta sắp xếp cho người đến Tùy Yên Lâu" Bạch Nhi cũng không phản kháng đi theo họ.

Hiện tại trong cung lẫn ngoài cung rồi thành một đoàn, Hàm Mộc Vân và Lam Khanh Khanh mất tích khiến cho Dạ Nguyệt Sơ Trang và Huyết Ưu cung đều cho người lật tung kinh thành lên.

Nhưng tìm suốt một ngày vẫn không thể tìm ra các nàng..

Hàm Mộc Vân chớp mắt đôi mắt, điều đầu tiên có nhận thức được là nơi này rất tối. Mộc Vân đứng mắt nhìn sang liền phát hiện bên cạnh còn một người "Khanh ty?". Người bên cạnh không đáp lại chỉ hừ một tiếng, Mộc Vân nữa vui nữa buồn chau mày "Sau ty cũng bị bắt, ty có thể rồi đi mà"

"Nếu ta chạy thoát thì ai sẽ làm bạn với người ở nơi tối này đây?" Mộc Vân bật cười nhưng lại không phát hiện đôi mắt đã ươn ác. Lam Khanh Khanh thờ dài ra một tiếng nhàn nhạt mở miệng "Chúng ta hẳn là chưa rời khỏi kinh thành, có lẽ đêm nay họ sẽ đưa chúng ta đi". Mộc Vân chau mày "Nếu còn ở Kinh Thành thì sao bọn họ lại không tìm được chúng ta?"

Mộc Vân nghe có tiếng cử động Lam Khanh Khanh dịch người tới chỗ Mộc Vân tựa lưng vào vai nàng "Nghĩ nhiều làm gì nên nghỉ ngơi đi không biết chừng ngày mai sẽ mệt lắm đấy". Mộc Vân gật đầu tựa đầu vào lưng Khanh Khanh lại có một giấc ngủ sâu. Đến đến khi bị âm thanh ồn ào làm cho tỉnh giấc thì trời cũng đã tối.

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân bị đưa ra ngoài, trăng hôm nay rất sáng dường như vẫn còn dư âm lại trung thu đem qua. Các nàng bị vài tên đại hán giải ra cửa sau của một căn tiểu viện. Khanh đưa mắt nhìn một chút, vẫn không nghĩ ra nổi các nàng là ở nơi nào trong kinh thành.

Bên ngoài đã chờ sẵn một cỗ xe ngựa, bên trong một bàn tay đưa ra vén màn. Từ Dạ thân hồng y kiều mị bước xuống hiển nhiên trên mặt vẫn mang một tấm mặt nạ mỉm che khuất dung nhan khuynh thành của nàng ta.

Mộc Vân chau mày "Là cô?" Hẳn là nữ tử đã trang đèn lồng của nàng tối qua đi, thật không ngờ nàng ta lại chính là chủ mưu. Từ Dạ cười nhẹ nâng cằm Mộc Vân lên tặc lưỡi "Khuôn mặt này cũng thật xinh đẹp chả trách hoàng thượng lại sủng ái như vậy". Mộc Vân lắc đầu tránh khỏi móng vuốt của nàng ta

Từ Dạ nhìn qua Bạch Kết một cái rồi leo lên xe ngựa, hai người bọn họ cũng bị áp giải vào trong. Bên trong còn một nữ tử mà các nàng không ngờ tới nữa chính là Trang Tần _Phương Thanh

Thấy hai người đẩy mất Phương Thanh khẽ động nhưng nhanh chóng phục hồi lại bình thường cũng chẳng mở lời, xe ngựa bắt đầu rời đi.

Khanh Khanh nhìn Phương Thanh cùng Từ Dạ một chút mới mở miệng "Ta thiết nghĩ có lẽ Trang tần sẽ không vì oán hận mà bắt bọn ta đi". Phương Thanh cúi đầu nhẹ cười "Chỉ trách ta không nắm giữ được trái tim của hắn, trách gì các người" đứng một chút, Phương Thanh tựa lưng ra phía sau mờ mờ nói "Vốn không liên quan đến hai người nhưng Khanh Khanh, người lại biết được Bạch Kết, ngoài ý muốn người phải chết, thật xin lỗi"

Từ Dạ hừ lạnh một tiếng "Phương Thanh người đang giả vờ làm người tử tế sao? Chẳng phải trước đây người đã sắp xếp người của Mông Cổ vào cung sao?". Phương Thanh nhếch môi đón nhận công kích của nàng ta "Ta thấy trước đây tại sao có lại không vào cung? Để nhất mỵ nhân như cô hẳn tốt hơn ta", "Đáng tiếc chủ tử lại tin tưởng cô"

Mộc Vân cơ hồ biết được thứ gì đó nghĩ ngờ nhìn qua Khanh Khanh mở miệng "Không phải lời cô ta nói là cho người đến giết ty chứ?". Từ Dạ cùng Phương Thanh đồng loạt quay về hướng này, Khanh Khanh nhúng vai chưa kịp mở miệng bên ngoài đã dừng xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Phong Nguyệt Linh Nhi

"Người trong xe là ai?"

Bạch Kết đối với người canh giữ cổng thành tỏ vẻ nhỉnh nọt "Quan gia trong xe ngựa là chủ tử của thành Đông Từ Dạ cô nương". Vị linh gác kia ngỡ vực, lệnh bên trên đã truyền xuống phạm là người muốn ra khỏi thành đều phải kiểm tra thật kĩ càng.

"Ta muốn kiểm tra, mạo phạm" nói rồi lịch gác cổng tiến đến vạch màn xa ngựa ra. Ánh trắng rơi vào trong xe chỉ thấy duy nhất có hai nữ tử xinh đẹp, đột thấy rõ người ngồi bên trong tên lính canh liền giật mình cúi người "Trang tần nương nương, tiểu nhân thất lễ".

"Bồn cung muốn cùng Từ Dạ về quê một chuyến thăm ngoại công đang bệnh nặng, chẳng hay quan gia có cho bọn ta qua thành?". Tiểu quan kia nhìn một lượt trong xe không còn ai ngoài Phương Thanh và Từ Dạ liền cúi đầu "Tiểu nhân mạo phạm xin nương nương lượng thứ"

Hắn hô một tiếng mở cửa thành, trong kinh thành ai mà không biết Từ Dạ cùng Trang tần là bằng hữu trước khi vào cung.

Xe ngựa vừa đi một đoạn Hoắc Y mới phi ngựa đến, hắn nhìn cỗ xe ngựa kia có chút kì quái "Kia là người nào? Sao lại để xuất thành?". "Thưa đại nhân người trong xe là Từ Dạ cô nương cùng Trang tần nương nương, nương nương bảo ngoại công người bị bệnh nặng liền về quê thăm". Hoắc Y chau mày càng chặt, quả là từng nghe Trang tần xin phép hoàng thượng về quê một ngày, không phải quá trùng hợp sao?

Hoắc Y nhìn hướng xe ngựa một chút rồi thúc ngựa chạy đi

Lan Uyên

Hắn Khuyết Từ tức giận nhìn Kiêu Hưu Lan ngồi một bên "Không phải muội nhưng ta vào việc này chứ?". Hưu Lan cắn môi ngấn đầu lên trong mắt có ủy khuất "Vậy tỷ làm sao lại tức giận như thế? Tỷ có quan hệ gì với họ?". Khuyết Từ nhìn nàng ta bỗng bật cười lui về phía sau vài bước "Lan Nhi ta vốn coi muội là muội muội thật không ngờ lại quên mất muội vốn là một ác ma, giăng spon để đối bản tính khó dời"

Kiều Hưu Lan bỗng bật dậy ánh mắt có chút dữ tợn "Tỷ đừng nhắc tới quá khứ của muội, muội làm như vậy không phải đều vì tỷ sao?". Khuyết Từ khổ sở nường mày "Vi ta hay là vì bản thân ngươi? Lan Nhi ta nghĩ ngươi vì thích hắn nên mới tiến cung"

Kiều Hưu Lan hừ một tiếng "Chẳng phải ba năm trước cũng vì một cái đại họa liền biến tỷ thành như này sao? Tỷ không nói ta cũng tự biết Lam Khanh Khanh kia căn bản rất giống Phong Nguyệt Linh Nhi. Đại họa như vậy còn giữ được sao?"

"Bốp" Hắn Khuyết Từ tức giận tát nàng ta một cái ngay sau đó liền có chút hối hận, nhắc đến Linh Nhi lại làm tim nàng đau nhói, đúng vậy Khanh Khanh rất giống Linh Nhi. "Cũng bởi vì nàng giống Linh Nhi, chuyện của ba năm trước ta tuyệt đối sẽ không lặp lại" bóng dáng cô độc của nàng rời đi

Kiều Hưu Lan nhìn theo nàng bất giác nước mắt tuôn ra, Khuyết Từ còn không hỏi nàng ta nhốt các nàng ở đâu. Trong mắt đầy lên tia hận thù Kiêu Hưu Lan xoay người phi thân đi mất

Lần này tình dậy trời đã sáng, tỉnh ra các nàng bị bắt cũng đã hai ngày. Lam Khanh Khanh mở mắt ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài theo khe cửa chiếu vào, nàng quét mắt nhìn nơi các nàng bị nhốt, hình như là một căn nhà nhỏ bị bỏ hoang. Khanh Khanh nhìn qua bên cạnh thấy Mộc Văn tựa như con mèo nhỏ an ổn tựa lên vai nàng ngủ.

Cách cửa mực nát mở ra ánh sáng bên ngoài chiếu vào có chút chói mắt, người kia đóng cửa lại Khanh Khanh mới ngấn đầu nhìn. Thấy rõ diện mạo người tới, Khanh Khanh gương khóc mỗi cười nhạt "Lan phi hân là rành rồi nên mới đến đây đi"

Kiều Hưu Lan nhếch môi cũng chẳng rõ nàng ta có cười hay không, ngồi xuống đối diện Khanh Khanh. Hưu Lan nhìn thoáng qua Mộc Văn đang ngủ ngon bên cạnh hừ lạnh "Bị bắt còn nhàn nhã như vật sao, Các người thật ra không nên xuất hiện, nếu các người không xuất hiện trước mặt bọn họ hôm nay cũng không như thế này". Nàng ta bỗng thu lại nụ cười nhạt trên môi, đưa ngón trỏ xinh đẹp chỉ vào Khanh Khanh "Nhất là ngươi". Khanh Khanh bật cười không cho là đúng "Bọn ta có nên xuất hiện hay không cũng không do ngươi định đoạt, ta lại thật hiểu kĩ cái nguyên nhân"

Kiều Hưu Lan không nói gì, nâng cằm nàng lên "Ta thật không biết rốt cuộc dung mạo này ba năm trước đã gây ra cái đại họa gì?" Khanh Khanh hay nói cách khác là Linh Nhi kia nhan sắc không đến nỗi vạn người mê nhưng tại sao lại gây chuyện lớn như vậy.

Lam Khanh Khanh chau mày, ba năm trước? Nàng chỉ mới xuyên không gần một năm thôi mà? Linh cảm mách bảo cho nàng biết có uẩn khuất trong chuyện này.

Kiều Hưu Lan nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng bật cười "Có lẽ người thật không biết khuôn mặt của ngươi rất giống... Linh Nhi điện hạ". Khanh Khanh không nói gì đợi cô ta nói tiếp, "Ta nghe nói trước đây hoàng thượng có một muội muội ruột lên là Phong Nguyệt Linh Nhi. Nhưng mà nàng đã mất vào ba năm trước vào lúc Phong Nguyệt vương triều đang hỗn loạn" cũng tức là trước khi Phong Nguyệt Phủ Hân lên ngôi

"Linh Nhi điện hạ này rất được hoàng thượng sủng ái, hẳn khi nàng ta chết Phong Nguyệt Phủ Hân rất đau lòng. Không ngờ sau ba năm lại xuất hiện một nữ tử giống muội muội quá cổ của mình đến vậy, sẽ có cảm giác gì đây?".

Cuối cùng Lam Khanh Khanh cũng hiểu ra tại sao Phong Nguyệt Phủ Hân lại bao dung nàng như vậy, dù nàng có khi quân phạm thượng hẳn cũng chưa từng ra lệnh chém đầu. Hắn tức giận đến đầu cũng chỉ dọa chém nàng, cũng lắm chi là đánh vài trượng

Lam Khanh Khanh ngấn đầu đối diện với Kiêu Hưu Lan "Vi vậy nên ngươi mới hợp tác với bọn người Bạch Kết kia bắt ta? Hàm Mộc Văn có liên quan sao?". Kiêu Hưu Lan cười nhẹ "Cô ta được Phủ Hân yêu thương như vậy ta chỉ nghĩ nếu hân mất đi cô ta sẽ như thế nào? Hắn nếu không không thuộc về ta thì chỉ có thể là Khuyết Từ, nữ nhân khác cũng đừng mơ tưởng"

Lam Khanh Khanh cười, nụ cười xinh đẹp sáng khoái "Ta có thể thấy ngươi rất trọng tình trọng nghĩa với người kia, nhưng đáng tiếc tâm ma trong người ngươi lại bất giác trở dạ, ngươi không khống chế được". Kiêu Hưu Lan giật mình nhìn nàng "Sao ngươi biết?", Khanh Khanh nhếch môi cười nàng vốn miễn cảm với hơi thở tàn ác không khó gì nhận ra Kiêu Hưu Lan có chút khác thường

Kiều Hưu Lan nhìn nàng một cái liền đứng dậy lao đảo rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lão Đầu Kì Quái

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Văn phóng hỏa căn nhà các nàng bị nhốt liền rời đi.

Mộc Văn nhìn bóng lưng Khanh Khanh có chút cảm thấy khó hiểu, có lẽ hơn nửa năm không gặp Khanh Khanh nàng cảm thấy nàng không thể nắm bắt được Khanh Khanh rồi. Khanh Khanh bỗng dừng dừng bước quay đầu "Đừng cảm thấy tò mò quá"

Lam Khanh đưa mắt nhìn xung quanh hẳn là các nàng đang ở trong rừng đi. "Khanh Khanh giờ phải đi hướng nào đây?" Các nàng bốn mắt nhìn nhau bỗng dừng bật cười, vốn đi hai nàng đều là kẻ mù đường chính hiệu.

Mộc Văn nhìn lên trời chỉ "Hay đi theo mặt trời đi" Khanh Khanh nhìn nàng khó hiểu, Mộc Văn rụt vai "Ta thấy người ta bị lạc đều đi về phía tây". "Vậy đi thôi" Khanh Khanh nhìn một chút rồi đi theo hướng Mộc Văn chỉ, các nàng chính là hai kẻ mù đường dừng cảm, một kẻ dám chỉ và một kẻ dám đi

Hai nàng lết bộ hơn một canh giờ trời đã nắng gắt nhưng hai người vẫn chẳng thể ra khỏi rừng. Cơ hồ nghe tiếng hô toán từ bên kia truyền đến, Mộc Văn và Khanh Khanh nấp sau một cây đại thụ, "Chẳng lẽ đuổi kịp rồi sao?". Đi một vòng lớn lại quay về chỗ cũ đúng thật không ai ngờ bằng các nàng, cũng đành thôi các nàng người hiện đại không biết đường thì có Smartphone chỉ làm sao phân biệt được cái đồng tây ở đây

Lam Khanh Khanh trầm mặt một chút nghe tiếng động càng ngày càng gần dường như có rất nhiều người, trong số đó có một hơi thở rất nặng nề đoán không lầm thì Bạch Kết đi. "Người nấp ở đây, Phong Nguyệt Phủ Hân đến tức sẽ cho người lục soát khu rừng này, hẳn sẽ tìm thấy ngươi", Mộc Văn nín vạt áo Khanh Khanh lại "Sao muội lại ở đây muốn đi tỷ và muội cùng đi"

"Ngươi biết kinh công sao? Hay ngươi biết nội lực? Bọn họ rất đông. Ta sẽ đánh lạc hướng họ, ngươi ngoan ngoan ở đây đi" nói trắng ra là nàng dụ bọn họ đi chỗ khác để Mộc Văn an toàn đi. Hàm Mộc Văn biết rõ ý đồ của nàng liền phản bác "Ta không cho tỷ đi, tỷ đâu có nội lực nhỏ gặp Bạch Kết phải làm sao?"

Lam Khanh Khanh vừa định nói thêm gì liền thấy bóng dáng nhỏ nhắn chạy đi. Nàng trầm mắng Mộc Văn một tiếng, Khanh Khanh xé vạt váy của nàng ném về hướng Mộc Văn vừa chạy đi. Nàng chạy về phía ngược lại có ý để dấu chân dưới đất lộ rõ, có lẽ hẳn sẽ không trùng kế nhưng có thể sẽ chia ra làm hai nhóm mà đuổi theo.

Chạy một đoạn đường khá dài Lam Khanh Khanh lại bất gặp một ngã rẽ, nàng nhìn hai con đường mòn thật phân vân rốt cuộc phải đi đường nào cho đúng. Chưa đợi nàng nghĩ xong đã nghe thấy cây trong rừng rung rẩy, có lẽ không chạy

được nữa rồi

Lam Khanh Khanh xoay người nghiêng chiến quả thật người tới là Bạch Kết, nói vậy xem ra Mộc Văn tương đối an toàn đi. "Sao? Không chạy nữa?", nàng nhếch môi "Chạy liệu có thoát sao?". Phía sau Bạch Kết xuất hiện thêm vài hân y nhân nữa, xem ra lần này là quyết tâm giết chết nàng rồi.

Hắn rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra chiêu đánh tới nàng, Khanh Khanh xoay người né chiêu hiểm đồng thời cũng rút ra thanh Khổng Y kiếm chặn một chiêu tiếp tới. Trên tay nàng là danh kiếm linh khí mạnh mẽ chỉ hận nàng không chăm chú học kiếm pháp thành ra cho dù là danh kiếm uy lực mạnh mẽ giờ trên tay nàng chỉ là thanh sắt bình thường

Khanh Khanh đối phó một Bạch Kết vẫn có thể thắng được nhưng mà bọn hắc y nhân xung quanh không cho nàng thoát. Mất thấy bọn hân y nhân từ đâu trong tay xuất hiện xích sắt dài liền hô không ổn, dùng kiếm đẩy Bạch Kết ra nâng tung người lên vừa vận trách khỏi dây xích đang hướng nàng đánh đến.

Bạch Kết nhếch môi lùi lại mấy bước bọn hắc y nhân tiến lên tay linh hoạt mà dùng xích đánh về phía nàng. Trước đây Khanh Khanh chưa bao giờ thấy người dùng xích dài như vậy, cho dù dùng được cũng không linh hoạt như bọn hắc y nhân này. Xích sắt tựa như những con rắn độc điên cuồng quấn lấy nàng, bọn họ bao vây bốn phương tám hướng rõ không để cơ hội nàng thoát

Khanh Khanh thu kiếm lại sử dụng thân linh hoạt né tránh đòn của đối phương, gần cơ chưa được bao lâu Khanh Khanh đã bị một dây xích dài quấn lấy chân. Khanh Khanh chau mày cố né vài chiêu nhưng rốt cuộc lại thêm một xích dài quấn lấy eo, cánh tay, chế trụ nàng. Bọn hắc y nhân được thể liền dùng xích sắt nết chặt khiến Lam Khanh Khanh đau đến người, cơ hồ thấy vết máu ứa đỏ phỉ sau lớp y phục mỏng manh

Bạch Kết cuồng ngoa cười lớn nhìn Khanh Khanh như con đê thủ bị người bắt mà thuần phục, xích quấn lấy toàn thân chế trụ đứng giữ đám hân y nhân.

"Người rất cường hân đáng tiếc lại là một nữ nhân, đáng tiếc lại xuất hiện ở hoàng cung, là người của Phong Nguyệt Phủ Hân". Khanh Khanh nhếch môi không vì bản thân nhếch nhác mà mất đi vẻ quật cường lạnh lùng, nàng vẫn vậy cao ngạo mà lãnh đạm "Tại sao không thể là nữ nhân, người phải biết nữ nhân ra tay tàn độc dứt khoát hơn nam nhân nhiều"

Bạch Kết cười lớn "Lam Khanh Khanh nếu người là thuộc hạ của chủ nhân chắc chắn sẽ được trọng dụng". Nàng nhúng nhúng vai "Ta không ham", Khanh Khanh nhìn Bạch Kết cười nhẹ bản tay giấu dưới tay áo khẽ động ba ngón chấm cùng lúc xuất ra, chẳng nghĩ ngờ gì ngăn chặn cố độc. Bạch Kết trầm xuống nghiêng người né tránh ám khí của nàng nhưng vẫn bị một ngón chặn nàng bản tới mà bị thương.

Nhân lực bọn hắc y nhân lơ là Khanh Khanh nắm lấy một đoạn xích kéo tới chân đá vào chỗ hiểm của người đó, xoay người một chút đã bay ra xa. Xích trên người nơi lồng ra được một chút Khanh Khanh liền trở người kéo dây xích về phía nàng đồng thời đánh luôn đám hắc y nhân đang cầm đầu xích bên kia. Bạch Kết hừ một tiếng trong tay xuất hiện một cây cung, hẳn giương cung hướng nàng mà bắn "Là người tìm đường chết"

Khanh Khanh chạy mảy vừa phải đối phó bọn hắc y nhân vừa phải tránh né mũi tên của Bạch Kết có chút khó khăn. Thuận theo dây xích trôi phía sau lưng Khanh Khanh ngã người ra phía sau chạm vào một dây xích phía dưới né một mũi tên. Bạch Kết nào đâu cho nàng cơ hội nghỉ ngơi, một mũi tên đi ra nhắm thẳng chân phải nàng mà bắn. Chân phải vẫn bị xích trôi Khanh Khanh không thể nào né được, mũi tên găm thẳng vào bắp đùi.

Dường như không đau như nàng tưởng tượng hay là tình huống lúc đó không cho phép nàng nghĩ nhiều, máu lan ra thấm đỏ một vùng lớn Khanh Khanh vẫn mặc kệ cố lê chân đánh bọn hắc y nhân đang đánh đến kia.

"Nha các người có phải ức hiếp người quá đáng không nhiều nam tử như vậy lại đánh một nữ tử, không biết xấu hổ nhục nhã sao?" Lời chưa dứt năm sáu tên hân y nhân liền ngã xuống, Bạch Kết chau mày nhìn lão đầu tóc bạc từ đầu xuất hiện. Lão đầu nhìn thoáng qua Khanh Khanh chau mày "O hay người không phải Tiểu Mộc Văn à?"

Dây xích trên người Khanh Khanh không còn bị ai khống chế mất hết sức sống rơi xuống đất. Bạch Kết hừ lạnh một tiếng trên tay tụ chường lực, Lão đầu tóc bạc kinh ngạc nhìn hân một cái rồi bỗng cười ha ha "Thì ra là oán khí của linh hồn mà thành nha". Lão đầu kia vừa nói xong tay đã tạo một chường lực phá vỡ chường lực yếu kém của Bạch Kết còn kiến hân bị phân lực văng ra xa

Bạch Kết nhìn tình hình không ổn liền gượng thân thể bị thương dậy, phi thân rời đi.

"Này ta còn chưa chơi xong" Lão đầu bữu môi nhìn qua Khanh Khanh có chút thất vọng "Ta cứ tưởng là Tiểu Mộc Văn, không phải nó bị bắt cóc sao? Người có thấy tiểu Mộc Văn đâu không?"

Tiểu Mộc Văn trong miệng ông ta hẳn là Hàm Mộc Văn đi, Hàm Mộc Văn? Nàng giật mình nhớ ra Mộc Văn vẫn không biết đã chạy đi đâu, nếu nàng gặp bọn hắc y nhân dùng xích ắt hẳn Mộc Văn cũng bắt gặp đi.

Khanh Khanh không nói một lời quay người đi, "Tiểu oa nhi, chân người..." Khanh Khanh nhìn đùi mình có găm một mũi tên, máu đã thấm đỏ vạt váy phía trước. Nàng không đo dự rút mũi tên ra xé vạt áo luôn vào trong buộc vết thương lại.

Lão đầu nhìn thấy động tác của nàng liền xoay người "Tiểu oa nhi người là nữ tử sao lại...". "Cảm ơn" một tiếng vừa dứt xoay người đã không thấy nàng đâu

"Này người chưa nói cho ta biết có gặp qua Tiểu Mộc Văn hay chưa"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Sinh Ly Tử Biệt

Lam Khanh Khanh đi trở lại nơi Hàm Mộc Văn và nàng tách ra, không thấy được Mộc Văn trong lòng có chút nóng giận, Khanh Khanh nhìn về phía Mộc Văn chạy đi đi theo. Một vòng lớn như vậy vẫn không thấy Mộc Văn ở đâu, vết thương ở đùi do cử động nhiều hẳn đã nứt ra, máu thấm đẫm một vùng váy. Vết thương trên người do xích sắt quấn lấy cũng bắt đầu đau

Khanh Khanh như nhớ ra gì đó nhưng thoáng lại cúi đầu ừ rừ, rõ lúc trước Mộc Văn có đưa nàng thuốc cầm máu lúc quan trọng lại quên mất đã bỏ đi đâu. Giờ thì tốt rồi, trên người toàn vết thương, thậm chíu bản thân ngọc Khanh Khanh có lẽ thân đi

Đi được một đoạn Khanh Khanh nghe tiếng vờ ngựa cơ hồ còn có tiếng của một nữ tử, Lam Khanh Khanh chau mày đi về phía phát ra âm thanh dự cảm không lành.

"Kiều Hừ Lan, bỏ kiếm xuống"

Kiều Hừ Lan nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân rồi lại nhìn thanh kiếm của mình đang đặt trên cổ Hàm Mộc Văn bất giác cười "Hoàng thượng người là thương tiếc cho nàng ta sao?". "Trẫm nói một lần nữa người buông ta nếu không đừng trách trẫm vô tình" long nhan giận dữ quát trời tựa như một giây sau sẽ nhảy xuống ngựa mà xé xác cô ta

Kiều Hừ Lan thu lại nụ cười kiêu trên tay kẻ sát cô Mộc Văn thêm một chút "Cô ta đang ở trong tay ta, hoàng thượng người nên khách khí một chút". Hàm Mộc Văn sớm đã bị Kiều Hừ Lan điểm huyết chỉ có thể như khúc gỗ mặt người ta lời đi, nàng nhìn qua Phong Nguyệt Phủ Hân có chút đau lòng, chỉ mới hai ngày không gặp hân nhìn tiêu tụy đi nhiều. Chẳng lẽ là vì các nàng sao?

"Người muốn gì?", "Đon giản, ta muốn biết rốt cuộc ba năm trước có chuyện gì? Người làm sao lại đối xử với Khiết Từ như vậy?". Đôi mày Phong Nguyệt Phủ Hân nhếch lên một chút, nhắc lại chuyện xưa không khỏi đau lòng "Người hẳn không phải vì chuyện này mới hồ đồ như vậy đi". Kiều Hừ Lan cười lớn "Hoàng thượng, người không biết rồi một khi thanh kiếm của ta đặt vào cổ người nào thì người đó không được phép sống"

"Vậy sao?"

Lam Khanh Khanh đi đến nhìn qua Hàm Mộc Văn một cái trong mắt tò mò hân khi "Ta cũng quên nói cho người biết phạm là người của ta ta đều không cho phép chết dưới tay kẻ khác". Kiều Hừ Lan cau mày "Người... mạng cũng thật lớn", Lam Khang Khanh bật cười chỉ là nụ cười dờ rất lạnh đầy chết chóc "Mạng ta đúng thật rất lớn, ta cho người hai lựa chọn một là thả người, chết yên ổn hai là cứ tiếp tục, đến xác cũng không nguyên vẹn"

Kiều Hừ Lan cười lạnh "Người xứng để uy hiếp ta sao?". "Cho người ba giây" nàng vẫn cuồng ngoa như vậy, thân tụy bị thương nhưng vẫn không bỏt được khí chất cuồng đã ác liệt.

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra lần này thân phận nàng không giấu được rồi. Phong Nguyệt Phủ Hân có chút kinh ngạc, hẳn thật không nhận ra người luôn điên khùng bên cạnh lại là một kẻ cuồng ngoa như vậy.

Kiều Hừ Lan bỏ ngoài ta lời của nàng kiêu trên tay lại nhích thêm một tí da thịt Mộc Văn bị cứa đến chảy máu. "Một" Lam Khanh Khanh vẫn thờ ơ đếm khuôn mặt chẳng có biểu cảm gì, chung quy lạnh lùng. "Hai" giọng nàng càng ngày càng lạnh, nàng ta phải biết nàng ghét nhất bị uy hiếp, tổn thương người của nàng hẳn phải trả giá thích đáng

"Ba" Khanh Khanh nhếch môi âm thanh ngân dài có chút quỷ dị, nàng xoay người đoạt cung tên vọt trên ngựa Phong Nguyệt Vô Thần. Động tác nhanh nhẹn giương cung bắt, mọi người đều kinh ngạc trước hành động của nàng, phải biết Kiều Hừ Lan lấy Mộc Văn làm là chân trước thân, nếu mũi tên đó bắt ra thì Mộc Văn...

Tên được bắn ra Khanh Khanh hỏi xoay người hoàn đã dưới chân chuẩn xác bay về tay Kiều Hừ Lan đang cầm kiếm. Kiều Hừ Lan chưa kịp hết kinh ngạc bởi hành động điên rồ của Nàng đã thấy tay đau nhói, nàng ta làm rơi kiếm xuống đất cũng vừa vận thấy một bóng đen lao ra chắn trước mặt.

Nam tử vừa đỡ một mũi tên kia liền ngã xuống, Kiều Hừ Lan chẳng quan tâm Mộc Văn buông cổ ra chạy đến đỡ nam tử kia. "Sư huynh, huynh... huynh làm sao... sao lại..." nam tử kia nhìn thấy Kiều Hừ Lan liền nở nụ cười ngốc nghếch "Lan Nhi... Lan Nhi không sao... tốt rồi". Nước mắt lăn dài trên gò má, Kiều Hừ Lan cũng chẳng thêm gạt đi để nước mắt như vờ để trào ra "Sao huynh lại ngốc như vậy, muội... muội...", "Ta vốn dĩ ngốc mà" lời của nam tử kia đâm vào tim Kiều Hừ Lan đau nhóiHân vồ dĩ ngốc vì nàng ta mà ngốc, vì nàng ta mà mạng cũng không còn

"Lan Nhi... ta hy vọng muội sẽ như lúc trước... cuộc thời tươi... thật ngoan ngoãn, thật hạnh phúc..." hân phun ra một ngụm máu, dần dần mất đi ý thức. Lam Khanh Khanh nhìn cũng chẳng nhìn đôi nam nữ một cái đi để trước mặt Hàm Mộc Văn ngồi xồm xuông giải huyết cho nàng.

Nam từ đó cười cười đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Kiều Hữu Lan "Lan Nhi... muội phải biết ta... ta vốn thích muội... ta mong muội sống thật tốt". Kiều Hữu Lan ôm lấy thân thể hân khóc thật thương tâm "Huỳnh là đồ ngốc" vẫn biết rằng ta một lòng vào cung nhưng hẳn vẫn đợi, đợi nhưng một kẻ ngốc

Bàn tay vốn đặt trên gò má Kiều Hữu Lan buông lỏng, nam nhân trong lòng nàng ta đã nhắm mắt khỏi thân thể lạnh dần. Kiều Hữu Lan không gào không hét chỉ ôm lấy thân thể người kia, nàng ta giương mắt nhìn Khanh Khanh "Người cũng không phải nên giết luôn ta sao?"

"Giết người? Đương nhiên phải chết" Kiều Hữu Lan có chút khó tin nhìn nàng, một nữ nhân lại độc ác như vậy, "Vậy thì người mau ra tay đi".

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Người không xứng đảm phán với ta". Nàng không quan tâm mọi người nhìn nàng bằng con mắt gì, nàng nhặt lên thanh kiếm mà Kiều Hữu Lan dùng để uy hiếp Mộc Vân.

Hàm Mộc Vân nhìn Kiều Hữu Lan vào nam từ đó một cái có chút mềm lòng không nổi, Mộc Vân nắm lấy vạt áo Khanh Khanh mới giật mình nhìn vết máu trên đùi nàng. Khanh Khanh nhìn qua Mộc Vân một chút, nàng kéo Mộc Vân lại che đi tầm nhìn của Cô, thanh kiếm trong tay chuẩn xác đâm vào tim Kiều Hữu Lan. Kiều Hữu Lan trợn mắt không can tâm nhưng bỗng nhiên bật cười nước mắt trào ra "Đa tạ"

Tâm ma nàng ta quá nặng, nếu sống đã quá đau khổ chỉ bằng chết để giải thoát đi.

Mộc Vân tuy bị Khanh Khanh che đi tầm mắt nhưng vẫn biết được Khanh Khanh là tự tay giết Kiều Hữu Lan có chút hoảng. Mộc Vân kéo bàn ta Khanh Khanh xuống "Tỷ...", Khanh Khanh cúi đầu tránh ánh mắt Hàm Mộc Vân, thả kiếm ra không nói lời nào quay người đi

Hiện tại nàng cảm thấy bản thân thật mệt mỏi, vết thương trên cơ thể đau nhức khó chịu tinh thần lẫn thể xác đều cảm thấy khó chịu. Chưa để Khanh Khanh mất đi ý thức Phong Nguyệt Vô Thần đã thúc ngựa đến tay ôm eo kéo nàng lên ngựa. Cảm giác bản thân rơi vào lòng ngựa ai đó rằng liền ngăn đầu ánh mắt vẫn còn vương lại sát khí nồng đậm.

Phong Nguyệt Vô Thần gỡ chặt nàng trong ngực thờ dài một tiếng thúc ngựa rời đi. Lam Khanh Khanh mệt mỏi tựa vào hân cảm giác được an toàn dần dần mê man mất đi ý thức.

Hàm Mộc Vân nhìn theo Khanh Khanh có chút đau lòng, Khanh Khanh chính là sợ nàng bị vậy bản nên khi này mới che mắt nàng còn chắn trước mặt không để máu văng lên người. Phong Nguyệt Phủ Hân ôm nàng lên ngựa vỗ nhẹ lưng nàng trấn an "Không sao, có ta rồi", Mộc Vân cúi đầu vào ngực Phong Nguyệt Phủ Hân khóc thật lớn đến khi mệt mỏi thiếp đi lúc nào không hay

Mọi người chưa đi được lâu xuất hiện một bóng trắng, lão đầu tóc bạc nhìn Kiều Hữu Lan và Nam từ đó chau mày vỗ vỗ cái trán "Tiểu oa nhi này ra tay cũng thật ác độc đi. Nhân tài của sư huynh... haiz mặc kệ đi tìm tiểu Mộc Vân vậy".

Lão đầu nhìn theo hướng mọi người vừa rời đi phi thân đi mất để lại một đôi nam nữ nằm giữa rừng...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Tín Vật Uyên Ương

"Úm..."

Cơ đau nhứt toàn thân truyền đến khiến Lam Khanh Khanh tỉnh giấc, nàng khó khăn mở mắt ng nhiên đầu nhìn người ngồi bên kia.

Hàm Mộc Vân thấy nàng tỉnh liền bung chén thuốc còn đang nghỉ ngơi khỏi đi đến "Đã tỉnh? Vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh chán ghét nhìn chén thuốc tò thái độ chống đối, "Tỷ không uống ta sẽ ép tỷ uống đấy, tỷ không phải thích ngược đãi bản thân chứ?"

Khanh Khanh hừ một tiếng lấy chén thuốc đến ngòm từ tay Mộc Vân một hơi uống sạch, Mộc Vân nhìn lúc Khanh Khanh vừa uống xong nhét thứ gì đó vào miệng nàng. Khanh Khanh chau mày, "Là kẹo đường đó, ăn vào sẽ không còn vị đắng của thuốc nữa". Khanh Khanh hừ một tiếng "Ta không phải là con nít"

"Thật ra tỷ cũng không cần ra tay giết họ" nàng biết cho dù Khanh Khanh không ra tay thì Phong Nguyệt Phủ Hân cũng không để họ sống sót nhưng hai cái sinh mạng trước mặt nàng cứ như vậy lại dần thật vẫn có chút khó chấp nhận, huống hồ nàng là một y giả. "Người nghĩ xem ta sẽ không ra tay?" Đúng vậy một khi đã phạm Khanh Khanh, Khanh Khanh sẽ không để người đó sống sót.

Mộc Vân ngồi bên mép giường chỉnh gối phía sau cho nàng ngồi dậy "Tỷ không thể không giết người sao? Ta biết từ nhỏ tỷ đã chịu ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh, ta biết trước là do tổ chức ép buộc nhưng bây giờ tỷ có thể...". Khanh Khanh nhìn Mộc Vân một chút thân nhiên cười giọng lạnh đi vài phần "Nếu ta không giết họ thì họ sẽ giết ta, nếu ta không ra tay tàn nhẫn thì ta đã sớm bị điểm vương gọi hồn"

Mộc Vân cụt mắt "Ta và tỷ không giống nhau", Mộc Vân luôn nghĩ cô là một người vô lo vô nghĩ, từ nhỏ đến lớn chẳng trải qua chuyện máu tanh nặng nề nhưng Khanh Khanh là lớn lên từ những cuộc chiến sống còn, kẻ mạnh mới có thể sống sót. Khanh Khanh giương khóe môi ngả người ra phía sau thờ dài "Đúng vậy, ta và người không giống nhau", Khanh Khanh luôn nghĩ thế giới của Mộc Vân là một màu trắng thuần khiết, còn nàng chỉ là màu đen tà mị, từ nhỏ cuộc đời nàng đã là một mảnh đen tối

Mộc Vân ngăn đầu nhìn Khanh Khanh mỉm cười, "màu trắng và màu đen hợp lại sẽ thành màu xám?" vốn muốn nói ra nhưng lại nuốt xuống "Tỷ có người đến thăm?", Khanh Khanh không quan tâm nhắm mắt dưỡng thần "Vẫn luôn đứng ngoài cửa". Mộc Vân nghĩ hoặc nhìn ra cửa, xem ra Khanh Khanh không muốn giấu bản chất chân thật của mình nữa, cũng đúng họ thấy hết rồi mà.

Phong Nguyệt Phủ Hân và Phong Nguyệt Vô Thần biết đã bị phát hiện liền đi vào "Đây là tiểu cung nữ quét tước của ta sao?". Khanh Khanh xem như không nghe Phong Nguyệt Phủ Hân nói tiếp tục nhắm mắt, Mộc Vân nhìn hân bấu môi "Tỷ ấy từ khi nào là tiểu cung nữ của người?".

Khanh Khanh nghe Mộc Vân nói liền nhếch môi cười mở mắt "Ta không phải là tiểu cung nữ của hân nhưng hân đã là muội phu của ta rồi, nam nhân của người?". Mộc Vân đứng bật dậy mặt đỏ như quả cà chua chỉ vào nàng vừa tức vừa thẹn nói "Tỷ khôn kiếp vừa tỉnh ra đã chọc ghẹo ta". Khanh Khanh nhún nhún vai vẻ mặt nghiêm túc "Chẳng phải người ghi trên đèn lồng là nam nhân..." còn chưa nói hết Khanh Khanh đã bị Mộc Vân mạnh mẽ bịt chặt miệng "Tỷ nói bậy gì đó"

Phong Nguyệt Phủ Hân vui vẻ cười "Vân Nhi cẩn thận, Tỷ ty của muội còn đang bị thương đó". Mộc Vân buông nàng ra mặt vẫn còn hồng hồng không dám nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân "Hừ còn chưa biết phải xưng là chị họ hay em dâu đâu". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Sao lại nhầm đến ta rồi?", Mộc Vân bấu môi "Còn không biết có phải là người hay không đấy?Lam Khanh Khanh thu lại nụ cười nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "Người biết Phong Nguyệt Linh Nhi?" Chẳng lẽ hân vốn biết năng giong cô công chúa kia mới để nàng vào cung? Hân không do dự lắc đầu "Không biết", lần này nàng lại đưa con mắt nghi hoặc đến Phong Nguyệt Phủ Hân

Phong Nguyệt Phủ Hân cười nhẹ "Linh Nhi là muội muội ruột cùng thân mẫu của ta, tam đệ đương nhiên sẽ chưa bao giờ gặp muội ấy". Cả Khanh Khanh và Mộc Vân đều tò mò, nếu Phong Nguyệt đã có một công chúa tên Linh Nhi vậy tại sao không có ai biết đến nàng ấy huống hồ Phong Nguyệt Vô Thần là ca ca cũng không biết vị muội muội này.

"Tam đệ về kinh thì Linh Nhi đã mất rồi", Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, người này càng ngày nàng càng cảm thấy hân thật khó hiểu, nói đúng hơn nàng chưa bao giờ nắm bắt được hân. Hàm Mộc Vân nhìn tình hình một chút bỗng kéo Phong Nguyệt Phủ Hân đi "Để họ riêng một chút đi"

Nhìn nụ cười thân bị lúc rời đi của Mộc Vân nàng bỗng cảm thấy có dự cảm không lành, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện "Là người đưa tay về?". Phong Nguyệt Vô Thần không rõ nàng có ý gì hờ hững trả lời "Đúng vậy", "Vậy... vậy ai thay y phục, bôi thuốc cho ta" dự cảm chẳng lành mãnh liệt

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười vô cùng quý đi "Ta bôi thuốc đương nhiên sẽ là ta thay y phục". Ôi mị ơi thảo nào Hàm Mộc Vân cười vô cùng và mị kéo Phong Nguyệt Phủ Hân đi "Sao không để Mộc Vân thay cho ta?", hân những những vai "Cô ta bị thương"

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại gần nàng cầm nàng lên "Thế nào?", Khanh Khanh lúng túng "Ta chỉ hỏi thể thôi, chẳng phải người nói ta không phải là nữ nhân sao? Còn sợ ý tên không phải nam nhân, mặt không đối sắc như người". Hân chỉ cười trừ trước lời của nàng, hân cúi đầu xuống vòng tay ra sau đeo lên cổ nàng thứ gì đó. Cảm giác lạnh lạnh trước ngực khiến nàng chau mày, nàng đưa mắt nhìn xuống vòng cổ hân vừa đeo cho nàng

"Đây là ý gì?" Phong Nguyệt Vô Thần những vai cười "Chẳng phải người là người của ta sao?". Lúc đầu Khanh Khanh có chút mơ hồ dần nghe ý cười trong lời nói của hân liền hiểu ra "Người cư nhiên xem ta là chó?", hân lắc lắc đầu "Không có, là người tự nói ta không nói". Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đẩy hân ra lại vô tình động đến vết thương vừa bôi thuốc đau đến trã nước mắt

Tên nam nhân nào đó lại chẳng có lương tâm ngồi một bên cười "Cẩn thận đừng thẹn quá mà liều làm đau bản thân", "Người cút cho ta!". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy rời đi "Bạch Nhi vẫn còn trong cung ta sẽ bảo Liễu Mộng đến chăm sóc người", hân đến cửa bỗng dừng lại quay người nhìn nàng cười "Không cho phép thảo vào vòng cổ ra, bất cứ cứ nghĩ là tín vật, đừng theo hướng khác" nói rồi hân quay người rời đi

Có sủng vật mới đeo vòng cổ!

Nàng hừ một tiếng thầm nghĩ tên nam nhân chết tiệt, Khanh Khanh đưa tay sờ sờ vòng cổ, tay nàng chạm vào mảnh ngọc lạnh băng trên cổ thoáng giật mình, hình như họa tiếng trên miếng ngọc rất giống uyên ương. Khanh Khanh buông tay nắm xuống nhớ đến mục đích ban đầu đến đây liền nghĩ đến Uyên Ương Phi Thủy, không phải tên tôn chủ này cuồng vật có hình uyên ương chứ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Chuyện Cũ

Nam từ ngồi bên bàn đá dưới tán cây lê ngắn đầu nhìn vầng trăng sáng còn chút dư âm của đêm trung thu, Phong Nguyệt Phủ Hàn cảm trong tay miếng ngọc bội màu lục khác rõ hai chữ "Phủ Hàn" ngắn gọn

Ngọc bội khác rồng màu lục chính là ngọc bội định thân phận của hoàng tộc, nam từ khác rồng, nữ từ khác phượng. Hoàng tộc vừa có trẻ mới sinh hoàng thượng liền sai người khác ngọc bội, chỉ là trong hoàng tộc duy nhất có hai người không có ngọc bội

"Đến rồi?" Phong Nguyệt Phủ Hàn thu lại ánh mắt cô độc ngắn đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần vừa đến. Phong Nguyệt Phủ Hàn đảo mắt nhìn ngọc bội trên tay Phong Nguyệt Phủ Hàn cười nhạt ngồi xuống, người không có ngọc bội định thân chính là hắn. "Huynh gọi đệ đến là có việc chăng?", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn cười lắc đầu "Có việc mới tìm đệ được sao?" Hắn ngắn đầu nhìn sâu vào đôi mắt nam từ đối diện "Vô Thần đệ chưa bao giờ bỏ đi sự đề phòng đối với ta"

Phong Nguyệt Vô Thần không tránh né ngược lại nhìn hẳn mắt bạc khẽ nhếch, vất bỏ vẻ phong lưu thường ngày "Còn huynh? Chẳng phải dù là ba năm trước hay hiện tại huynh vẫn luôn nghi ngờ thân phận của ta sao?". Phong Nguyệt Phủ Hàn cúi đầu nhìn chất lỏng trong ly trà phản chiếu ánh trăng "Ta chưa bao giờ nghi ngờ đệ không phải đệ đệ ta, chỉ là đệ về kinh quá đột ngột, sống bên ngoài nhiều năm như vậy chẳng lẽ chỉ là một phế vật?"

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười "Vậy thì sao? Huynh đã biết việc huynh muốn biết chưa?", "Việc Lam Khanh Khanh đã cho ta biết đệ không phải vô hại như từ trước đến nay, một người như nàng ấy chẳng lẽ chịu cúi đầu trước một tên vô lại?". Hắn thô dài một hơi cất miếng ngọc bội đi "Ta cũng không muốn biết đệ lớn lên bên ngoài như thế nào, thân phận của đệ ta muốn đệ nói cho ta biết", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ ngắn đầu nhìn trắng "Ta không nên để Khanh Khanh vào cung"

"Dù sao cũng cảm ơn đệ" Phong Nguyệt Vô Thần nhường mảy "Có sao lại cảm ơn ta". Hắn rũ mắt như nhớ lại chuyện gì đó, phiền nhẹ ly trà trong tay "Đệ để Khanh Khanh vào cung không phải để bảo vệ ta sao? Nàng lại rất giống Linh Nhi, ta có cảm giác Linh Nhi vẫn ở cạnh ta cười nói vui vẻ, vô lo vô nghĩ". "Linh Nhi... tại sao lại mất?", Phong Nguyệt Phủ Hàn dừng một chút nhếch môi về đau lòng "Muội ấy tự sát, tự sát ngay trong hôn lễ của mình"

Hoàng cung không một ai biết tin Hàm Mộc Vân cùng Lam Khanh Khanh bị bắt cóc, chỉ biết Lương đệ cùng tỷ nữ xuất cung chơi trung thu chẳng may nhiễm gió sinh bệnh liền ở nhờ Tam vương phủ dưỡng bệnh. Hôm nay Hoàng thượng đích thân đến thăm Lương đệ về cung...

Bình Tước Cung

"Mấy hôm nay người ở đâu?"

Bạch Nhi gãi gãi đầu đi theo Khanh Khanh ra bàn đá dưới tán cây trong sân ngồi xuống, cô rót cho Khanh Khanh một ly trà "Hoắc Y đại nhân đưa ta đến Túy Yên Lâu". "Ừ" Khanh Khanh ừ một tiếng lại nói tiếp "Cũng tốt phòng thi hôn, ta không ở bên cạnh bảo hộ chỉ sợ lại có người thừa dịp gây khó dễ cho cô"

Bạch Nhi cười hi hi vỗ ngực "Khanh Khanh cô yên tâm ta có thể bảo vệ bản thân rồi, Thương Liên tỷ bảo kiểm pháp và độc thuật của ta có thể hạ được vài tên rồi", "Được người cứ tập luyện đến khi nào có thể đánh lại ta ta mới yên tâm". Bạch Nhi bĩu môi "Cô vô công cao cường như vậy ta làm sao đánh lại", dường như nhớ ra chuyện gì đó Bạch Nhi lấy trong người ra miếng ngọc bội màu lam đưa nàng "Đứng rồi cúi công tử bảo ta đưa lại ngọc bội này cho cô". Lúc bị đưa đi tới căn nhà hoang trong rừng nàng đã có tình nếm lại ngọc bội này làm đầu mà

Khanh Khanh nhận lấy ngọc bội cất hỏi "Người gặp qua bao nhiêu người Dạ Nguyệt rồi?", Bạch Nhi lắc đầu "Không nhiều, nhưng mà Thương Liên tỷ đã nói cho ta rõ các công tử của Dạ Nguyệt rồi". Khanh Khanh gật đầu, xem ra Thương Liên cũng coi Bạch Nhi là người của Dạ Nguyệt rồi"Khanh Khanh" Nàng chau mày nhìn người vừa tới "Tư Vương gia người tới làm gì?". Phong Nguyệt Hoàn Ân bĩu môi "Ta nghe nàng bị thương có lòng tốt đến thăm nàng lại đối xử với ta như vậy, thật đau lòng ah-" Hắn đặt tay lên ngực vỗ như đau tim tay còn lại niu niu gấu áo Bạch Nhi "Bạch Nhi ah- chủ tử của người đúng thật vô tình"

Bạch Nhi kéo tay ra bĩu môi "Vương gia từ khi nào người lại mặt dày đến vậy?", Phong Nguyệt Hoàn Ân lườm cô một cái "Bỏn vương không thèm chấp người".

"Người biết Linh Nhi diện hạ không?" Nhận thấy vẻ mặt ngờ vực của Phong Nguyệt Hoàn Ân nàng lại bồi thêm một câu "Là Phong Nguyệt Linh Nhi". Phong Nguyệt Hoàn Ân bùng tỉnh "Ah là vị muội muội đó sao? Có nghe nói, khi nhỏ đã gặp qua vài lần rất hoạt bát đáng yêu. Nhưng mà lâu quá ta không còn nhớ dáng vẻ như thiết nào nữa, chỉ là muội ấy đã mất rồi, sao nàng lại hỏi về muội ấy"

Lam Khanh Khanh ngắn ra, tại sao ai cũng không biết Phong Nguyệt Linh Nhi? Nàng ấy là công chúa mà chẳng lẽ họ lại không biết dáng vẻ của nàng? "Chẳng phải nàng là muội muội người sao? Sao người lại bảo không biết dáng vẻ nàng?". "Hoàng hậu mất sớm từ nhỏ muội ấy đã cùng Hoàng huynh sống bên ngoài cung, trừ phi có yến tiệc gia đình ta mới gặp muội ấy. Lớn lên muội ấy yếu đuối hay bệnh nên không gặp nữa, không biết tại sao ba năm trước lại tự sát"

Khanh Khanh chau mày "Tự sát?", Phong Nguyệt Hoàn Ân gật đầu "Đúng vậy, hôn nữa là tự sát ngay trong lễ đường của bản thân. Ba năm trước chiến loạn lên miền phụ hoàng chỉ hôn cho muội ấy hoà thân cùng hoàng thượng Ngụy Tân. Ngụy Thiên sở. Không biết tại sao muội ấy lại cắt cổ tay trước lễ đường, đau khổ nhất là hoàng huynh chứng kiến cảnh bảo muội chết trước mắt mình"

"Linh Nhi diện hạ cũng thật đáng thương, còn trẻ như thế" Bạch Nhi ai oán, Phong Nguyệt Hoàn Ân gật đầu "Muội ấy lúc đó chỉ mới mười bảy tuổi"

"Ah, phải rồi năm đó tam ca cũng đứng lúc về kinh", Khanh Khanh chau mày "Tam vương gia cũng giống hoàng thượng sống bên ngoài từ nhỏ sao?". Phong Nguyệt Hoàn Ân lắc đầu "Không giống, ta nghe nói mẫu thân của tam ca là sát thủ thân cận bên cạnh phụ hoàng, bà ấy lúc mang thai tam ca đã rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng cứ nghĩ bà ấy đã chết. Tam ca klu lạc nhân gian hơn hai mươi năm lúc trở về lại lúc loạn lạc, thật đáng thương"

Sát thủ? Mẫu thân của Phong Nguyệt Vô Thần là sát thủ? Vậy không ai nghi ngờ thân phận hắn sao? Cũng không nghĩ xem mẫu thân là một sát thủ hoàng gia chẳng nhẽ con của bà ấy lại vô dụng đến thế?

"Mẫu thân tam vương gia tên gì?"

Phong Nguyệt Hoàn Ân nghĩ nghĩ "Để ta nhớ xem, hình như đã gặp qua bà ấy một lần ở trong cung, tên là gì ấy nhỉ?" Hắn vẫn nhớ lại những nữ nhân bên cạnh phụ hoàng năm ấy

"Ah nhớ rồi bà ấy tên là Phi Yến Nguyệt Tâm"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 83

Ánh trăng tịch mịch phát họa lên dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nữ tử, nàng một thân từ y đứng bên cửa sổ trong lãnh cung hoang tàn. Ánh đèn được cung nữ thấp lên căn phòng bỗng chốc bùng sáng khiến Hàn Khiết Từ có chút không thích ứng được, bởi vốn dĩ nàng luôn không thấp đèn

"Hoàng Thượng, lâu rồi không gặp, thật hiếm có khi người đến đây tìm ta... à là chưa bao giờ" nàng giữu cột giữu cột chính bản thân mình

Phong Nguyệt Phủ Hàn hờ hững nhìn nàng, phải nói hẳn hoàn toàn chán ghét nữ tử trước mặt, trước đây cho dù có yêu thương nàng đến mấy giờ chỉ còn nỗi căm hận "Kiểu Hữu Lan chết rồi". Hàn Khiết Từ chẳng kinh ngạc, nàng vẫn một mực nhìn ra ngoài xoay lưng về phía hắn, vì đơn giản nàng không muốn thấy sự căm phẫn cùng chán ghét mà hắn dành cho nàng

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười "Người đứng thật rất vô tình, nàng ta dù gì cũng là tỷ muội tốt của người" hắn ngắn dài một tiếng âm thanh lạnh nhạt "Cũng đúng người vốn không có trái tim". Bàn tay đặt trên bệ cửa sổ nắm chặt, Hàn Khiết Từ thề lương cười "Chàng nghĩ thế nào về ta cũng được... nhưng mà Linh Nhi"

"người xứng nhắc tên muội ấy sao?" Khuôn ngực Phong Nguyệt Phủ Hàn phập phồng chứng tỏ hắn rất tức giận, Hàn Khiết Từ cười khổ xoay người đối diện với hắn "Hắn, ta xin lỗi, nếu như năm đó ta không làm như vậy chàng... chàng có yêu ta không?". "Ta luôn xem người là muội muội mà yêu thương, nếu như có chữ nếu ta mong người tránh xa Linh Nhi ra"

Hắn lạnh nhạt phun ra từng câu từng chữ, cũng không nhìn người con gái kia một cái quay người rời đi. Hàn Khiết Từ nhìn bóng dáng nam tử rời đi trên má rơi hàng lệ, chỉ một lần sai phạm nàng đã đáng mất tất cả những gì vốn có rồi

Ngự Thư Phòng

"Gọi ta đến là có chuyện gì đây?" Lam Khanh Khanh chau mày khó chịu bước vào ngự thư phòng, tối thế này còn phá giấc mộng của nàng. Phát giác trong phòng yên tĩnh lạ thường nàng thu hồi vẻ lười biếng nhìn nữ tử đang quỳ dưới sàn lạnh, chẳng phải là Trang tần sao?

"Trẫm sẽ để Vân Nhi và Khanh Khanh định đoạt" Phong Nguyệt Phủ Hàn dáng vẻ mệt mỏi thờ dài, cũng đúng phỉ tẫn hẳn lần lượt mất đi hoặc phạm phải tội ắt hẳn hẳn cũng phần nào "đau lòng" ah. Hàm Mộc Vân nhìn Phương Thanh mới mấy ngày muốn nói gì lại thôi, cho dù nàng lương thiện đến mắt cũng sẽ không tha thứ cho kẻ hại mình

"Ta không có ý kiến" Khanh Khanh lười biếng ngồi bên cạnh Phong Nguyệt Vô Thần, nàng bĩu môi lâu bầu "Có chuyện nhỏ như thế cũng gọi ta". Phương Thanh nhìn Khanh Khanh một hồi lại thu ánh mắt như muốn nói gì đó, Khanh Khanh ngắn đầu "Có có chuyện gì muốn nói?".

"Ta..." Phương Thanh ậm ừ rồi lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn "Hoàng thượng, người có thể... ăn điểm một lần cho thiếp nói chuyện riêng với Khanh Khanh không?"

Đương nhiên sẽ không được, hai người Mộc Vân và Phủ Hân vừa định lên tiếng đã bị Khanh Khanh một lời nói trước "Xin phép hân làm gì". Nàng đứng dậy đi ra ngoài, "Tỷ... cần thận một chút"

Ra khỏi ngư thư phòng Khanh Khanh đi đến một góc cây lớn cạnh đó không xa "Nói đi", nàng tựa người vào thân cây

"Lam Khanh Khanh, ta nghĩ cô không phải nhân vật đơn giản, ít nhất không phải một cái cung nữ" nàng nhường mảy im lặng đợi cô nói tiếp. "Chú từ của ta muốn gặp cô, ngày mai ở Thành Đông, nơi ở của Từ Dạ", "Tại sao ta phải đi?"

Phuong Thanh thoáng khó xử "Hắn biết thân phận của cô", "Nói nghe thử xem". Phuong Thanh nhìn cô một lúc mới mở miệng "Người Móng Cổ khi trước là hắn đưa vào cung, từng nghe nói qua cô... là người Móng Cổ"

Lam Khanh Khanh nhũn nhũn thoáng trầm mặt, tên nam nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể điều tra được thân phận của nàng quả không tầm thường. "Người biết ta là ai?" Phuong Thanh lắc đầu "Không biết hắn chỉ nói nhu thế thôi, ta cũng chỉ là một quân cờ vô dụng thế nào lại cho ta biết nhiều chuyện như vậy"

"Người thật sự thích Phong Nguyệt Phủ Hân? Cùng nhiều nữ nhân tranh giành trái tim của một nam nhân đáng sao?" Bất giác nàng nhớ đến một người nào đó khẽ nhũn mảy. "Yêu thì sao? Chẳng cũng chưa từng để ý đến ta" trong mắt Phuong Thanh tràn ngập sự bi thương thốn khổ.

"Thì ra trước nay đều giả vờ" Khanh Khanh nhếch môi, Phuong Thanh này giả vờ rất tốt vốn là một nữ tử ôn nhu lại giả thành một thiếu phụ chua ngoa danh đá, nếu nàng ta ở hiện đại có nên lăn diễn viên không?

"Cô nói gì ta không hiểu", "Chính là cái lần ta và người mẫu thuần ở Lan uyển". Phuong Thanh nhớ ra liền nhẹ cười "Trong cung sống với bản chất thực sự rất khó, huống chi ta là nội gián càng phải giả vờ. Từng nghe qua thủ đoạn cô đối phó Hy phi chỉ là muốn thỉnh giáo thử"

"Hôm đó ta khiến người mất hết công sức bấy lâu, người không hận ta?" Phuong Thanh ngăn đầu, đôi mắt trong veo không chút tạp niệm "Ta còn phải cảm ơn cô, lúc đó ta mới nhận ra hoàng thượng chẳng hề xem trọng ta dù chỉ một chút. Vay tốt hết nên cắt đứt đi mới khỏi đau khổ"

Lam Khanh Khanh và Phuong Thanh trở lại Ngư Thư phòng chỉ thấy Phong Nguyệt Phủ Hân cùng Hàm Mộc Vân, nàng bất giác đưa mắt tìm kiếm bóng nam tử vừa ở đây. Mộc Vân thấy nàng tìm hân liền mở miệng "Phong Nguyệt Vô Thần nói có chuyện đi trước rồi"

Khanh Khanh gật đầu vờ như không mấy quan tâm, "Hoàng thượng, người định xử phạt Trang Tản thế nào đây?" Người cũng đã quay lại nên tính chuyện thưởng phạt rồi. Phong Nguyệt Phủ Hân lắc đầu từ chối cho ý kiến "Ta đã nói do nàng và Khanh Khanh quyết định"

"Hắn phải có lễ hoàng gia chứ?" Khanh Khanh đột nhiên hỏi khiến Phong Nguyệt Phủ Hân có chút bất ngờ "Cô, ở ngoại thành". "Vây tốt, để Trang tản đến hoàng lăng chăm coi đi" nàng dừng một chút lại nói "Lấy danh nghĩa phi tử đi trông coi hoàng lăng hân không vấn đề"

Phuong Thanh cũng bất ngờ trước lời nói của nàng, nàng ấy vậy lại tha cho nàng một mạng còn cô ý bảo hoàng thượng không cần phế bỏ cô. Trước ánh mắt kinh ngạc của bọn họ Khanh Khanh ho khan một tiếng "Ta chỉ không muốn chuyện ồn ào, trong cung không có chuyện gì sao tự dừng lại biến mất hai phi tử"

"Tỷ là Lam Khanh Khanh sao?" Hàm Mộc Vân vẫn chưa hết kinh ngạc chỉ vào nàng "Theo ta biết thì tỷ chưa bao giờ tha cho người nào dụng đến tỷ nha, không chết cũng tàn phế...". Khanh Khanh quăng cho cô một ánh mắt khinh thường "Người đang nói ta sao? Ta có ác đến thế?"

Mộc Vân gật đầu "Tỷ không ác mà chính là rất tàn độc" Khanh Khanh lườn cô một cái

Phong Nguyệt Phủ Hân gọi thị vệ vào áp giải Phuong Thanh đi, trong phòng còn duy nhất ba người. Mộc Vân áp lại Khanh Khanh cười cười "Tỷ ah, hân cũng biết thân phận tỷ rồi, tỷ không định làm cung nữ nữa chứ".

"Thì sao?" Mộc Vân cười hi hi "Hay tỷ đến chỗ ta ở đi ha", còn chưa để Khanh Khanh cự tuyệt thì tên mã hoàng đến nào đó phản đối "Không được, chẳng phải nàng đang ở cung của ta sao?"

"Đúng vậy nha, vậy nên ngày mai ta sẽ chuyển về Túy Linh cung"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ* miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Thượng Quan Tề

Mặt mũi hoàng nào đó u ám "Ta thiết nghĩ trước đây nàng chuyển đến chỗ ta cũng vì Lam Khanh Khanh đi"

Mộc Vân cười hi hi "Người thông minh hơn rồi đó", cô bỏ mặt tên nam nhân nào đó mặt còn đen hơn cả đất nòi kéo Khanh Khanh đi

"Tỷ đến ở cùng ta có được không? Không phải thân phận cung nữ là khách" Khanh Khanh lắc đầu "Khách thì không ở được lâu". "Ta mặc kệ ta không muốn tỷ làm cung nữ nữa đâu, cho dù tỷ có muốn làm thì Phong Nguyệt Phủ Hân cũng không cho. Tỷ và Bạch Nhi chuyển qua Túy Linh cung với ta đi ha"

Lam Khanh Khanh im lặng, Mộc Vân chớp chớp mắt nhìn nàng lại thôi. Hai người như vậy cứ tách ra mỗi người về nơi của mình.... ngủ

Lạc Huyền các - Thành Đông

"Cô nương, người đến tìm à?"

Lam Khanh Khanh đứng trước sảnh lớn nhìn xung quanh một hồi "Ta đến gặp Từ Dạ", cô gái kia có chút khó xử nhìn nàng, phải biết Từ Dạ là đệ nhất mỹ nhân trong kinh thành muốn gặp nàng không dễ

"Cô nương xin thử lỗi, Từ Dạ cô nương không phải ai muốn gặp liền có thể gặp", Khanh Khanh cũng không làm khó tiểu cô nương đó tìm đại một bà trống ngồi xuống "Người đi nói có một Lam Khanh Khanh đến tìm, ta đợi ở đây"

Vị cô nương đó gật đầu rồi đi lên lầu, chưa đầy một khắc cô nương đó đã quay trở lại trên mặt có chút vui mừng "Từ Dạ cô nương bảo sẽ gặp người, xin cô nương đi theo ta"

Nàng đi theo cô gái đó lên một gian phòng trên lầu hai, cô gái đứng trước cửa gõ vài cái liền quay qua nàng cúi đầu hướng nàng nói "Mời cô nương vào" rồi rời đi.

Lam Khanh Khanh đẩy cửa vào bên trong, nàng nhìn thân ảnh kiều mị của nữ tử cách một cái màn che khẽ chau mày, phía sau Từ Dạ hình như còn một nam tử. Từ Dạ vén màn che bằng lụa lên ý bảo nàng đi vào, nàng ta nhìn nam nhân phía sau một cái liền sang phòng bên cạnh

Khanh Khanh nhìn nam tử lạ mặt kia nhũn nhũn mảy "Người tìm ta?" Cho dù trí nhớ nàng có kém cũng chắc chắn rằng nàng chưa từng gặp qua người này. Nam tử thoạt nhìn khoảng 30 tuổi nhìn nàng, môi mòng nhếch lên thành nụ cười "Đứng, ta tìm người, Thiên An Quận Chúa".

Nàng quả thật có chút bất ngờ, rốt cuộc hân là ai? Tại sao lại biết thân phận của nàng? Nàng ngồi xuống đối diện hân bình thản hỏi "Phải chăng người nhầm lẫn gì? Thiên An Quận Chúa là nói ta sao?". "Ta đang thất mất người đường đường là quận chúa Móng Cổ hà cớ gì lại đến Phong Nguyệt là cung nữ?" Hân đứng dậy chống tay lên bàn hỏi ngả người về phía nàng

Khanh Khanh ghệt bỏ đẩy hân ra "Ta không quen người", "Nhưng ta quen người là được" không những quen mà quá quen đi, đến mức có hận ý xen lẫn cảm kích. "Người là ai?" Hân cười cười, đương lúc tưởng hân sẽ bỏ qua vấn đề của nàng thì giọng hân lại vang lên "Thượng Quan Tề, tên ta"

Thượng Quan Tề? Có chú quen tai. "Người gọi ta đến chỉ để nói những chuyện này?" Hân nhúng nhúng vai "Không hân, một gặp người thử một lần, chuyện quan trọng..." hân mỉm cười ghé sát vào tai nàng "Cuộc chơi vừa mới bắt đầu thôi, cẩn thận"

Khanh Khanh chau mày nhìn Thượng Quan Tề rồi đi, nàng dặt tội người này bao giờ? Nàng vừa định đi ra lại bắt gặp Từ Dạ

Nàng ta nhìn Khanh Khanh mỉm cười "Thì ra người là Thiên An Quận chúa, thảo nào, cũng thật có bản lĩnh đáng tiếc lại ở phe kẻ địch", Từ Dạ vỗ vỗ vai nàng đi vào trong "Ta lại không phân biệt địch hay bạn, ta chỉ xem trọng người có bản lĩnh. Rảnh rồi lại đến Lạc Huyền các, ta sẵn sàng tiếp đón"

Khanh Khanh rời khỏi Lạc Huyền Các một mình đi trên con phố tấp nập, lời đó của hân hân là nói nàng, có lẽ những chuyện xảy ra gần đây là nhắm đến nàng? Không phải nói đúng hơn hân nhắm đến nàng và Gia Lễ Thượng Phong. Nếu hân biết thân phận nàng thì hân sẽ biết quan hệ của nàng và Triệu Khánh Lâm, chính vì vậy mới tên độc đó mới nhắm tới hướng Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Vô Thần. Thượng Quan Tề làm như vậy hân là để khẳng định nàng có quan hệ với hai người họ hay không

Vận động đại não hết mức vẫn không thể nhớ ra lúc nào nàng đã sơ xuất để lộ thân phận, khắp trung nguyên này chỉ duy nhất Bạch Nhi biết thân phận thật của nàng. Có lẽ Thượng Quan Tề vẫn chưa biết được nàng là người của Dạ Nguyệt, vậy chỉ còn một khả năng...

Hân là người Móng Cổ

"Suy nghĩ gì mà thất thần thế?"

"Ah.. " Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn nam tử chần trước mặt "Người sao lại ở đây?". "Ngược lại người đang bị thương không ở trong cung đường thương chạy ra ngoài làm gì?"

Khanh Khanh cười cười "Ta nghĩ không phải là tình cờ, cố ý đi theo ta sao?". Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng vừa định đi lại bị nàng kéo lại "Ta đổi", "Thì sao?". Nàng bĩu môi ai oán "Ta dù gì cũng là thuộc hạ của người, người không thể nào đối xử với ta như vậy"

Nàng bầy về bị người bắt nạt chớp mắt nhìn hần, Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu gỡ nàng một cái "Người khác nhìn vào còn tưởng bốn vương ức hiếp người". Dù miệng nói vậy nhưng Phong Nguyệt Vô Thần cũng dẫn nàng đến Diệp Hương Các chém một bữa no nê

Khanh Khanh thỏa mãn nhìn đĩa bánh hoa quả trắng miệng kia sức nhớ đến một chuyện "Người có biết Thượng Quan Tề không?", Phong Nguyệt chau mày "Hắn là thượng thư trong triều, có chuyện?". Nàng kinh ngạc "Thượng Thư? Tháo nào nghe tên thật quen tai" có lẽ ở thư phòng đã từng nghe hoàng thượng nói qua

"Thế nào?" Khanh Khanh lắc đầu, có lẽ giấu thì tốt hơn, nhờ may hần điều tra một hồi lại như nàng đoán Thượng Quan Tề là người Móng Cổ lại tra ra thân phận nàng. "Không có gì, chỉ là nghe một người nhắc đến cảm thấy tò mò"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nói gì thêm chỉ im lặng uống trà, trong lòng thờ ra một hơi nhẹ nhõm nhưng Khanh Khanh quên mất Phong Nguyệt Vô Thần lại là người thế nào, há lại bỏ qua

"Chúng ta về cung đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Mặt Dày Chiếm Tiện Nghi

Huyết Ưu Cung

"Tôn chủ, người tự xưng lại bảo thuộc hạ điều tra Thượng Quan Tề làm gì?"

Vô Ưu ngồi trên nhuyễn tháp lười biếng cầm quyển sách "Thế nào?", Hắc Minh ai oán nhìn vị chủ tử nào đó "Hắn lai lịch trong sạch không tham ô cũng không hối lộ, đã làm chức Thượng thư hơn bốn năm, hần là con nuôi của Thượng Quan Tự, hình như lúc hần được nhận nuôi là năm 15 tuổi"

Vô Ưu gật đầu lại không nói gì thêm, Hắc Minh ở một bên cứ đứng ngồi không yên, có chuyện muốn nói lại không dám mở lời.

"Có chuyện gì?"

Hắc Minh gãi gãi đầu "Cái đó, thuộc hạ phải đi Nam Cương truyền tin về... Liễu đường chủ... xuất hiện rồi"

Ngón tay đặt trên trang sách khẽ run một chút nhanh chóng trở lại như cũ, xem như chưa nghe thấy gì tiếp tục đọc sách. Hắc Minh nhìn chủ tử như vậy có chút sốt ruột "Tôn chủ, người không có phân phó gì sao?", hần lắc đầu "Tạm thời không có"

Cái gì mà tạm thời không có? Chẳng phải trước đây Tôn chủ luôn gấp rút phải người đi tìm sao "Tôn chủ, người chẳng lẽ đổi ý rồi? Chẳng phải trước đây người luôn muốn tìm thấy Liễu đường chủ sao?". "Hắc Minh!" Vô Ưu buông quyển sách xuống đứng dậy đi ra ngoài "Phải người bảo vệ nàng chưa có lệnh thì đứng xuất đầu lộ diện

Liễu An Nhiên! Ba năm rồi cái tên này lại bỗng được nhắc đến, Phong Nguyệt Vô Thần chẳng rõ cảm xúc trong lòng. không hần vui mừng chừng chán chán ghét, bình thần đến lại thường. Phong Nguyệt Vô Thần mang tâm trạng không được tốt cho lắm đến Viên Linh Các uống rượu

Nguyệt Vi ban đầu còn không hiểu tại sao hần lại uống nhiều như thế nhưng lúc Hắc Minh đến tìm nàng mới rõ, thì ra Liễu An Nhiên đã xuất hiện

Trong Huyết Ưu cung ai mà không biết đến Liễu An Nhiên chứ, nàng từng là đường chủ cũng lại người thân cận nhất của Phong Nguyệt Vô Thần. Bên ngoài nàng là thuộc hạ nhưng Phong Nguyệt Vô Thần chưa bao giờ xem nàng là bề dưới

Nghe đồn rằng lúc còn sống bên ngoài Phong Nguyệt Vô Thần được Liễu An Nhiên cứu một mạng, hần liền đem nàng về Huyết Ưu cung. Ai cũng nghĩ nàng ta sẽ là phu nhân tương lai nhưng ba năm trước ngay lúc loạn lạc, Vô Thần về kinh nàng ta lại không rõ tung tích

Nguyệt Vi nhìn Phong Nguyệt Vô Thần uống đã nhiều nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo khỏe thờ dài, nàng chưa từng gặp qua Liễu An Nhiên nhưng cũng đã từng ghen ty với nàng ta, những năm trước sớm thì bên cạnh nhau chỉ sợ chỉ khô lâu ngày cũng bên. Nàng thừa nhận rằng có tâm tư vượt qua giới hạn của một thủ hạ nhưng mà nàng sẽ không hồ đồ nhưng những người khác, cô chấp đoạt thứ không thuộc về mình

"ah, Tôn chủ người đi đâu?" Nguyệt Vi đương lúc còn nghĩ ngợi đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy, hần không trả lời nàng cứ thứ mà đi ra ngoài, dường như chẳng nghe thấy. Nàng bỗng chợt nhớ đến một người liền chạy ra cửa nói vọng đến "Khanh Khanh đã chuyển đến Tùy Linh cung của Hàm nương nương rồi"

Tùy Linh Cung

Phong Nguyệt Vô Thần đẩy nhẹ cửa vào liền trông thấy Lam Khanh Khanh một thân trung y màu trắng, tóc chẳng có trâm cài tùy tiện buông xỏa đang đứng bên thư án loay hoay xem gì đó. Khanh Khanh dường như cảm nhận được có người bước vào liền ngẩn đầu

Nàng nhủ mày "Người đến đây làm gì?" Nàng nhớ hình như chưa từng nói với hần nàng đã chuyển đến đây nha. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần nhìn mấy quyển sách trên bàn liền nhủ mày "Điều tra Thượng Quan Tề? Hần lai lịch rất trong sạch, người có chuyện gì?". Khanh Khanh gấp lại mấy cuốn sách tùy tiện ném lên bàn "Ta đương nhiên biết hần trong sạch, chỉ là trong sạch quá mức" một Hộ Bộ Thượng Thư theo li lịch như ghi chép có thể ngầm thực hiện bao nhiêu kế hoạch vậy sao

"Người uống rượu sao?" Lam Khanh Khanh kịt miệng mũi người thấy mùi rượu nồng nặc liền lùi hai bước, nàng chẳng thần thiết mấy với mùi rượu cũng ghét luôn đáng về say sìn của họ. Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu đôi mắt hơi mờ màng như người say rượu nhẹ cười "Chỉ là uống một chút", "Không phải người say rồi đây chứ?" Một nam nhân say rượu sẽ làm ra chuyện gì?

Nàng lắc lắc cái đầu nhỏ chỉ ra cửa "Người say rồi rút về phủ cho ta, ta không thích trong phòng có mùi rượu", Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai lùi mấy bước nhưng không phải rồi đi mà trực tiếp nằm lên giường của nàng. Nàng cứng họng nhìn tên nam nhân nào đó coi phòng nàng như phòng mình giường nàng như giường hần "Ồ đây là giường của ta"

Hần ngốc đầu dậy mơ mơ hồ hồ "Ta muốn ngủ ở đây" Phong Nguyệt Vô Thần bầy ra đáng về có đánh chết cũng không đi chiếm đóng giường của nàng. Nhìn hần bây giờ không khác gì một kẻ uống say đến ngốc, cũng không giống như đáng về say sìn như mấy gã ở hiện đại nàng gấp qua. Trông thấp phản đáng yêu như tiểu hài tử đang làm nũng

Lam Khanh Khanh vỗ trán thảm thán, tên này bình thường vốn mặt dày say rồi sao lại càng mặt dày hơn thế nhỉ. Nàng đưa tay lay lay hần "Người không phải say đến quên trời quên đất rồi chứ? Tỉnh dậy cho ta về phủ của người đi". "Không thích" Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ bất ngờ cảm lấy ta nàng kéo một cái, nàng không chút phòng bị liền ngã xuống giường, trực tiếp đè lên người hần

"Người..." Khanh Khanh có chút kinh ngạc, nàng lúng túng chống tay lên ngực hần nói ra khoảng cách, chặt vật ngồi đây. Phong Nguyệt Vô Thần nào dễ dàng được như ý muốn, hần vòng tay qua eo nàng kéo lại, cả tay lẫn chân như con bạch tuộc quấn lấy nàng. Khanh Khanh tròn mắt nhìn hần, nam nhân nào đó vẫn bỏ mặt đối mặt đầy kinh ngạc kia nhắm mắt ngủ.

Phong Nguyệt Vô Thần hơi nghiêng người nới lỏng tay một chút chỉnh cho nàng nằm thoải mái, hần vùi mặt vào cổ nàng tựa như con mèo đang làm nũng. Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đầy dầy đầu hần ra nhưng mỗi lần đẩy ra hần lại lắc lắc cái đầu gọi lên vai nàng.

Nhìn nhìn khuôn mặt có chút đỏ ửng nàng thờ dài, thôi vậy dù gì hần cũng đang say chẳng biết bản thân đang làm gì nữa là, chỉ có điều hần uống say... thật đáng yêu

Khanh Khanh hơi nhích nhích người ra một chút lại nhìn người nào đó biển thành gấu bông cứ ôm khư khư nàng bỗng phì cười, nam nhân này cũng có lúc đáng yêu vô hại như vậy. Phải chăng mỹ nam say rượu đều đáng về này?

Đợi lúc người con gái bên cạnh hơi thờ đều đặn Phong Nguyệt Vô Thần mới từ vai nàng ngẩn lên, đôi mắt tràn đầy ý cười, chắc nàng chưa nghe qua hần ngàn chén không say nhỉ, cô gái này cũng thật dễ bị lừa. Hần nhích lại gần một chút ôm nàng vào ngực từ từ nhắm mắt lại ngủ

Trong mộng nàng cảm nhận được xung quanh ấm áp, mũi người được thoang thoảng mùi rượu lẫn mùi đất trung quen thuộc của hần, nàng hừ một tiếng hơi nhích nhích người tìm nơi thoải mái. Một hơi liền ngủ đến sáng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Có lẽ do thói quen ngày trước luôn thức dậy sớm đến ngừ thư phòng quét tước, Khanh Khanh tỉnh dậy hơi cự người cảm giác có gì đó không đúng lắm. Nàng chợt nhớ hôm qua hình như còn một người đang ngủ trên giường nàng

Khanh Khanh mở mắt, từ trong ngực Phong Nguyệt Vô Thần nâng gần cái đầu nhỏ lên nhìn khuôn mặt tuần nữ đang nhìn nàng "Tỉnh? ". "Ah.. " nàng giật mình ngồi bật dậy tròn mắt nhìn hấn "Sao người còn ở đây? ", Phong Nguyệt Vô Thần vén loạn tóc ra sau chậm rãi ngồi dậy "Ta vừa tỉnh dậy... thật đau đầu nha" hấn xoa xoa thái dương chớp chớp mắt nhìn nàng

Khanh Khanh hít mắt thành một đường nguy hiểm "Người lại muốn gì?", "Ta đói" mỗ nam từ nào đó nghiên nghiên cái đầu dui dui đôi mắt, cái này có tính là sắc dụ không ah? "Về phủ người mà ăn" Nàng cau mày muốn xuống giường lại nghe sột soạc, một lực đạo mạnh mẽ kéo nàng về phía sau

Đương lúc còn kinh ngạc nàng đã yên vị ngồi trên đùi hấn, cánh tay vòng qua eo ôm chặt nàng. Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười giọng nói tràn đầy ý cười vang lên bên tai "Ta muốn ăn nàng"

Bốp

Khoa học đã chứng minh chưa? Hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ, và Lam Khanh Khanh đã chứng minh điều đó bởi đầu năm ngón tay yên vị bên má trái Phong Nguyệt Vô Thần. Hấn cũng bất ngờ bởi hành động của nàng, vốn chỉ muốn đưa một chút nàng đã hung hấn "Để lại dấu ấn" trên mặt hấn

Hấn buông nàng ra sờ sờ bên má đó ừng một mảnh "Nha ta chỉ đưa một chút mà nàng đã hung dữ vậy rồi", Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm nàng lên, ý cười nồng đậm "Có phải ta cũng nên để lại thứ gì trên mặt nàng không?"

Không phải hấn định đánh người chứ? Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Khanh Khanh chính là hấn sẽ trả thù lại một cái tát kia, nói thật nàng cũng không thể tin được nàng sẽ đánh hấn nha

"Ta...", lời còn chưa nói mỗi nàng đã bị hấn chặn lại, lần này không giống như lần trước chuẩn chuẩn lướt nước mà là mạnh mẽ chiếm đoạt. Khanh Khanh bị hấn hôn đến hít thở khó khăn, nàng tròn mắt nhìn mỗ nam từ đang gặm nhắm môi mình. Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ cổ ý ở bên mỗi nàng cần nhẹ. Mùi vị máu tươi tràn khắp khoan miệng khiến nàng giật mình, Khanh Khanh đẩy hấn ra lùi người ra mép giường

Phong Nguyệt Vô Thần hài lòng nhìn đôi môi bị hấn hôn đến sưng đỏ, nha đầu này cũng thật tình, dường như chưa trải qua phong hoa tuyết nguyệt "Người lần sau đừng có mờ mịt ra như thế". Hấn xoa xoa đầu nàng leo xuống giường rồi đi

Lam Khanh Khanh ngo ngác nhìn hấn một hồi, nàng đưa tay sờ sờ môi bị sưng đỏ. Chốc lát nhiệt độ xung quanh bỗng hạ như mất phanh, chẳng biết từ đâu vang lên tiếng hét của nữ nhân rung chuyển cả Tụy Linh cung

"Phong Nguyệt Vô Thần"

Trúc Yên cung

"Chiêu Nghi gọi ta có việc gì sao?" Lam Khanh Khanh không khách khí ngồi xuống bàn đá trong đình, màn che bằng lụa theo gió bay nhè ần hiện thân hình nữ tử xinh đẹp. Lương Chiêu Nghi nhẹ cười phiến phiến ly trà trong tay "Bỏn cung nghe nói người mấy hôm trước bị thương nặng, chỉ muốn xem một chút"

Ánh nhìn lướt qua đôi môi có chút sưng đỏ của Khanh Khanh rồi nhanh chóng thu lại, Lương Chiêu Nghi hơi cúi người môi kéo ra một nụ cười tựa như vui cũng tựa như buồn. Lam Khanh Khanh lúng túng cúi đầu thăm mắng tên vương gia thối tha nào đó "Người có việc gì? Ta không thích vòng vo"

Lương Chiêu Nghi thả nhẹ ly trà xuống "Bỏn cung muốn người giúp nhưng có lẽ người sớm đã theo phe địch rồi", "Phe địch? Ta chẳng ở bên phe nào cả". Lam Khanh Khanh nghĩ đến hắc y nhân nguy hiểm lần trước liền không nhịn được hỏi "Chẳng lẽ người cam chịu như vậy? Buông bỏ thứ mình có để giành thứ không thuộc về mình?"

Lương Chiêu Nghi có chút giật mình nhưng lại nhanh chóng thu hồi vẻ bình thân như nước, nàng ta cười nhẹ trong mắt nhuộm một mảnh ưu thương "Vốn ta chẳng có thứ gì cả, kể cả trái tim chẳng".

"Không có được thì đoạt lấy, nhưng nếu hấn chỉ coi người là một quân cờ thì hấn không đáng để người nhớ mong"

Cả Khanh Khanh và Lương Chiêu Nghi đều biết người này ta nhắc là ai, không phải là nam nhân đang ngồi trên ngai vàng kia mà là một người khác. Lam Khanh Khanh lắc lắc đầu, Phong Nguyệt Phủ Hàn ah, người ăn ở thế nào mà trong hậu cung không lấy một người thật lòng với người thế này

Lương Chiêu Nghi ngăn đầu lên nhìn nàng, cười "Vậy bỏn cung nên làm sao cho đúng đây?". Lam Khanh Khanh lắc đầu đứng dậy đưa ngón trỏ chỉ lên đầu rồi lại chỉ ngực bên trái nơi trái tim đang đập "Ly trí hay trái tim, chỉ người mới rõ".

Nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh rồi đi Lương Chiêu Nghi thờ dãi, có nỗi đau nào đau hơn thân bất do ki sao? "Ta thật ngưỡng mộ cô, Khanh Khanh"

Lam Khanh Khanh rời khỏi Trúc Yên cung, nàng đi ngang qua Hồ Bích Lam bỗng dừng lại. Mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, dưới nước cá bảy màu xinh xắn bơi lội, dường như chúng cảm nhận được có người tới liền ngoi lên mặt nước. Mưa đông đang dần đến, sen không hồ cũng không còn nở rộ rực rỡ như lần trước nàng đến

Khanh Khanh ngồi bên hồ nhìn cá bảy màu cứ thành một đàn bơi lội trong nước, hậu cung hình như đang rất yên tĩnh ngày trước nàng còn thấy phi tử thấp hèn bị bắt nạt.

"Khanh Khanh có nhớ húng như vậy?" Nàng ngăn đầu nhìn qua cây bạch quả bên cạnh, nam nhân một thân bạch y đứng đó tự thiên tiên lạc cõi trần, nhà Phong Nguyệt đứng là ở mỹ nhân mà. "Ngũ Vương Gia tìm ta có việc?", Phong Nguyệt Quân Y lắc lắc đầu "Không có, chỉ là ta vừa đến Bình Tước cung không thấy rằng mới biết nàng đã chuyển đến Tụy Linh cung"

Phong Nguyệt Quân Y khẽ cười "Nàng bị hoàng huynh phát hiện khuôn mặt thật rồi?", Lam Khanh Khanh cau mày đẩy hấn đang chặn phía trước "Khuôn mặt thật? Ta vốn chưa bao giờ giấu khuôn mặt thật...", "Chỉ giấu đi cái cuồng ngao?"

Nàng cũng chẳng màn so đo với hấn cất bước đi trước, "Hoàng huynh đã nói cho ta biết nàng là người của tam ca" Khanh Khanh cũng chẳng kinh ngạc, Phong Nguyệt Vô Thần e là đã bị người khác nghĩ ngờ, nàng từ lúc vào cung đến nay cũng chẳng nhận được nhiệm vụ gì. Hay nói cách khác nhiệm vụ của nàng chỉ là ở trong cung, bên cạnh hoàng thượng, hấn là hấn muốn bảo vệ vị huynh trưởng kia đi

"Nàng thật sự là nữ nhân của tam ca sao?" Nghe đến câu này Khanh Khanh cảm thấy có gì đó không đúng, nàng xoay người đối diện cặp mắt lúng túng kia. "Ta chỉ thuận tiện hỏi thôi" Tam ca làm thế nào lại lười được người mưu mô như nàng vào nhà

"Ta là thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần" Phong Nguyệt Quân Y giật mình "Không phải nữ nhân của hấn sao? Ta còn chuẩn bị gọi nàng một tiếng tam tẩu". Lam Khanh Khanh trừng mắt, không để ý đến hấn nữa trực tiếp phát tay rồi đi

Nàng và Phong Nguyệt Vô Thần rất bình thường nha, tại sao rơi vào mắt người khác lại thành ra nàng là tình nhân của hấn

Đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 87: Trêu Ghẹo

Vừa đến Tụy Linh cung đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hâm Mộc Vân ngồi ở bàn đá bên dưới tán cây lớn. Mộc Vân vừa thấy Khanh Khanh liền chạy ra bắt gặp nàng đi cùng Phong Nguyệt Quân Y thì cau mày "Tý đi đâu vậy ah"

"Đến Trúc Yên cung"

"Tý đến đó làm gì?" Trúc Yên cung? Hình như là cung của vị Chiêu Nghi nào đó thì phải, sao Khanh Khanh lại đến đó. Khanh Khanh lắc lắc đầu "Không có gì"

Mộc Vân lại nhìn qua Phong Nguyệt Quân Y "Ngũ Vương Gia cũng đến Trúc Yên cung sao?"

Hấn lắc đầu "Chỉ là tiện đường gặp phải Khanh Khanh, muốn đi cùng nàng đến chào hỏi hoàng tẩu thôi". Mộc Vân bĩu môi, cái gì mà hoàng tẩu, nàng còn chưa phải là hoàng hậu, chẳng lẽ mấy vị phi tần trong cung đều được họ gọi là Tẩu tử? Ân tượng với tên này cũng không tốt cho lắm nha

"Nha~ phải không? Hay là mượn cơ để bên cạnh Khanh Khanh thêm một chút" Hâm Mộc Vân cười cười phất phất tay "Ta còn chưa quên cảnh mỹ nam từ vương tay ôm lấy eo mỹ nữ từ dưới tán hoa lẻ ở Ngự Thư Phòng đâu"

Phong Nguyệt Quân Y có chút mờ hồ bởi lời nàng nhưng sau khi thấy bóng tử y nét mặt sa sầm vừa đến bỗng tròn mắt, hấn nhớ chưa bao giờ chọc đến vị tẩu tử này nha. Hâm Mộc Vân đất ý nhìn Phong Nguyệt Quân Y, hấn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần bắt giắc lùi xa Lam Khanh Khanh vài bước

"Vậy sao? Khi nào?" Giọng điệu Phong Nguyệt Vô Thần thần nhiên nhưng khi nhìn Phong Nguyệt Quân Y có chút lạnh, hàn khí tại khóe mắt. Lam Khanh Khanh nhìn người vừa đến lại nhớ đến một màn ban sáng nhất quyết quay người đi, không thêm nói chuyện

Nhìn thấy nàng gần đối Phong Nguyệt Vô Thần không khỏi vui nhìn một chút, thấy đáng vẻ đáng yêu của nàng lại quên mất gian tình vừa nghe thấy. Phong Nguyệt Quân Y thấy hẳn hòa hoãn hơn tí liền biết điều ngoan ngoãn bỏ chạy "Tam ca, đệ vừa nhớ ra có việc, đệ đi trước"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu hừ một tiếng quần cho hẳn ánh mắt "coi như ngươi biết điều". Phong Nguyệt Quân Y thẳm đồ mở hôi lạnh, tam ca này có kẻ ngốc mới xem huynh ấy là vô năng ăn hại, tốt nhất hẳn nên tránh xa Khanh Khanh một chút, kẻo bị hẳn chính thê thảm

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng "Phong Nguyệt Quân Y cũng sợ người như thê còn bảo gấu thân phận", Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu "Chỉ là sợ ý để hẳn thấy ta giết người"

Chuyện này là khoảng ba năm trước đi, trước khi hẳn vào kinh đã gặp qua Phong Nguyệt Quân Y, Phong Nguyệt Quân Y còn muốn cùng hẳn kết bài huynh đệ, hẳn hừ một tiếng lạnh lùng bỏ đi. Rốt cuộc vào cung gặp lại hẳn Phong Nguyệt Quân Y sờ mũi ngái ngủng, thì ra cái tam ca kia đã biết hai người vốn là huynh đệ

"Người đến làm gì?" Phong Nguyệt Vô Thần cười vô cùng tà mị "Đưa thuốc...bôi vết thương" hẳn nói là vết thương nhưng không nói là vết thương nào nha. Hàm Mộc Vân vừa nghe hẳn nói liền không khách khí cười lớn, hai người này đúng thật trời sinh một đôi mà, mặt dày vô sỉ y chan nhau.

Lam Khanh Khanh lườm Mộc Vân một cái, tức giận rồi đi.

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười ném hộp cao dược cho Hàm Mộc Vân rồi rời đi. Mộc Vân nhìn hộp cao dược trên tay lại cười cười, cao dược lành sẹo, hẳn là thoa lên vết thương cũ của Khanh Khanh đi.

"Khanh Khanh, tỷ đợi ta" Mộc Vân chạy đến bên cạnh Khanh Khanh miệng vẫn tin tin cười "Ấy nha Khanh Khanh ah, sao tỷ chậm chạp thế, khi nào mới bắt hẳn về nhà đây?". "Thế hôm trước ai đã đến Viên Linh các não loạn đôi lại công bằng cho ta?" Mộc Căn ngưng ngưng gãi đầu "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi nha, hẳn cũng tạm tốt đi" hơn nữa hẳn lại là đệ đệ của Phong Nguyệt Phủ Hân, sau này lại được nghe Khanh Khanh gọi nàng là tỷ tỷ

Khanh Khanh gõ đầu có một cái "Ngươi đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy", Mộc Vân bĩu môi "Có khi chúng ta có thể viết thành bộ tiểu thuyết nha. Nữ chính lạnh lùng xuyên không gặp ngay vương gia bá đạo lãnh khốc, tỷ không thấy tình tiết lúc sau sẽ rất lãng mạn sao". Mộc Vân cười khúc khích choàng tay lên vai Khanh Khanh "Hay tỷ làm mới mẻ một chút, chủ động lừa hẳn về ăn sạch sành sanh một phen..."

Không khí xung quanh bỗng ngưng đọng, Khanh Khanh muốn cười cũng cười không nổi, con bé này có phải đọc mấy thứ vô văn đó đến phát điên rồi không "Ngươi...có thể làm tác giả viết tiểu thuyết được rồi". Vị nữ tử nào đó mặt dày cười ha ha "Tỷ yên tâm nếu về hiện đại ta sẽ xuất bản cuốn tiểu thuyết về tỷ, nhất định sẽ bán rất chạy nha"

"Tiểu Mộc Vân nói chuyện gì mà vui vẻ thế hả" Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn lão đầu tóc bạc từ đầu nhảy ra kia "Ông...ông sao lại ở đây". Lão đầu ta hừ một tiếng rõ không vui gõ đầu nàng một cái "Cái gì mà ông? Tiểu Mộc Vân ta là sư phụ của con đây"

Mộc Vân xoa xoa cái trán lui lại vài bước "Ta khi nào nhận ông làm sư phụ chứ", lão đầu tóc bạc chống hông tức giận "Tiểu Mộc Vân con cũng thật quá đáng, con đủ lông đủ cánh liền muốn phủ nhận vị sư phụ này".

Lão đầu tóc bạc kia chính là vị Quý y bí ẩn được đồn đại trên giang hồ kia. Tương truyền ông ta y thuật lẫn độc thuật đều cao minh, xuất quỷ nhập thần, chưa bao giờ nhận ai làm đồ đệ. Ông ta tính tình cổ quái, lúc lại như trẻ con, lúc lại âm mưu xảo huyết, muốn mời ông khám bệnh? Còn khó hơn lên trời

Lão Quý Y đang lúc bĩu môi ra vẻ cực kì đáng thương liền nhận ra sự có mặt của Lam Khanh Khanh, lão quay đầu nhìn nàng tròn mắt ai oán "Ah tiểu oa nhi lạnh lùng, người cũng ở đây sao? Người ra tay với sư đệ cũng tàn nhẫn quá đi, ta cứu người lại đi giết sư đệ của ta, còn bỏ ta lại ở đó nữa nha"

"Sư đệ?", "Ta chưa nói với con sao? Hữu Lan và Mộc Thanh là một trong số những đồ đệ đầu tiên sư huynh ta nhận. Hai đứa nó vốn dĩ rất ưu tú, ai biết được Hữu Lan nhập ma, Mộc Thanh vì nó mà bị phế võ công trở nên si si ngốc ngốc". Lão Quý Y thở dài lắc đầu "Sư huynh ta cũng thật đáng thương"

Hàm Mộc Vân "xì" một tiếng ghét bỏ, ngoài miệng thì nói sư huynh của ông ta đáng thương nhưng nhìn mặt lão cơ chỗ nào buồn rầu thương, tiếc đâu chứ? Hơn nữa còn là vui trên nỗi đau của người khác

Lão Quý Y cười hề hề nhìn Khanh Khanh "Ta nghe nói hai người là tỷ muội? Thật tốt nha, tiểu oa nhi hại người cũng bái ta làm sư phụ đi nha". "Cái gì mà tiểu oa nhi? Khó nghe chết đi được" Khanh Khanh không thèm để ý đến lão quay người đi về phòng

"Này này tiểu oa nhi ta còn chưa nó xong mà" Lão Quý Y gọi với theo "Ngươi không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đi Nam Cương Cứu Tế

"Ngươi không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

Lam Khanh Khanh hơi dừng chân một chút, cuối cùng cũng xoay người lại "Nói nghe thử xem". Lão Quý Y bắt mắt bĩu môi "Hắn ta không phải người bình thường". "Bọn ta từng nghĩ hẳn là ma nhưng hẳn lại không sợ vật trừ ma nhưng nếu nói hẳn thì màu của hẳn không phải có vấn đề quá lớn sao?"

Lão Quý Y nhìn Hàm Mộc Vân hòa ái, ánh mắt như đang nói "Quả là đệ tử của lão phu". Mộc Vân ghét bỏ né tránh ánh mắt lão, "Đúng vậy hẳn đang ở giai đoạn nữa ma nữa người rồi"

"Ông có ý gì?". Lão Quý Y trầm tư "Hắn vốn không phải một con người hoàn chỉnh, năm xưa ta từng nghe sư phụ ta nhắc qua thuật tạo tử sĩ. Chỉ là thuật này quá tàn ác, đem nguyên hồn của một đứa trẻ sơ sinh cấy lên một thân thể khác, sau đó nuôi dưỡng bằng linh hồn có oán khí của trẻ con khác đến khi trưởng thành". Trong tất cả các loại quỷ, quỷ anh là loại có oán khí mãnh liệt nhất, nó mang hy vọng ra đời nhưng không tồn tại được bao lâu đã rời khỏi thế gian. Không có oán khí của linh hồn nào tốt hơn quỷ anh để tạo ra tử sĩ

Hàm Mộc Vân bĩu môi "Cái gì mà tử sĩ? Bạch Kết đó cũng bị thương đấy sao". Lão Quý Y cười "Hắn ta ấy à? Chính xác là hàng lỗi của tử sĩ, luyện công tập kiếm hơn hai chục năm mà vẫn vô dụng như vậy". Mộc Vân phì cười, thì ra hàng lỗi trong hàng lỗi nha

"Ông biết ai có khả năng tạo ra tử sĩ sao?" Khanh Khanh vốn im lặng bỗng hỏi, Lão Quý Y lắc đầu "Ta cũng đang tò mò rốt cuộc là tên nào có thể chế tạo ra tử sĩ đấy, nhưng mà nhìn từ tên tiểu tử Bạch Kết xem ra hẳn cũng bình thường thôi."

Lam Khanh Khanh chau mày nhìn lão đắc ý, xoay người bỏ đi. "Này này tiểu oa nhi người tuyệt tình thật đấy, ta đã nói hết rồi người cũng phải cảm tạ ta chứ".

Ngự Thư Phòng

Phong Nguyệt Phủ Hân ngồi trên nhuyễn tháp được khắc rồng cho thiên tử, hẳn chống tay lên bàn xoa xoa thái dương

"Hoàng Thượng hiện tình trạng ở Nam Cương vô cùng rối loạn, ôn dịch hoành hành lại thêm hạn hán kéo dài. Lúc trước Tà đại nhân đã đến Nam Cương viện trợ, nhưng vừa áp chế được ôn dịch thì lại xuất hiện loại bệnh truyền nhiễm, bệnh đã lan đến tận Viên Châu. Nếu lúc này gác ngoại lại tấn công sang thì chúng ta sẽ thất thủ. Xin hoàng thượng xem xét"

Phong Nguyệt Phủ Hân cảm thấy đầu đau dữ dội, hẳn liền ngồi đã hơn ba năm đây là lần đầu tiên xuất hiện biến cố lớn như vậy, trận thiên tai này bất ngờ ập xuống Phong Nguyệt Quốc, thật giống với bốn năm trước.

Quan văn, Quan võ trong ngự thư phòng cũng trầm mặc, bọn họ làm trong triều ít nhất cũng đã năm năm há lại không biết trận loạn lạc thiên tai bốn năm trước, trận loạn lạc kéo dài suốt một năm khiến biết bao nhiêu người phải bỏ mạng. Phàm là người dân của Phong Nguyệt ai mà quên được thảm họa ngày đó

"Trong các khanh, ai có thể đến Nam Cương cứu tế"

Trong ngự thư phòng im phăng phắt, cái vị Tà đại nhân kia đến Nam Cương không lâu liền bị nhiễm bệnh truyền nhiễm, nói không chừng đã bỏ mạng từ lâu. Chỗ như vậy hỏi ai dám đi?

Xung quanh Phong Nguyệt Phủ Hân nhiệt độ hạ đến cực điểm "Hay cho các khanh luôn miệng trung quân ái quốc, xem ra lần này trăm phải đích thân đến Nam Cương một chuyến rồi". Bọn họ nghe vấp lập tức sợ hãi quỳ xuống đất dập đầu "Hoàng thượng là chân long thiên tử sao có thể đến nơi nguy hiểm như vậy được, xin hoàng thượng suy nghĩ lại"

Phong Nguyệt Vô Thần cười lạnh "Vậy thì trong các khanh ai sẽ đi đấy?"

"Hoàng huynh nếu đã phiền muộn như vậy hay để thần đệ thay huynh nhận ưu phiền này"

Mọi người đều quay đầu ra cửa liền nhìn thấy một thân tử y mỹ mạo vô song tiêu sái bước vào, chỉ có điều nụ cười phong lưu trên khuôn mặt thật không hợp với khí chất quân tử. Phong Nguyệt Phủ Hân cổ giương lên nụ cười phát tay

"Tam đệ, đệ đừng đùa". Phong Nguyệt Vô Thần gấp lại phiến quạt trong tay nhếch môi cười nhẹ như gió thoảng mùa xuân "Thần đệ không đùa"

Trôi qua nửa khắc im lặng đến cực điểm, một viên quan lấy hết dũng khí bỏ ra phía trước dập đầu "Xin hoàng thượng xem xét, tình hình ở biên cương vô cùng phức tạp, vương gia... Chi sợ không thể đảm đương nổi". Nói trắng ra là vị tam vương gia này là tên phế vật đi

"Ồ nếu vậy đại nhân cũng đi, bản vương cũng tiện học hỏi" vị viên quan kia nghe vậy liền rụt đầu

Phong Nguyệt Phủ Hàn thờ dài, làm hoàng thượng cũng thật khó khăn nha. "Nếu vậy để thần đệ đi cùng tam ca đi" Phong Nguyệt Quân Y vừa vào ngự thư phòng liền quỳ một chân xuống xin cùng Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Phong Nguyệt Quân Y rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, hai người đều là đệ đệ thân thiết của hắn, bảo hắn ha chỉ cho họ đến biên cương đang rối loạn nguy hiểm thật hắn không nỡ. Nếu một trong hai người có mệnh hệ gì hắn cũng khó ăn nói với phụ hoàng

"Hoàng huynh, huynh yên tâm bọn đệ tự biết chừng mực nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt"

Phong Nguyệt Phủ Hàn rủ đôi con ngươi đầy phiền muộn xuống thờ dài, giữa huynh đệ và bách tính hắn sẽ chọn bách tính "Được, Trẫm hạ chi Tam vương gia và Ngũ vương phụng mệnh hành sự, đến Nam Cương trấn an lòng dân, giải quyết bệnh dịch. Hai ngày sau lập tức lên đường"

Phong Nguyệt Vô Thần và Phong Nguyệt Quân Y đồng loạt quỳ xuống nhận chỉ "Thần đệ tuân mệnh".

Túy Linh Cung

Chim bồ câu trắng muốt từ bên ngoài bay vào phòng Lam Khanh Khanh, chú chim nhỏ gât ống trúc bé bé được người buộc bên chân trái, đầu nhìn ngó nghiêng khắp nơi như đang tìm chủ nhân của bức thư.

Lam Khanh Khanh từ gian ngoài đi vào thấy chú chim nhỏ liền nhui mày, nâng nhìn thoáng qua cửa sổ chưa đang mở toang, là ai gửi thư cho nàng?

Khanh Khanh rút ống trúc nhỏ lấy ra mảnh giấy đầy chữ có chút xa lạ lại có chút quen thuộc

"Khanh Nhi, ta nghe nói muội mấy ngày trước bị người khác ám toán, ngày đó đại ca rời kinh về Móng Cổ không kịp từ biệt muội. Ca viết thư cho muội chỉ muốn hỏi xem tình hình của muội thế nào rồi, nhớ chăm sóc bản thân thật tốt nhé. Còn nửa tháng sau là ngày giỗ của cha nương... Nếu có thể muội có quay về một chuyến không?"

Lam Khanh Khanh nhìn ra bên ngoài mới giật mình phát giác ánh nắng không còn gắt như trước, không khí đã se lạnh, đông đã đến rồi? Móng Cổ dường như có mùa đông sớm và lạnh hơn kinh thành, chớp mắt nàng đã xuyên đến đây một năm rồi

Khanh Khanh nhìn dòng chữ góc cuối cùng mà Triệu Khánh Lâm viết mìn cười ập ập "Ca đợi muội về". Cho dù trên thế gian này không chốn nào cho nàng dung thân thì huynh ấy vẫn luôn mở rộng cánh cửa Triệu gia đợi nàng về. Cảm giác có người luôn quan tâm yêu thương, che chở cho nàng thật tốt

Khanh Khanh lại gần thư án lấy ra một mẫu lụa nhỏ, chấp bút. Nàng cuộn mảnh lụa nhỏ lại nhét vào ống trúc, buộc vào chân con bồ câu. Chú chim nhỏ bị nàng vỗ nhẹ một cái liền bay đi, mang theo hồi âm của nàng bay về Móng Cổ

"Đội Muội?"Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Cháu Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Trên gian trà nhả, một nam tử khí chất bất phàm ngồi bên cửa sổ nhìn xuống phía phố lớn, hần vận bạch y khuôn mặt tuấn tú mang vẻ cương nghị từng trải.

Đôi mắt vốn tinh lạng vì nhìn thấy bóng dáng một nữ tử mà khẽ động, rất nhanh liền biến mất như kích động trong mắt hắn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bạch Mặc Thương lấy trong ngực ra thỏi bạc trắng đặc trên bàn, hần gọi hai tiếng "Tiểu Nhi" rồi đứng dậy rời đi

Hàm Mặc Văn cảm giác như ai đó đang nhìn mình liền quay đầu, của sổ trên gian trà nhả trống không, nàng thu ánh mắt, vẻ mặt quái dị, không phải có mỹ nam tử nào đó đang thăm thương trộm nhớ nàng đấy chứ?

"Nghĩ gì mà vui đến vậy?" Mặc Văn thu lại vẻ háo sặc trừng mắt nhìn tên xu nam nhân phá vẻ mỹ mạo của nàng "Sao lại là người? Người không phải phải đổi ta đấy chứ?". Bạch Mặc Thương phe phẩy phiến quạt cười nhẹ "Cỏ nương nhay cảm quá rồi chẳng? Đường này đầu phải của nhà cô tại sao ta lại không thể xuất hiện ở đây?"

Hàm Mặc Văn hừ một tiếng mắng thầm tên hồ ly, tên gian thương chết tiệt, lần đầu gặp hắn đã dính đến chuyện ngân lượng, thật đối với hắn không có hảo cảm nha

"Vây thì cũng không nên chán trước mặt ta chứ" Mặc Văn kéo khóa miệng nặn ra nụ cười nàng cho là có lễ nhất "Phiền công tử trắng sang bên cho ta đi qua rồi"

Bạch Mặc Thương nghiêng người qua một bên cho nàng đi nhưng không rời đi mà đi phía sau nàng, Mặc Văn cau mày quay lại "Chết tiệt! Là ta còn thiếu người ngân lượng à?". Hắn nhún nhún vai đầy mất vô cùng vui vẻ "Chuyện ngân lượng là ta có lỗi, mong cỏ nương cho ta cơ hội bù tội"

"Cỏ nương cái rắm" Sao tên này lại bám riết nàng không buông chứ? Đường đường là ông chủ cái lâu gì gì đó lại rảnh rỗi không có việc làm sao? Tại sao mỗi lần trốn ra ngoài chơi lại gặp toàn thứ gì không vậy nè

Bạch Mặc Thương chau mày, trong lòng nàng hình tượng của hắn không mấy tốt nhĩ?

Chưa đề hắn nói phía sau Mặc Văn đã vang lên thanh âm trong trẻo chứa đầy ý cười "Đừng nha, không phải là cỏ nương". Khanh Khanh một thân nam trang xuất hiện trước mặt hai người, Bạch Mặc Thương nháu mày "Sao muội lại ở đây?"

"Tại sao ta không thể ở đây? Đường này là của huynh?" Bạch Mặc Thương vuốt vuốt môi, tại sao mỗi lần gặp Khanh Khanh thì huynh đệ Dạ Nguyệt nhà hắn lại đều phải gờ tay đầu hàng vậy nha

Khanh Khanh nhìn Mặc Văn bịu môi đứng bên cạnh lại nhìn Bạch Mặc Thương thoáng hiểu gì đó, nàng nở nụ cười đầy ý tứ "Nhi ca không nên gọi Mặc Văn là cỏ nương, có ấy...." nàng kéo dài âm thanh một chút nhìn thoáng qua Mặc Văn "Cỏ ấy là cỏ nương đã xuất giá, nên gọi là phu nhân"

Bạch Mặc Thương thoáng vẻ kinh ngạc rất nhanh chóng hồi phục, hần cười nhẹ phe phẩy quạt "Muội quen Hàm...phu nhân?". "Khanh Khanh là tỷ tỷ của ta" Hàm Mặc Văn cướp lời tuyên bố, nàng chắc chắn nếu Khanh Khanh mở miệng sẽ nói có chút quen biết nàng mà thôi

"Khó khăn lắm mới trốn ra ngoài được, người không đi vui chơi sao?" Mặc Văn bịu môi, này là muốn đuổi khéo nàng mà "Được rồi ta đi nơi khác, lát nữa chúng ta cùng về nhé" Mặc Văn lườm Bạch Mặc Thương một cái tung tăng chạy đi

"Muội có chuyện gì muốn hỏi sao?" Khanh Khanh cười nhẹ gât đầu "Huynh hiểu muội nhĩ, muội muốn nhờ Dạ Nguyệt điều tra giúp muội một người". "Là ai xui xẻo bị muội đề ý đến vậy?", "Không phải xui xẻo mà là hắn không có mắt đựng đến muội"

Bạch Mặc Thương nhún nhún vai "Được rồi, là ai nào?", "Hộ Bộ Thượng Thư, Thượng Quan Tề". Bạch Mặc Thương nháu mày "Hắn nổi tiếng là quan thanh liêm, cương trực, hần đất tội gì với muội vậy?". Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Muội mới không tin hắn như lời đồn đại"

Bạch Mặc Thương gât đầu "Được, ta sẽ điều tra". Khanh Khanh do dự chốc lát bỗng hỏi "Huynh có biết người phụ nữ tên Phi Yến Nguyệt Tâm không?"

Hần chau mày thật chặt "Làm sao muội biết bà ấy?", "Nghe Tứ vương gia nói qua, bà ta là thân mẫu của Phong Nguyệt Vô Thần". Nàng càng ngày càng quan tâm đến Phong Nguyệt Vô Thần rồi, chỉ đáng tiếc cho tên si tình ở Dạ Nguyệt ngày đêm mong nhớ đến Khanh Khanh của bọn họ

"Phi Yến Nguyệt Tâm là Sát thủ hoàng gia, thuộc hạ thân cận của tiên hoàng, bà ấy còn một tỷ tỷ gọi là Phi Yến Thủy Nguyệt" Bạch Mặc Thương dừng một chút để tìm xem từ ngữ dễ hiểu cho câu sau "Phi Yến Thủy Nguyệt đó chính là thân mẫu của Bô ngừ. Nói cách khác Phong Nguyệt Vô Thần còn phải gọi Lão Ngừ một tiếng biểu ca"

Phi Yến Lãnh Thiên là biểu ca của Phong Nguyệt Vô Thần? Mà nàng coi như cũng là muội muội của Phi Yến Lãnh Thiên, cái tình huống máu chó gì đấy? Thân phận của Phong Nguyệt Vô Thần thực lớn nha

Lam Khanh Khanh gât đầu như đã hiểu "Muội có việc, đi trước" nàng vừa quay người liền nghe Bạch Mặc Thương gọi lại "Khanh Nhi, Tháng sau chính là sinh thần của đại ca muội có về không?". Khanh Khanh thoáng dừng bước "Là ngày nào?", "Cuối tháng sau"

Túy Linh Cung

"Đi đâu?"

Lam Khanh Khanh giật mình nhìn mỡ nam nhân xem phòng nàng như phòng hán mà tự tiện ra vào kia, chau mày "Đây là phòng của ta, đừng tự tiện ra vào vậy chứ"

"Phòng?" Phong Nguyệt Vô Thần cười yêu nghiệt "Người là của ta đương nhiên phòng người cũng là của ta". Khanh Khanh đầu đầy hắc tuyến, cái lí luận chó má gì đây, từ khi nào nàng là của hắn? "Này ta chỉ là thuộc hạ của người, không phải người của người"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "Được không phải thì không phải, sớm muộn gì cũng trở thành người của ta, không cần khiêm tốn". "Người..." Khanh Khanh trợn mắt nhìn tên nam nhân mặt dày vô sỉ đến không nói nên lời

"Hai ngày nữa ta phải đến Nam cung", nàng nhướn mày "Thì sao?".

Giọng Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc, hắn bước đến gần nàng cúi thấp đầu đối diện với nàng

"Có muốn đi cùng ta không?"

Đại não bị một câu nói đầy ôn nhu kia trở nên trống rỗng, tim cũng bị lỡ một nhịp đập. Nàng nhìn đôi mắt đen lấy hiện giờ chỉ chứa mình nàng có chút động lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười ôn nhu xoa xoa đầu nàng, giọng buồn buồn "Không cần miễn cưỡng, không muốn đi thì không cần đi" hắn nâng cái cằm nhỏ của nàng đẩy cung chiều "đợi ta về!"

Không biết mà xui quý khiến thế nào rằng lại động lòng bởi một tia cô đơn trong mắt hắn vô thức nói "Ta đi cùng người". Phong Nguyệt Vô Thần vô cùng vui vẻ xoa đầu nàng "Được vậy chuẩn bị đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi nàng ngo ngác nhìn theo hắn mặt lất, đợi khuất bóng nàng mới giật mình định thần "Chết tiệt! Dám dùng mỹ nam kế với bà"

Phong Nguyệt nhìn thoáng qua Tùy Linh Cung khẽ cười, đáng vẻ ngo ngác của nàng cũng thật đáng yêu, cô bé này hẳn chưa trải qua chuyện tình cảm đi

Khanh Khanh gục đầu trên bàn thăm oán trách bản thân nhất thời hồ đồ bị sắc dụ, biến cương đó ai mà không biết đã loạn lên thành một đoàn, và lại nếu đến biên cương thì làm sao về Mông Cổ một chuyến đây. Hành trình từ kinh thành đến đó cũng khoảng mười ngày

Bỗng Khanh Khanh bật người dậy, đến Nam Cương phải đi qua Viên Châu, mà trước đây nàng lần đầu tiên đến Phong Nguyệt là qua cửa khẩu Viên Châu. Nói cách khác Nam Cương hẳn là biên giới giữa Phong Nguyệt và Mông Cổ đi?

Vậy thì đi vậy đến đó tìm cơ hội trốn sang Mông Cổ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Cướp Sắc Hay Cướp Của?

Từ sáng sớm công thành đã rất nóng nực, giữa đám đông có một cỗ xe ngựa, phía trước xe ngựa cos hai con hắc mã mà người ngồi phía trên chính là hai vị hộ vệ thân cận tam vương gia Thiên, Vân. Phía sau ba bốn xe đầy chõ lương thực cứu tế và vài tên binh lính bảo hộ

"Hai đệ nhớ phải bảo vệ bản thân, Nam cương ôn dịch bệnh dịch hoành hành nhớ cẩn trọng một chút", phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ "Hoàng huynh, bọn đệ đã lớn rồi, không phải con nít nữa". Phong Nguyệt Phủ Hân an tâm gật đầu, người mà hắn lo lắng không phải hai huynh đệ họ mà chính là cỗ giá phía sau kia, nam cương nguy hiểm trùng trùng sợ nàng không thể ứng phó được

Phong Nguyệt Vô Thần nhận được ánh mắt của hắn liền cười "Hoàng huynh, có ta ở đây nàng sẽ không có mệnh gì gì". Phong Nguyệt Phủ Hân gật đầu, không tính chuyện hắn coi Khanh Khanh là muội muội mà lo lắng, nếu nàng có mệnh hệ gì thì Vân Nhi nhà hắn nhất định sẽ xé xác tam đệ ra trước rồi

Nhắc đến Hàm Mộc Vân, Phong Nguyệt Phủ Hân mới phát giác nàng không đến, chẳng lẽ tỷ tỷ nàng đi xa buồn rầu nên ở trong cung rồi? Hắn có chút nghi ngờ, nàng có ngoan ngoãn vậy không?

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, đoàn người mang sứ mệnh cứu tế nơi biên cương dần rời khỏi kinh thành.

Lam Khanh Khanh ngồi trong xe ngựa, một tay chống cằm nhìn đĩa bánh hoa quế trên bàn. Nàng không muốn ăn bánh chỉ là xe ngựa quá xóc nảy nàng cần nhìn chuyện chú một thứ để quên đi cảm giác buồn nôn trong người, trong xe ngựa không nhìn thứ trên bàn chả nhẽ nhìn hai tên nam nhân kia

"Nàng đói sao?" Phong Nguyệt Quân Y nàng chăm chú nhìn đĩa bánh liền ân cần hỏi. Khanh Khanh hít sâu một hơi lắc đầu "Ta muốn nước" có ai nói cho nàng biết sao con đường này gấp gheghn như vậy không?

Phong Nguyệt Quân Y đưa bình nước cho nàng, nàng uống một ngụm khô khản nói "Không thể đi con đường nào bằng thẳng hơn một chút à?". "Đây là đường tắt để đến biên cương, với lại chúng ta mang theo nhiều lương thực như thế đi đường chính sẽ bị người khác dễ ý" từ lúc ra khỏi kinh thành bọn họ đều đổi thành thường phục để tránh gây chú ý, hiện giờ họ như gia quyến chuyển về quê

Khanh Khanh bĩu môi "Thế nào mà chả gấp cướp..." rồi nàng chưa nói hết xe ngựa đã đột ngột dừng lại, bên ngoài vẫn một mảnh yên lặng. Hồi lâu sau nghe tiếng Vân quát "Các người là ai? Sao lại chặn giữa đường?", nghe bên ngoài vang một trận tiếng cười ngao mạn "Các người nói xem giữa rừng đất hoang vu thế này bọn ta xuất hiện để làm gì?"

Vân nhú mày, âm thanh hơi cao lại có chút khinh thường "Cướp?"

Phong Nguyệt Vô Thần lườm Khanh Khanh một cái, nàng lẽ lười rồi ngâm chặt miệng, nói mồn nàng thái hay nói nàng rất tốt về chuyện đoán tương lai đây? Mỗi lần nàng mở miệng nói chuyện xui xẻo họ đều gặp phải

"Bọn ta là cướp thì đã sao? Các người xem lại mình đường chính không đi sao lại đi nơi hoang vu này, không biết có phải quan tham ở vận chuyển đồ hối lộ về quê hay không"

Nhận được ánh mắt úy thác của tên mỡ nam nhân nào đó Lam Khanh Khanh bắt đầu đi yên mằn lên lộ ra khuôn mặt không trang điểm xinh đẹp vài phần "Quan gia, trên xe ngựa chỉ có tiểu muội và đại ca mắc bệnh nặng, tiểu muội đang trên đường đưa đại ca về quê dưỡng bệnh. Quan gia chẳng lẽ muốn ức hiếp một cô nương yếu đuối cùng một bệnh nhân?"

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ thăm khán phục tài năng diễn xuất của nàng

Tên cầm đầu đám đạo tặc nhìn thấy nàng trong mắt thoáng qua vẻ háo sắc, hắn tham lam nhìn nàng một chút rồi đổi mắt nhìn chăm chăm bên trong "Nếu vậy sao không đi đường chính mà lại đi nơi hoang vu này? Tiểu muội muội không sợ gặp cướp sao?"

"Cướp? Vậy quan gia chính là cướp sao?" Khanh Khanh giương trên môi nụ cười yếu đuối. Tên đó cười lớn "Cướp thì sao đây? Ta thấy hai vị hộ vệ phía trước này thật cao cường. Tiểu muội không phiền cho ta xem vị ca ca kia chứ?"

Lam Khanh Khanh cắn cắn cánh môi tỏ vẻ khó xử "Thật ra tiểu nữ là nữ nhân sắp xuất giá, vì ca ca trở bệnh mới về quê một chuyến". Khuôn mặt nàng trở nên u huẩn, tia ưa thương chân thật tỏ ra nơi khóe mắt

Hắn nhướn nhướn mày "Chẳng lẽ tiểu muội muội là bị bắt ép ả? Trên xe ngựa vẫn còn một vị do phu quân muội gám sát?". Khanh Khanh do dự nhìn vào trong nhưng trong lòng thầm cười trộm, tên cướp này dễ bị lừa quá nhỉ

Nàng nháy mắt với Phong Nguyệt Quân Y ý bảo hắn đóng giả vị ca ca bị bệnh kia, Phong Nguyệt Quân Y có vẻ đẹp thuần khiết lại vạn bạch y, nếu hắn cận nội công một chút khiến khuôn mặt tái nhợt thì không khác gì "mỹ nam bị bệnh"

Phong Nguyệt Vô Thần hừ một cái cúi người đi về phía màn giật mạnh ra "Vị này có thể nhường đường được chưa?"

Tên sơn tặc nhìn chăm chăm Phong Nguyệt Vô Thần, cơ hồ có thể nhìn thấy hai hàng nước miếng chảy ra hai bên mép. Lam Khanh Khanh bỗng nhiên rùng mình, khi này ánh mắt hắn nhìn nàng có chút háo sắc thì bây giờ hắn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần như chỉ hận không thể bay tới nuốt chửng hắn

Phong Nguyệt Vô Thần nhú mày, chán ghét loại ánh mắt kia.

Tên sơn tặc cười ngáy ngồ lâm bầm "Lần đầu ta thấy nam nhân xinh đẹp như này nha". Bọn lâu la phía sau hắn cũng cười khúc kha khúc khích, lũo đại nhà bọn hắn chính là loại ăn tạp, nam nữ đều thích miễn là xinh đẹp

Lam Khanh Khanh nhìn khuôn mặt khó chịu của Phong Nguyệt Vô Thần bỗng nở nụ cười quỷ dị "Đại nhân ah, người muốn cướp sắc hay cướp của đây?". Phong Nguyệt Quân Y nghe nàng nói liền phì cười nhưng nhận được ánh mắt giết người của tên mỡ nam nhân nào đó lập tức che miệng

Phong Nguyệt Vô Thần phóng ánh mắt giết người tới Lam Khanh Khanh, nàng nâng cao cái cằm xinh xắn đắc ý cười.

"Tiền ta thích nhưng sắc ta cũng thích nha. Chỉ bằng ta chọn ca hai" Tên sơn tặc cười tham lam vung đao lên, Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng thả mìn che xuống lui vào trong ngồi. Vân nhếch môi cười cười, xem ra chỉ có Lam Khanh Khanh này dám trêu chọc chủ tử như vậy nha

"Muốn cưới tiền cướp sắc phải hỏi đào trên tay ta trước đã"

Bên ngoài hai bên giao chiến cát bụi, lá cây bay tứ tung, bên trong cỗ xe ngựa Lam Khanh Khanh ung dung ăn bánh uống trà phớt lờ về mặt nguy hiểm của Phong Nguyệt Vô Thần. Hiện tại ở đây vẫn còn một người, hẳn sẽ ghi nợ vậy

"Chú từ?"

Khanh Khanh ngáp một cái xoa xoa mắt "Xong rồi thì đi nhanh đi ta muốn đến khách điểm càng sớm càng tốt nha"

Vân bên ngoài đỡ khóc đỡ cười, nếu hẳn không mất đoạn trí nhớ nào thì nàng vẫn còn là thuộc hạ của chủ tử hẳn nha. Thiên ném cho hán ánh mắt đồng tình, Vân cười cười nói nhỏ "Sớm muộn gì nàng cũng thành chủ tử không nên so đo"

Phong Nguyệt Vô Thần nghe được lời thuộc hạ nói bên ngoài, mới bắt gác cong lên

Nữ chủ tử? Ý kiến này không tệ đi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Khách Điểm Thành Viên Châu

Vốn lộ trình từ kinh thành đến Nam Cương phải mất đến mười ngày đêm mới đến nơi nhưng Phong Nguyệt Vô Thần lại thúc giục đoàn người đi không ngừng nghỉ, chỉ tới ngày thứ đã năm đã đến Viên Châu. Tòa thành tiếp giáp Nam Cương

Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh dừng lại nghỉ trọ ở khách điểm trong thành Viên Châu một ngày khiến mọi người ai cũng đều mừng ra mặt. Đùa à? Hẳn đi ngày đêm không ngừng nghỉ, ngựa cũng đã thay hai ba lần, bọn họ là thường dân sao sánh với tinh thần sắt thép của nữ vương gia nào đó chứ

Lam Khanh Khanh chẳng thèm quan tâm đám nhân đang chia phòng kia nàng một mình chạy lên phòng chui thẳng vào phòng tắm. Suốt đường đi ngủ còn chưa được thẳng giấc nói chi đến việc tắm rửa sạch sẽ, hình như lần gần đây nàng tắm là hai ngày trước đi

Trong lòng lè ròi, thầm mắng tên mỗ nam nhân vô lương tâm bóc lột sức ép của chúng dân, cùng lắm chi là đi cứu tế thôi mà, làm như gác đang đánh vào thành không bằng

Khanh Khanh tắm xong tùy tiện khoát lên mình một kiện sa mỏng, bên trong nàng chỉ mặc tui y che đi những gì cần che, kiện sa mỏng không thể nào che hết đường cong là lột cùng chiếc eo thon.

Nàng chui vào chăn trùm kín mít chỉ chừa lại cái đầu nhỏ, tóc mai vì mới tắm nên hơi ẩm ướt. Dọc đường mệt nhọc, toàn thân rã rời khiến nàng nhanh chóng rơi vào mộng đẹp

Cách của mở ra Phong Nguyệt Vô Thần đi vào nhìn người con gái trên giường hơi nhũn mảy, rồi bỗng bật cười. Hẳn thoát ngoại bào, vén chăn nằm bên cạnh nàng.

Cảm nhận thân thể lạnh băng qua một lớp y phục của nữ tử trong chăn Phong Nguyệt Vô Thần khẽ chau mày, nàng cũng thật to gan, chưa nói đến biên cương mùa đông rét lạnh hơn kinh thành rất nhiều mà ở một khách điểm xa lạ nàng cư nhiên ngủ như thế này ngủ

Hắn hơi nhích người lại gần nàng, một tay để đầu nàng gác lên một tay ôm eo nàng. Khanh Khanh trong mộng cảm thấy bên cạnh ấm áp liền vô ý thức ý lại, nàng rút người vào ngực hắn, chính tư thế thoải mái tiếp tục ngủ

Phong Nguyệt Vô Thần cười khở cảm nhận cơ thể có gì đó khác thường, nàng còn không biết mình bộ dạng như thế nào ôm một nam nhân ngủ. Hẳn nhìn nàng tựa như con mèo nhỏ dựa dụi ngực hắn khẽ mỉm cười

Phong Nguyệt Vô Thần đặt cằm trên đỉnh đầu nàng từ từ nhắm mắt ngủ

Phong Nguyệt Quân Y ngồi bên thư án đọc sách, hẳn lật từng trang đôi mày lại càng nhũn chặt. Tình hình biên cương rối loạn hơn hẳn nghĩ nhiều, ôn dịch phát sinh trong thiên tai đã khó mà trị dứt điểm mà bệnh lây truyền này một loại thuốc không chế bệnh vẫn chưa tìm thấy

Phong Nguyệt Quân Y ngẩn đầu nhìn ra phía cửa "Là ai?"

Bên ngoài bước vào một cô gái vận y phục thường dân hết sức bình thường nhưng khuôn mặt lại khá ái, xinh đẹp, khí chất thanh cao không hợp với y phục trên người

"Sao lại là tẩu?"

Hàm Mộc Vân ngậy ngô cười hai tiếng lấy lòng "Tiểu Ngủ ah, ta cũng vừa đến thôi nha".

Phong Nguyệt Quân Y buông quyển sách ra đứng dậy "Tẩu đến hoàng huynh có biết không?". Mộc Vân lắc đầu "Hắn biết còn không nhốt ta lại sao? Ta nào có thể đi đến đây được". Phải biết bọn Khanh Khanh tốc hành ngày đêm, Mộc Vân đuổi đến được cũng thật quá tài rồi

"Tẩu vẫn nên đi tránh cho hoàng huynh lo lắng, nơi biên cương này còn nguy hiểm hơn người khác đồn đại nhiều, nếu lỡ tẩu bị lây bệnh đệ không gánh vác nổi"

Hàm Mộc Vân vỗ vỗ vai hẳn "Người yên tâm ta là một đại phu tự biết lo cho bản thân, và lại chính vì ta là đại phu còn lại phi tử trong cung nên không thể lơ mắt nhìn con dân Phong Nguyệt chịu khổ được"

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhất quyết không thỏa hiệp "Đại lát đệ sẽ nói với tam ca và Khanh Khanh để họ quyết định tẩu có được ở lại không". Mộc Vân tròn mắt "Này người không thế vậy..."

"Khách điểm đã hết phòng, tẩu trước cứ tạm thời ở phòng này đi" nói rồi Phong Nguyệt Quân Y liền rời đi để lại Mộc Vân buồn bực dậm chân, khốn khiếp! Nàng khó khăn lắm mới đuổi theo được đến đây chẳng lẽ lại phải quay về?

Lam Khanh Khanh trên giường khẽ nhũn nhũn mảy, cơ thể uể oải khó chịu vì tạt ẩm ồn ào bên ngoài. Nàng mở mắt, đôi con ngươi chết trân nhìn lòng ngực trước mặt, nàng nâng mắt lên một chút liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ

Khanh Khanh nhẹ nhàng nhích nhích thân thể ra lại bị cánh tay đặt ngay hông kéo sát lại "Muốn đi đâu?"

Nàng bối rối chống hai tay lên ngực hẳn tạo ra khoảng cách "Bên dưới ồn ào như vậy không tỉnh giấc mới lạ"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu nghe, quả nhiên có tiếng cái vải khốc lóc từ dưới biệt viện truyền đến. Khanh Khanh cau mày đẩy đẩy tay Phong Nguyệt Vô Thần ra "Người ôm đu chưa? Ta là thuộc hạ chứ không phải là gối ôm của người"

Phong Nguyệt Vô Thần cười khê buông tay nàng liền trên giường phi xuống đất mang hài vào. "Người muốn đi đâu?", "Xuống đó xem một chút"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày ngồi dậy "Người tính ăn mặc như thế ra ngoài? Cho ai xem đây?". Bấy giờ Khanh Khanh mới giật mình nhìn lại bộ sa mỏng trên người rồi lại tròn mắt tức giận "Người cư nhiên ôm ta ngủ trong bộ dạng thế này?". Hẳn cười cười "Dù sao người cũng là người của ta, thiên hạ có nói thì cùng lắm ta nạp người làm trắc phi"

Lam Khanh Khanh liếc xéo hẳn một cái, tức giận đi vào trong thay y phục

*

Bên dưới đại sảnh khách điểm tiếng cãi và ồn ào dần lắng bớt, lúc Khanh Khanh đi xuống chỉ còn thấy một cậu bé tám 5-6 tuổi quý trước đại môn, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên dường như đã bị nhiễm bệnh lây truyền.

"Này tại sao tên nhóc kia lại quý trước cửa vậy?"

Lam Khanh Khanh chau mày ngoảnh đầu nhìn người vừa nói, tiểu nhị nhìn cậu bé tò vò ghét bỏ "Khi này có một đám dân đen bị nhiễm bệnh đến, bị đuổi đi cả rồi chỉ còn thằng bé đó dù bị đánh đập thế nào cũng không chịu đi"

Hàm Mộc Vân chau mày tức giận "Tại sao các người lại nhẫn tâm như thế, bọn họ chỉ là nhiễm bệnh thôi mà". "Bà cô của tôi ơi, bọn họ là bị bệnh truyền nhiễm đấy, nơi này của chúng tôi là khách điểm nếu lây cho các vị khách trên kia phải làm sao đây?"

"Nơi này là tiệm thuốc?" Khanh Khanh nhàn nhạt mở miệng, tiểu nhị kia lúc này mới thấy khách quan trên lầu đã có và người đi xuống liền kinh hãi "Các vị quan khách mau mau lên lầu đi, kẻo bị nhiễm bệnh từ thẳng nhóc đấy"

Mọi người trong khách điểm ai nấy đều tỏ ra vẻ chán ghét kinh bị cậu bé đang quý ngoài cửa, thậm chí có vài người lên tiếng mắng. Cậu bé hơi ngẩn đầu nhìn xung quanh một lượt như muốn ghi nhớ tất cả những khuôn mặt đang chửi rửa bé kia. Ánh mắt cậu bé dừng lại trên gương mặt lạnh lùng của Lam Khanh Khanh thoáng vẻ kinh hi

"Ta đang hỏi người!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: khanh Nhi Tỷ Tỷ

"Ta đang hỏi người!" Thanh âm Lam Khanh Khanh hơi cao trong trẻo mà lạnh lùng khiến những người đang rồi rít lên lâu hơi ngừng lại nhìn về phía nàngTiểu nhị giật mình "ah" một tiếng "Vị tiểu thư này chắc là người phương khác nên không biết, biệt viện phía sau khách điểm có một lão từng làm ngự y trong cung, trước đã mua biệt viện đó để khám bệnh cho dân""Vậy tại sao bây giờ không khám nữa?". Tiểu nhị bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ "Cò nương nghỉ xem, lão ta đã già rồi không biết còn chuẩn bệnh chính xác hay không ấy chứ nói chi đến bệnh truyền nhiễm này. Và lại đây là khách điểm, cho dân tị nạn bị nhiễm bệnh đi vào thì không hay lắm"Lam Khanh Khanh lười biếng tựa người vào cột lớn trong sảnh, khoanh tay trước ngực, thanh âm lạnh lùng "Ta thấy là theo câu sau"Khanh Khanh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, dừng lại khuôn mặt cậu bé đang nhìn chăm chăm nàng "Ta sẽ mua lại khách điểm này"Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiêu nhìn nàng "Nàng mua? Vậy ai trả tiền đây?". Khanh Khanh nhếch môi "Đương nhiên là vương gia ngài rồi"Một câu vương gia đã làm tiểu nhị kia kinh sợ, mọi người xung quanh cũng chăm chú về phía này,Phong Nguyệt Vô Thần dùng ngón trỏ cùng chiều chạm mũi nàng, cười sáng khoái "Được, khách điểm này bản vương sẽ mua, mở cửa biệt viện phía sau cho vị y nhân kia khám bệnh cho dân tị nạn""Vương gia... Còn khách quan trong đang trợ ở đây thì sao?"Không ngại thì cứ việc ở"Phong Nguyệt Vô Thần nhìn xung quanh một cái cười yêu nghiệt "Tiền thì phải thu đều đặn cho bản vương"Quả bí ỏi rồi! Nàng muốn dùng nơi này cho dân hần lại muốn kiếm tiền từ khách điểmHàm Mộc Văn chạy lại đỡ cậu bé đứng lên "Này người tên gì?". Cậu bé nhìn lướt qua Khanh Khanh một cái mới trả lời "Ta tên là Hán Nhi Ba". Khanh Khanh cau mày đi tới "Người là người Mông Cổ?" cậu bé thành thật gật đầuTrong lúc đó Phong Nguyệt Vô Thần đã phải hai quan binh nâng mẹ cậu bé vào trong.Hán Nhi phu nhân được đưa vào căn phòng phía sau biệt viện, một lão nhân nghe tin liền chạy sang.Lão nhân gặp Phong Nguyệt Quân Y liền sưng người sau đó liền lập tức quỳ xuống hành lễ "Lão thần tham kiến Ngũ vương gia"Phong Nguyệt Quân Y đỡ ông ta dậy "Không cần đa lễ, người biết ta sao?". "Ngũ vương gia không nhớ, lão thần từng làm trong thái y viện, trước đã gặp qua vương gia vài lần"Lão thái y nhìn qua Hán Nhi phu nhân nằm trên giường một chút thờ dài, "Làm sao? Không cứu được nữa sao?" Hàm Mộc Văn lo lắng hỏiLão lắc đầu "Vị phu nhân này tuy nhiễm bệnh nhưng mới giai đoạn đầu nếu tiến hành chữa trị có thể khỏi". Mộc Văn cau mày "Vậy sao ông lại thờ dài?". "Bởi vì bệnh truyền nhiễm vốn không có thuốc chữa, cho dù có ở giai đoạn nào cũng có thể chờ chết""Ta không tin không có thuốc chữa"Khanh Khanh nhìn một chút, trên người vị phu nhân kia nổi lên một tầng mụn nước, nếu mụn nước kia vỡ ra chắc chắn sẽ lây lan rộng thêm, còn lây cho người khác"Người gọi sư phụ người thứ xem!"Mộc Văn giật mình, sao nàng không nhớ tới lão quý y nhỉ, "Ta đi việc thư cho ông ta" nói rồi Mộc Văn liền chạy vọt điKhanh Khanh, Vô Thần và Quân Y cũng bị lão thái y đuổi khéo ra ngoài.Hán Nhi Ba ngồi bên ngoài nhìn vào trong, thấy mọi người đi ra liền đứng dậy. Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ xoa đầu cậu bé "Không sao, mẫu thân người có thể cứu". Hán Nhi Ba gật đầuKhanh Khanh định rồi đi bỗng thấy tay áo có người nắm kéo kéo, nàng cau mày quay đầu nhìn Hán Nhi Ba."Khanh Nhi tỷ tỷ, tỷ không nhớ đó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Thành Nam Cương

Vừa vào trong thành đã thấy đầu đầu cũng có bệnh nhân nằm rải rác trên con đường lớn vốn rất náo nhiệt trước đây. Chi trong vài tháng dịch bệnh lan tràn tòa thành đã nghèo đói đến cực điểm, không nghĩ ngờ gì nếu bây giờ gặp ngoại xâm kéo quân đến thì không cần đánh đã chiếm được thành

Bất quá bọn gác có ham muốn mở rộng lãnh thổ ngoài kia ngại dịch bệnh?

Ban đầu khởi hành cùng đoàn người nhưng tới thành Nam Cương chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần, Khanh Khanh, Thiên cùng vài hộ vệ đi xe lưng thực. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ hạ lệnh đem một phần lương thực vào thành số còn lại vẫn để ở huyện nha thành Viên Châu từ từ chuyển vào

Phong Nguyệt Quân Y và Hàm Mộc Văn cũng ở lại thành Viên Châu cứu chữa dân tị nạn mới bị nhiễm bệnh

Trước khi vào thành Khanh Khanh còn kéo Phong Nguyệt Quân Y nói nhỏ "Không được nói ta cùng bọn họ vào thành Nam Cương, đã tìm ra cách chữa trị liền lừa đem Mộc Văn về kinh, tránh cho cô ấy chạy vào thành"

Phong Nguyệt Quân Y nghĩ ngợi một hồi liền đồng ý, Mộc Văn hẳn là đại tẩu của bọn hần, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ nếu ở lại đây mà gặp mệnh hệ gì thì hần chỉ có thể đem đầu đi gặp hoàng huynh của hần

Đoàn người Khanh Khanh âm thầm rồi đi một lúc lão Quý Y liền xuất hiện trong thành Viên Châu sau khi nhận được thư của tiểu đồ đệ của hần. Khanh Khanh cũng tạm yên tâm về Mộc Văn

Thành Nam Cương có xây dựng một doanh trại cho binh lính cách ly với bên ngoài. Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh chuyển lương thực vào trong, tạm thời ở tại doanh trại

Khanh Khanh ngồi trên thư án, tay chống vào võ định nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng đã vào thành hai ngày nhưng lại chưa gặp mặt Phong Nguyệt Vô Thần lần nào, từ khi vào thành bọn họ đã chia nhau ra. Nàng hai ngày nay ở trong phòng ngoài ăn uống, ngủ nghỉ, đi nhà xí ra thì chỉ ngồi thất thần.

Mỗi lần nàng muốn ra ngoài thành xem một chút binh lính canh cửa lại nói "Bên ngoài hỗn loạn vương gia không cho người trong doanh trại ra ngoài". Lại còn nhấn mạnh câu "Nhất là Lam cô nương"

Khanh Khanh tức đến giậm chân, nàng đã vô dụng như vậy hần còn đem nàng tới đây làm gì?

Khanh Khanh buồn chán mài mực, cầm bút vẽ sau nữa khắc trên tờ giấy trắng liền xuất hiện đôi uyên ương hí thùy. Nàng nghiên nghiên đầu nhìn bỗng bật cười "Đúng thật suy nghĩ về ai liền vẽ những thứ liên quan đến họ"

Nàng đưa tay chạm mảnh ngọc lạnh băng trên cổ, nàng... Có chút nhớ hần rồi. Khanh Khanh lắc đầu có không cho bản thân suy nghĩ về Phong Nguyệt Vô Thần nữa. Nàng nhìn khoản trống bên cạnh uyên ương liền nhất bút viết

“Forever”

Nàng nhìn nhìn bức tranh một chút lại thêm ba dấu chấm cạnh từ Forever như biểu thị sẽ có từ tiếp theo. Nàng ném bút hải lòng nhìn bức tranh leo lên giường ngủ.

Khanh Khanh chìm vào giấc ngủ không bao lâu đã có người đẩy cửa đi vào. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần thư án, hần nàng bức trang còn mùi mực chưa không mìn cười, uyên ương hí thùy?

Phong Nguyệt Vô Thần thả bức họa ra đi đến bên giường, chỉ là hần không lại gần chỉ đứng nhìn nàng cách một tấm màn che. Hai hôm nay hần bên ngoài thành tiếp xúc nhiều người như vậy, lại gần nàng chỉ sợ nàng bị nhiễm bệnh.

Phong Nguyệt Vô Thần đứng đó nhìn nàng thật lâu đột đến khi Thiên ngoài cửa kêu một tiếng hần mới rời mắt khỏi nàng. Vô Thần lưu luyến nhìn nàng một cái rồi tới cạnh thư án cầm bức họa rồi đi

Thư Phòng

Phong nguyệt Vô Thần một hồi ngồi trên thư án, hần nhắm mắt dưỡng thần đưa tay day day thái dương đau nhức, dưới mắt cơ hồ đã xuất hiện quầng đen nhạt nhạt do nhiều ngày không ngủ

"Bệnh dịch bên ngoài không những không tuyên giảm mà còn lây lan ra thêm, hôm nay trong doanh trại đã có hai tướng sĩ bị nhiễm bệnh"

Mọi người trầm mặc chẳng ai nói lời nào khiến không khí im ắng đến quý dị

"Vương gia..." Tiểu tướng quân gọi nhẹ một tiếng. Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt "Bên phía Phong Nguyệt Quân Y thế nào rồi"

"Vương gia, bên Ngũ Vương gia nhờ Quý Y giúp đỡ nên đã tạm thời ngăn được bệnh dịch, vẫn còn đang điều chế thuốc giải"

"Tạm thời đem phương thuốc của Quý Y sắc cho người dân uống đi, thái y điều chế thuốc giải, nội trong ba ngày phải tìm được phương thuốc khác chế bệnh cho ta"

Thái y từ kinh thành phải đến cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, nội trong ba ngày tìm được phương thuốc khác chế bệnh? Thật sự mò kim đáy bể còn dễ dàng hơn

Mọi người lần lượt ra ngoài, lúc này trong thư phòng chỉ còn Thiên và Phong Nguyệt Vô Thần

"Chủ tử"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa lưng vào thành ghé lười biếng phun ra một chữ "Nói"

"Lúc trước ở kinh thành thuộc hạ nghe qua Liễu đường chủ đang ở Nam Cương... Có cần thuộc hạ tìm nàng giúp đỡ không?"

"Không cần, nếu nàng muốn giúp thì sẽ không đợi người tới cầu xin"

Nhắc đến "nàng" bỗng Phong Nguyệt Vô Thần cảm thấy có chút phức tạp, hần biết rõ "nàng" đang ở đây còn nhận lệnh hoàng huynh tời cứu tế. Chẳng lẽ hần muốn mượn cơ hội này đường đường chính chính đem "nàng" về? Nhưng tại

sao lúc Hắc Minh muốn đưa "nàng" về hẳn lại từ chối?

"Quả thật Tôn chủ rất hiểu nàng"

Nam từ vận dạ hành đeo mặt nạ hình quý phi thân qua cửa sổ vào, Hắc Minh tháo mặt nạ xuống cúi người hành lễ.

Hắc Minh lấy trong ngực ra một phong thư "Tôn chủ, Liễu đường chủ nhờ thuộc hạ đưa phong thư này đến tận tay người. Nàng nói trong thư chính là phương thuốc kiểm chế bệnh dịch. Đường chủ còn nói bệnh dịch lần này sẽ không đơn giản như vậy, mong Tôn chủ điều tra"

"Hiện giờ nàng ở đâu?"

"Liễu đường chủ đang ở ngôi nhà trúc ngoài thành" Hắc Minh dừng một chút ngẩn đầu "Nàng ấy hiện đang bị nhiễm bệnh, có cần thuộc hạ đưa nàng vào thành để chữa trị không?"

Phong Nguyệt Vô Thần hít sâu một hơi nhìn phong thư trên bàn, nàng là một y sư, hẳn bên cạnh nàng nhiều năm như vậy rất hiểu tính cách nàng. Khẳng định nàng đã cố ý để mình nhiễm bệnh để nghiên cứu thuốc giải đi

"Gửi đơn thuốc cho bên Ngũ vương gia và thái y, ngày mai sắc thuốc cho những người bị nhiễm bệnh uống"

"Tôn chủ, còn nàng?"

Phong Nguyệt Vô Thần có chút gì đó khó xử, nhưng nàng ấy đang bị nhiễm bệnh, nếu như người khác biết thân phận nàng thì nguy.

"Ngày mai, đón nàng vào thành"

Phong Nguyệt Vô Thần bất chợt nghĩ đến thân ảnh lạnh lùng cuồng ngạo giết chết thủ hạ của hẳn lại có lúc chân chó chạy theo hẳn vuốt mông ngựa, nữ nhân thần kinh trước ngực thư phòng.

Nếu đã muốn tìm lại "nàng" sao hẳn còn đưa Lam Khanh Khanh tới đây?

*

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ nhàng mở cửa phòng Khanh Khanh ra, người trên giường vẫn còn ngủ say dường như không phát hiện được có người trong phòng. Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên giường, ánh trắng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt nữ tử đang say mộng.

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi xuống bên mép giường, hẳn đưa tay chạm vào gò má lạnh băng của nàng

"Khanh Khanh..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Liễu An Nhiên

Lam Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng, Khanh Khanh theo phản xạ đưa tay sờ sang chỗ trống bên cạnh sớm đã lạnh băng. Hình như tối qua Phong Nguyệt Vô Thần có qua đêm ở phòng nàng

Khanh Khanh đã chân sang bên leo xuống giường, buổi sáng ở bên cương lạnh lẽo khiến nàng phải rùng mình, nàng nhìn bản thân trong gương đồng khẽ chau mày. Khuôn mặt nàng sao có chút đỏ ửng nhỉ? Khanh Khanh đưa tay sờ trán nóng hổi bất thường giữ ngày đông

Không phải nàng bị cảm rồi chứ? Dù gì vậy sức khỏe nàng tốt lắm cơ mà, mười sáu năm nàng chưa từng bị ốm bệnh nha. Còn bốn ngày nữa chính là ngày giỗ của cha mẹ nàng nếu hiện tại nàng ốm bệnh thì làm sao trốn sang Mông Cổ một chuyến đây?

Khanh Khanh nhanh chóng thay y phục rồi đến được phòng

"Lam cô nương đến có chuyện gì sao?"

Thái y trong thái y cung kính trước nàng, dù mọi người chưa biết thân phận nàng nhưng Vương Gia đối với nàng tốt như vậy ắt họ phải cung kính.

Khanh Khanh lúc đầu "Không có gì, chỉ là ta cảm thấy thân thể có chút không khỏe, đến là để lấy thuốc". Vị thái y hoảng hốt "Lam cô nương thấy chỗ nào không khỏe thân sẽ đi lấy thuốc ngay hiện giờ bệnh dịch vẫn chưa tuyên giảm nếu cô nương nhiễm bệnh thì nguy"

"Ta chỉ bị cảm mạo thông thường thôi, phiền thái y rồi". Vị thái y kia thờ phào nhẹ nhõm khách sáo "Không phiền không phiền"

Vị Thái y kia đi bốc thuốc cho nàng, đương lúc nàng vừa nhận được thuốc thì bên ngoài có một cô nương khoảng 14, 15 tuổi hoảng hốt chạy vào.

"Thái y có ai là nữ tử không ạ?"

Cô bé nhìn khắp được phòng toàn đáng nam nhi thoáng vẻ thất vọng nhưng khi nhìn thấy Khanh Khanh lại mừng rỡ chạy lại "Cô nương, xin người giúp ta". Khanh Khanh lạnh nhạt gạt tay cô bé ra "Xin lỗi ta không phải y sư"

"Không cần, không cần y sư, xin người hãy cứu chủ tử của ta, trong doanh trường chỉ còn người là nữ tử thôi"

Khanh Khanh cau mày định ra lời từ chối lại nghe vị thái y kia nói "Vết thương của Liễu cô nương lại chảy máu sao?". Cô bé đó gấp đến độ muốn khóc gật đầu "Xin cô nương giúp ta một tay", vị thái y kia đáng đo một lát cũng mở lời cầu xin "Lam cô nương, vết thương của Liễu cô nương chi cần thay y phục lau sạch vết thương rồi bôi cao được là được. Bọn nam nhân chúng tôi thật không thể làm"

Khanh Khanh chau mày, Liễu cô nương? Hình như từ lúc vào thành đến nay nàng chưa từng nghe qua cái tên này. Tên thái y đó mở lời cầu xin thì cứ nói, đoán đo cái gì?

Không để nàng nói thêm lời nàng cô bé đã nắm tay nàng kéo nàng rời đi, Khanh Khanh chau mày, cô bé này có võ công?

Cô bé đó kéo nàng đến một biệt viện cách rất xa biệt viện nàng ở, bên trong ngập tràn mùi thuốc đắng khiến người ta phải nhủu mày.

"mời cô nương"

Nàng bước vào nội thất, trên chiếc giường có phủ màn màu đỏ thêu đóa U lan một cô nương đang nằm. Vẻ mặt nàng ấy nhợt nhạt đến không nổi nhìn, tựa như mảnh pha lê mỏng manh chỉ cần chạm là vỡ

"Nàng ấy bị nhiễm dịch bệnh?"

Cô bé đó gật đầu "Xin cô nương đỡ chủ tử ta ngồi dậy"

Khanh Khanh ngồi xuống đầu giường dùng sức nhẹ nhàng nhất có thể đỡ người con gái trên giường dậy. Nàng đỡ lưng nàng ấy dựa vào vai nàng, bây giờ y phục nàng ấy thấm máu đỏ thẫm, nhìn nhếch nhác đến cực điểm.

Cô bé từ từ cõi y phục thấm máu của Liễu An Nhiên lộ ra vết lờ lờ đã dần thối rữa

"Cô nương, người biết dùng dao không?"

Khanh Khanh nhìn vết thương cần cắt phần thịt thối rữa ra, gật đầu. Cô bé mừng rỡ đưa cho nàng thanh chủy thủ đã hơ qua lửa. Nàng nhìn thanh chủy thủ có chút hoài niệm, đã bao lâu rồi nàng chưa dùng lại chủy thủ nhỉ? Lần dùng lại chủy thủ không phải là giết mà cứu người

Khanh Khanh cẩn thận cắt phần thịt thối rữa ra, máu theo vết dao mà chảy, cô bé dường như đã nhìn quen cảnh máu me sau khi Khanh Khanh cắt thịt thối rữa ra liền dùng khăn lau rồi bôi thuốc cầm máu.

"Cô nương không ngại chủ nhân của ta bị bệnh dịch sao?"

"Vây cô nương có ngại không?"

Cô bé ngáy người nhìn Khanh Khanh bỗng bật cười "Cô nương không ngại cho tiểu nữ biết danh tính chứ?"

"Lam Khanh Khanh"

Lau sạch vết máu trên người Liễu An Nhiên, Khanh Khanh giúp cô bé đó mặc lại y phục cho nàng ấy. Khanh Khanh vẫn duy trì tư thế để Liễu An Nhiên tựa lưng vào vai nàng để cô bé kia dứt thuốc

"Lam cô nương, đa tạ người hôm nay đã giúp đỡ, ta gọi là Tiểu Lan nếu sau này cô nương có chuyện cứ báo Tiểu Lan, Tiểu Lan nhất định sẽ báo đáp ân tình này"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ đáp lễ "Không cần, chỉ là tình cờ giúp chủ từ nhà cô, không cần câu nệ". "Vậy để ta tiễn cô nương nhé" Tiểu Lan mỉm cười đi theo Khanh Khanh ra cửa, nhưng ngần lẩn lẩn Khanh Khanh không ngờ gặp được người mấy hôm nay vẫn không gặp được ngay trước cửa

Tiểu Lan nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần liền hành lễ "Tiểu Lan tham kiến vương gia"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn cũng không nhìn Tiểu Lan một cái chỉ thấy chung nhìn Khanh Khanh "Người ở đây làm gì?". Khanh Khanh cười nhạt không trả lời hỏi ngược lại "Vương gia bận rộn như người còn đến đây được vậy người nhân hạ như ta sao lại không thể ở đây?"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi rù mắt "An Nhiên thế nào rồi?" hiển nhiên câu này không hỏi nàng, Tiểu Lan bên cạnh cúi thấp đầu cẩn trọng "Bẩm vương gia, Chủ tử hiện vẫn ổn, nhờ có Lam cô nương giúp đỡ mới vượt qua được nguy hiểm lần này"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu, đi qua người Khanh Khanh đi vào trong, Tiểu Lan thấy hắn đi vào cũng đi vào theo. Lam Khanh Khanh nhìn hắn một chút trong lòng dấy lên cảm giác gì đó rất khó tả

Nàng nhìn Vân đang đứng bên cạnh Thiên bỗng chau mày "Sao người lại ở đây? Hiện giờ không phải người nên ở Viên Châu sao?". "Nơi đó ổn cả rồi ta nên tới đây bảo vệ vương gia chứ"

"Còn Hâm Mộc Vân?"

"Nương nương á? Bị Ngũ vương gia đưa về kinh thành rồi"

Khanh Khanh chau mày "Nàng ngoan ngoãn vậy sao?"

Thành Viên Châu

"Khanh Khanh về kinh từ khi nào sao ta lại không biết?"

Phong Nguyệt Quân Y ngoài cười như bên trong lại thầm chày dài hai hàng lệ, vị tẩu tẩu này sao lại ngang bướng vậy chứ "Hôm trước Khanh Khanh đã cùng tam ca trở về kinh phục mệnh rồi"

Hâm Mộc Vân chau mày, quả thật hơn mười ngày nay nàng cùng Quý Y luôn ở trong được phòng điều chế thuốc không để ý tới Khanh Khanh. Tình ra từ lúc gặp ở quan trọ tới nay nàng chưa gặp lại Khanh Khanh lần nào nữa, suốt hơn mười ngày Phong Nguyệt Quân Y và Vân luôn ở đây nàng cứ nghĩ Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần cũng ở đây

Từ hôm qua tới giờ nàng không thấy Vân đâu, chẳng lẽ theo họ về kinh rồi "Khanh Khanh thật sự cùng Phong Nguyệt Vô Thần về kinh rồi?"

Phong Nguyệt Quân Y nặng ra nụ cười mà hân hoan là tự nhiên nhất, chân thật nhất "Thật nha, ta lừa tẩu làm gì?". Hâm Mộc Vân nhìn hắn chằm chằm như nếu hắn lộ ra tia sơ hở nào thì sẽ bị phát hiện ngay "Bên Nam Cương thế nào rồi?"

"Tốt nha, thái y đã cho dân chúng uống thuốc theo đơn thuốc kia, đã đến lúc về phục mệnh rồi"

Mộc Vân có chút dự cảm chẳng lành nhưng nhanh chóng bị Phong Nguyệt Quân Y thuyết phục

"Được vậy ngày mai về kinh"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ* mới được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 95: Hắc Y Nhân?

"Liễu An Nhiên đó là ai?"

Vân khó xử không biết nên trả lời Khanh Khanh thế nào, nếu nàng chỉ là một thủ vệ bình thường đương nhiên hắn sẽ nói hết chuyện giữa Liễu An Nhiên và Phong Nguyệt Vô Thần cho nàng nghe

Nhưng mà nàng có vẻ đã được Tôn chủ coi trọng, nếu hắn nói ra liệu có bị giết người diệt khẩu không ah?

Vân đưa mắt cầu cứu Thiên

Khanh Khanh nhìn về mặt Vân cũng đoán được phần nào thân phận của Liễu An Nhiên kia, nàng nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt buộc miệng hỏi "Không phải là tình nhân cũ của hắn chứ"

"Sao người biết..." lời vừa nói ra Vân nhanh chóng bị miệng mình lại. Khanh Khanh cười lạnh "Quả nhiên bị ta đoán đúng rồi"

Tình tiết câu chuyện đúng thật quá cầu huyết đi, tình mới vừa đến tình cũ đã về? Khanh Khanh cau mày lắc đầu đuổi đi ý nghĩ trong đầu. Cái gì mà tình mới tình cũ, người mà tình cũ tìm về là Phong Nguyệt Vô Thần chứ có phải nàng đâu, quan tâm làm cái quái gì chứ?

Tuy trong lòng nói vậy nhưng Khanh Khanh vẫn cảm thấy lòng ngực có chút khó thở, có chút đau đớn. Nếu đã luôn giữ trong lòng mình giai nhân tuyệt sắc như vậy tại sao còn chọc ghẹo nàng chứ? Nàng chỉ là thuộc hạ của hắn, giống như Thiên và Vân mà thôi, đúng không?

"Khanh Khanh, ta không cố ý, không phải như cô nghĩ đâu, tôn chủ và Liễu đường chủ..." Vân nói càng ngày càng rối

Khanh Khanh cười lại nắm bắt nhanh trong lời nói của Vân "Liễu đường chủ? Là nói Liễu An Nhiên sao?"

Vân ngậm chặt miệng thầm mắng bản thân ngốc, muốn giải thích cho Tôn chủ lại khiến Khanh Khanh hiểu lầm thêm

Khanh Khanh giương môi nhưng không có ý cười đôi mắt khôi phục về lạnh lẽo như trước đây vẫn thường thấy ở nàng. Khanh Khanh lười biếng vươn vai thanh âm lạnh nhạt "Nên về ngủ rồi"

Vân nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh dần khuất ánh mắt đáng thương nhìn Thiên "Tôn chủ có khi nào bắt thấy ta ra cho chó ăn không đây?". Thiên nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu "Rất có thể"

Động tĩnh bên ngoài hết thấy đều lọt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần, tay đang cầm chén thuốc hơi rung một chút đổ ra ngoài. "Vương gia hay cứ để Tiểu Lan dứt thuốc cho chủ tử", "Không cần, người lui ra ngoài đi để bản vương chăm sóc nàng"

Tiểu Lan nhìn người trên giường một chút cuối cùng cũng rời đi, nhưng lời nói khi này của họ ở bên ngoài cô cũng nghe thấy tất phần nào cũng biết được thân phận của Khanh Khanh. Tiểu Lan nàng đi theo Liễu An Nhiên cũng được một thời gian cô cũng biết ít nhiều chuyện của hai người

Lỡ may Lam Khanh Khanh và Liễu An Nhiên biến thành tình địch thì phải làm thế nào đây?

Khanh Khanh về biệt viện của mình hẳn sai người chuẩn bị nước nóng tắm, nàng đi ngang qua thư án hết chau mày, nàng nhớ hôm qua nàng có vẽ một đôi uyên ương hí thây, bức tranh đâu rồi?

Nàng nhìn cửa sổ đang mờ khắng định bức tranh đã bị gió thổi đi, nàng còn định trong đầu sẽ đốt đó bức tranh đi, còn việc tại sao phải đốt nàng cũng không biết. Có lẽ không muốn cho Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấy tránh cho hắn nghĩ nàng trèo cao? Nhưng nàng không biết bức tranh đang ở trong tay hắn

Khanh Khanh ngắm mình trong bồn nước nóng, khối tóc lên ngời ngút khiến làn da nàng ửng đỏ trong vô cùng xinh đẹp. Nàng ngồi xuống để toàn thân ngâm trong nước nóng chỉ chờa cái đầu nhỏ trên mặt nước

"Kết..."

Tiếng cửa nhỏ như tiếng muỗi kêu vang lên, Khanh Khanh cau mày để phòng nhìn về phía màn ngăn. Phía trước bức bình phong lóe lên bóng màu đen Khanh Khanh liền nhanh chóng từ bồn tắm đứng lên kéo tấm màn sa mỏng tạm thời che thân. Tóc nàng ướt một mảnh xóa ngang hồng, đôi má vẫn còn bị hơi nước làm ửng hồng trên khuôn mặt lạnh lùng

Trong nàng lúc này thấp phần xinh đẹp!

Hắc y nhân thấy nàng trong cảnh này bỗng ngẩn người, hẳn thật không ngờ vừa vào phòng lại bất gặp cảnh này. Nàng tuy nhanh tay lấy mạn sa che người nhưng mạn sa quá ngắn không che được đôi chân thon dài đứng trong nước

"Người không cần dùng mắt nữa?"

Thanh âm lạnh lùng vang lên khiến hắc y nhân định thần lại, dưới lớp khăn che mặt hẳn giương lên nụ cười. Nụ cười này đơn giản chỉ vì hẳn cảm thấy nàng thú vị, không lẫn một tia tạp chất, dục vọng nào cả

Hắc y nhân tựa lưng vào cột nhà "Mắt đương nhiên là vẫn cần, mắt rồi làm sao còn được nhắm mý nhân nữa chứ. Ta cho nàng thời gian một chén trà, mặc lại y phục đi, kéo nàng lại cho rằng ta là một sắc lang vô liêm sỉ"

Nói rồi hẳn đi ra trước tấm bình phong, cách một bước bình phong nàng thấy hẳn quay lưng lại ngồi trên bàn trà. Khanh Khanh không biết nên khóc hay nên cười, hẳn là người đột nhập vào phòng nàng mà ra về như chủ nhân

"Nàng không muốn thay y phục sao? Hay muốn ta giúp nàng?"

Khanh Khanh hừ một tiếng leo ra khỏi bồn tắm, nam nhân cổ đại tên nào cũng vô sỉ mặt dày như nhau!

Đến khi Khanh Khanh chỉnh tề y phục đi ra đã thấy hẳn đứng nép phía sau cánh cửa, thần sắc cẩn trọng. Hắc cười nhẹ giọng điệu bất đắc dĩ

"Xem ra không thể nương nhờ chỗ nàng được nữa rồi, Tiểu Khanh Khanh vốn có chuyện muốn nói với nàng nhưng hiện tại nam nhân của nàng tới rồi"

Hắn phi thân ra cửa sổ tốc độ cực nhanh khiến Khanh Khanh không thể nhìn rõ hẳn đi lúc nào, chỉ còn âm thanh hẳn vọng lại "Có duyên tức gặp lại"

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở, nàng nhìn thấy người bước vào chính là nam nhân khi nãy gặp nhau ở biệt viện Liễu An Nhiên, trong lòng bỗng nhiên khó chịu.

Phong Nguyệt Vô Thần bước vào phòng khẽ chau mày "Có người vừa đến?". Nàng nhún nhún vai không chút dấu điểm "Một hắc y nhân". Hắn nhìn mái tóc ướt tùy tiện buộc lên cùng với khuôn mặt của nàng liếc chau mày "Lúc người đang tắm?" thanh âm hẳn cao hơn một chút rõ sự nguy hiểm

Nếu là trước đây nàng trong tình huống này nhất định sẽ chân chó lấy lòng hẳn tránh gặp rất rồi thế nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy lời nói hẳn có chút khó nghe. Cảm giác như là nàng là cô vợ lẳng lơ bị trượng phu bắt gian tại trận thế nhỉ? Khanh Khanh bước bình nhẹ cười "Thì sao?"

Người bao nuôi nữ nhân khác ngay tại doanh trường này thì sao ta không thể phóng túng với nam nhân khác chứ?

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì nhưng không khí xung quanh giảm một cách kì lạ. Khanh Khanh khẽ rung một cái, mũi ngứa ngứa muốn hắc xì vì lạnh, nàng chợt nhớ ra nàng vẫn chưa lấy thuốc về nha

Nàng cúi kinh bữu môi "Người bị nhìn thấy là ta, người chịu thiệt cũng là ta, người tức giận làm cái quái gì chứ"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười tà mị, bước lại gần Khanh Khanh, nàng cảm nhận được nguy hiểm bất giác lùi về phía sau. Kết quả bị hẳn ép tới góc tường, mẹ nó chứ sao lần nào nàng cũng bị dồn vào góc tường thế này!

"Ta đã từng nói những thứ của người đều là của ta chưa nhỉ?", Khanh Khanh chau mày mạnh miệng cãi "Ta chỉ là thuộc hạ của người, ta... Ta bán nghệ không bán thân" lời nói ra Khanh Khanh mới ý thức được, thật muốn cắn lưỡi chết quách đi cho xong

"Bán nghệ không bán thân? Người có cảm kì thi họa sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nén cười nói, nàng lí nhí yếu ớt phản bác "Ta bán võ không bán thân..."

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười "Ta thấy người vẫn nên bán thân thì hơn..." lời nói vô cùng mập mờ mờ hồ, Khanh Khanh mở to mắt nhìn hẳn đã bị bản tay lớn của hẳn che lại, môi là một mảnh ẩm áp

Hắn lại cưỡng hôn nàng? Trong đầu Khanh Khanh lại xuất hiện nữ tử xinh đẹp bệnh tật. Hẳn đã có giai nhân rồi tại sao vẫn còn chọc ghẹo nàng?

Đương lúc thất thần đã thấy bà vai đau nhức, cảm giác máu tươi theo vết cắn của Phong Nguyệt Vô Thần đua nhau chảy ra

Bạn đang đọc truyện *Tì Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 96: Giúp Tình Dịch

Hắn là chó sao?

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Khanh Khanh!

Phong Nguyệt Vô Thần liếm nhẹ vết thương, vết thương đã không còn chảy máu hẳn mới buông nàng ra. Phong Nguyệt Vô Thần sờ sờ vết thương trên cổ nàng hải lòng cười

"Người nhớ rõ một chút, người là nữ nhân của ta, nếu còn để nam nhân khác nhìn thấy thân thể người thì không chỉ là vết thương nhỏ như vậy đâu"

Mà sẽ trực tiếp biến nàng thành nữ nhân thật sự của hẳn!

Khanh Khanh ngồi bệt xuống đất nhìn nam nhân vừa rời khỏi, nơi cổ đau nhức khó chịu, Khanh Khanh cau mày thăm mắng hẳn là chó ngao Tây Tạng đem mười tám đời tổ tông thăm hỏi một lượt. Cái gì mà nữ nhân của hẳn? Bà chính là bà không phải của ai cả

Ngoại ô thành Nam Cương

"Huỳnh về rồi"

Nam tử áo trắng ngồi tựa người trên cây, khuôn mặt nhệt nhật đến đáng thương, nếu bây giờ có người bắt gặp được cảnh này chắc chắn sẽ la lớn lên có quý

Cũng không hẳn sai, hẳn chính là Bạch Kết nữa người nữa quý. Không ai đáp lại lời hẳn nói, chỉ có gió đêm lạnh lẽo luồn qua từ khe lá.

"Kể cả huỳnh cũng khinh thường ta?" giọng nói hẳn mang đậm sự giễu cợt, số phận những ảnh vệ như hẳn luôn vậy, dù tài giỏi đến đâu chỉ cần nhiệm vụ thất bại đều mang danh phế vật

"Đệ thật thảm hại!"

Tán lá rung chuyển một chút, một hắc y nhân nhẹ nhàng đáp xuống nhánh cây bên cạnh Bạch Kết

Bạch Kết nâng mắt nhìn hắc y nhân nhếch môi "Ta không may mắn như huỳnh, được tự do tự tại, kể cả bản thân là ai cũng chẳng biết, thân xác cũng không phải của ta". Hắc nói lại đưa tay sờ khuôn mặt của mình, cười lạnh, à không phải là khuôn mặt nguyên chủ thân thể này

Hắn quả thật chỉ là một oán linh, hẳn không có quá khứ cũng chẳng có kí ức, hẳn chỉ nhận thức được xung quanh lúc đã mười tuổi. Kể cả thân xác này cũng chỉ là mượn của một đứa trẻ mà nuôi lớn, hay nói cách khác chính là có người dùng cổ thuật ép thân xác này dung nạp hồn phách của hẳn*

Hắc y nhân ngồi xuống tựa vào nhánh cây "Quả thật ta tốt hơn người rất nhiều" hẳn dừng một chút, nhếch môi cười "Bởi vì ta là Hắc Kết".

Hắc Kết là tên tự thật của hẳn, thân xác lần linh hồn đều là của hẳn. Còn Bạch Kết, tên tự là do chủ tử ban, kể cả thân xác đều không phải của hẳn, một cuộc sống tạm bợ!

Bạch Kết tắc đầu cười nhạt "Huỳnh từng thất bại bao giờ chưa?"

Hắc Kết nhẹ cười trong đầu hiện lên bóng dáng nữ nhân lạnh lùng dùng mạn sa che thân "Ta đã gặp qua Lam Khanh Khanh". Bạch Kết nhướng mày chờ hẳn nói tiếp, Hắc Kết thờ dãi nhưng trên môi vẫn là nụ cười tuần lỉnh "Chỉ là người quá ngốc, Thượng Quan Tề cũng chọn sai mục tiêu"

Nói đoạn Hắc Kết liền phi thân đi để lại Bạch Kết vẫn còn đang suy nghĩ về lời nói của hẳn, quá ngốc? Sai mục tiêu? Cho dù hiện tại chủ tử có ghét bỏ hẳn hẳn nhất định sẽ khiến họ cảm thấy hẳn đáng được nhiều hơn thế

"Lam cô nương..."

Lam Khanh Khanh nằm trên giường nhàn nhây, nằng hể hể đôi mắt nhìn, trời vẫn còn chưa sáng kêu cái gì mà kêu chứ. Nàng kéo chân lên tới tận đầu, tiếp tục già điếc ngủ

"Lam cô nương, cô nương đã dậy chưa?"

Dậy? Dậy cái đầu nguoi ấy, mấy ngày nay rành rồi nàng ngủ tới khi mặt trời chiếu vào mông mới dậy cơ

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh cau mày bực bội hất tung chăn, các người không biết phá giấc ngủ của người khác rất là vô lễ à?

Khanh Khanh bật tung cửa vừa định lớn tiếng mắng đã thấy khuôn mặt đầm đìa đáng yêu của Tiểu Lan khiến lời mắng chửi không nói ra được

"Lam cô nương tỉnh rồi?"

"Tìm ta có chuyện gì, vẫn còn sớm để lát hãy nói đi"

Thấy nàng định đóng cửa Tiểu Lan liền ngăn cản "Lam cô nương, bây giờ đã sáng lắm rồi". "Rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?"

Tiểu Lan có chút lúng túng "Chữ từ của Tiểu Lan hiện không tiện cho lắm, Tiểu Lan đã đến hỏi vương gia tìm người giúp... Vương gia bảo đến tìm cô nương". Câu sau cô nói càng ngày càng nhỏ, dù là kẻ ngốc cũng nhận giữa Phong Nguyệt Vô Thân và Khanh Khanh có mờ ám nói chỉ là cô. Hiện tại chữ từ lại ở đây, cảm giác như chủ và Khanh Khanh là tình địch...

Khanh Khanh cau mày, con buồn ngủ cũng biến mất "Sao lại là ta?", "Vương gia nói trong doanh trại ít nữ tử, vương gia chỉ có thể tin tưởng người. Và lại mười mười người là y sư"

"Tại sao ta phải đi chứ?" nàng nhướn mày có ý định đờng cửa, Tiểu Lan nhìn thoáng qua chiếc vòng trên cổ này e dè nói "Vương gia bảo bởi vì cô nương là người của Vương gia"

"Con mẹ nó mười mười ta là y sư thì ta phải biết y thuật sao?" Lam Khanh Khanh tức giận đờng sập cửa lại, Tiểu Lan ở ngoài còn nghe loáng thoáng được nàng mắng hấn "Chết tiệt! Ai bảo làm gì không làm lại làm thuộc hạ hấn chứ..."

Tiểu Lan không đi chỉ đứng ngoài cửa chờ nàng, bên trong là một mảng yên lặng cho đến khi cách cửa vốn khép mở ra một lần nữa. Khanh Khanh nhìn thấy Tiểu Lan vẫn còn đứng đấy thì cau mày "Sao cô vẫn còn ở đây?"

Tiểu Lan thấy Khanh Khanh đã y phục chỉnh tề thì cười đáp "Ta chờ cô nương nha", "Người biết ta sẽ đi theo người sao?". Tiểu Lan gật đầu "Ta tin cô nương sẽ giúp đỡ ta", giúp đỡ? Làm như nàng là thánh mẫu không bằng

Khanh Khanh theo Tiểu Lan vào biệt viện, giống như lần đầu nàng đến đây trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng, người con gái tuyệt sắc trên giường vẫn chưa có dấu hiện tỉnh lại

"Chữ từ người như vậy đã bao lâu rồi?"

Tiểu Lan đang lấy thuốc cho Liễu An Nhiên nghe nàng hỏi liền ngăn đầu "Chữ từ trước khi được vương gia đón vào thành đã như vậy rồi". Khanh Khanh cau mày, nàng bệnh nặng đến vậy sao?

Tiểu Lan bung chén thuốc đến lại nói tiếp "Chữ từ vốn chẳng yếu ớt như vậy, từ khi người bị phế võ công thì cơ thể rất yếu, người còn vì muốn chế ra thuốc giải bệnh truyền nhiễm mà lấy bản thân ra thử. Hiện tại bệnh thì đã trị hấn... Nhưng mà người vẫn chưa tỉnh được"

Thì ra đơn thuốc cứu dân chúng là do nàng đánh cược cả mạng sống mà chế ra, nhưng rốt cuộc là vì dân chúng hay là vì một ai đó đây?

Khanh Khanh nhìn Liễu An Nhiên không nói gì, nói đúng hơn nàng không thể nói gì được nữa. Nàng ta và nàng là hai kẻ hoàn toàn khác nhau, một kẻ dùng mạng sống để cứu người, một kẻ giết người để tồn tại. Nhưng cho đến sau này Khanh Khanh lại cảm thấy ngu ngốc khi nghĩ về Liễu An Nhiên như vậy, nàng ta và nàng chính là cùng một loại người

"Ta giúp gì được đây?"

Tiểu Lan đặc chén thuốc lên lò đun nhỏ bên cạnh mình cười "Không có gì, chỉ là đến lúc thay y phục, đắp thuốc cho người một mình ta có vẻ chật vật. Phiên Lam cô nương rồi"

Khanh Khanh giật giật khóe môi có vẻ kéo ra nụ cười giữ lễ "Không cần khách sáo" nói như vậy chẳng khác nào làm nô tỳ cho cô nương Liễu An Nhiên kia sao? Nếu sau này nàng ta trở thành nữ chủ nhân có phải nàng sẽ là ân nhân của nàng ta không? Tối lúc ấy nàng đòi trả ăn bằng Uyên Ương Phi Thủy cùng dây phổ Kim Vương, rất lời nha

Khanh Khanh nở nụ cười nhưng sâu trong lòng có gì đó rất khó chịu, nữ chủ nhân, tam vương phi của Phong Nguyệt cũng là phu nhân của Phong Nguyệt Vô Thân

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: ta Sẽ Không Phụ Ai Cả

Lam Khanh Khanh gấp dài gục đầu lên bàn tay ngủ, nàng đến biệt viện của Liễu An Nhiên đã hai ngày, không phải ai bắt nàng thức khuya dậy sớm nhưng không hiểu tại sao nàng đặt đầu cũng ngủ được

Sức khỏe của Liễu An Nhiên đang khá lên, sắc mặt nàng cũng nhuận hồng nhưng cho dù tốt thế nào nàng cũng không tỉnh dậy.

Cách cửa phòng mở ra, không phải là Tiểu Lan đã đi lấy thuốc về mà là mẫu vương gia lại mặt tích bấy lâu.

Khanh Khanh cảm giác có người vào phòng nhưng nàng lại nghĩ là Tiểu Lan nên chỉ chau mày ngủ tiếp, doanh trại Nam Cương còn có kẻ dám đột nhập vào sao, huống hồ biệt viện tách biệt này

Phong Nguyệt Vô Thân đi vào thoáng nhìn người trên giường chưa có dấu hiệu tỉnh lại, hấn lại nhìn sang Khanh Khanh đang gục đầu lên bàn ngủ cau mày. Phong Nguyệt Vô Thân cúi áo choàng của mình ra phủ lên người Khanh Khanh

Khanh Khanh nhũn chặt mày mở mắt ra, nàng ngăn đầu "Sao người lại ở đây?" lời nói ra nàng mới cảm thấy buồn cười, tiểu tình nhân hấn ở đây đương nhiên hấn sẽ đến rồi, nàng hỏi thật thừa. Khanh Khanh cảm thấy trong lòng có chút buồn bực hèn dỗi không biết lí do, nàng đứng dậy ào ào theo thể liền rơi xuống đất

Phong Nguyệt Vô Thân cười nhẹ cúi người nhặt áo bảo "Ta tưởng người bị dậy vô đến thiếu ăn thiếu ngủ nên mới đến xem một chút". Khanh Khanh bĩu môi vuơn người "Hay là sự ta hại chết tình nhân của của người?"

Phong Nguyệt Vô Thân thoáng cau mày nhưng vì nàng quay người nên chẳng thấy. Khanh Khanh vận cái cổ chợt nhớ ra chuyện qua trọng "Đứng rồi ngày mai ta muốn đến một nơi" nàng nhìn qua người trên giường tiếp tục nói "Liễu An Nhiên cũng không có gì trở ngại, ta vắng mặt một hai ngày chắc cũng không sao đi"

"Được"

Khanh Khanh trợn mắt "Người dễ vậy đã đồng ý, không hỏi thử ta đi đâu sao?". Phong Nguyệt Vô Thân cười nhẹ xoa đầu nàng "Ta nhớ vẫn câu nói kia của người, đợi về kinh thành người sẽ nói tất cả". Hấn dừng một chút trầm tư "Người không biết cười đùa, có cần ta chuẩn bị xe không?"

Khanh Khanh thụ sùng nhược kinh lắc đầu cười gượng "Không cần, không cần nha" có ai nói cho nàng biết tại sao nàng thấy hấn ôn nhu còn đáng sợ hơn lúc giết người không

Nàng mắc chứng thích ngược đãi?

"Vậy được" Phong Nguyệt Vô Thân thu tay lại "Người nếu mệt liền về biệt viện nghỉ ngơi đi". "Oh" Khuôn mặt Khanh Khanh khó coi đến cực điểm, nàng cứ cảm thấy cách cư xử của hấn cứ là lạ "Tôn Chủ đại nhân à, người... Không bị sốt cao đến thần trí không minh bạch chứ?"

Phong Nguyệt Vô Thân phì cười "Muốn tốt cho người một chút người lại nghĩ ta bị bệnh, thế nào muốn ta hành hạ đến sống dờ chết dờ?". Khanh Khanh vội xua tay, đùa à nàng chưa đến mức đó

"Vậy ta về biệt viện trước"

Nội đoạn thân ảnh nàng liền biến khỏi tầm mắt hấn tức khác, Phong Nguyệt Vô Thân nhìn người trên giường kia lặng lẽ thở dài. Đội nàng tỉnh tức sẽ cho mọi người cái công đạo

Mặt trời đang dần xuống núi ánh hoàng hôn mang một màu hổ phách vừa xinh đẹp lại vừa thể lương.

Khanh Khanh thăm tính toán những thứ ngày mai lên đường, nàng ngăn đầu nhìn ra cửa sổ, vài bóng tuyết rơi xuống vương trên hàng cây đối diện

Khanh Khanh khoác tạm một chiếc áo lông màu đỏ đi ra ngoài mái hiên, ban đầu bông tuyết rơi lác đác vài đoá thì hiện tại rơi càng lúc càng nhiều. Nàng đưa tay đón những đoá bông tuyết khẽ cười "Là tuyết đầu mùa?"

Hoàng hôn rực rỡ, bông tuyết trắng xóa rơi dần đã phủ một lớp mỏng trên mặt đất, giai nhân được bọc trong áo lông dày khẽ mỉm cười

"không khuyh nước cũng chẳng khuyh thành nhưng một nụ cười cũng đủ để hoà niềm"

Hắc y nhân khẽ mỉm cười, cách một tấm che mặt cũng có thể cảm nhận được nụ cười gió xuân ấm áp của hắn. Hắn ngồi trên một nhánh cây đối diện nàng, trong mắt hiện tại chỉ có bóng giai nhân đứng trong tuyết

Nếu như thời khắc này mãi ngưng lại thì tốt biết mấy, khung cảnh xinh đẹp như vậy như chỉ có thể nhìn thấy một lần. Đứng vậy có lẽ chỉ nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt giai nhân lần cuối hoặc có lẽ sau này... Nhưng cũng chỉ là có lẽ...

Rất lâu về sau Hắc Kết nhớ lại khung cảnh này, tại nơi này, chỉ tiếc hận ngày đó không dứt khoát trói nàng lại cướp đi...

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh buông những bông tuyết trên tay ra, gấu vào trong áo choàng để sưởi ấm "Có chuyện gì mà ngươi hốt hoảng như vậy" nàng vừa xoay người đi vào trong phòng đã nghe Tiểu Lan hoảng loạn, bối rối nói "Chú từ xảy ra chuyện rồi"

Khanh Khanh Khẽ chau mày "Có liên quan đến ta sao?", Tiểu Lan gấp đến độ muốn khóc "Chú từ ta đã gặp lắm rồi, xin Lam cô nương giúp ta một tay, xin cô..."

"Ta không phải là y sư cũng không phải là dược sư, nên cứu chữa thế nào đây?". Tiểu Lan lung tung, cô kéo tay Khanh Khanh "Xin cô nương giúp ta hiện tại ta chẳng biết tìm ai để giúp đỡ". "Chú từ nhà cô có chuyện chẳng phải nên tìm vương gia trước sao, tìm ta làm gì?", "Vương gia đã tới biệt viện rồi"

Khanh Khanh nhếch môi lạnh lùng, nàng so với cái thời tiết ngoài trời còn muốn lạnh hơn mấy lần. Phong Nguyệt Vô Thần đã ở đó, vậy ý mời nàng đến chính là của hắn?

Tiểu Lan thấy nàng có chút thất thần liền kéo nàng đi

Vừa tới biệt viện quả nhiên đã nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng ngoài cửa, khuôn mặt hắn thoáng vẻ lo âu. Đứng vậy, chẳng phải trong phòng là tiểu tình nhân hắn đang nguy kịch sao? Sao hắn không lo lắng cho được

Ý thức được ánh nhìn của hắn đã chuyển sang đây, Khanh Khanh liền chủ động bước tới vài bước "Ta không phải là y sư gọi ta đến sẽ có ích sao?". Phong Nguyệt Vô Thần đang tính nói gì đó lại bị nàng chen ngang "Vốn tính ngày mai ta sẽ đi nhưng tuyết rồi rồi, ta muốn đi trong đêm kịp lúc"

Có trời mới biết nàng đã kìm chế cái cảm xúc chưa xốt lẫn phần hận trong lòng bao nhiêu, người yêu hắn có chuyện liền đến tìm nàng, xem nàng là cái gì đây?

"Ta biết, Quý y đang ở đây"

Khanh Khanh mắt tự nhiên chau mày "Vậy gọi ta đến có việc gì?", "Ông ta nói muốn trị liệu cho nàng cần phải có người bên cạnh"

Khanh Khanh bật cười nhưng nụ cười này khó coi đến mức khiến người khác chán ghét "Ta không rành đến làm bác bình phong bên cạnh như vậy". Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ im lặng nhìn nàng, nàng chưa bao giờ ghét ánh nhìn chăm chú của hắn như vậy

Nàng cười nhẹ thản nhiên hỏi "Liễu An Nhiên rất quan trọng với ngươi?" Khanh Khanh chăm chăm hắn khiến hắn phải nhú mày, nàng như muốn tìm ra sơ hở của hắn "Đối với ta ngày mai rất quan trọng"

Hai người lại nhìn nhau không nói một lời, yên lặng đến quý dị, Tiểu Lan bên cạnh không khỏi sốt ruột "Vương gia, Lam cô nương..."

"Cho ta một lý do đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rũ mắt không nói lí do chỉ phun ra một câu không đầu không đuôi "Ta sẽ không phụ ai cả"

Khanh Khanh giương môi rồi bật cười "Không phụ ai cả? Hay cho câu không phụ ai cả" đến một cái lí do thuyết phục nàng cũng nghĩ rằng ta hắn cũng không nói được. Ngay lúc nàng hỏi nàng lại cảm thấy sợ, sợ phải nghe những câu như "vì nàng là nữ chủ nhân..." Nhưng tại sao nàng lại sợ, lại đau lòng đến vậy?

Khanh Khanh lướt qua đi vào trong mới còn lăm lăm "Ta sẽ không phụ ai cả!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Đem Mạng Người Từ Quỷ Môn Quan Trở Lại

Không phụ ai cả!

Nàng sẽ không phụ hắn, sẽ không phụ nghĩa phụ nghĩa mẫu vì nàng mà mất kia, cũng sẽ chẳng phụ nghĩa tỷ mệnh ngắn kia

Khanh Khanh đá cửa đi vào trong

Quý y ngồi bên cạnh giường vẻ mặt nghiêm trọng, "Lão muốn ta bên cạnh làm cái quái gì?". Lão buông cánh tay Liễu An Nhiên ra bâu môi "Muội Muội ngươi không có ở đây thì người phải giúp ta nha"

Nàng khoanh tay trước ngực tựa người vào cột nhà "Tại sao ta phải giúp người nì, nàng cũng không phải thân nhân của ta". "Ngươi là đồ đệ của ta nha, và lại trong doanh trại còn có ai khác có thể nhờ cậy ngoài ngươi sao?"

"Ta khi nào..." chưa để nàng nói hết thì đã nghe một trận ho khan của nữ tử cắt đứt. Liễu An Nhiên trên giường vẫn mơ màng nhưng tình hình nguy hiểm đến cực điểm

Lão Quý y lau vết máu chảy ra từ khóe miệng Liễu An Nhiên "Đấy người xem người ta gấp đến vậy rồi, người thật nhẫn tâm mà"

Khanh Khanh chau mày đi tới giật lấy khăn lau từ trong tay Quý Y, nàng ngồi phía đầu nằm đỡ Liễu An Nhiên ngồi dậy để nàng ta tựa vào nàng, "Coi như kiếp trước ta nợ nàng ta"

Lão Quý Y nhéo miệng cười "Có khi kiếp trước ngươi nợ nàng cũng nên". Lam Khanh Khanh có chút giật mình, cái tên Liễu An Nhiên nàng quả thật không quen nhưng linh cảm cho nàng biết nàng đã từng gặp người này. Cảm giác rất quen thuộc, chỉ là nàng không nhận ra

Chẳng lẽ kiếp trước nàng nợ nàng ta thật?

Không phải chứ?

"Nàng ta tại sao lâu như vậy lại không tỉnh?"

Lão Quý Y bung lại một chén thuốc đặt vào tay nàng "Nàng ta trước đây bị thương quá nặng còn bị phế hết cả võ công, cơ thể đã vô cùng yếu ớt hiện lại còn dùng độc thì làm sao mà dậy nổi được"

Khanh Khanh chau mày "Trúng độc? Không phải bị bệnh truyền nhiễm sao?". Lão thờ dài lắc đầu "Các người đúng là ngốc thật, người đã bao giờ thấy ôn dịch nào mà đáng sợ như vậy không? Loại độc dịch này tương khác với thuốc chữa ôn dịch, vào lúc thiên tai giáng xuống ôn dịch bắt đầu chính là thời cơ tốt nhất thực hiện chuyện xấu người không biết quý không hay"

"Đã là độc dịch thì một khi lan truyền sẽ không có thuốc trị, đến lúc đó dịch chết hết binh sĩ, tướng sĩ người nói xem ai sẽ được lợi?"

Quả thật không đơn giản như vậy! Khanh Khanh chau mày "Vậy tại sao Liễu An Nhiên lại trúng độc nặng như vậy?". "Cô ấy à, không phải bị trúng độc dịch mà là thử độc, cô ấy dùng tất cả các loại thuốc giải ôn dịch khác lẫn giải lên bán thân để tìm ra thuốc giải đúng nhất. Nhiều loại độc xung khác như vậy không mất mạng đã là mạng lớn lắm rồi"

Khanh Khanh nhìn lại nữ tử trong lòng một lần nữa, nàng không biết có cảm giác gì chỉ cảm thấy nữ tử này có thể tôn thành thánh mẫu được rồi

Lão Quý Y sờ trán Liễu An Nhiên thờ dài "Nếu nàng ta không qua khỏi đêm nay thì... Thật đáng tiếc". Lão lại nhìn Khanh Khanh cười cười "Nhưng yên tâm có quý y đại nhân ta ở đây chút việc nhỏ này có là gì. Đêm nay khổ cho người rồi"

Khanh Khanh liếc xéo lờ một cái lăm lăm "Nói với ta làm gì đi mà nói với tên vương gia thối kia"

Quả thật đêm nay là một đêm khó khăn, nữ tử trên giường kia buổi chiều vốn chỉ ho ra máu thì hiện tại liền sốt cao không giảm, đôi lúc còn mơ hồ tỉnh dậy rồi lại ngất. Vết thương trên người nàng ta vốn đã kết vảy bỗng nhiên lại rỉ ra máu.

Quý Y chăm cứu cho nàng ta, máu đã ngừng chảy nhưng người nàng ta càng ngày càng nóng, sốt càng ngày càng cao. Thuốc Khanh Khanh bón cho nàng cũng bị nàng mơ hồ nôn ra rồi bất tỉnh nhân sự.

Lão Quý Y thấy tình trạng không ổn liền dùng nội lực điều chỉnh lại luồng nọc độc trong cơ thể Liễu An Nhiên. Lão muốn dùng nội lực bức độc ra ngoài nhưng lại lực bất tòng tâm.

"Khanh Khanh lấy cho ta chậu nước nóng"

Khanh Khanh bưng một chậu nước ấm gần đó đến, lão Quý Y nhìn nàng "Tiểu Oa nhi người thật sự không có nội lực sao?". Nàng gật đầu.

Lão đã biết trước cũng không ngạc nhiên là bao. Liễu An Nhiên trên giường nhợt nhạt đến cực điểm đã bắt đầu có dấu hiện co giật, lão bình tĩnh nói "Lát ta vận công ép độc ra trước người nhìn xem đến khi nào ấn đường Liễu An Nhiên có một đóa hoa màu đen người liền cắt một đường ở cổ tay nàng đặt khăn ướt nóng lên. Ta sẽ dẫn độc ra"

Tuy nàng không hiểu lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Lão đỡ Liễu An Nhiên dậy từ phía sau bắt đầu vận công ép độc tổ còn sốt lại trong người nàng ta ra.

Khanh Khanh chăm chú nhìn, nàng không dám lơ là một chút nào, đã hơn một canh giờ trôi qua nhưng Liễu An Nhiên vẫn như một cái xác chết ngồi đó chẳng có phản ứng gì, ấn đường cũng chẳng có đóa hoa nào. Ngoài trời cũng đã sáng hơn một chút, bên ngoài đã gõ mõ canh ba.

Lại thêm một khắc qua đi nàng phát hiện trên ấn đường Liễu An Nhiên đã mơ hồ có vài vết đen đen nhưng phía lão Quý Y chẳng tốt đẹp là bao, trên trán lão đã lấm tấm mồ hôi, tay lão run rẩy dường như chẳng chịu đựng được bao lâu.

Khanh Khanh cắn môi do dự một chút, nàng tìm kiếm trong kí ức những gì nàng học được từ những quyển sách luyện công của Phong Nguyệt Vô Thần và Dạ Nguyệt cho nàng. Khanh Khanh leo lên giường ngồi xếp bằng bắt đầu vận khí.

Đoạn ảnh nàng bị thương lúc đánh nhau cùng Bạch Kết bỗng lướt qua, lần đó nàng cũng dùng nội lực? Nàng vẫn còn nhớ cái cơn đau lạnh băng mà Không Y kiểm gây nên kia. Nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ tạp niệm trong đầu tiếp tục vận khí, nàng không biết dùng khí từ đâu ra để nàng làm như vậy cũng chẳng biết tại sao nàng trở nên thánh mẫu như vậy.

Ngay lúc Khanh Khanh cảm thấy mình đã thất bại thì xung quanh nàng xuất hiện ánh sáng màu lam quay xung quanh, nàng cảm nhận được trong cơ thể có luồng khí thức tỉnh đang chạy loạn lên.

Bên dưới bụng nàng toả ra luồng nhiệt nóng bỏng nhưng bên trong cơ thể nàng lại lạnh băng. Nàng biết sức mạnh của Không Y kiểm đang hỗ trợ nàng, nhưng phải làm sao để khống chế nó đây?

Lão Quý Y đang cảm cực ngay lúc tưởng chừng bị phản phệ công lực thì cảm thấy cơ thể... Không phải chính xác hơn là linh hồn được bao bọc bởi luồng khí lạnh băng. Luồng nội lực này cũng dung hợp với nội lực của lão đi vào cơ thể Liễu An Nhiên.

Khanh Khanh vì phải chịu đựng hai luồng nóng lạnh trong cơ thể mà trán đổ mồ hôi. Nàng nhắm mắt, linh hồn nàng như lạc vào một khoảng trống không có ý thức cũng không có cảm giác chỉ chờ cho luồng nội lực xa lạ đưa đẩy.

Lão Quý Y mở mắt kinh ngạc nhìn Khanh Khanh đang ngồi một bên, ấn đường của Liễu An Nhiên cơ hồ đã dần hiện rõ đóa hoa màu đen. Lão cầm lấy cây chùy thủ bên cạnh rạch một đường trên cổ tay Liễu An Nhiên rồi đặt một tấm khăn ấm nóng lên. Lão nhắm lại dùng nội lực của mình khống chế nội lực của Khanh Khanh bức ép độc tố.

Ấn đường Liễu An Nhiên nhạt dần, trên cánh tay trắng nõn của nàng ta xuất hiện sợi tơ nhỏ màu đen chạy về phía vết thương nơi cổ tay. Máu từ động mạch, mao mạch bị cắt đứt thấm ra khăn ẩm đỏ rực dần dần chuyển sang màu màu đen. Đến khi đóa hoa trên ấn đường cùng những sợi tơ biến mất thì khăn ẩm đã biến hoàn toàn sang màu đen.

Những luồng ánh sáng xung quanh ba người dần mất đi, Khanh Khanh mất hết ý thức như con rối vô hồn ngã xuống bên cạnh...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 99: Hắc Kết

Con đau nhứt toàn thân khiến nàng cau mày, Khanh Khanh chớp nhẹ đôi mắt tỉnh giấc, nàng nhìn lên đỉnh màn có chút xa lạ lại có chút quen thuộc.

"Khanh Khanh cô tỉnh rồi?"

Khanh Khanh ngồi dậy nhìn sang hướng vừa có âm thanh chau mày "Vân, sao người lại ở đây?". Nàng nhìn khắp phòng một lần nữa liền sửa lời "Sao ta lại ở đây?" đây chẳng phải là phòng nàng sao?

"Tối hôm qua cô bất tỉnh bên giường Liễu An Nhiên, vương gia báo ta đưa cô về đây." Vân đi lại gần nàng chăm chú nhìn "Cô không sao đấy chứ, làm ta sợ chết đi được."

Khanh Khanh hơi cự người liền cảm nhận được một trận đau nhứt toàn thân truyền đến. Nàng chỉ nhớ hôm qua nàng cố gắng vận khí trợ giúp lão Quý Y, sau đó thì mất khống chế, sau đó thì cảm giác như hồn phách bị kéo cả ra khỏi thể xác, sau đó nữa... Thì chẳng nhớ được gì nữa.

Khanh Khanh cau mày vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu đau nhứt bỗng sắc mặt nghiêm trọng.

"Vân, ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Từ hôm qua đến giờ đã gần một ngày, bây giờ trời cũng đã sắp tối rồi!"

Khanh Khanh kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng như vậy liền ngủ gần một ngày, ngoài cửa sổ đã phản phát ánh tà dương.

Khanh Khanh hắt tung chăn lên nhanh chóng leo xuống giường. Vân thấy nàng như vậy cũng giật mình vội kéo nàng lại "Này cô đi đâu, cô vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi đi". Khanh Khanh đẩy tay Vân ra "Không kịp rồi!"

Vân khó hiểu "Không kịp gì cơ?" chưa kịp nghe câu trả lời từ nàng đã thấy nàng cầm áo choàng lông màu đỏ khoác lên người chạy đi.

Khanh Khanh chạy một mạch đến biệt viện của Liễu An Nhiên, quả nhiên như mong đợi Phong Nguyệt Vô Thần đang ở đó. Lão Quý Y thấy nàng đội tuyết chạy đến liền kinh ngạc "Tiểu oa nhi, chẳng phải người nên ở trong phòng dưỡng thương sao?"

Khanh Khanh thờ gập không màng đến lời của lão trực đẩy cửa vào phòng trong "Phong Nguyệt Vô Thần, ta muốn rời đi!"

xoàng

Tiếng đổ vỡ khiến nàng và Phong Nguyệt Vô Thần phải quay đầu nhìn, nữ tử bệnh hoạn trên giường trong ấn tượng nàng giờ đang ngồi ở đó, có thể nhìn được rồi.

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày đi lại "An Nhiên, muội làm sao vậy?"

Liễu An Nhiên lắc đầu thủy chung ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Lam Khanh Khanh. Tiểu Lan bên cạnh cũng bất ngờ vì phản ứng của chủ tử nàng, Tiểu Lan nhanh chóng cúi người nhặt mảnh sứ vỡ trên sàn lên.

Khanh Khanh nhếch môi nhưng chẳng thể giương lên nụ cười "Tốt rồi, nàng ấy cũng đã tỉnh ta có thể đi làm chuyện của ta được rồi?". "Ngày mai sẽ lên đường về kinh", Khanh Khanh cười lạnh "Tốt thôi" nói rồi nàng quay người đi.

Vân ngoài cửa thấy nàng chạy đi liền kéo nàng lại "Cô đi đâu đấy?" nàng không trả lời mà hỏi ngược lại "Đến Mông Cổ mất bao lâu". Vân kinh ngạc đưa tay sờ trán nàng "Không phải cô lại phát sốt rồi chứ, mặt trời đã gần xuống núi rồi đi Mông Cổ làm cái quái gì?"

Khanh Khanh cau mày đẩy tay Vân ra "Ta hỏi mất bao lâu?", "Nhanch nhất thì phải tốc hành trong đêm, sáng mai sẽ đến nơi..." lời còn chưa dứt đã không thấy thân ảnh của nàng, lời nàng vẫn còn vọng lại "Ta mượn ngựa của người nhé"

Vân gãi gãi đầu "Cô không biết cười thì mượn ngựa của ta làm gì", hânh vừa quay đầu đã bị khuôn mặt lạnh lùng của Phong Nguyệt Vô Thần làm cho giật nảy mình.

"Nàng đi đâu?"

"Khanh Khanh hỏi đến Mông Cổ mất bao lâu, chắc là đến Mông Cổ Rồi" Vân thầm hỏi trong bụng rốt cuộc hai người này có chuyện gì mà suốt ngày mang khuôn mặt âm trầm đến mức dọa người như vậy nha.

Khanh Khanh chạy một mạch tới chuồng ngựa trong doanh trại, nàng có chút lưỡng lự, nàng không biết cười ngựa phải làm sao đây? Nhưng chỉ có đi ngựa thì mới nhanh được.

"Cô nương đến lấy ngựa sao?"

Khanh Khanh hơi giật mình ngẩn đầu nhìn nam tử vừa nói kia, nghe giọng nói của hắn thật quen nhưng đến khi nàng nhìn thấy khuôn mặt bên dưới nón vành rộng thì hoàn toàn xa lạ. Nam tử này có khuôn mặt tuấn tú, thân thể cười trắng dường như không hợp với bộ y phục vải thô, cũng chính bộ y phục vải thô cho nàng biết hắn là người chăm sóc ngựa chiến.

"Người biết ngựa của thuộc hạ tam vương gia?!", nam tử đó gật đầu "Tiểu nhân dắt ngựa đến cho cô nương". Nàng gật đầu

Tuyết lại bắt đầu rơi, trước khi rời khỏi phòng nàng chỉ mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng, cũng tùy tiện khoác lên người cái áo choàng lông, trước thời tiết mùa đông khắc nghiệt như vậy có chút lạnh lẽo. Gió tuyết quất vào khuôn mặt nàng khiến cho hai gò má đỏ ửng, đã có vài bông tuyết rơi trên đầu nàng

Nam tử kia dắt ngựa đến có chút ngẩn người, Khanh Khanh nhìn con ngựa to cao hơn cô nhiều có chút do dự. Hắn nhìn một chút lại hỏi "Cô nương chẳng lẽ không biết cưỡi ngựa?", nàng cắn môi thành thật gật đầu

Nam tử kia nhìn nàng hồi lâu, hắn buộc ngựa vào gốc cây gần nàng, rồi chạy vào trong chòi chân ngựa gần đấy lấy ra tấm thảm lông màu trắng lót lên yên ngựa. "Cô nương có việc rất gấp sao? Trời tuyết như vậy lại mạo hiểm rời đi, cô nương chẳng lẽ không sợ?". Hắn vừa nói vừa gỡ những bông tuyết dính trên tóc nàng, hắn tháo mũ rộng vành của mình ra đội cho nàng, ngăn tuyết.

Khanh Khanh hơi nhúng vai, cười nhạt "Sợ gì chứ? Ta nếu sợ thì sẽ không sống được đến bây giờ". Động tác buộc dây mũ cho nàng hơi khựng lại, hắn bật cười, nụ cười như gió thoảng mang hơi ấm mùa xuân, gió xuân vô tình "Cô nương thật thú vị"

Khanh Khanh ngẩn đầu, hắn vốn cao hơn nàng cái đầu hiện tại bị vành mũ che khuất nàng chỉ thấy được cằm của hắn. Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng hắn nhìn xuống hơi cúi người để nàng nhìn thấy rõ mặt hắn, "Người là ai?"

Nam tử có chút bất ngờ vì câu hỏi của nàng song hắn lại vui vẻ "Ta họ Hắc tên một chữ Kết, Hắc trong hắc âm Kết trong vĩnh kết đồng tâm"

Trong bóng tối chỉ mong có một tri kỉ?Nàng có cảm giác gì đó không đúng, cái tên Hắc Kết này có cảm giác quen quen nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ nhanh chóng muốn lên ngựa rời đi

Hắc Kết thấy nàng muốn lên ngựa liền đỡ ơ eo nàng để nàng lên ngựa một cách nhẹ nhàng. "Đa tạ người" Khanh Khanh có chút lúng túng cầm dây cương không biết nên làm thế nào

"Cô nương gạt dây cương về phía mình thúc chân vào bụng ngựa, muốn ngựa phi nhanh thì cứ thúc chân vào bụng ngựa liên tục"

Nàng hơi do dự, làm theo cuối cùng con ngựa cũng đi, Hắc Kết mỉm cười cẩn thận dặn dò "Cô nương muốn rẽ đường thì giữ căng dây, kéo dây cương về phía cô nương muốn đi, nhớ phải giữ chặt dây cương kéo bị ngã ngựa đấy"

Mới lúc đầu Khanh Khanh cảm thấy có chút sợ hãi dần cũng quen được, nàng thúc ngựa chạy thật nhanh không quên cảm ơn hắn "Đa tạ người, Hắc Kết, nếu có dịp gặp lại ta sẽ trả ân", nàng trời sinh có ân có báo

Hắc Kết mỉm cười "Khanh Khanh ta chờ nàng ở kinh thành" chỉ là lời này Khanh Khanh không nghe thấy được, nàng chỉ loáng thoáng nghe có ai đang gọi tên nàng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Quay Về Mông Cổ

Mông Cổ

"Người cứ thế ngồi đây chờ nàng?"

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn trời đã có dấu hiện muốn sáng liền hỏi, hôm nay chính là ngày đổ phụ mẫu của Triệu Khánh Lâm cũng là nghĩa phụ nghĩa mẫu Lam Khanh Khanh.

Nàng không lâu trước đây đã hồi âm thư "không gặp không về", Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh Lâm từ sáng đã đem nhang đèn đến mộ Triệu bá Triệu mẫu thấp hương đợi nàng. Nhưng hiện tại đợi đã một ngày, trời đã muốn sáng vẫn không thấy mặt nàng

Qua ngày mai, chính là ngày giỗ của tiên hoàng cùng quan, tướng chết dưới lưỡi kiếm của nàng.

Triệu Khánh Lâm thất thần tựa người vào bia mộ Triệu bá nghe Gia Lỗ Thượng Phong nói liền ngẩn đầu "Hoàng thượng nếu một lời xin hãy về cung đi, Còn thần..." hắn cúi đầu cười nhẹ "Thần tin muội ấy sẽ đến"

Trời còn chưa sáng, hắn vẫn tin nàng sẽ đến đúng hẹn

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Trăm cũng tin nàng sẽ đến, trăm vẫn còn đủ sức chờ cùng ngươi". Nói rồi hắn ngồi xuống bên cạnh, cầm mấy vòn rượu rót ra ly "Này uống đi cho tỉnh táo"

Triệu Khánh Lâm gật đầu nhưng ly rượu trên tay vẫn không uống, hắn tin nàng sẽ giữ lời hứa nhưng hắn không dám chắc Phong Nguyệt Vô Thần kia có để cho nàng đi không

"Đứng lại..."

Gia Lỗ Thượng Phong nghe một mớ hỗn loạn bên ngoài liền cau mày, mộ Triệu bá Triệu mẫu được xây ở gần khu lăng hoàng gia, thị vệ canh gác không thể không có. Ai lại dám xông vào như vậy

Còn đang để hai người suy đoán đã thấy một bóng dáng huyết y cười ngựa phi về phía này, phía sau còn có ảnh vệ canh giữ lăng đuổi theo.

Nữ tử kéo dây cương dừng ngựa, đợi khi bụi bay đi nhìn rõ người trên ngựa Gia Lỗ Thượng Phong mới kinh ngạc "Khanh Khanh, nàng biết cưỡi ngựa sao?"

Ảnh vệ biết điều lui ra ngoài, Khanh Khanh loạn chaoạng nhảy xuống ngựa, chân chạm đất còn đứng không vững nếu không có Triệu Khánh Lâm nhanh mắt chạy lại đỡ có lẽ nàng đã ngã xuống đất

Khanh Khanh cau mày lắc lắc cái đầu vẫn còn ong ong khó chịu "Cưỡi ngựa cũng thật khó quá đi". Gia Lỗ Thượng Phong nhìn con ngựa dường như đã chịu không nổi nữa rồi lại nhìn khuôn mặt nàng bị gió tuyết quất đến bóng rât kia kinh ngạc

"Đừng nói với ta nàng tốc hành không ngừng nghỉ đến đây nhé"

Khanh Khanh không thêm nhìn hắn nhờ Triệu Khánh Lâm đỡ nàng đến cạnh mộ. Nàng quý xuống lấy nhang đã tó hương từ trong tay Triệu Khánh Lâm thấp vào lư hương dập đầu lạy

Khanh Khanh quý bên bia mộ miệng cười nhưng trong lòng có chút ẽ ảm, từng đợt từng đợt ứ tức ủa về "Cha, nương, con về rồi, Khanh Khanh về thăm hai người đây. Tỷ tỷ muội về thăm tỷ rồi đây"

Triệu Khánh Lâm đau lòng vỗ vai nàng, trấn an "Không cần nghĩ nhiều, chuyện đã qua đừng tự trách nữa"

Còn nhớ năm trước nàng vừa xuyên đến rơi tại cánh đồng hoang Mông Cổ, còn chửi rủa ông trời bắt nạt không cho nàng xuyên thẳng đến trung nguyên nhiều mỹ nam tử. Còn nhớ ngày đó tuyết rơi, trời đông lạnh lẽo còn có mưa thất thường. Còn nhớ một nhà bốn người quay quần bên bếp lửa sưởi ấm, kể cho nhau nghe chuyện hôm đó đã gặp. Còn nhớ khuôn mặt hiền từ của Triệu bá Triệu mẫu, còn nhớ cảm giác ấm áp của một gia đình lúc đó...

Bây giờ chỉ là cảnh còn người mất, một gia đình hạnh phúc như vậy vì nàng mà gia đình ly tán. Ngày đó nắng ấm, đáng nhẽ ra là ngày đoàn viên vui vẻ nhưng cuối cùng lại biến thành máu tanh thảm khốc. Tất cả là vì nàng?

"Khanh Khanh..."

Khanh Khanh có lẽ vì mệt mỏi quá độ nên đã tựa vào bia đá ngủ thiếp đi, Triệu Khánh Lâm nhìn trời đã gần sáng liền nhẹ nhàng bế ngang nàng lên "Muội ấy mệt rồi, thần đưa muội ấy về cung". Gia Lỗ Thượng Phong gật đầu "Được cứ để nàng nghỉ ngơi trong Thiên An cung đi, cũng nên nhận chủ rồi"

*

Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng hẳn, nàng nhìn căn phòng rộng rãi sa hoa nhưng thật lạ lẫm khổ chau mày.

"Quận chúa người tỉnh rồi?"

Cách một tám màn che mỏng nàng có thể nhìn thấy một nữ nhân trạch tâm từ tuần cùng một nữ tử từ khoảng mười bốn mười tám tuổi đang quý trên nền đất. Y phục họ mặc trên người rõ ràng là y phục truyền thống của Mông Cổ

"Các người là ai? Ta đang ở đâu?"

Người phụ nữ kia lại cúi thấp đầu giữ lễ "Bẩm Quận Chúa người đang ở Thiên An cung, lão nô gọi là Cát Tự còn đây là nhi nữ của lão nô gọi là Các Vân. Chúng lão nô là nô tỳ trong cung người"

Khanh Khanh chau mày, hóm qua hình như nàng ngừ quên bên mộ Triệu bá Triệu mẫu thì phải. Có lẽ đêm qua nàng được Gia Lỗ Thượng Phong đưa vào cung, nhưng mà Thiên An cung? Họ nhận ra rằng là Thiên An quận chúa sao?

"Ai phái các ngươi đến?"

"Bẩm quận chúa là Đại vương phái lão nô đến, lão nô là nữ mẫu trước khi lên ngôi của đại vương"

Khanh Khanh gật đầu, Gia Lỗ Thượng Phong kia xem ra cũng nghĩ cho nàng nhì, phái cả nô tỳ thân tín bên cạnh cho nàng. "Được rồi các người lui ra đi, ta không quen được người khác hầu hạ" nàng nghĩ nghĩ rồi lại bồi thêm một câu "Đừng xưng lão nô với quận chúa, cứ gọi ta là Lam cô nương gì gì tùy người". Cát Tự hơi ngẩn đầu kinh ngạc, bà tỏ ra hiểu ý liền hành lễ rồi.

Khanh Khanh vén màn xuống giường, bước chân nàng lao đảo xuýt té. Nàng vịn thành giường để đứng vững khẽ chau mày, có lẽ lúc nàng vận công để trị bệnh cho Liễu An Nhiên đã bị thương rồi

Khanh Khanh rửa mặt thay y phục xong liền đi ra gian ngoài nhanh chóng thấy được Cát Tự và Cát Vân đang đứng bên ngoài cửa. Nàng đi lại gần họ "Hai người ngẩn đầu lên ta xem mặt!"

Họ theo ý nàng ngẩn đầu, Cát Tự kia mang khuôn mặt đầy đặn từng trải, cũng đứng, bà sống trong cung đã lâu, gặp bao nhiêu thế sự nghiệt ngã. Đến giờ bà vẫn còn có thể trụ bên hoàng thượng phải biết bà đã vất vả bao nhiêu

Nàng nhìn đến Cát Vân bỗng giật mình, nàng ấy có khuôn mặt ngây thơ chưa trải qua sự đời, lại mang vẻ phóng khoáng của nữ nhân Mông Cổ. Thuần khiết, phóng khoáng thật giống người kia

"Người gọi là Cát Vân?"

Cát Vân hơi ngẩn đầu "Thưa quận chúa nô tỳ gọi là Cát Vân"

"Người bao nhiêu tuổi?"

"Nô tỳ năm nay tròn mười tám tuổi"

Khanh Khanh hơi mỉm cười quay người đi, mười tám tuổi? Lại bằng tuổi Khánh Thu? Là duyên hay là nghiệt đây "Cát Vân, tỳ có biết Lâm Khánh Thu không?"

Cát Vân giật mình khó hiểu nhìn Khanh Khanh "Quận chúa hỏi vậy có ý gì? Khánh Vân là bằng hữu tốt nhất của nô tỳ". Cát Vân nhìn chăm chăm phía sau Khanh Khanh, lúc gia đình Khánh Thu xảy ra chuyện cô không có ở Mông Cổ. Lúc trở về thì đã 49 ngày của nàng ấy

Cát Vân nghe nói chính vì nghĩa nữ mà Triệu bá mẫu nhận nuôi chộc phải tương quân nên gia đình nàng mới phải chịu tội như vậy. Cát Vân nhìn nữ nhân được gọi là quận chúa trước mặt có chút không thể tin, chẳng lẽ sao chỗi kia chính là vị quận chúa này

"Khánh Thu... Là nghĩa tỷ của ta"

Cát Vân bật cười "Quả thật là nguời" Cát Vân bất chấp lễ nghĩa đứng đây đi tới trước mặt Khanh Khanh "Là người hại chết Khánh Thu cùng Triệu bá Triệu mẫu?"

Khanh Khanh im lặng, nàng không biết nói gì cũng chẳng mở lời giải thích, bởi vì nàng cũng cho rằng chính nàng đã hại chết tỷ ấy.

Cát Vân cười nhưng đôi mắt to của cô lại ngập nước "Người thật sự hại chết Khánh Thu sao? Có ấy tốt bụng như thế, xinh đẹp như vậy lại chết đi một cách nhục nhã. Còn người? Người lúc đó đang ở đâu? Chẳng phải người tài giỏi lắm sao, tại sao lúc đó lại không bảo vệ cô ấy? Kể cả một nén hương người cũng không thắp cho nàng, rồi cuộc người có coi rằng là tỷ tỳ không..."

"Cát Vân..."

"Đủ rồi!"

Cát Tự định lên tiếng can giải lại bị một giọng nói đầy tức giận cắt ngang...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 101: Trở Lại Phong Nguyệt

Đủ rồi!"

Triệu Khánh Lâm tức giận đẩy Cát Vân ra cau mày thật chặt "Cát Vân, Ta biết muội là thương cho Thu Nhi nhưng muội cũng không thể chấp vãn Khanh Khanh như vậy. Muội ấy là muội muội của ta và Thu Nhi"

Cát Vân lau nước mắt cười cười "Khánh Lâm ca, huynh hôm nay bảo vệ cô ta như vậy cũng không biết liệu ngày mai cô ta có hại chết huynh hay không. Cô ta không có tội vậy Khánh Thu có lỗi sao?"

"Muội..."

"Được rồi! Chung quy là lỗi của ta, Vậy cô muốn thế nào đây?" Khanh Khanh lên tiếng cắt đứt cuộc cãi vã, đầu nàng cảm giác thật đau nếu cứ như vậy sẽ vỡ ra mất. Cát Vân nhìn nàng chăm chăm khẽ cười "Dù ta muốn thế nào thì Khánh Thu cũng không sống lại được" cô dùng một chút lại nói "Quận chúa người không có lời giải thích sao?"

Khanh Khanh cười nhẹ, nàng vịn bàn trà để đứng vững giọng nói không lạnh nhạt nhưng xa cách "Nếu lời nói có thể hóa giải tất cả thì sẽ không có người bỏ mạng, nếu ta chỉ dùng lời nói thì có lẽ không thể đứng đây nghe người chấp vãn"

Cát Vân cau mày, đôi môi xinh đẹp nhếch lên nhưng cô không cười, cũng không thể cười nổi. Nữ tử Mông Cổ tuy phóng khoáng có ân, có oán tất có báo nhưng không phải người không phân biệt thị phi trắng đen. Cát Vân hận Khanh Khanh vì nàng có liên quan đến cái chết của Khánh Thu, Cát Vân hiểu những thứ Khanh Khanh làm nhưng lại cố tình không hiểu. Chung quy Cát Vân vẫn là vì nặng tình với Khánh thư mới muốn trách tội Khanh Khanh

Cát Vân gạt đi lệ còn vương trên má quay đầu bỏ đi, trước khi ra cửa cô còn nghe âm thanh nặng nề của vật gì đó ngã xuống. Tiếp đó là tiếng hốt hoảng của Triệu Khánh Lâm "Khanh Khanh..."

*

"Hôm nay muội làm sao vậy? Cây cỏ đó có lỗi với muội hay sao, muội hành hạ bọn chúng thật...chắc chắc..."

Gia Lỗ Thượng Phong ngồi xuống bên cạnh Cát Vân nhìn đám cây cỏ bị cô hủy hoại đến "đáng thương" tức lười.

Cát Vân thấy hần liền quỳ xuống hành lễ. Gia Lỗ Thượng Phong chau mày không đỡ cô dậy mà chính mình nằm xuống bãi cỏ mênh mông, gió thoảng nguyên sau đêm mưa tuyết hôm qua có chút ẩm áp hơn nhưng vẫn se lạnh.

Gia Lỗ Thượng Phong cất lời, thanh âm du dương trong gió có chút lạnh lẽo "Cát Vân, từ khi trẫm lên ngôi muội dần dần tỏ ra xa cách trẫm rồi". Cát Vân vẫn giữ tư thế quỳ một chân hành lễ có chút ngẩn đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hần, nhanh chóng cúi đầu "Hoàng thượng, người là chân mệnh thiên tử trên vạn người, dân nữ chỉ là nữ nhi của một cung nữ nhỏ nhoi sao có thể như lúc trước tùy hứng được"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Không thể tùy hứng? Đúng vậy bây giờ ta là hoàng thượng, không phải vị vương gia tự tại của ngày đó". Quả nhiên đế vương cô độc, ngày trước hần có tự do nhưng chẳng có quyền thế. Hiện tại hần trên vạn người lại cô độc một mình, những người bên cạnh hần luôn miệng giữ lễ nghĩa đến đáng sợ

Gia Lỗ Thượng Phong lắc đầu "Thôi bỏ qua đi, Cát Vân, muội tại sao lại nổi con thịnh nộ như vậy, phải chăng bên Quận Chúa chộc giận rồi"

Cát Vân hừ mũi một cái ngồi bệt xuống bên cạnh Gia Lỗ Thượng Phong, câu trước là giữ lễ, hành động sau thì lại vô tư thoải mái như huynh đệ "Hoàng Thượng ngài đứng trông ta không biết, vị quận chúa kia chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết cho Khánh Thu"

Cát Vân thờ dài một tay chống cằm một tay vờ vẽ trên mặt đất lo lắng nói "Khi còn tại thế ta còn muốn đưa nàng vào phủ của huynh mà hào hào làm vương phi, đáng tiếc.... Trời ganh tỵ mỹ nhân"

"Khanh Khanh vì nhà họ Triệu mà huyết tẩy hoàng cung, muội không muốn nhìn nhận rằng cũng không thể làm ngơ những việc nàng làm"

Cát Vân bĩu môi "Huynh tưởng ta không biết? Ta chỉ là ghét Khanh Khanh, cũng không hiểu rốt cuộc Triệu bá mẫu nhặc cô ta ở đâu về"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Muội chính là có ấn tượng không tốt với người ta nên mới soi mói như vậy, trong lòng muội thật sự ghét nàng ấy sao?"

Cát Văn nhìn Già Lão Thượng Phong một chút cũng không thể nói nên lời

Gió thảo nguyên còn lạnh nhưng ánh nắng đã ấm hơn nhiều, thời tiết thật giống vậy, ngày này năm trước máu tanh vắng khắp hoàng cung..

*

[Ca, Muội nên trở về rồi!]

Phong thư chỉ vòn vẹn mấy chữ, Triệu Khánh Lâm thờ dài buông phong thư. Khi này hẳn mới vừa nghe nói Khanh Khanh theo Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương đã mấy ngày trước, cũng đã nghe nói chuyện nàng xung đột với Phong Nguyệt Vô Thần mà cười ngửa trong đêm về Mông Cổ.

Có lẽ Khanh Khanh là người trong cuộc không rõ, nhưng Triệu Khánh Lâm biết rõ rằng Khanh Khanh đã có tình cảm với Phong Nguyệt Vô Thần. Nàng là một nữ tử quyết cường, cứng đầu, chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận

Chỉ mong nàng có thể hạnh phúc!

Thành Nam Cường

"Chủ Tử, thật sự phải rời đi ngay sao? Còn Lam Khanh Khanh phải làm thế nào?"

Vẫn một mặt lo lắng hỏi, tay vẫn còn mang tay nải đem vào trong xe ngựa, Khanh Khanh đã rời đi một ngày vẫn chưa quay lại, hiện tại chủ tử lại ra lệnh về kinh chẳng phải là bỏ mặt Khanh Khanh sao?

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn sắc trời, mặt trời vẫn còn chưa xuống núi trời đã muộn tối, có lẽ đêm nay sẽ có cơn mưa to đây

"Vương gia..." Vẫn hấp tấp hỏi lại bị Thiên kéo lại "Vương gia là chủ tử hay là Khanh Khanh là chủ tử củ người đây". Văn nhìn qua Phong Nguyệt Vô Thần rồi bỏ cuộc không xin nữa "Rốt cuộc hai người giận hờn việc gì vậy chứ"

Liễu An Nhiên được Tiểu Lan đỡ ra ngoài vừa vặn nghe được lời Văn và Thiên nói, đôi mày liễu của cô khẽ chau, trong đầu lặp đi lặp lại ba chữ "Lam Khanh Khanh"

"Chủ tử người làm sao?"

Liễu An Nhiên thoáng giật mình lắc đầu, giọng nói yếu ớt đến cực điểm "Ta không sao". Cô nhìn lên trời môi hơi nhếch lên chẳng biết đang nghĩ gì, Lam Khanh Khanh? Rốt cuộc là Lam Khanh Khanh nào đây?

Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng liền đi tới "Thần thể muội đang yếu tại sao không vào trong xe nghỉ ngơi?", Liễu An Nhiên yếu ớt cười "Chỉ đúng một lúc, không chết được!"

Phong Nguyệt Vô Thần nắm tay cô diu đi tới xe ngựa, Liễu An Nhiên dẫn đo hỏi lâu mới mở miệng hỏi "Văn nói bên cạnh huynh có một Lam Khanh Khanh... Không chờ nàng ấy quay lại sao?". Hắn hỏi chau mày đôi mắt thoáng qua một tia lo lắng "Tự nàng ấy có thể trở về!"

Liễu An Nhiên trầm mặt, Phong Nguyệt Vô Thần có lẽ đã đánh giá cao nữ nhân quá rồi. Chuyện năm đó, phải chăng hắn cũng nghĩ cô có thể tựa quay về?

"Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần quay đầu thấy cô một bên thất thần đứng, mãi vẫn không lên kiệu "An Nhiên, muội làm sao?"

Liễu An Nhiên nâng mắt do dự hỏi "Huỳnh...coi trọng Lam có nương?" đứng như đưng đoán Phong Nguyệt Vô Thần hỏi mắt tự nhiên nhanh chóng mìn cười che lấp sự lo lắng đương muốn nói gì lại bị Liễu An Nhiên nói trước

"Thần, Huỳnh sẽ hỏi hân..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Gặp Biến_Gọi Lại Chuyện Cũ

Lam Khanh Khanh một đường thúc ngựa từ Mông Cổ đến Thành Nam Cường không ngừng nghỉ, đến lúc vào thành thì mặt trời đã xuống núi.

Khanh Khanh vào doanh trường quân lính thì đã nhận được tin buổi trưa hôm nay Phong Nguyệt Vô Thần đã lên đường về kinh, có lẽ hiện tại đã đến Viên Châu.

Lam Khanh Khanh cũng chẳng muốn làm phiền bọn họ liên cáo tử, nàng chọn một khách điểm trong thành trọ lại một đêm. Sắc trời bên ngoài đã tối còn có mấy đêm hân đêm nay sẽ khó khăn nàng không thể lại phi ngựa đến Viên Châu được

Ăn tối xong, bên ngoài đã nổi giông, trên trời cũng đã có vài tiếng sấm chớp nổ.

Khanh Khanh ngồi một lúc liền cảm thấy một môi buồn ngủ liền lên giường, có lẽ vì mấy hôm nay quá mệt mỏi nàng vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Khanh Khanh vừa chớp mắt chưa bao lâu đã nghe một màn huyền ảo từ bên ngoài truyền đến. Khanh Khanh muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu chẳng mở nổi. Nàng cơ hồ nghe thấy mọi người hô hoán

"Cháy..."

"Cháy rồi... Mau dập lửa..."

"Mau mau cháy rồi..."

Cháy? Là chỗ nào bị cháy?

Khanh Khanh cảm thấy xung quanh nóng rực như bị lửa đốt, bên ngoài lại có người hô hoán "Khách điểm cháy rồi". Tinh thần nàng dần tỉnh táo, cháy? Chính là nơi ở của nàng bị cháy!

Khanh Khanh cố gấn mở đôi mắt nặng trĩu, xung quanh nàng toàn là lửa, đã đốt cháy đi mấy thanh xà nhà, cột nhà, khói bụi mù mịt. Nàng hoảng hốt muốn đứng dậy chạy ra ngoài nhưng đôi chân lại mềm nhũn căn bản không cách nào đứng lên

"Cô cô..."

Khanh Khanh nhắm mắt hoảng hốt bất giác nhớ lại cái kỉ ức đáng sợ mà nàng chôn giấu rất lâu.

Cũng như lúc này, lửa ngập tràn cả cô nhi viện, có một đứa bé gái ngồi trong góc tường sợ hãi, hoảng sợ như con chó nhỏ bị bỏ rơi giữa đồng lửa lớn. Cô bé thấy có vài bóng đen vượt lửa lớn đi vào, cô bé vui mừng, nắm được cây cỏ cứu mạng liền lớn tiếng kêu cứu.

Bọn họ quay đầu, bọn họ thấy đứa bé nhưng lại không ai chạy tới cứu đứa bé ấy. Lửa nơi có bé quá lớn, thanh xà nhà ngã xuống, bọn họ nhất quyết quay đầu ôm những đứa bé mắc kẹt bên ngoài đi

Cô bé mờ to mắt, miệng kêu cứu, nước mắt lưng tròng, cô bé kêu đến khản cả giọng khóc đến đau cả mắt, khói bay mù mịt khiến cô bé nghẹt thở.

Cô bé ngất đi, khóe mắt còn đọng lệ chưa khô. Cô bé mơ hồ thấy có một bóng đen.... Là thần chết sao?

"Khanh Khanh..."

Mí mắt thật nặng! Là ai đang gọi tên nàng?

Cảm giác cơ thể được nâng lên, tiếp theo là tiếp thanh xà nhà rơi xuống, lửa càng lớn hơn.

"Khanh Khanh, chẳng phải nàng rất mạnh mẽ sao? Nên đối diện sự thật!"

Nàng muốn xem là ai đang ôm nàng! Khanh Khanh hơi hé mắt tăng sương lẫn khói bụi che phủ mắt, nàng không thấy rõ khuôn mặt người đang ôm nàng. Nhưng nàng chắc chắn đây là một nam tử, giọng điệu cũng thật quen

Nam tử áo đen bật cười, ôm nàng lùi ra vài bước, lại nghe tiếng đồ vỡ "Khanh Khanh, coi như ta may mắn thấy được dáng vẻ yếu đuối của nàng". Hắn nâng tay lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng "Nàng ỳ ta một ân tình!"

Trong mơ hồ Khanh Khanh chau mày, cảm thấy cơ thể được nam tử di chuyển đến một nơi nào đó. Hình như có gió, rất lạnh, lại có tiếng huyền ảo rõ ràng.

Khanh Khanh cảm thấy phía có tay hơi lạnh lẽo, tay nam tử vừa rời đi nàng liền biết hẳn đã lấy vòng tay hoa Ha Tuyết mà mẹ nàng cho nàng. Khanh Khanh khó nhọc mấp máy môi "Người làm gì?". "Không làm gì cả, ta chờ nàng báo ân"

Nói đoạn hắn đặt nàng bên lan can bên ngoài khách điểm, môi hắn nhếch lên một đường xinh đẹp buông tay.

"Trên lầu có người"

"Có người rơi từ trên lầu xuống..."

Trong đám người dập lửa dưới lầu thấy bóng nữ tử rơi xuống liền kinh ngạc, hoảng hốt. Nàng như vậy nếu rơi xuống... Chưa để mọi người nghĩ đến kết cục đã có một bóng nam nhân vận khinh công bay lên ôm trọn thân thể nữ tử, Xuống đất an toàn

"Khanh Khanh, Khanh Khanh"

Lâm Bích Tần lay lay vai bà Khanh Khanh nhưng nàng vẫn không thể tỉnh dậy, hắn nhìn lên trên lầu sớm đã không còn bóng người. Tòa khách điểm hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt trọn đã bắt đầu sụp đổ. Trên trời lại thêm vài tia sấm chớp, trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn, mưa gió quất vào mặt đau rát. Cơn mưa đổ xuống vẫn không thể làm nguội ngoại ngọn lửa, ngọn lửa bị mưa làm tắt hẳn là chuyện của một canh giờ sau

Lâm Bích Tần nhìn nữ tử hơi thờ ơ ở trong lòng không khỏi lo lắng. Hắn vốn dĩ chỉ là biết Khanh Khanh đang ở Nam Cương nên xin Đại Ca đến đây tìm nàng, tiện thể bảo vệ nàng. Không ngờ khi hắn tới thì nàng đã đi Mông Cổ, đến lúc nàng trở lại thì khách điểm lại gặp hỏa hoạn. Thật không dám nghĩ nếu như lúc này hắn không ở đây thì nàng có thể đã ngọc nát xương tan

Lâm Bích Tần chau mày, Phong Nguyệt Vô Thần hiện tại lại đang ở đâu?

*

"Vương gia..."

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Của việc gì?". Văn gấp đến cực điểm thờ hồn hên lập bập nói "Bên Thành Nam Cương xảy ra chuyện rồi"

Thành Nam Cương? Khi này đã có mặt báo nói Khanh Khanh đã quay trở lại "Có chuyện gì?"

"Khách điểm Lam Khanh Khanh ở xảy ra hỏa hoạn, hiện giờ tình hình nàng ấy thật không tốt lắm..."

Cây bút trên tay Phong Nguyệt Vô Thần rơi xuống, hắn hơi ngẩn đầu nhìn ra cửa sổ, ngoài trời đang mưa thật lớn. "Vương gia người không đến đó đón Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì Văn lại hấp tấp "Hay để thuộc hạ đến đón Khanh Khanh"

"Không cần, ta tin tưởng nàng"

Văn tròn tròn mắt, hắn tức giận, cái gì mà tin tưởng nàng? Tin tưởng thì bên phía Khanh Khanh sẽ tốt lên được sao? Cho dù hắn có tức giận thì cũng không thể thay đổi ý của Phong Nguyệt Vô Thần được. Văn buồn bực cầu nhàu "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà Vương gia lại đối xử với nàng ấy như vậy chứ?"

Văn quay người toan rời đi lại nghe thấy tiếng người phía sau "Ngay mai không cần lên đường gấp, ở lại thêm một ngày đi"

Văn quay đầu cười "Vương gia là muốn chờ Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần thùy chung vẫn nhìn ra phía cửa sổ, Văn vui vẻ rời đi "Được thuộc hạ sẽ chuyển lời xuống dưới"

Văn vừa ra khỏi cửa đã bị Thiên kéo lại "Huỳnh làm gì?", "Người có ý gì với Lam Khanh Khanh sao?". Văn cau mày đẩy cánh tay Thiên đang cầm tay mình ra "Huỳnh là có ý gì đây? Có ý gì với Khanh Khanh là sao? Ta không phải là người có học văn huỳnh muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi"

Thiên buông tay Văn ra trên mặt vẫn là vẻ bình thản lạnh lùng "Ta chưa từng thấy người nhiệt tình đối với ai như vậy". Văn chợt hiểu ra cười cười "Nàng là nữ chủ tử tương lai của ta, ta không quan tâm Khanh Khanh thì đi quan tâm ai đây?"

"Chủ tử chưa nói người đã tự nhận người khác là nữ chủ tử. Để chủ tử biết xem có lật da người không"

Văn bêu môi "Người còn nói ta, trong lòng người cũng không phải kích trọng nàng sao?" Văn thờ dài, cụt mắt lại nói "Và lại ta thấy Khanh Khanh cũng thật đáng thương, từ nhỏ đã bị cha nương bỏ rơi, cuối cùng cha nương mất hết để lại một mình nàng"

Thiên cau mày "Đây là ai nói cho người?". "Mấy ngày trước ở Khách điểm Viên Châu Hàm nương nương vô tình nói cho ta biết"

Văn thờ dài "Khanh Khanh với Hàm nương nương cũng thật quá đáng thương đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Gặp Lại Tại Khách Điểm Viên Châu

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh trở lại một khách điểm ở ngoại thành Nam Cương. Bên ngoài mưa bão thật to, không khí ẩm ướt lạnh lẽo

Từ lúc ngã xuống lầu đến giờ Khanh Khanh vẫn không có dấu hiện tỉnh lại, đến nửa đêm nàng lại phát sốt mê sảng gọi tên ai đó. Chung quy từ trước đến nay Lâm Bích Tần chưa từng thấy đáng vẻ nàng yếu đuối như vậy, hắn đã quen nhìn nàng cao ngạo rồi

Lâm Bích Tần dứt thuốc cho nàng, may thay nàng vẫn có thể uống, lau đi mồ hôi trên trán lần thuốc chẩy ra từ khóe miệng. Đến khi trời lờ mờ sáng, bên ngoài đã tạnh mưa Khanh Khanh mới dần hạ sốt

Lâm Bích Tần viết một lá thư gửi về Dạ Nguyệt, cũng không biết bọn nam nhân ở đó có bị kích động đến điên lên đi đốt cả Tam vương phủ hay không...

*

Đông Phương Chính nhìn lá thư trầm ngâm, đôi mày có chút nhíu chặt nhưng nhìn đến dòng nhắc nhở nơi cuối thư mới thờ dài

"Đại ca, huỳnh làm sao vậy? Phong thư đó chẳng nhẽ nói đại tẩu bị làm sao ah?" Điều Chính Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Đông Phương Chính thì cười cợt.

Đông Phương Chính hừ một cái ném phong thư vào người hắn "Là tiểu cữu gửi về, Khanh Nhi gấp chuyện rồi". Điều Chính Vũ lập tức thu hồi vẻ bồn cẩu cau mày đọc thư, hẳn vô là thư tức giận đương muốn đi đâu đó

"Đệ đi đâu?" Điều Chính Vũ đứng chân giọng điệu lạnh lùng "Huỳnh nói xem?". Đông Phương Chính đứng dậy vỗ vỗ vai hắn "Tiểu cữu đã nói dừng mạnh động, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng phải để Khanh Khanh quyết định có chém chết hắn hay không"

Điều Chính Vũ bực bội "Vậy đệ đi đón nàng" Đông Phương Chính lại kéo hắn lại "Cũng không được, tiểu cữu nói tình trạng của hiện tại của muội ấy không tốt lắm, đệ nghĩ một người cao ngạo như muội ấy muốn người khác thấy đáng vẻ đó của muội ấy sao?"

Điều Chính Vũ hậm hực hất tay Đông Phương Chính ra "Thật là bức điên đệ mà!". Ngoài miệng hắn nói vậy nhưng cũng ngoan ngoãn ở lại Dạ Nguyệt chờ nàng về, hắn biết hiện tại có lẽ nàng sẽ không muốn gặp ai. Nhưng mà hắn thật lo lắng cho nàng

Chưa đầy một canh giờ tin Tam vương gia _Phong Nguyệt Vô Thần bỏ rơi Lam Khanh Khanh ở Thành Nam Cương khiến nàng gặp hỏa hoạn bị thương truyền khắp Dạ Nguyệt. Phàm là người của tam vương phủ hoặc thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần đến Thành Tây đều không khách khí bị đuổi ra khỏi quán.

Người của Dạ Nguyệt có thể động vào sao?

"Lâm Bích Tần? Sao huỳnh lại ở đây?"

Lâm Bích Tần nghe thấy nàng nói liền nhanh chóng bưng bát thuốc đến bên cạnh "Khanh Khanh, muội tỉnh rồi, vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh nhìn bát thuốc đen ngòm chau mày, Lâm Bích Tần cười nhẹ vuốt tóc nàng "Ngaoan uống đi,

sẽ khỏi bệnh nhanh thôi"

Lam Khanh Khanh kìm hãm một cái "Ta không phải là con nít" uống hết bát thuốc nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Lâm Bích Tần để nàng nằm xuống lại hỏi "Muội sợ lửa sao?", Khanh Khanh hơi ngạc nhiên nhìn hắn, cuối cùng nàng rũ mắt "Khi muội còn nhỏ, cô nhi viện gặp hỏa hoạn..."

Khanh Khanh nhắm mắt hít sâu một hơi cổ họng bị quá khứ làm cho sợ hãi, Lâm Bích Tần chau mày nhận rõ vẻ ưu thương từ nàng. Hắn vươn tay vuốt mái tóc xõa dài của nàng "Không cần sợ, có ca ở cạnh muội rồi"

Khanh Khanh mở mắt ra mỉm cười "Đa tạ ca". "Khanh Khanh, hôm qua muội là được ai cứu?" câu này của Lâm Bích Tần không khỏi khiến nàng chau mày, là ai cứu nàng? Không phải là Lâm Bích Tần sao?

Lâm Bích Tần thấy rõ nghi vấn của nàng liền giải thích "Lúc đó ta chỉ là vô tình đi ngang qua, phát hiện muội rơi từ trên lầu xuống" nếu không phải hắn đi dò la tin tức của nàng mà đi ngang qua, chỉ sợ hiện tại hắn đem về chính là xác của nàng

Khanh Khanh cau mày thật chặt, bên tai mơ hồ có tiếng nam nhân "Khanh Khanh, nàng nợ ta một ân tình". Nàng giật mình, đó không phải là mơ sao? Nàng xoa xoa cổ tay phát hiện vòng tay hoa Hạ Tuyết của nàng đã biến mất. Nó cũng cho nàng biết nam tử đó thật sự tồn tại, là ai?

"Khanh Khanh"

Nàng giật mình lắc đầu "Không biết, cũng không nhớ nổi". Lâm Bích Tần xoa đầu nàng cười "Không sao rồi, sau khi đập lửa ta có đến đó, tìm thấy nhuyền hồn tán trộn bên trong sập hương. Đây chắc không chỉ là một tai nạn"

Khanh Khanh gật đầu nhưng chẳng mấy quan tâm, nàng nhìn ra cửa sổ đã thấy mặt trời lên cao "Ca, muội muốn về kinh". Lâm Bích Tần có chút bất ngờ "Muội vẫn còn chưa khỏi hẳn nên...", "Muội không muốn ở đây, muội muốn về Dạ Nguyệt"

Lâm Bích Tần nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đồng ý. Hắn ra chợ mua cho nàng một cái áo lông cáo thật dày cùng với một con ngựa khỏe. Tuy rằng đã gần chuyển mùa nhưng vẫn còn lưu lại cái giá rét mùa đông, hiện tại Khanh Khanh yếu ớt như vậy vẫn là nên được chăm sóc kĩ

Sau khi Lâm Bích Tần mặc cho Khanh Khanh hai ba lớp y phục dày cộm, nhìn nàng như đoàn bánh tét thì hắn mới đem theo nàng lên đường hồi kinh.

Mặt trời xuống núi không bao lâu thì Lâm Bích Tần và Lam Khanh Khanh đã đến Viên Châu thành, nàng vẫn còn yếu lại đi ngựa sốc này không biết ngắt đi bao nhiêu lần. Hiện tại đã vào thành nhìn nàng cũng không thể cảm cực thêm được nữa

Lâm Bích Tần diu nàng vào khách điểm gần nhất nhưng vừa vào chường quầy đã nhìn hai người khó xử "Khách quan xin thứ lỗi, khách điểm này đã được bao trọn rồi thật không thể cho thuê"

"Ông..."

Khanh Khanh yếu ớt kéo vạt áo Lâm Bích Tần ý bảo bỏ đi. Vị chường quầy nhìn nữ tử yếu ớt trong lòng nam nhân cũng động lòng "Hay các vị nói một tiếng với người thuê khách điểm xem, người ta có thể nhường lại một phòng"

Lời ông vừa dứt đã nghe thấy một tràng bước chân trên lầu xuống, vị chường quầy hồ hởi cười "Kia chính là vị bao thuê khách điểm"

Lâm Bích Tần thuận theo ngón tay chường quầy nhìn sang, nam tử áo bào tím đứng cùng đám thuộc hạ, là nam nhân quen đếm không thể nào quên hồi. Hiện tại đã biến thành kẻ thù của Dạ Nguyệt, Khanh Khanh cũng hơi nàng mắt nhìn hắn, không biết có cảm xúc gì

"Nếu khách điểm này vương gia đã bao trọn thì ta cũng không cần"

Lâm Bích Tần hừ lạnh đặt tay ngang hông Khanh Khanh ôm nàng rồi đi

"Khoan đã"

"Khanh Khanh"

Dường như thanh âm của Phong Nguyệt Vô Thần và Lâm Bích Tần đồng thời vang lên. Khanh Khanh trong lòng Lâm Bích Tần lại ngắt đi, nàng hiện tại suy yếu đến cực điểm

Vẫn đứng bên cạnh lo lắng nhìn Khanh Khanh nhưng chưa có lời của Phong Nguyệt Vô Thần hẳn không thể nào tới đó

"Chuẩn bị phong cho nàng"

Vân vui mừng chạy lại đỡ lấy Khanh Khanh giúp Lâm Bích Tần đưa nàng lên phòng. Lâm Bích Tần đi ngang qua Phong Nguyệt Vô Thần như có như không dừng lại "Cho dù Khanh Khanh có tha thứ Dạ Nguyệt cũng nhất định sẽ ghi hận"

Một lời nói liền sáng tỏ thân phận hắn, hắn chính là một trong mười một công tử Dạ Nguyệt sơn trang, hẳn đối với Khanh Khanh như vậy nàng chính là vị Thập nhị gia

Vân cũng nghe được lời của Lâm Bích Tần lại nhìn Khanh Khanh, thảo nào hai ngày nay người tam vương phủ hắn tới nơi nào của thành Tây cũng bị đuổi.

Vương gia tạo nghiệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Người Chưa Bao Giờ Hiểu Nàng

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh lên phòng, hắn cho nàng uống thuốc để nàng ngủ rồi mới rời khỏi phòng.

Lâm Bích Tần vừa xuống chính sảnh đã bắt gặp Phong Nguyệt Vô Thần một mình ngồi uống rượu. Phong Nguyệt Vô Thần nghe tiếng bước chân cũng ngẩn đầu

"Vương gia, chẳng phải Khanh Khanh là thuộc hạ của người sao? Ngay lúc nàng gặp hỏa hoạn người đang ở đâu?"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Đã là thuộc hạ của bốn vương thì cần Lâm công tử quản sao?"

Lâm Bích Tần cười nhưng ánh mắt lại rét lạnh "Ta tại sao lại không quản? Ta là chủ ca của muội ấy, muội ấy chính là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt. Dám hỏi vương gia, bỏ mặt thế nào đây?"

Nhìn thấy đối phương tĩnh lặng không nói Lâm Bích Tần cảm thấy như vừa đánh một quyền vào gối bóng, chẳng lẽ trong lòng hắn Khanh Khanh một chút cũng không quan trọng sao? Chỉ đáng trách muội ấy thông minh một đời nhưng lại đại dốt trong chuyện tình cảm

"Vương gia, người có biết lúc ta gặp muội ấy trong tình trạng thế nào không? Khách điểm nhuộm lửa đó rực, muội ấy nhảy từ trên lầu xuống, nếu ta không cứu chỉ e là ngọc nát xương tan"

Thấy sắc mặt Phong Nguyệt Vô Thần hơi đổi Lâm Bích Tần lại cười lạnh "Còn người? Người lại ở đây nhàn nhã cùng với người xua, Khanh Khanh là một lòng với người người lại đối xử với nàng ấy như vậy"

Phong Nguyệt Vô Thần sắc mặt nặng nề, cơ hồ cảm thấy tim co thắt như bị ai bóp chặt. Hắn không biết đây là cảm giác gì, dường như là lo sợ, dường như là hối hận. Cảm giác như sắp mất cái gì đó, chung quy không thể nói nên lời

"Vương gia, người đã bao giờ từng thử đứng ở cương vị muội ấy mà suy nghĩ không? Muội ấy có gì sung sướng không mãn lại cam chịu làm thuộc hạ dưới trướng người? Chẳng phải là muội ấy để tâm đến người sao?"

"Ca..."

Câu sau của Lâm Bích Tần chứa đầy tức giận, hắn không kiềm chế được thanh âm khiến mọi người trong khách điểm đều nghe thấy.

Lâm Bích Tần xoay người đã thấy Khanh Khanh khuôn mặt tái nhợt đứng trên lầu. Hắn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, môi nhếch lên lạnh lùng "Chung quy, người chưa bao giờ hiểu nàng" câu này chỉ có Lâm Bích Tần và Phong Nguyệt Vô Thần nghe thấy

Nói đoạn Lâm Bích Tần xoay người lên lầu, hắn cời áo choàng bên ngoài khoát lên cho Khanh Khanh, vuốt nhẹ tóc nàng ân cần hỏi "Sao không ngủ trong phòng chạy ra đây làm gì?"

Khanh Khanh muốn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy môi khô khốc chủ có thể nấp mãi một mấy chữ. Lâm Bích Tần cau mày như có như không nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần nâng cao thanh âm "Muội lại gặp ác mộng?"

Khanh Khanh gật đầu. "Bên ngoài hãy còn lạnh mọii nên vào phòng nghỉ ngơi" Lâm Bích Tần thấy nàng có chút do dự điều gì hần liền nói tiếp "Ca bồi mọii ngủ!"

Bóng dáng hai người đã khuất nhưng ánh nhìn của Phong Nguyệt Vô Thần vẫn dõi theo. Hần không rõ trong lòng có tư vị gì, có chút khổ sở, có chút buồn bực. Cảnh nàng mềm yếu với người khác như vậy, thủy chung phụ thuộc vào người khác như vậy, chung quy người đó không phải là hần

Cảm giác như mất mát cái gì đó, mất một thứ rất quan trọng...

Phía khuất hành lang có một đôi con người vẫn luôn theo dõi về phía này. Liễu An Nhiên cau mày nhích nhích ra khỏi góc hành lang, cô giờ tay lên định đập con muỗi đang vo ve nhưng lại thôi

Cô nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi lại nhìn căn phòng đang đóng chặt cửa kia, ánh mắt phức tạp

"Quá yếu đuối!" Liễu An Nhiên lăm bầm, như nhớ ra chuyện gì lại cau mày nhìn về phía căn phòng Lam Khanh Khanh và Lâm Bích Tần "Sợ lửa? Lam Khanh Khanh?"

Ngày sáng sớm hôm sau đoàn người khởi hành về kinh thành. Lâm Bích Tần nhìn Khanh Khanh vẫn còn yếu không thể đi ngựa liền đi khắp thành thuê xe ngựa cho nàng. Chỉ đáng tiếc qua một trận dịch bệnh cũng chẳng tìm ra được cỗ xe nào tốt lành

Bất đắc dĩ Khanh Khanh và Liễu An Nhiên đi cùng một cỗ xe ngựa

Lần trước đến Nam Cương gấp rút cứu tế còn đem theo nhiều lương thực nên mới đi đường rừng núi rút ngắn thời gian. Lần này trở về đi đường bằng thẳng thì mất tận mười ngày đêm mới đến được kinh thànhLần này tuy đi đường "tạm ổn" nhưng tình hình Khanh Khanh chẳng ổn tí nào, xe ngựa xóc nảy không biết bao nhiêu lần nàng bay ngay xuống xe nên thốc nón tháo. Chỉ khổ Tiểu Lan phải chăm sóc hai nữ nhân bị bệnh

"Người nhìn ta làm gì?" Khanh Khanh cau mày khó chịu ném chiếc mũ xuống, ngán ngán nhìn Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên cũng thu mất lại lắc đầu cười nhẹ "Không có gì, cô ăn đi lát lại lên đường"

Khanh Khanh im lặng, có ai nói cho nàng biết cô Liễu An Nhiên này sao lại kì quái như vậy không. Hiện tại ngồi chung xe ngựa đã lâu, nếu như nói lúc đầu cô ấy luôn nhìn chăm chăm nàng vì đề phòng tình địch thì cũng đã qua mấy ngày rồi sao lại cứ rảnh là nhìn nàng vậy? Không phải cô ấy bị mắc chứng thích nhìn nữ nhân chứ? Hay là bệnh lâu quá nên... Có vấn đề?

"Ta chỉ cảm thấy cô giống một người" Liễu An Nhiên đột ngột nói khiến nàng không khỏi giật mình, giọng của cô ấy mềm mại uyển chuyển lại không điệu đà quá mức thật khác xa với nàng T.T

Giống một người? Là Phong Nguyệt Linh Nhi sao?

Liễu An Nhiên như cảm nhận được nghi vấn của nàng mà ngán đầu, chỉ có điều lần này trong mắt cô ấy có gì đó rất phức tạp, giọng nói cũng lạnh theo mấy phần "Cô ấy gọi là... Lam Khanh Khanh"

Khanh Khanh hơi ngán người, Lam Khanh Khanh? Không phải là nàng sao?

Khanh Khanh cau mày, trong lòng dâng lên một cảm xúc gì đó rất mãnh liệt, ý chí của nàng báo, nàng quen biết Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên bật cười "Đừng bận tâm, đừng bữa của cô đi". Khanh Khanh cúi đầu cầm cái mũngọc chọc chọc chén cháo, lăm bầm lâu bầu "cô cứ nhìn như vậy ta làm sao mà ăn chứ"

*

Hoàng cung Phong Nguyệt

"Khanh Khanh đi đâu rồi?"

Hàm Mộc Vân nhìn cung điện trống trải bất giác chau mày, có dự cảm chẳng lành. Mộc Vân hăm hực ra khỏi cung chạy đến tam vương phủ, quả thật như nàng đoán Phong Nguyệt Vô Thần với Lam Khanh Khanh vẫn chưa hồi kinh
Nàng bị lừa rồi!

Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn thấy nàng một mặt tức giận cũng chẳng dám chạy đến trước mặt chấp vấn chuyện nàng trốn đi.

"Nàng sao vừa về đã mang bộ mặt thối như vậy? Nhiệm từ Nam Cương rồi sao?"

Mộc Vân lờm hần một cái đem gói gối bông trên nhuyễn tháp ném về phía hần "Con mẹ nó đến lão nương cũng dám lừa".

Phong Nguyệt Phủ Hân chớp lấy gói bông để lại trên nhuyễn tháp ngồi xuống bên cạnh nàng. "Ngủ đi làm vậy cũng vì nghĩ tốt cho nàng, nàng xem nàng đường đường là phi tử trong cung lại trốn đi biên cương, không nói đến không hợp phép tất nói nàng có mệnh hệ gì ta có cắt đầu của đệ ấy xuống nàng cũng không bình an mà trở lại"

Hàm Mộc Vân lờm hần một phát "Hoàng thượng, người đang mong vị phi tử này chết sớm như vậy à? Còn cái quy tắc, quy tắc chẳng phải do người đặt ra sao, hoàng thượng sửa đi là được rồi"

"Nàng..."

Phong Nguyệt Phủ Hân định nói gì thêm đã thấy một bên vai nặng trĩu, hần nhìn đỉnh đầu vẫn chưa đeo trâm ngọc của Luong đệ tựa lên vai hần khẽ mỉm cười "Ta biết nàng đang lo lắng điều gì"

"Ta lo Khanh ty sẽ gặp chuyện..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 105

"Ta lo Khanh Khanh sẽ gặp chuyện, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ bỏ mặc ty ấy, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ không hiểu ty ấy mà tổn thương ty ấy"

Phong Nguyệt Phủ Hân đưa tay ôm trọn vai Mộc Vân "Ta tin Khanh Khanh sẽ vượt qua, cô ấy rất mạnh mẽ không phải sao?". Mộc Vân cụt mắt buồn bã "Ty ấy không mạnh mẽ như vậy, ty ấy cũng là một nữ tử, cần có người che chở bảo vệ, đáng tiếc..."

Phong Nguyệt Phủ Hân muốn lên tiếng an ủi nàng đã nghe giọng điệu nàng thay đổi "Đáng tiếc, nam nhân trong thiên hạ đều thối như nhau"

Phong Nguyệt Phủ Hân "..."

*

"Phong Nguyệt Vô Thần"

Đại môn tam vương phủ bị đập đổ, Hàm Mộc Vân hùng hùng hổ hổ xông vào trong lớn tiếng gọi. Vân cùng Huyền nhìn thấy nàng liền chạy lại ngăn chặn nàng

"Hàm nương nương, người sao lại đến gây chuyện rồi?"

Mộc Vân lờm Hàm một cái hừ lạnh "Ta còn chưa tính chuyện các người lừa gạt ta người đã chấp vấn ta?". "Nương nương người đùa sao, ta nào dám chấp vấn người"

"Khanh Khanh đâu?"

Vân nhìn qua Huyền hơi ngập ngừng "Khanh Khanh, ở cô ấy không có trong phủ". Mộc Vân cau mày "Chẳng phải các người hỏi kinh đêm qua sao? Hiện tại ty ấy không hỏi cung cũng chẳng ở tam vương phủ thì ở đâu?"

"Lam Khanh Khanh đang ở Dạ Nguyệt sơn trang" Vân nhìn qua Huyền mắt hơi nao lại "Ty ấy ở đó làm gì?". Nàng có dự cảm chẳng lành, nếu không sao tự nhiên Khanh Khanh lại đến Dạ Nguyệt mà không nói cho nàng tiếng nào?

"Khanh Khanh...cô ấy..."

Vân áp a áp ứng càng khiến Mộc Vân nghi ngờ "Có phải trên đường đã gặp chuyện gì không?", "Không có gì.... Cũng không phải, chỉ là khách điểm Khanh Khanh ở sảy ra hỏa hoạn, có lẽ nàng bị sốc gì đó nên..."

"Chi là?" Mộc Vân cười lạnh "Chi là chuyện nhỏ sao? Các người..." nàng hừ một tiếng đẩy Vân Huyền ra xong vào phòng Phong Nguyệt Vô Thần

"Phong Nguyệt Vô Thần, người lần ra đây cho ta!"

Mộc Vân đi xuyên qua chính điện vào thăm thất "Phong Nguyệt Vô Thần, rốt cuộc người xem Khanh Khanh là cái gì? Tỷ ấy..."

Nàng đột ngột dừng lại nhìn nữ tử đang đứng trước mặt, Mộc Vân lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên thư án vẽ tranh. Nàng cười lạnh "Rốt cuộc ta cũng biết lí do, thì ra chỉ thấy mỹ nhân trong lòng khóe chẳng biết tri kỉ xưa đau lòng"

Mộc Vân nhìn Liễu An Nhiên một lượt khẽ cười "Nghe nói vương gia đem về một nữ tử xinh đẹp ta còn không tin giờ thì ta tin rồi. Trước đây ta còn nghĩ Khanh Tỷ theo người sẽ tốt, nhưng người lại bỏ mặc tỷ ấy"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Thiên, đưa Lương Đế nương nương hồi cung"

"Phong Nguyệt Vô Thần, người có biết Khanh Khanh sợ lửa không?"

Nét bút bị lệch một đường mực trên giấy tuyên quan, Phong Nguyệt Vô Thần cầm chặt tay tiếp tục vẽ như chẳng nghe thấy lời nàng nói.

Mộc Vân bật cười nhưng khóe mắt lại lạnh băng "Người chẳng hiểu tỷ ấy, không đúng, người chưa từng muốn hiểu tỷ ấy. Lúc tỷ ấy cần người nhất người lại bỏ mặc, Phong Nguyệt Vô Thần, là ta đáng giá cao người quá rồi!"

Nói đoạn Mộc Vân xoay người rời đi, nàng trước nay luôn đề phòng nam nhân bên cạnh Khanh Khanh, không phải vì nàng không muốn Khanh Khanh hạnh phúc mà sợ Khanh Khanh phải chịu đau khổ. Chẳng phải hạnh phúc chính là đau khổ thấu tâm can sao? Trước đây cũng chính vì Khanh Khanh nhất thời mềm lòng, xem trọng Vương Tường Hải mới bị hấn lợi dụng. Kết cục bị đẩy xuống núi xuyên đến nơi quý quái này

Chi là nàng phỏng, phỏng nam nhân khắp thiên hạ lại sợ là bỏ sót người nhà họ Phong Nguyệt. Chi là nàng thấy Khanh Khanh bên cạnh hấn có thể trở lại chính mình mà nghĩ hấn sẽ là tương lai tốt cho Khanh Khanh. Chi là nàng ngầm nhận hấn là tỷ phu nên Khanh Khanh mới lại tôn trọng

Nam nhân trong thiên hạ đều thói như nhau!

*

Dạ Nguyệt son trang

"Khanh Nhi" - Tô Yên đẩy cửa phòng Khanh Khanh ra, bên là một mảng tối đen. Tô Yên khẽ chau mày đi vào trong tỉnh thấp nển

"Tẩu đừng thấp"

Giọng Khanh Khanh đột ngột truyền đến khiến Tô Yên giật mình, Tô Yên cũng là người tập võ cô thấy Khanh Khanh trong bóng tối đang đi về phía này. Khanh Khanh lướt qua cô đi ra ngoài

Khanh Khanh ngồi xuống bậc thềm trước cửa, nàng nhìn trăng, nhìn trời không biết đang suy nghĩ gì. Tô Yên lấy một tấm áo choàng khoác lên người nàng "Trời vẫn còn lạnh muội lại mới bệnh dậy không nên ngồi đây"

Khanh Khanh hơi giương mắt nhưng nàng lại không cười nổi, gió đông thoáng qua nàng liền bị lạnh mà hơi run, hắt xì một cái

Tô Yên lắc đầu kéo áo choàng che kín cổ nàng lại "Muội đúng là đứa bé cứng đầu! Hấn đã không tốt liền vứt bỏ đi, muội hà tất phải làm khổ chính mình?"

Khanh Khanh hơi nghiêng đầu khó hiểu "Tẩu nói vậy là ý gì?"

"Muội không hiểu trái tim của muội hay là trốn tránh cảm xúc đây? Muội hấn đã coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần rồi"

Khanh Khanh cười nhạt "Tẩu sao lại nghĩ đến khả năng đó? Muội ghét hấn vì hấn lợi dụng muội, hấn dám bỏ mặt muội thôi. Tẩu nghĩ đi đâu vậy"

"Vậy sao muội không một đao chém chết hấn đi?"

Khanh Khanh hơi ngăn người, đứng vậy! Từ khi nào nàng lại nhân từ như vậy? Phạm là ai phạm nàng dù đối phương là thần thánh hay ma quỷ nàng đều khiến họ sống không bằng chết. Nhưng...

"Nhưng muội lại không muốn truy cứu hấn. Chi có một khả năng, muội..."

"Tẩu, sẽ không" Khanh Khanh nghiêm mặt "Từ lúc bị Vương Tường Hải phản bội muội đã quyết không tin tưởng vào nam nhân rồi. Không có khả năng"

Tô Yên cười trừ vuốt nhẹ tóc nàng "Tẩu cũng mong sẽ không có khả năng"

Tô Yên thấy Khanh Khanh lên giường ngủ mới yên lòng rời đi.

Khanh Khanh mới vừa chợp mắt liền gặp ác mộng. Nàng mơ thấy ngày đó khách điểm bị cháy, còn có một nam tử luôn không ngừng gọi tên nàng, cứu nàng ra khỏi đám lửa

Hắn rốt cuộc là ai?

"Khanh Khanh, muội làm sao vậy?"

Khanh Khanh giật mình nhìn người bên giường "Điều Chính Vũ". Điều Chính Vũ lấy trong người ra một viên ngọc, căn phòng sáng hẳn lên "Lại gặp ác mộng sao?"

Khanh Khanh không trả lời hấn mà nhìn chăm chăm viên ngọc "Đây là gì?". "Dạ Minh Châu, ta nghe đại tẩu nói nàng không thích thấp nển ta liền tìm cho nàng vài viên dạ minh châu thấp sáng"

Nói đoạn Điều Chính Vũ đứng dậy đặt dạ minh châu lên các giá nển, cả căn phòng liền sáng.

Khanh Khanh nhìn Điều Chính Vũ có chút ngập ngừng hỏi "Huỳnh, có từng đến Nam Cương?". Hấn hơi ngăn người quay lại "Muội có ý gì? Lâm Bích Tần quản lí Nghi Ám, đệ ấy biết muội ở Nam Cương liền chạy đến đó, nếu không phải đại ca không cho ta đã sớm đến đón muội. Khôi dễ muội chịu âm ức"

Khanh Khanh cau mày, không phải Điều Chính Vũ, Lâm Bích Tần ở đó người của Dạ Nguyệt càng không đến. Vậy nam tử kia là ai? Sao lại cứu nàng? Chắc ẽ là Phong Nguyệt Vô Thần?

"Khanh Khanh, muội đang nghĩ gì mà xuất thần thế?". Khanh Khanh giật mình "Không có gì, huỳnh đi ngủ sớm đi ta mệt rồi"

"Được!" Điều Chính Vũ đáp chần cho nàng, kiểm tra cửa sổ đã đóng mới rời đi. Hấn vừa ra khỏi phòng liền có người nhảy xuống quỳ bên chân hấn

"Thế nào? đã điều tra được chưa?"

Hắc y nhân cúi đầu "Bất công tử xin thứ tội, thuộc hạ đã đến Nam Cương điều tra khách điểm Thập Nhị tiểu thư ở, ngoài trừ thủy cốt tán trong nển hương ngoài ra còn một thứ"

Hắc y nhân đưa cho Điều Chính Vũ một cây chùy thủ, trên cây chùy thủ có hoa văn kì lạ. Dường như là kí hiệu đặc thù của ai đó

"Đã tìm ra hung thủ chưa?"

"xin công tử thứ tội"

Điều Chính Vũ hừ nhẹ nắm chặt thanh chùy thủ "Nhất định phải tìm được hung thủ cho ta"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ Mời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.